

ข่าวประเสริฐเรียบเรียงโดยมัทธิว

เล่ม 5 (บทที่ 21-24)

โดย

โอลิเวอร์ ปี กรีน

คำนำ

เล่มนี้ในการศึกษาข่าวประเสริฐของมัทธิวแบบทีละข้อของเราครอบคลุมสี่บทและรวมเหตุการณ์ต่างๆที่โดดเด่นในการรับใช้ปวงชนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเอาไว้ด้วย

บทที่ 21 ครอบคลุมเนื้อหาการเสด็จเข้านครบริสุทธิอย่างผู้พิชิตขององค์กษัตริย์และการชำระพระวิหารครั้งที่สองของพระองค์ พร้อมกับคำอุปมาที่โดดเด่นสองเรื่อง

บทที่ 22 ไปต่อพร้อมกับวิธีการของพระคริสต์ในการสอนโดยใช้คำอุปมา มันยังรวมการสนทนาของพระองค์กับพวกเฮโรด, พวกสะดูสี, และพวกฟาริสีด้วยขณะที่แต่ละคณะเหล่านั้นหาช่องที่จะทำให้พระองค์ติดกับด้วยคำถามต่างๆ

บทที่ 23 บันทึกคำเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ระวังหลักคำสอนของพวกฟาริสีและคำประกาศวิบัติที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาเพราะการดำเนินชีวิตแบบคนหน้าซื่อใจคดของพวกเขา บทนี้ปิดท้ายด้วยคำแสดงความโศกพระทัยของพระคริสต์เพราะชาวกรุงเยรูซาเล็มที่ไม่ยอมกลับใจใหม่และความเสียพระทัยของพระองค์เพราะการตระหนักว่าประชาชนของพระองค์ได้ปฏิเสธความเป็นกษัตริย์ของพระองค์และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องทนทุกข์กับผลที่ตามมาต่างๆของการปฏิเสธนั้น

บทที่ 24 เป็นบทที่โดดเด่นอย่างแน่นอน มันเริ่มต้นด้วยคำเทศนาบนภูเขาและนำเสนอคำสอนของพระเยซูเจ้าเองเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ยังแผ่นดินโลกในสง่าราศี เมื่อพระองค์จะทรงปราบปรามความชั่วร้ายและสถาปนาการครอบครองยุคพันปีของพระองค์ตามที่ทรงสัญญาไว้ ในบทนี้พระเยซูทรงตอบคำถามสามชั้นที่พวกสาวกถามพระองค์เกี่ยวกับเวลาของ*การสำเร็จจริง*ของคำพยากรณ์เหล่านั้นที่พระองค์ได้ตรัสไว้, สัญญาบอกเหตุถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ยังแผ่นดินโลก, และสัญญาบอกเหตุถึงการสิ้นสุดของโลกนี้ การเข้าใจคำพยากรณ์ต่างๆของพระเยซูใน

บทที่ 24 เป็นสิ่งจำเป็นหากเราอยากเชื่อมโยงคำสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระองค์กับเหตุการณ์ต่างๆของยุคสมัยปัจจุบันนี้

เล่มที่หกและเล่มสุดท้ายของอรรถาธิบายชุดนี้ของข่าวประเสริฐของมัทธิวจะออกมาในอนาคตทันทีที่มันพร้อมตีพิมพ์

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดอวยพรและทรงใช้ความจริงต่างๆที่ถูกเสนอในเล่มนี้อย่างมากมาย โดยทำให้คนบาปทั้งหลายได้รับความรอดและคริสเตียนทั้งหลายเติบโตในพระคุณและในความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์

--- ผู้แต่ง

บทที่ 21

21:1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน

21:2 ตรัสสั่งเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันทีที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จูงมาให้เรา

21:3 ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์’ แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที”

21:4 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า

21:5 ‘จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ตูเกิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลา กับลูกของมัน’

21:6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้

21:7 จึงจูงแม่ลา กับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลาขึ้น

21:8 ผู้งขนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน

21:9 ฝ่ายผู้งขนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮซันนา’ ในที่สูงที่สุด”

21:10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด”

21:11 ผู้งขนก็ตอบว่า “นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี”

21:12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงินกับทั้งคว่ำที่นึ่งผู้ขายนกเขาเสีย

21:13 และตรัสกับเขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”

21:14 คนดาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย

21:15 แต่เมื่อพวกบุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง

21:16 และจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุนนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้’”

21:17 พระองค์ได้ทรงไล่จากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

21:18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร

21:19 และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป” ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป

21:20 ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า “เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด”

21:21 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ ก็จะสำเร็จได้

21:22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้”

21:23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน”

21:24 พระเยชูตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

21:25 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’

21:26 แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์”

21:27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

21:28 แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’

21:29 บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ

21:30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไปขอรับ’ แต่ไม่ไป

21:31 บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “คือบุตรคนแรก” พระเยชูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็นำเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย

21:32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีนได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้กลับใจเชื่อยอห์น

21:33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่ออย่างงุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล

21:34 ครั้นฤดูเก็บผลงุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลงุ่น

21:35 และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เหยียนตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง

21:36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก

21:37 ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา’

21:38 แต่เมื่อบรรดาคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย’

21:39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย

21:40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น”

21:41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่นๆที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป”

21:42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสศเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา’

21:43 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น

21:44 ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะต้องบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

21:45 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสถึงถึงพวกเขา

21:46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะทำพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

บัดนี้เราจะเข้าสู่ฉากปิดท้ายของโศกนาฏกรรมอันยิ่งใหญ่ที่สุดแล้วของทั้งประวัติศาสตร์ฝ่ายพระเจ้าและฝ่ายโลก ผมพูดถึงความเศร้าโศกอันมหัศจรรย์และความยิ่งใหญ่ที่ไม่อาจพรรณนาได้ของการเดินทางของพระบุตรของพระเจ้าไปสู่กลโกธา – จอมกษัตริย์และจอมเจ้านายผู้ทรงเดินทางไปเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์อย่างน่าอัศจรรย์ที่สุดและอดสูที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยรู้จัก นี่เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่ไม่มียุทธศาสตร์และวรรณกรรมทั้งปวง ไม่มีสิ่งใดที่ถูกบันทึกไว้ที่จะจะต้องชดเชยเสียในการเปรียบเทียบ!

การเดินทางของพระเจ้าไปยังกางเขนของกลโกธาผ่านไปบนเส้นทางแห่งสง่าราศีอย่างหนึ่ง, ไปในเส้นทางของกรุงเยรูซาเล็มนครบริสุทธีซึ่งเป็นที่ผู้คนโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่บุตรของดาวิด!” และเป็นทีที่เสียงโห่ร้องนั้นจะกลายเป็น “ตรึงเขาเสียที่กางเขน! ตรึงเขาเสียที่กางเขน!” แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเยซูคริสต์บุตรผู้ไม่ได้ถูกหลอกหลวงโดยสิ่งที่ทอดยาวอยู่ระหว่างการเสด็จเข้านครบริสุทธีอย่างกษัตริย์และการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเห็นกลโกธา ณ จุดนี้ กรุงนั้นซึ่งเป็นที่ๆวันหนึ่งพระองค์จะทรงครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิดมีกางเขนที่ทารุณรอคอยพระองค์อยู่ และเลยพ้นคำสรรเสริญเยินยอของปวงชนเหล่านั้น จอมกษัตริย์ทรงได้ยินเสียงโห่ร้องด้วยความโกรธแค้นของพวกเขา, คำกล่าวหา, และคำดูถูกเยาะเย้ยพระองค์ *ชนชาติอิสราเอล* ซึ่งโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่บุตรดาวิด” เห็นกษัตริย์องค์หนึ่งบนพระที่นั่งหนึ่ง แต่กษัตริย์องค์นั้นเอง ขณะที่พระองค์เสด็จดำเนินไปในระยะทางไกลสุดท้ายอันแสนลำบากนั้น ทรงเห็นกางเขนนั่นในความน่ากลัวทั้งหมดของมันบนเนินเขาลูกหนึ่งซึ่งอยู่นอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม

ขณะที่พระเยซูเสด็จออกไปจากเมืองเยรีโค ทุกย่างก้าวของพระองค์พาพระองค์เข้าไปใกล้มากขึ้นเรื่อยๆสู่จุดประสงค์นั้นที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก – การสละชีวิตของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ขอให้เราเดินทางตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างระมัดระวังและอย่างเปี่ยมคำอธิษฐานและเห็นว่าข้อพระคัมภีร์ต่างๆถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างถูกต้องอย่างไรขณะที่พระองค์ทรงเดินทางไกลสุดท้ายนั้นของเส้นทางนั้น

เราต้องหมายเหตุว่า *มาระโก* นำเสนอพระเยซูในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่ง – ถ่อมใจ, เชื่อฟัง, รับผิดชอบด้วยจุดประสงค์เดียวในความคิด: เพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์สำเร็จ *ลูกา* เปิดเผยพระองค์ในฐานะเป็น *บุตรมนุษย์*, อาดัมคนสุดท้าย, บุรุษผู้รับบาปทั้งหลายของโลกไว้บนตัวพระองค์เองและแบกบาปเหล่านั้นไปที่กางเขน *ยอห์น* ผู้เป็นที่รักนำเสนอองค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะ *พระบุตรของพระเจ้า* – ใช่แล้วครับ ในฐานะพระเจ้าเอง – ผู้ทรงรับร่างกายอันต่ำต้อยและในรูปกายมนุษย์ทรงมาตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ แต่ *มัทธิว* เป็นข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น พระเยซูทรงเป็น (ในตอน

นั้นและตอนนี้) กษัตริย์ในความหมายซึ่งเป็นความจริงที่ใช้ไม่ได้กับมนุษย์คนอื่นใดที่เคยมีชีวิตอยู่ และมีอิทธิพลระว่างใน
ทุกประเด็นในข่าวประเสริฐของเขาที่จะนำเสนอความเป็นกษัตริย์ของบုรุษผู้นี้, จอมกษัตริย์, จอมเจ้านาย, พระบุตรที่
บังเกิดมาองค์เดียวเท่านั้นของพระเจ้า ความเป็นกษัตริย์ของพระองค์แทรกซึมอยู่ทั่วข่าวประเสริฐของมัดทิว พระองค์ทรง
ถูกประกาศอย่างเน้นย้ำและอย่างชัดเจนว่าเป็นกษัตริย์องค์นั้นผู้ซึ่งสิทธิ์ของพระองค์, เพราะมรดกของพระองค์, คือการ
ครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้ – ไม่เพียงเหนืออิสราเอลประชากรของพระองค์เท่านั้น แต่เหนือโลกทั้งสิ้นด้วย

การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์

ข้อ 1 และ 2: “ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระ
เยซูทรงใช้สาวกสองคน ตรัสสั่งเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูก
ของมัน จงแก้จงมาให้เรา”

“ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม...” จำไว้ว่าพระเยซูกำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มจากเมืองเย
รีโค (มธ. 20:29) ซึ่งเป็นระยะทางประมาณสิบเจ็ดถึงยี่สิบไมล์ โดยส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย มีถ้ำอยู่หลายแห่งและโขดหิน
อยู่ตลอดทาง ซึ่งทำให้มันเป็นที่สังเกตุโปรดสำหรับพวกขโมยและพวกโจร ในถนนเส้นเดียวกันนั้นเองที่ชายคนนั้นถูกพวก
โจรปล้น เหมือนกับที่ถูกเล่าในลูกา 10:30-37 และกระทั่งทุกวันนี้ถนนเส้นที่ทอดยาวจากเมืองเยรีโคไปยังกรุงเยรูซาเล็มก็
ว่ากันว่าอันตราย

“...ถึงหมู่บ้านเบธฟายี” (หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ระหว่างกรุงเยรูซาเล็มและบ้านเบธานี ใกล้กับดินเขามะกอกเทศ)
“เชิงภูเขามะกอกเทศ...” ภูเขามะกอกเทศอยู่ห่างไปไม่ไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม โดยถูกแยกขาดจากกรุงนั้นโดยลำธารขิด
โรนซึ่งพระเยซูเสด็จข้ามไปตอนที่พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนเกทเสมณี (ยอห์น 18:1) ทางฝั่งทิศตะวันตกของภูเขาภูเขานั้น
เหมือนอย่างที่คาดไว้ ต้นมะกอกเทศมากมายเติบโตบนภูเขามะกอกเทศ ตอนที่ผมไปเยือนที่นั่น มิซซันนารีคนที่
ทำหน้าที่เป็นไกด์นำเที่ยวได้ประกาศว่าต้นมะกอกเทศบางต้นที่เราเห็นอาจอยู่ที่นั่นก็ได้ตอนที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในสวน
เกทเสมณีเพื่อที่จะอธิษฐาน

ถึงแม้ว่าภูเขามะกอกเทศเป็นสิ่งที่ผู้คนคุ้นเคยดีในภาคพันธสัญญาเดิม มันก็เริ่มมีบทบาทสำคัญในภาคพันธสัญญา
ใหม่ในฐานะเป็นสถานที่ที่พระเยซูชอบเสด็จไปเพื่อหลีกเลี่ยงจากเสียงรบกวนและความใกล้ชิดของนครที่พลุกพล่านและเพื่อ
ที่จะอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าพระบิดา

“...แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน ตรัสสั่งเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน...” นี่คงจะเป็นหมู่บ้าน
เบธฟายี

“...ทันที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน...” พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ พระองค์
ทรงกระทำการพร้อมกับการทรงทราบล่วงหน้าแบบพระเจ้า – นั่นคือ พระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่าสัตว์ตัวนี้จะถูกพบที่ไหน

“...จงแก้จงมาให้เรา” ในพื้นที่แห่งนั้นมีม้าอยู่น้อยมาก และม้าจำนวนน้อยเหล่านั้นก็ไม่เคยถูกใช้งานเป็นสัตว์เพื่อ
ขนแบกสัมภาระเลย พวกมันถูกใช้งานในสงคราม ลา, ล่อ, และอูฐเป็นสัตว์ไว้แบกคนและสิ่งของ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริง
ประการหนึ่งที่ยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมในพื้นที่แถบกรุงเยรูซาเล็มและในประเทศซีกโลกตะวันออกอื่นๆ

การขี่ลาหรือล่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงสันติ ขณะที่การขี่ม้าบอกเป็นนัยถึงสงคราม แม้แต่กษัตริย์ทั้งหลายและเจ้า

นายทั้งหลายก็ขีลาในเวลาสันติ ยกตัวอย่างเช่น ยากอบ (ผู้วินิจฉัยคนที่แปดของอิสราเอล) “ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ขีลกลาสสามสิบตัว” (ผวฉ. 10:4) อับโดน (ผู้วินิจฉัยคนที่สิบสองของอิสราเอล) “ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ขีลาเจ็ดสิบตัว” (ผู้วินิจฉัย 12:14) การขีลาตัวสีขาว (สีเผือก) บ่งบอกถึงความสูงศักดิ์และสิทธิอำนาจ (ผวฉ. 5:10) เมื่อซาโลมอนเข้ารับตำแหน่งกษัตริย์ เขาก็ขีลของดาวิดบิดาของเขา (1 พงศ์กษัตริย์ 1:33) ด้วยเหตุนี้ การขีลาจึงบ่งบอกไม่เพียงวิธีอันเหมาะสมสำหรับพระเยซูที่จะเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มนครบริสุทธิเท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าด้วย ทั้งหมดนี้ถูกกำหนดไว้แล้วก่อนการประสูติของพระองค์ ดังที่เราจะเห็นในข้อ 4 และ 5 ของบทนี้

ข้อ 3: “ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์’ แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที”

“ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน...” พระเยซูทรงแสดงให้เห็นการทรงทราบล่วงหน้าแบบพระเจ้าอีกครั้ง พระองค์ไม่เพียงทรงทราบว่าพวกสาวกจะพบสัตว์ตัวนั้นที่ไหนเท่านั้น พระองค์ยังทรงทราบความคิดของเจ้าของสัตว์ตัวนั้นเช่นกัน และพระองค์ได้ประทานคำตอบที่ถูกเตรียมไว้แล้วแก่สาวกเหล่านั้นสำหรับคำถามใดๆที่พวกเขาจะถูกถาม

“...ท่านจงว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์’” ลองคิดดูสิครับ! องค์พระผู้เป็นเจ้า – พระเจ้าในกายเนื้อหนึ่ง – “ต้องพระประสงค์” มันควรทำให้ใจของมนุษย์อ่อมลงเหลือขนาดที่คิดว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งสรรพัตถ์ต้องการสิ่งที่เรา มี นั่นคือ พระองค์ทรงใช้สิ่งที่เรา มีเมื่อเราเต็มใจที่จะยอมจำนนมันต่อพระองค์ พระเยซูมิได้ทรงถอดทิ้งการทรงอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ พระองค์ยังทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกอยู่เหมือนเดิมเมื่อพระองค์ทรงรับสภาพผู้ที่ต้องการสิ่งต่างๆ แต่พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านทางตัวแทนที่เป็นมนุษย์อยู่บ่อยๆ และไม่ว่าเราจะมึนน้อยหรือมาก พระองค์ก็สามารถใช้สิ่งใดก็ตามที่เรา มีหากเราเต็มใจที่จะให้พระองค์ทรงใช้มัน ถึงอย่างไรแล้ว ทุกสิ่งที่เรา มีก็ถูกประทานให้แก่เราโดยพระผู้ประทานของประทานอันดีเลิศทุกอย่าง (ยากอบ 1:17) “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยซูฮาวห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (เพลงสดุดี 24:1)

“...แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที” พระเยซูตรัสด้วยสิทธิอำนาจที่ไม่ถูกตั้งคำถาม พระองค์ไม่ได้ทรงสั่งพวกสาวกให้ขอยืมลาตัวนั้น พระองค์แค่บอกพวกเขาให้ไปและนำลาตัวนั้นและลูกของมันมาให้พระองค์เท่านั้น ในฐานะเป็นพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ พระเยซูเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจอันเป็นสากล พระองค์ทรงเป็นเจ้าของสรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำโดยบังเอิญตอนที่พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนของพระองค์ไปเยี่ยมลาเล็กๆตัวหนึ่งมาเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงกระทำอย่างจงใจ พร้อมกับเจตนาที่ชัดเจนและสิทธิอำนาจอันครบบริบูรณ์ พระองค์ทรงกระทำอย่างสอดคล้องเด็ดขาดกับพระวาระของพระเจ้า ดังที่เราจะเห็นจากพระคำสองข้อถัดไป

ข้อ 4 และ 5: “เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวาระที่ตรัสโดยศาสตาศาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า ‘จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน’”

เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นแบบแยกเดี่ยวในพระคัมภีร์มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันกับข้อพระคัมภีร์โดยรวมทั้งหมด การที่พระคริสต์ทรงเอาลาตัวน้อยนั้นมาขี่ไม่ใช่เหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นแบบแยกเดี่ยวหรือสภาพแวดล้อมพาไป ไม่ใช่เลยสักชนิดเดียว “เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้น” โดยเชื่อมโยงกับคำพยากรณ์หนึ่งซึ่งมีเขียนไว้ก่อนพระเยซูทรงประสูติหลายร้อยปี

“...เพื่อจะให้พระวาระที่ตรัสโดยศาสตาศาพยากรณ์สำเร็จ...” เศคาริยาห์เป็นศาสตาศาพยากรณ์ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ และคำพยากรณ์ที่ถูกอ้างอิงถึงก็ถูกพบในเศคาริยาห์ 9:9: “โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร่าเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่ง

เยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง คูเกิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพ และทรงลา ทรงลูกลา”

“จงบอกธิดาแห่งศิโยน...” ศิโยนเป็นชื่อกรีกสำหรับภูเขาศิโยน หนึ่งในเนินเขาที่กรุงเยรูซาเล็มตั้งอยู่ข้างบน “ธิดา” และ “สาวพรหมจารี” เป็นคำเรียกที่หมายถึงกรุงนั้นซึ่งสอดคล้องกับภาษาเชิงเปรียบเทียบที่ชาวตะวันออกใช้เพื่อแสดงออกถึงความงามและความน่ารัก ดังนั้นเราจึงเข้าใจว่า “ธิดาแห่งศิโยน” หมายถึงกรุงเยรูซาเล็ม

“คูเกิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ...” คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์เป็นที่รู้จักดีในหมู่พวกยิวและพวกเขาอ้างว่า เชื่อว่ามันกล่าวถึงพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงของพวกเขา

“โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลา” เป็นคำพรรณนาสองชั้นเกี่ยวกับการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งน่าจะทำให้คนเหล่านั้นที่ได้ศึกษาคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ดูออกทันทีว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ “อ่อนสุภาพ” ในฐานะเป็นคำที่พรรณนาก็ครอบคลุมหลายด้านของบุคลิกลักษณะของพระองค์ – อดทน, ยอมจำนน, อ่อนโยน และกรุณา พระเยซูเองทรงประกาศว่า “เรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง” (มธ. 11:29) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะเสด็จมาโดย “ทรงแม่ลา” ก็นิยามเพิ่มเติมถึงอุปนิสัยของพระองค์และยืนยันคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ พระเยซูมิได้เสด็จเข้ากรุงนั้นในฐานะนักรบ, ผู้พิชิตที่เกรียงไกรพร้อมกับดาบแวววับ พระองค์ได้เสด็จมาด้วยความถ่อมใจ และพระองค์ทรงขี่ – ไม่ใช่บนสัตว์ตัวหนึ่งที่ใช้ในการสู้รบ แต่ทรงขี่ “แม่ลากับลูกของมัน” โดยบอกเป็นนัยว่าพระองค์กำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างสันติ

มันเป็นความจริงที่ว่าเมื่อวิวรณ์ 19:11-13 ถูกทำให้สำเร็จจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะขี่ม้าขาวที่สง่างามมาเพื่อ “พิพากษาและกระทำสงคราม” แต่นั่นจะเป็นเวลาเมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อปราบปรามเหล่าศัตรูของพระองค์และยึดครองสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์อันเป็นสิทธิโดยชอบธรรม ในตอนนั้นไม่มีอาวุธยุทธโปกรณ์หรือเครื่องยศใดๆเลยรอบตัวพระองค์ขณะที่พระองค์เสด็จเข้านครบริสุทธานั้นโดยประกาศความเป็นกษัตริย์ของพระองค์อย่างชัดเจนและอย่างเปิดเผย แม้ในลักษณะที่อ่อนสุภาพและอย่างสันติก็ตาม

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระองค์ผู้ทรงตั้งใจคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ได้เสด็จมาทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จจริงแล้ว พระองค์ผู้ทรงจัดแจงล่วงหน้าสิ่งสารพัดก่อนที่โลกนี้มีขึ้นมา ได้เสด็จเข้ามาในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ในรูปกายอันต่ำต้อยพร้อมกับจุดประสงค์หนึ่งที่เฉพาะเจาะจง และพระองค์ได้ทรงทำให้สิ่งเหล่านั้นที่พระองค์เสด็จมากระทำให้สำเร็จจริงตามการตีความของพระองค์เองโดยวิญญูณแห่งคำพยากรณ์ในอดีต พระองค์ทรงขี่ลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มเพราะว่ามันถูกพยากรณ์ไว้ว่าพระองค์จะทรงกระทำแบบนั้น และพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชาบัญญัติและหมวดศาสดาพยากรณ์สำเร็จ (มธ. 5:17, 18)

มันอาจเป็นการดีที่จะอธิบายตรงนี้ว่ามัทธิวละเว้นบางส่วนของเศคาริยาห์ 9:9 เขาไม่ได้ยกข้อความที่ว่า “โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องอย่างยินดี โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง” และวลีที่ตามมา “ทรงความชอบธรรมและความรอด” อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้บ่งบอกถึงความไม่ถูกต้องใดๆในพระคัมภีร์เลย ตรงกันข้าม เราเห็นข้อพิสูจน์แสนมหัศจรรย์ตรงนี้ว่าพระวามะของพระเจ้าได้รับการดลใจด้านถ้อยคำและถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้า มัทธิวละเว้นข้อความเหล่านั้นโดยคำสั่งของพระเจ้า เพราะว่าตอนที่พระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิตในคราวนี้ พระองค์มิได้

เสด็จมาพร้อมกับการถือว่าชอบธรรมและความรอดสำหรับชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงทราบดีว่าชนชาติของพระองค์จะปฏิเสธพระองค์และขับไล่ใส่ส่งพระองค์ออกไปอย่างเปิดเผย ดังนั้นจึงไม่มีความรอดใดๆสำหรับพวกเขาในขณะนั้น จะมี ความรอดสำหรับชนชาติอิสราเอลเมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกที โดยมีการถือว่าชอบธรรมและความรอดในนัยที่ครบถ้วนที่สุด (อ่าน โรม บทที่ 11)

จวบจนถึงเวลาที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์ พระเยซูได้ทรงหลีกเลี่ยงฝูงชนและการประกาศตัว ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างระมัดระวัง ในมัทธิว 16:20 พระองค์ทรงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ “มิให้บอกผู้ใด ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูคริสต์ผู้นั้น” หากก่อนหน้านี้พระองค์ทรงประกาศความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ พระองค์ก็คงถูกเข้าใจผิดอย่างน่าเกลียดไปแล้วและคำประกาศดังกล่าวก็นำจะนำไปสู่ความโกลาหลทางการเมืองและความวุ่นวายแบบคลังศาสนาไปแล้ว แม้แต่พวกสาวกของพระองค์ก็ไม่ได้ถูกสั่งสอนอย่างเพียงพอเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะที่แท้จริงแห่งการครอบครองของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ แต่ในที่นี้พระเยซูทรงแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าพระองค์ทรง เป็นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกกล่าวไว้แล้วหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น วาระนั้นมาถึงพระองค์แล้วและถึง เวลาแล้วที่พระองค์จะประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์องค์นั้น, พระเมสสิยาห์, พระผู้ทรงถูกสัญญาไว้จริงๆ (อ่าน ยอห์น 7:6 และ 12:23)

ข้อ 6 และ 7: “สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้ จึงจูงแม่ลาไปกับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้า ของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น”

“สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไป...” มันช่างเป็นเรื่องที่น่าสลดขึ้นแก่ใจของผมที่ได้อ่านว่าสาวกเหล่านี้ไม่ได้เสนอการ อภิปรายหรือการถกเถียงใดๆ, พวกเขาไม่ได้ถามคำถามใดๆและไม่เสนอข้อโต้แย้งใดๆเลย พวกเขาแค่เพียงเชื่อฟังและ “ทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้” เราอาจหมายเหตุดูบทเรียนหนึ่งในที่นี้ที่พวกเราส่วนใหญ่ต้องการ จงพิจารณาข้อเท็จจริงที่ ว่าสาวกสองคนนี้ได้เดินทางร่วมกับพระเยซูและนั่งอยู่แทบพระบาทของพระองค์เพื่อที่จะฟังคำสอนต่างๆอันเปี่ยมสุขของ พระองค์ ผมไม่พบการบ่งบอกใดๆเลยว่าคนเหล่านี้เป็นพวก “เรียนมหาวิทยาลัย” นั่นคือ ผู้ที่ได้รับการศึกษาจากมุมมอง ของวิชาการแบบกินพอดิ แต่พวกเขาได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างสัตย์ซื่ออยู่ภายใต้พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกนี้เคย รู้จักหรือจะรู้จัก แน่แน่นอนว่าพวกเขามีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับสิ่งที่เราอาจเรียกว่าเป็นตำแหน่งต่างๆของความเป็น ผู้นำ แต่งานที่พวกเขาได้รับมอบหมายก็เป็นงานที่ต่ำต้อย พวกเขาแค่จะต้องเดินทางไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง และนำลาตัวเล็กๆตัวหนึ่งกลับมา คนมากมายคงจะรู้สึกว่างานเช่นนั้นอยู่ต่ำกว่าตำแหน่งอันชอบธรรมของพวกเขา ตัวงาน นั้นเองก็ไม่ได้สูงส่งหรือยากเย็นอะไรเลย กระนั้นโดยความเชื่อฟังอันเรียบง่ายของพวกเขา สาวกเหล่านี้ได้ทำให้คำ พยากรณ์หนึ่งสำเร็จจริงซึ่งได้ถูกกล่าวไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น และนำสัตว์ตัวนั้นมาให้พระเยซูซึ่งพระองค์จะต้องขี่ มันเข้ากรุงเยรูซาเล็มในฐานะกษัตริย์ของพวกยิว (มาระโก 11:2 และลูกา 19:30 บอกเราว่าพวกสาวกจะต้องไปหา “ลูกลา ตัวหนึ่ง... ที่ยังไม่มีใครขี่เลย”)

พวกเขา “จึงจูงแม่ลาไปกับลูกของมันมา...” มาระโก 11:4-6 ให้เรื่องราวนี้ที่ละเอียดมากกว่า ดังนั้นให้เราอ่าน บทที่นั้นกัน:

“สาวกสองคนนั้นก็ไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า

“แก้อีกเวลานั้นทำไม” สาวกก็ตอบตามพระคำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป”

สาวกสองคนนั้นไปตามที่พระเยซูได้ทรงบัญชาพวกเขา พวกเขาพบแม่ลาตัวนั้นและลูกของมันเหมือนกับที่พระเยซูตรัสว่าพวกเขาจะพบพวกมันจริงๆ เมื่อถูกถามว่าเจตนาของพวกเขาคืออะไร พวกเขา也给คำตอบนั้นที่พระเยซูได้ทรงบอกพวกเขาและไม่มี ความพยายามที่จะยับยั้งพวกเขาหรือแทรกแซงเลย ทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างถูกต้องเหมาะสมเมื่อพระเยซูทรงบัญชาและคำบัญชาต่างๆของพระองค์ถูกปฏิบัติตาม

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะปฏิบัติตามแบบอย่างนี้ที่ถูกลงโดยสาวกเหล่านี้ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียก เราจะต้องไม่ถามคำถามใดๆ เมื่อพระองค์ทรงบัญชา เราจะต้องไม่หาข้ออ้างใดๆ ในฐานะเป็นบุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า เราจะต้องกระทำการที่พระเยซูทรงเรียกเราให้กระทำ คำบัญชาของพระองค์คือสิทธิอำนาจของเรา และเราสามารถกระทำได้โดยปราศจากความกลัว ไม่ว่าพระองค์ทรงบัญชาเราให้กระทำการใดก็ตาม ทุกสิ่งจะเรียบร้อยเมื่อเราตามไปในที่ๆพระองค์ทรงนำ

“...และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลาตัวนั้น” ไม่มีการประดับตกแต่งสัตว์ตัวนี้ให้สวยงาม, ไม่มีการบ่งบอกถึงความโอ้อ่าภูมิฐานใดๆ ไม่แม้แต่อาสนสำหรับนั่ง แต่สาวกเหล่านี้เต็มใจเอาเสื้อชั้นนอกของพวกเขามาปูบนหลังของแม่ลาตัวนี้และให้พระเยซูนั่งบนนั้น ผมเชื่อว่าพวกเขายกพระองค์ขึ้นและให้พระองค์นั่งบนลาตัวนั้นจริงๆ นี้ตรงข้ามกับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้เมื่อประชาชนได้พยายามที่จะใช้กำลังจับองค์พระผู้เป็นเจ้าและตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ในลักษณะแบบชาวโลก ดังที่ถูกระบุไว้ในยอห์น 6:15 แต่แทนที่จะยอมจำนนต่อความประสงค์ของพวกเขานั้น พระองค์กลับทรงปลีกตัวไปจากพวกเขาและ “เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง” แต่บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงนำเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะเสด็จเข้านครบริสุทธินั้นอย่างเปิดเผย พระองค์จึงทรงยอมให้เหล่าสาวกของพระองค์ตั้งพระองค์บนสัตว์ตัวนั้นที่จะต้องแบกพระองค์เพื่อทำให้คำพยากรณ์สำเร็จ

ข้อ 8: “ฝูงชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน”

พระเยซูทรงถูกเดินประคบเข้ากรุงนั้นโดย “ฝูงชนเป็นอันมาก” นี่ก็เป็นการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จเหมือนกัน ในปฐมกาล 49:10 ยาโคบกล่าวว่า “ธรรพกระจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น” ส่วนหลังของพระคำข้อนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วหลายครั้งในระหว่างที่พระคริสต์ทรงพระชนม์อยู่บนโลกนี้ และมันกำลังถูกทำให้สำเร็จจริงอยู่เหมือนเดิมในฝ่ายวิญญาณ คนมากมายรวบรวมเข้ากับพระองค์วันนี้เมื่อพวกเขาได้ยินและรับข่าวสารแห่งความรอดและได้บังเกิดใหม่

ฝูงชนเหล่านี้ “ได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง” คนเหล่านี้รู้สึกตื่นเต้น พวกเขาเดินไปข้างหน้าพร้อมกับพระเยซูอย่างกระตือรือร้นยิ่งนัก โดยเอาเสื้อคลุมและเสื้อชั้นนอกของตนมาปูตามทางที่พระองค์เสด็จดำเนินไป ส่วนคนอื่น ๆ – ซึ่งอาจไม่มีเสื้อชั้นนอกหรือคิดว่าเสื้อผ้าของตนไม่ดีพอที่จะปูบนทางเดินของกษัตริย์ – ก็ตัดกิ่งไม้ “มาปูตามถนน” ยอห์นผู้เป็นที่ยอมรับบอกเราว่ากิ่งไม้เหล่านี้เป็นใบของต้นอินทผลัม (ยอห์น 12:13) ต้นอินทผลัมเป็นต้นไม้สูงที่งามสง่า และบนยอดสุดของมันก็มีใบลักษณะเหมือนขนนกซึ่งเหมาะสำหรับการโบกสะบัดในอากาศหรือโยนลงบนพื้นดินเพื่อทำเป็นพรหมต่อพระพักตร์กษัตริย์องค์นี้

คนเหล่านี้เป็นประชาชนธรรมดา (ในมาระโก 12:37 เราถูกบอกว่า “ประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี”)

พวกชนชั้นสูง, เหล่าผู้ปกครองทางศาสนาและพวกคนใหญ่คนโต, ก็ไม่ยอมรับพระเยซูเป็นกษัตริย์ แต่ประชาชนทั่วไปให้การต้อนรับพระองค์อย่างกษัตริย์ ถึงแม้ว่าการต้อนรับของพวกเขาจำเป็นต้องอยู่ในรูปแบบที่เรียบง่ายก็ตาม พระเยซูคริสต์บรูซผู้นี้ได้ทำให้พวกเขาอัศจรรย์ใจ พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขามีความหวังและเกิดความเคาพยาบาล ผมไม่สงสัยเลยว่าคนจำนวนมากในฝูงชนเหล่านี้ได้รับการรักษาให้หายผ่านการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซู แน่แน่นอนว่าเป็นอันมากเคยอยู่ในท่ามกลางหลายพันคนนั้นที่ได้ล้มท้องเพราะการอัศจรรย์เรื่องขนมปังและปลาเหล่านั้น ผมเชื่อว่านี่ถูกบอกเป็นนัยในลูกา 19:37 ที่เราถูกบอกไว้ว่า “เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดีเพราะ**บรรดามหกิจ**ซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง”

ลูกาบอกเราเช่นกันว่า ณ ขณะนี้พวกฟาริสีบางคนที่อยู่ในฝูงชนนั้นกล่าวแก่พระเยซูว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน” แต่พระเยซูทรงตอบว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย **ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที**” (ลูกา 19:39, 40) กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสมควรได้รับคำสรรเสริญทั้งปวงในตอนนั้นและขณะนี้ – **และพระองค์จะทรงได้รับคำสรรเสริญ** ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ในฐานะจอมกษัตริย์และเจ้าแห่งการเนรมิตสร้าง หากมนุษย์ไม่สรรเสริญพระองค์ ก้อนหินเหล่านั้นก็จะส่งเสียงร้องมากกว่าที่คำสรรเสริญจะถูกกีดกันไว้จากพระองค์!

ข้อ 9: “ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า “**โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด** ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮซันนา’ ในที่สุด”

ช่างเป็นการชุมนุมกันที่ยิ่งใหญ่! ฝูงชนมหาศาลนำหน้าพระเยซูไป มวลชนอื่น ๆ ก็ติดตามพระองค์ไป และพวกเขามีความคิดและความมุ่งหมายแบบเดียวกันเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาดูเหมือนจะเห็นพ้องอย่างเป็นเอกฉันท์ว่าพระมหากษัตริย์ผู้ที่พวกเขารอคอยมานานได้เสด็จมาแล้ว พวกเขากำลังเฝ้าฝืนถึงอาณาจักรฝ่ายโลกอันเปี่ยมสง่าราศีซึ่งจะกลายเป็นจริงในไม่ช้าเมื่อกษัตริย์ของพวกเขาทรงยึดครองบัลลังก์และนำพวกเขาเข้าสู่อาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้ในวันนั้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพร้อมใจกันโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด **ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ!**” พวกเขากำลังยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 118:26 โดยใช้ถ้อยคำของเพลงสดุดีบทนั้นกับพระเยซู (มาระโก 11:10 บอกเราว่าพวกเขาร้องออกมาว่า “ความสุขสวัสดิ์มีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และลูกา 19:38 กล่าวว่าพวกเขารับรู้ “พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า”) ดังนั้นพวกเขาจึงโห่ร้องต้อนรับทั้งพระมหากษัตริย์องค์นั้นและอาณาจักรนั้น

ในขณะนั้นพวกเขาแสดงออกถึงความชื่นบาน, ความยินดี, และความคาดหวังใหญ่โต แต่อีกไม่นานความชื่นบานและความคาดหวังนี้จะแปรเปลี่ยนเป็นความเกลียดชัง, ความอาฆาต, และความโกรธแค้น และพวกเขาจะตะโกนว่า “**ตรึงเขาเสียที่กางเขน! ตรึงเขาเสียที่กางเขน!**” ฝูงชนกลุ่มเดียวกันนี้ที่เคยตะโกนว่า “โฮซันนา!” อีกไม่นานจะเยาะเย้ยกษัตริย์ของพวกเขาขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขนนั้น และพวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ซึ่งได้ “**ยุยงหมู่ชน**” (มธ. 27:20) จะเย้ยหยันพระองค์ด้วยเสียงร้องที่ล้อเลียนว่า “**เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้**” (มธ. 27:42) ในประโยคเดียวกันนั้นพวกเขาพูดความจริงโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว เพราะว่าหากพระองค์ทรงช่วยตัวเองให้รอดแล้ว พระองค์ก็คงไม่สามารถช่วยคนอื่นให้รอดได้เลย พระองค์ได้ทรงเสียสละพระองค์เองเพื่อที่พระองค์จะได้ทรงช่วยคนทั้งปวงที่จะต้อนรับพระองค์ “**คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์**” (ยอห์น 1:12)

ข้อ 10: “เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด”

พระเยซูเคยเสด็จไปที่กรุงเยรูซาเล็มมาก่อนแล้ว แต่พระองค์ไม่เคยเสด็จเข้ากรุงนี้ในลักษณะนี้มาก่อนเลย พระองค์เคยถูกห้อมล้อมด้วยฝูงชนเป็นอันมากอยู่บ่อยๆ แต่ไม่เคยถูกห้อมล้อมด้วยฝูงชนที่โห่ร้องว่า “โฮซันนา!”

“...ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่น...” สำหรับผม นี่หมายความว่าทุกคนในกรุงนี้พากันแตกตื่น โดยถูกขับเคลื่อนด้วยแรงกระตุ้นบางอย่างที่ไม่อาจควบคุมได้ที่จะออกไปและพบกับหรือเห็นเยซูบุตรผู้นี้ ประชาชนยืนเขย่งเพื่อที่จะชะเง้อมองข้ามและฝ่าฝูงชนและได้แลเห็นพระองค์ขณะที่เสียงแล้วเสียงเล่าร้องด้วยความดีใจว่า “โฮซันนา!”

“...ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด?” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนในฝูงชนนั้นถามคำถามนี้ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ราวกับได้ถามว่าผู้คนพากันตื่นตื่นด้วยเรื่องอะไรกัน คนอื่นๆก็ถามเพราะความสนใจที่จางหายไปอย่างรวดเร็ว บางทีพวกเขาหารโรมันอาจถามด้วยสำนึกในหน้าที่ – และพบคำตอบของพวกเขาในสิ่งต่างๆที่ปรากฏแก่ตา สิ่งที่เขาเห็นคือชายคนหนึ่ง ในท่าทีที่อ่อนสุภาพและสถานะอันต่ำต้อย พระองค์มิได้เสด็จมาเหมือนอย่างพวกผู้พิชิตมาบนม้าใจกล้าซึ่งนำหน้าโดยพวกคนเป่าแตรนาเสด็จ พระองค์เสด็จมาโดยขี่ลาที่ต่ำต้อยตัวหนึ่งและการเสด็จเข้ากรุงนั้นของพระองค์ก็ถูกป่าวประกาศโดยสามัญชนที่เรียบง่าย สำหรับชาวโรมันซึ่งคุ้นเคยกับความสง่างามและขบวนแห่อันหรูหราของโรม ภาพเหตุการณ์นี้ของการสักการะชาวกาลิลีคนหนึ่งที่ไม่ใช่ชื่อเสียงคงจะไม่ทำให้เกิดความสนใจมากมายนัก โรมไม่หวั่นไหวกับความแตกตื่นที่ไม่เคยมีมาก่อนท่ามกลางพวกยิวนั้น คนเหล่านี้ไม่มีอาวุธทำสงคราม, พวกเขากำลังหัวเราะและร้องเพลง, ไม่ใช่กันดาและข่มขู่ว่าจะทำลายโรม หากฝูงชนเหล่านี้คิดว่าเป็นการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิตสำหรับกษัตริย์ของพวกเขา ก็ให้พวกเขาตะโกนเกี่ยวกับกษัตริย์องค์หนึ่งไป ทั้งฝูงชนเหล่านั้นหรือชายผู้ขี่ลาตัวนั้นไม่สามารถชิงอำนาจของโรมไปได้อย่างแน่นอน

ข้อ 11: “ฝูงชนก็ตอบว่า “นี่คือศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี”

คำตอบที่คนเหล่านี้ให้ก็เป็นความจริง – แต่มันไม่ใช่ความจริงทั้งหมด พระเยซูทรงเป็นมากกว่า “ศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี” พระองค์ทรงเป็น – ในตอนนั้นและตอนนี้ – พระบุตรของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของโลก, กษัตริย์แห่งสง่าราศี มีนักเทศน์มากมายทุกวันนี้ (พวกนักเทศน์, ไม่ใช่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า) ที่กล่าวสิ่งเดียวกันเกี่ยวกับพระเยซู พวกเขาถือว่าพระองค์ทรงเป็น “คนดีคนหนึ่ง”, “อาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง”, และว่าพระองค์ “ทรงดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่าง” แต่พวกเขาก็มาถึงการประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของเรา เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง แต่พระองค์ก็ทรงเป็นบุโรฮิต, กษัตริย์, องค์พระผู้เป็นเจ้า, อิมมานูเอล – พระเจ้าผู้ทรงอยู่กับเรา เช่นกัน เราต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้หนึ่ง, พระบุตรของพระเจ้า – ผู้ทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี, ถูกตรึงกางเขน, ทรงเป็นขึ้นใหม่, เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วและจะเสด็จมาอีกที่ เราต้องเชื่อมั่นที่ที่พระเจ้าได้ประทานให้แล้วเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์

พระเยซู “ศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี” ทรงเป็นสง่าราศีของอิสราเอล แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักพระองค์ – และไม่มีข้อแก้ตัวเลยสักนิดเดียวสำหรับการที่พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด, พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นใคร, และพวกธรรมาจารย์น่าจะรู้จนหมดข้อสงสัยใดๆแล้ว พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเต็มไปด้วยคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และคำบรรยายอย่างละเอียดเกี่ยวกับเวลา, สถานที่, และลักษณะของการเสด็จมาของพระองค์

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เกริ่นนำพระเยซูว่าเป็น “พระเมสสิโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความพิดาบของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) ในฐานะเป็นข้อพิสูจน์สุดท้ายเกี่ยวกับว่าศาสดาพยากรณ์ผู้นี้แห่งเมืองนาซาเร็ธคือผู้ใด พระเจ้าพระบิดาทรงประกาศสามครั้งว่านี่คือ “พระบุตรที่รัก” ของพระองค์ (กรูมาอ่านมัทธิว 3:16, 17; มัทธิว 17:5; และยอห์น 12:28-30)

ลักษณะของการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระองค์ ณ เวลานั้น *ประกาศอย่างเป็นทางการว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิว* ในการมาเยือนครั้งก่อนๆพระองค์ได้เสด็จเข้ากรุงนี้อย่างเงียบๆ แต่ในคราวนี้พระองค์ทรงตั้งใจเสด็จเข้ากรุงอย่างกษัตริย์ฝูงชนเคยห้อมล้อมพระองค์บ่อยๆ แต่ไม่เคยมีมวลชนมหาศาลขนาดนี้เลย กรุงเยรูซาเล็มซึ่งถูกสันตะเทียนจากศูนย์กลางไปถึงเส้นรอบวงคือเจตนาของพระเยซู พระองค์ทรงมุ่งมั่นที่จะดึงดูดความสนใจของคนบริสุทธ์นั้น ทำให้ผู้คนตระหนักถึงข้อเท็จจริงเรื่องการเสด็จมาของพระองค์และผลักดันพวกเขาให้ยอมรับพระองค์ – อย่างน้อยก็ชั่วคราวหนึ่ง ความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ถูกทำให้ประจักษ์จนหมดข้อสงสัยใดๆ และหากกรุงเยรูซาเล็มในช่วงสุดท้ายนั้นแห่งยุคสมัยที่มีตมม, สิ้นหวัง, และใกล้ตายของมันนั้นได้ยอมรับและต้อนรับพระองค์ ก็คงไม่มีการพิพากษาใดๆตกแก่กรุงนั้นแล้ว แทนที่จะเป็นการพิพากษา คงจะมีความเมตตาไปแล้ว พระเยซูมิได้ทรงปิดประตูแห่งความเมตตาใส่กรุงเยรูซาเล็ม ประตูนั้นได้ถูกปิดโดยกรุงนั่นเอง

ผมรู้สึกซาบซึ้งเหลือเกินที่พระเยซูผู้ทรงชี้ลาเข้ากรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้วเพื่อทำการอ้อนวอนเพื่อทุกคนที่จะเชื่อในพระองค์และต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ พระองค์ทรงเป็น “คนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

“ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด?” ยังเป็นคำถามส่วนตัวที่เป็นประโยชน์อยู่เหมือนเดิมที่ต้องถูกตอบโดยแต่ละคนและทุกคน ท่านที่รัก คุณต้องตอบคำถามนั้นในใจของคุณเอง หากคุณเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้หนึ่ง, พระบุตรของพระเจ้า, และเชื่อในพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ พระองค์ก็จะทรงช่วยคุณให้รอด:

“คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (โรม 10:9, 10)

แต่หากคุณไม่ยอมเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน, ถูกฝังไว้, เป็นขึ้นใหม่, และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว, และหากคุณไม่ยอมต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด คุณก็จะหลงหายชั่ววันรันดร์ – ด้วยเหตุผลที่ถูกกล่าวอย่างชัดเจนแล้วในพระวจนะของพระเจ้า: “ผู้ที่เชื่อใน (พระเยซู) ก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

พระมหากษัตริย์ทรงชำระพระวิหาร

ข้อ 12: “พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย”

นี่อ้างอิงถึงการชำระพระวิหารครั้งที่สองของพระคริสต์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นในตอนต้นของการรับใช้ปวงชนของพระองค์ ตามที่ลูกบันทึกไว้ในยอห์น 2:13-16 และคราวนี้ขณะที่พระองค์ทรงเข้าใกล้การสิ้นสุดของการรับใช้บนโลกนี้

ของพระองค์แล้วพระองค์ก็ทรงชำระพระนิเวศของพระเจ้าให้บริสุทธิ์อีกหน

“พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า...” นั่นคือ หลังจากการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์ของพระองค์ พระองค์ก็เสด็จไปยังพระวิหารทันทีและโดยไม่ลังเล ผมแน่ใจว่าระหว่างทางพระองค์ทรงผ่านหลายสิ่งที่ต้องการความสนใจของพระองค์ พระองค์คงเห็นหลายสิ่งที่ไม่เข้ากันกับอาณาจักรแห่งสวรรค์และตรงข้ามกับพระประสงค์ของพระเจ้า แต่พระองค์ทรงผ่านสิ่งเหล่านั้นไปทั้งหมดและเสด็จตรงไปยังพระวิหาร

นี่ไม่ได้หมายความว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับเรื่องราวทางสังคมต่างๆหรือว่าพระองค์ไม่สนพระทัยในสถานะต่างๆทางสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนั้น แต่พระองค์ทรงทราบว่าเป็นการดีที่สุดที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับพวกมัน ในขณะนั้นเพราะว่าการพิพากษาต้องเริ่มต้นที่พระนิเวศของพระเจ้า (1 ปต. 4:17) พระเยซูทรงทราบว่าตราบโดที่สิ่งต่างๆไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยในพระนิเวศของพระเจ้า สิ่งต่างๆก็ย่อมผิดและไร้ระเบียบอย่างแน่นอนในกรุงนั้น

“...ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น...” คนเหล่านั้นที่ “ขายและซื้อ” ก็จัดหาสัตว์ต่างๆสำหรับเป็นเครื่องสัตวบูชา พวกยิวที่เดินทางเป็นระยะทางไกลมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงก็พบว่าการเงินมากี่ง่ายกว่าการนำพวกสัตว์หรือนกมาเป็นเครื่องสัตวบูชาของตน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมักซื้อสิ่งของเหล่านั้นหลังจากไปถึงที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว นี่เป็นวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติแต่มันไม่ควรเกิดขึ้นในพระวิหารเลย และคนเหล่านั้นที่ซื้อและขายก็ได้กำไรหรือธรรมจากราคาของสินค้าของตน โดยคิดเงินมากกว่าที่ซื้อสัตว์หรือจำเป็น

“...และคว่ำไต่เต้ผู้รับแลกเงิน...” สำหรับเทศกาลปัสกา พวกยิวจากทั่วทุกสารทิศมายังกรุงเยรูซาเล็มและเหรียญหลากหลายแบบที่พวกเขานำติดตัวมาด้วยก็ต้องถูกแลกเปลี่ยนเป็นเงินครึ่งเซเชลแบบยิวซึ่งถูกใช้เพื่อชำระค่าบำรุงพระวิหารซึ่งถูกเรียกเก็บจากชายชาวยิวทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป พวกผู้รับแลกเงินควรที่จะดูแลการแลกเปลี่ยนเงินนี้และเรียกเก็บค่าธรรมเนียมเล็กน้อยสำหรับบริการต่างๆของตน แต่ความโลภและการรักเงินได้กลายเป็นสิ่งปกติในสมัยนั้นและพวกเขาคิดค่าธรรมเนียมใดก็ตามที่พวกเขาจะเรียกเก็บได้ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ทำให้สิ่งที่ควรเป็นบริการอันสูงส่งต้องเสื่อมทรามไป

“...กับทั้งคว่ำไต่เต้ผู้ขายนกเขาเสีย” ไม่ใช่ทุกคนจะมีเงินซื้อสัตว์ตัวหนึ่ง แม้แต่สัตว์ตัวเล็กๆก็ตามเพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชา จำไว้ว่ามารีย์และโยเซฟมีฐานะยากจนเกินกว่าที่จะถวายมากกว่านกเขาหรือนกพิราบตอนที่พวกเขานำพระเยซูมาที่พระวิหารตอนที่พระองค์ทรงมีอายุได้แปดวัน (อ่านลูกา 2:22-24 และเลวีนิติ 12:8)

มันเป็นเรื่องแสนมหัศจรรย์ที่จะกล่าวถึงความรักของพระเยซู, ความอ่อนโยนและความอดกลั้นพระทัยของพระผู้ช่วยให้รอด แต่เราต้องเห็นเช่นกันว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และด้วยเหตุนี้สิ่งซึ่งเป็นความผิดจึงต้องถูกพิพากษา ผมไม่มีวันเชื่อเด็ดขาดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงแสดงความสุภาพอ่อนโยนตอนที่พระองค์ทรงขับไล่พวกคนรับแลกเงินออกไปจากพระวิหารและคว่ำไต่เต้ของพวกเขาเสีย ผมเชื่อว่ามี**ความยิ่งใหญ่อันเปี่ยมสง่าราศี**ในความเฉียบขาดของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงขับไล่ความชั่วร้ายออกไปจากพระนิเวศแห่งการนมัสการ!

ข้อ 13: “และตรัสกับเขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”

“มีพระวจนะเขียนไว้ว่า...” ตรงนี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงกระทำเป็นประจำ พระเยซูทรงยกข้อพระคัมภีร์ภาค

พันธสัญญาเดิม

“นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน...” นี่อ้างอิงไปยังอิสยาห์ 56:7 ที่พระเจ้าทรงประกาศว่า “เครื่องสักการบูชาของเขา จะเป็นທີ່โปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน สำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย”

“...แต่เจ้าทั้งหลายมากกระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’” นี่อ้างอิงไปยังเยเรมีย์ 7:9-11 ที่เราอ่านว่า: “เจ้าจะลัทธิภัย กระทำฆาตกรรม ล่วงประเวณี ปฏิญาณเท็จ เฝ้าเครื่องบูชาถวายพระบาอัลและติดตามพระอื่นซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักหรือ แล้วจึงมาขึ้นต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า ‘เราทั้งหลายได้รับการช่วยให้รอดพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น’ นิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา ในสายตาของเจ้าได้กลายเป็นที่ช่องสุมของพวกโจรไปแล้วหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เราก็ได้เห็นเองแล้ว”

พระมหากษัตริย์ผู้ได้เสด็จเข้ามาในกรุงนี้แล้ว ได้เสด็จไปยังพระวิหารและขับไล่และคว่ำสิ่งที่ผิด พระองค์ทรงรับรองการกระทำของพระองค์ว่าถูกต้องโดยทรงยกข้อพระคำในภาคพันธสัญญาเดิม – ข้อที่ยกมาตอนหนึ่งบรรยายว่า พระนิเวศของพระเจ้าถูกตั้งใจไว้ให้เป็นอะไร (นิเวศแห่งการอธิษฐาน) ส่วนข้อที่ยกมาอีกตอนหนึ่งบรรยายว่าพระนิเวศของพระเจ้าได้กลายเป็นอะไรไปแล้ว (ที่ช่องสุมของพวกโจร) พระองค์ทรงเอาถ้อยคำของอิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์แห่งนิมิตและความหวัง และถ้อยคำของเยเรมีย์ ศาสดาพยากรณ์แห่งนิมิตและน้ำตา และเอาทั้งสองมาไว้ด้วยกัน พระวิหารของพระเจ้าควรเป็นนิเวศแห่งการอธิษฐาน แต่พวกผู้นำทางศาสนาได้ทำให้มันเป็นที่ช่องสุมของพวกโจรไปเสียแล้ว พระเยซูทรงประกาศในความหมายที่ว่า “หากกรุงเยรูซาเล็มอยากที่จะชอบธรรม ความชอบธรรมนั้นก็ต้องเริ่มต้นในพระวิหาร มันต้องเริ่มต้นด้วยพวกปุโรหิตและพวกผู้นำทางศาสนา จากนั้นบรรดาคนที่มาฟังคำสั่งสอนก็จะทำตาม”

ผมเคยเอ่ยข้อเท็จจริงไปแล้วก่อนหน้านี้ว่าพระเยซูยังไม่เคยประกาศความเป็นกษัตริย์ของพระองค์อย่างเปิดเผย, อย่างใจกล้า, และอย่างชัดเจนเหมือนกับที่พระองค์ทรงกระทำในการเสด็จเข้านครบริสุทธาน้อยอย่างผู้มีชัยชนะ จากขบวนแห่แบบกษัตริย์นั้นพระองค์ได้เสด็จไปยังพระวิหารและขับไล่พวกพ่อค้าและพวกคนรับแลกเงินออกไปเสีย โดยประกาศว่า “นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน” ในถ้อยคำเหล่านั้นพระองค์ทรงประกาศตัวตนของพระองค์อีกครั้ง จงสังเกตในยอห์น 2:16 เมื่อพระองค์ทรงชำระพระวิหารครั้งแรกนั้น พระองค์ตรัสว่า “พระนิเวศของพระบิดาเรา...” ในการชำระที่ถูกบันทึกตรงนั้นในข่าวประเสริฐของมัทธิว พระองค์ตรัสว่า “นิเวศของเรา” ซึ่งบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพระองค์และพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่เหล่าศัตรูของพระองค์ไม่เข้าใจความหมายโดยนัยนั้นหรือไม่กี่ปฏิเสธที่จะรับรู้ความหมายโดยนัยนั้น

ข้อ 14: “คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย”

ช่างเปี่ยมด้วยสง่าราศี! ในช่วงขณะสั้นๆนั้นพระวิหารได้กลายเป็นสิ่งสวยงามจริงๆเมื่อคนตาบอดและคนง่อยมาหาพระเยซูและได้รับการรักษาให้หาย สถานที่แห่งนั้นที่เมื่อก็เป็น “ถ้ำของพวกโจร” และเรือนแห่งการค้าขายถูกเปลี่ยนเป็นสถานบริสุทธาน้อยดังตามที่ผู้คนที่ได้รับการช่วยให้พ้นจากผลต่างๆแห่งบาป – ถูกช่วยให้พ้นจากความมืดบอดและโรคร้ายไข้เจ็บทั้งปวง โรคและความพิการทุกชนิดเป็นผลลัพธ์ของบาป ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม บาปเป็นต้นเหตุของความเศร้าโศก, ความทุกข์ทรมาน, และความทุกข์ระทมทั้งปวง

ผมเชื่อว่าข้อพระคำเหล่านี้วาดภาพหนึ่งซึ่งงดงามที่สุดในข่าวประเสริฐของมัทธิวทั้งหมด เราเห็นโธ่ต่างๆ ที่ถูกคว่ำ, เงินถูกกระจัดกระจายไปทั่ว, สิ่งต่างๆ ละเทะไปทั่วในพระวิหาร – สถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกทำให้ลุกโชนด้วยความเดือดดาลเมื่อพระเยซูทรงขับไล่พวกคนรับแลกเงินออกไปและพลิกคว่ำอุปกรณ์ของพวกเขา จากนั้นสถานบริสุทธิแห่งเดียวกันนี้ได้กลายเป็นที่เจิดจรัสด้วยความเมตตากรุณาของพระเจ้าและความสงสารเมื่อคนตาบอด, คนง่อย, คนเจ็บป่วย, ผู้ที่ถูกทอด้งและคนที่หุดหู่แห่กันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสงสาราซีเพื่อรับการรักษาให้หายและรับการอวยพร

เหตุผลที่เราไม่มีการฟื้นฟูยิ่งใหญ่ในวันนี้ก็คือว่า มีความชั่วร้ายอยู่มากเกินไปในแวดวงศาสนา คนมากมาย “ออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพุดิตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย” (ทิตัส 1:16) เปาโลบอกเราว่า “แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย” (2 ทธ. 3:13) จากพระคัมภีร์บริสุทธิเราทราบว่สิ่งต่างๆ จะไม่ดีขึ้นจนกว่าพระเยซูเสด็จมา ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถอธิษฐานทุกวันได้ว่า “พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้นเชิญเสด็จมาโดยไวเถิด!”

พระมหากษัตริย์ทรงยอมรับคำเยินยอของเด็กๆ

ข้อ 15: “แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง”

“พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์” ตื่นตัวอยู่เสมอ โดยคอยจับตาดูพระเยซูอย่างใกล้ชิด ตาชั่วของพวกเขาคอยจับจ้องที่พระองค์อยู่เสมอ และสิ่งใดก็ตามที่ถวายเกียรติพระองค์ก็ทำให้พวกเขาไม่พอใจ เราพบสิ่งเดียวกันในวันนี้ – นั่นคือ การฟื้นฟูอันเกิดผลใดๆ ที่ถวายเกียรติพระเจ้าเป็นบอระเพ็ดและน้ำดีรสขมแก่บรรดาคนในพระศาสนจักรและพวกเครื่องความเป็นทางการทางศาสนา เหล่าผู้นำทางศาสนาของพวกเขายินไม่ได้โจมตีพระเยซูในพระวิหารเพราะว่าพวกเขารู้ว่าสิ่งที่พระองค์กระทำนั้นถูกต้อง และพวกเขากลับเหล่าสามัญชน แต่พวกเขาก็เต็มไปด้วยความขมขื่นเพราะ “การมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ” ความเดือดดาลในใจชั่วของพวกเขาคือตบตบและลอยขึ้นดุน้ำในกาตมน้ำที่น้ำเดือดจนกระทั่งในที่สุดพวกเขาไม่อาจทนต่อเสียงโห่ร้องแบบกระตือรือร้นของเด็กๆ ได้อีกต่อไป

ข้อ 16: “และจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุนนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้’”

“ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ?” มีการอัศจรรย์อันเปี่ยมสงสาราซีหลายประการเกิดขึ้นในพระวิหารแล้ว ผู้คนได้รับการรักษาให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่าง, ดวงตาที่เคยบอดถูกเปิดแล้ว, และเพราะการอัศจรรย์เหล่านี้เด็กๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงกำลังร้องตะโกนว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด!” นี่เปิดโอกาสให้พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ระบายความเหยียดหยามของพวกเขามีต่อพระเยซูเจ้า ศาสดาพยากรณ์ของจริงจะยอมให้การโห่ร้อง, ความไม่เป็นทางการ, และความไม่เป็นกันเองแบบนั้นเกิดขึ้นในพระวิหารได้อย่างไร? อย่างไรก็ตาม ความเหยียดหยามของพวกเขาก็เป็นแบบคิดไปเอง เพราะในใจของพวกเขาก็เกรงกลัวพระเยซูและผลกระทบของความกระตือรือร้นของปวงชนที่พระองค์ทรงเป็นต้นเหตุ

สิ่งที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์หมายความว่าจริงๆ ก็คือว่า “คนเหล่านี้กำลังสรรเสริญท่านราวกับว่าท่าน

เป็นกษัตริย์องค์หนึ่งจริงๆ ทำไมท่านถึงยอมให้พวกเขาทำแบบนั้นเล่า? ท่านควรห้ามพวกเขาไม่ให้สรรเสริญท่านแบบนั้น และเรียกร้องให้พวกเขาเลิกส่งเสียงอะอะวุ่นวายในพระวิหารของพระเจ้าซะที” แต่พระเยซูทรงทราบใจและความคิดของพวกเขา พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับเจตนาชั่วร้ายของพวกเขา และพระองค์ทรงตอบพวกเขาด้วยการอ้างอิงอีกครั้งไปยังพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม: “ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือ...?”

“จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูคนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้” นี้ถูกเอามาจากเพลงสดุดี 8:2 ซึ่งประกาศว่า “จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูคนม พระองค์ทรงตั้งกำลังเพราะบรรดาคู่ริชของพระองค์ เพื่อระงับยับยั้งศัตรูและผู้กระทำการแก่คน”

ผมเชื่อว่า “เด็ก ๆ” อยู่สองชนิดตรงนี้ – ผู้ใหญ่ทั้งหลายที่ยังเป็นเหมือนทารกในพระคริสต์ โดยได้เชื่อในพระองค์แล้ว และเด็กๆ จากมุมมองในเรื่องอายุด้วย พระเยซูตรัสโดยอ้อมถึงความโหดเหี้ยมของพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ที่ควรคุ้นเคยกับหนังสือเพลงสดุดี สิ่งที่พระองค์ตรัสจริงๆ แก่พวกเขาก็คือว่า “เนื่องจากพวกท่านออกปากยอมรับว่ารู้จักพระคัมภีร์ พวกท่านก็ควรรู้ว่าดาวิดได้พยากรณ์ไว้ว่าออกจากปากของเด็กทารกและเด็กที่ยังดูคนม คำสรรเสริญอันสมบูรณ์แบบจะออกมา”

ในเด็กๆ สง่าราศีของพระเยซูเจ้าถูกพบเห็น, ถูกป่าวร้องและถูกประกาศบ่อยๆ ในเด็กๆ เมื่อผู้ใหญ่ทั้งหลายเงียบเสียง เด็กเล็กๆ ก็พูดออกมาและในถ้อยคำอันเรียบง่ายของพวกเขาก็ให้คำสรรเสริญและถวายสง่าราศีแด่พระเยซูในแบบที่สมบูรณ์แบบกว่าพวกผู้ใหญ่เสียอีก ในคราวอื่นๆ พระเยซูทรงให้เกียรติเด็กเล็กๆ และทรงใช้พวกเขาเพื่อตอกย้ำความจริงฝ่ายวิญญาณที่หากพวกผู้ใหญ่ไม่กลับใจรับเชื่อและกลายเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ แล้วพวกเขาก็จะไม่เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์เลย (มธ. 18:3)

ข้อ 17: “พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี”

พระเยซูประทานคำตอบจากพระคัมภีร์ต่อคำถามของพวกปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ และทรงทราบว่า การโต้เถียงและต่อปากต่อคำกับพวกเขาคงจะไม่มีประโยชน์อันใด “พระองค์ได้ทรงละจากเขา” (เราควรปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์เวลาที่ใครบางคนพยายามที่จะโต้แย้งกับเราเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ)

“...และเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี...” ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงรักแถบชนบทและหมู่บ้านเล็กๆ พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงเสียงอึกทึกและความวุ่นวายของฝูงชนในกรุงนั้น จากพระคัมภีร์ผมเริ่มเชื่อแล้วว่าเบธานีเป็นหนึ่งในสถานที่ปลื้มใจที่โปรดของพระองค์

ถึงแม้ว่าเบธานีไม่ถูกเอ่ยถึงในภาคพันธสัญญาเดิม เหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกบันทึกในการรับใช้บนโลกของพระเยซูก็ทำให้หมู่บ้านนั้นกลายเป็นที่รู้จักในบันทึกประวัติศาสตร์ของคริสเตียน มันตั้งอยู่บนเนินลาดด้านทิศตะวันออกของภูเขามะกอกเทศ อยู่ห่างไปสองไมล์ทางทิศตะวันออกจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค มันเป็นบ้านของมารีย์, มารธา, และลาซารัส และในเมืองเล็กๆ แห่งนี้นั่นเองที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย ในหมู่บ้านเบธานีนี่เองที่พระเยซูทรงค้างแรมก่อนการทนทุกข์ของพระองค์ และจากที่นั่นเองที่พระองค์เสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดาในสวรรค์ (กรุณาอ่านลูกา 24:50, 51)

“...ไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี” ดังนั้นวันแห่งความตื่นเต็นร้อนแรงนั้นถูกตามมาโดยยามเย็นที่สงบเงียบ ผม

ขอคิดว่าพระเยซูเสด็จไปยังบ้านของครอบครัวผู้เป็นที่รักนั้น ซึ่งเป็นที่ๆมารีย์นั่งอยู่แทบพระบาทของพระองค์ในการตั้งใจฟังพระดำรัสของพระองค์, ซึ่งเป็นที่ๆมารีย์วางตัวอยู่กับการปรนนิบัติรับใช้และการดูแลความต้องการต่างๆฝ่ายร่างกายของพระองค์, และซึ่งเป็นที่ๆพระองค์ทรงสามารถร่วมสามัคคีธรรมแบบเรียบง่ายกับลาซารัสเพื่อนของพระองค์ได้ (อ่านลูกา 10:38-42 และยอห์น 12:1-3)

ลูกาบอกเราว่า “กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาชื่อมะกอกเทศ” (ลูกา 21:37) เนื่องจากหมู่บ้านเบธานีตั้งอยู่ใกล้ตีนเขาภูเขามะกอกเทศ มันจึงสมเหตุสมผลว่าหลังจากวันหนึ่งของการสั่งสอนในพระวิหาร พระเยซูจะเสด็จกลับไปตอนกลางคืนยังหมู่บ้านเบธานี, ไปยังบ้านของเหล่ามิตรสหายของพระองค์และการต้อนรับอันอบอุ่นของพวกเขา จากมุมมองแบบมนุษย์ พระองค์ทรงลี้มรสชีวิตเหมือนอย่างเรา นอกเสียจากว่าพระองค์ทรงไร้บาป/ มันคงจะเป็นเรื่องปกติธรรมดาตามากๆสำหรับพระองค์ที่จะกลับไปพักที่บ้านของมารีย์, มาร์ธา, และลาซารัสหลังจากวันๆหนึ่งที่เหนื่อยและพลุกพล่านในกรุงนั้น ในช่วงเวลานั้นของปี ผู้คนมาจากทั่วทุกสารทิศเพื่อร่วมเทศกาลปัสกาที่กรุงเยรูซาเล็ม และคนจำนวนมากในพวกเขาหาที่พักค้างแรมในหมู่บ้านต่างๆที่อยู่โดยรอบใกล้กรุงนั้น

ต้นมะเดื่อไร้ผลที่ถูกสาป

ข้อ 18 และ 19: “ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป” ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป”

“...พระองค์ก็ทรงหิว” พระเยซู, พระเจ้าในกายเนื้อหนังและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์, ทรงหิว ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูควรเป็นสิ่งมีค่าประเสริฐแก่เรา เมื่อทรงตั้งผลพลได้ในกายๆหนึ่งที่เหมือนกับร่างกายของเรา, ยกเว้นไม่มีบาป, พระองค์จึงทรงรู้จักความเหนื่อยล้า, ความผิดหวัง, ความกระหาย, และความหิว พระองค์ทรงลี้มรสชีวิตในทุกรูปแบบเหมือนอย่างเราๆ กระนั้นก็ปราศจากบาป: “เพราะว่าเรามิได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป” (ฮบ. 4:15) พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้และทรงรับกายๆหนึ่งที่เหมือนกับร่างกายของเรา และในกายนั้นพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่และทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเป็นมหาบุโรหิตผู้หนึ่งที่ยึดชื่อ พระองค์ทรงสามารถและทรงรับโทษแทนเราเมื่อเราเชื่อในพระองค์และไว้วางใจพระองค์

สมมติว่าพระเยซูทรงค้างคืนในบ้านของมิตรสหายเหล่านั้นของพระองค์ในหมู่บ้านเบธานีจริงๆ พระองค์ก็คงตื่นแต่เช้าตรู่ก่อนที่คนอื่นๆจะตื่น และแอบไปมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์ มิฉะนั้นพระองค์ก็คงรับประทานอาหารเช้าไปแล้วก่อนเสด็จกลับไปยังกรุงนั้นอย่างแน่นอน

“พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง...” เห็นได้ชัดว่าต้นมะเดื่อต้นนั้นไม่ได้เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ใด มันตั้งอยู่ “ริมทาง” – นั่นคือ มันโตอยู่ข้างถนนสาธารณะสายนั้น

“พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น...” ต้นมะเดื่อทั้งหลายมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวนี้: พวกมันออกผลมากกว่าหนึ่งหนในฤดูกาลหนึ่ง และมะเดื่อผลแรกๆก็ปรากฏก่อนใบเสมอ ด้วยเหตุนี้ต้นมะเดื่อซึ่งมีใบเต็มไปหมดก็สัญญาณว่าจะมีผล นี่ไม่ใช่เวลาอันเหมาะสมของปีสำหรับผลมะเดื่อ (มาระโก 11:13) แต่หากใบเหล่า

นั่นออกมาก่อนเวลาของพวกเขา มันเหตุใดถึงไม่มีผลเล่า? ต้นมะเดื่อนั้นมีใบนอกฤดู แล้วทำไมถึงไม่มีผลมะเดื่อนอกฤดูเหมือนกันเล่า? การเติบโตก่อนเวลาของต้นไม้ที่พิเศษนี้เป็นการหลอกลวงทั้งเพ เมื่อพระเยซูเสด็จมาที่ต้นไม้ที่พระองค์ทรงมองหาผลมะเดื่อ – และไม่เจออะไรเลยนอกจากใบ

นี่เป็นภาพของกรุงเยรูซาเล็ม กรุงนี้มีความมั่งคั่งทางศาสนา มันมีทุกรูปแบบที่ศาสนายิวเรียกร้องให้มี เหล่าผู้นำทางศาสนามีความกระตือรือร้นแบบสูญเปล่า แต่การกลับใจใหม่, ความเชื่อ, และความชอบธรรมเป็นสิ่งที่พวกเขาขาดอย่างสิ้นเชิง – สิ่งเหล่านั้นซึ่งมีความสำคัญมากกว่าความเป็นทางการต่างๆอันน่าเลื่อมใส, วันศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ, วันนักขัตฤกษ์, และพิธีกรรมต่างๆ

“เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป” พระเยซูทรงใช้ต้นมะเดื่อเขียวสดแต่ไร้ผลนั้นเป็นตัวอย่างสอนบทเรียนหนึ่งเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอล เมื่อพระองค์เสด็จมายังพรรคพวกของพระองค์ พระองค์ก็ทรงพบระบบศาสนาอันมั่งคั่ง – แต่พระองค์ทรงกล่าวโทษมัน เหมือนกับที่พระองค์ทรงกล่าวโทษต้นมะเดื่อนั้นให้ไร้ผลเป็นนิรันดร์

พระองค์ทรงทิ้งต้นมะเดื่อนั้นให้อยู่ใต้คำสาปแช่งนั้น “ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป” การพิพากษาที่ถูกประกาศแก่กรุงเยรูซาเล็มได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 เมื่อทิตัสจักรพรรดิโรมเหยียบย่ำกรุงนั้น ทำให้สิ่งปลูกสร้างทุกหลังราบเป็นหน้ากลองและเข่นฆ่ายิวหลายล้านคน

ข้อ 20: “ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจแล้วว่า “เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด”

ในบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการสาปต้นมะเดื่อต้นนี้เราอ่านว่า “ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก” (มาระโก 11:20) นี่บอกเราว่ามันเป็นเช้าหลังจากที่พระเยซูตรัสคำสาปนั้นแก่ต้นมะเดื่อนั้นที่พวกสาวกออกความเห็นนี้

เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกไม่ได้สงสัยว่าพระเยซูทรงกระทำอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พวกเขาอัศจรรย์ใจ, พวกเขา “ประหลาดใจ”, แต่ความอัศจรรย์ใจของพวกเขาเกิดขึ้นเพราะความเร็วที่คำสาปแช่งนั้นส่งผลต่อต้นมะเดื่อนั้น ไม่ใช่เพราะสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ เราต้องเข้าใจว่าไม่มีความเคียดแค้นส่วนตัวเลยในส่วนของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงประกาศความไร้ผลเป็นนิรันดร์ให้เป็นส่วนของต้นมะเดื่อนั้น มีผู้เสนอแนะว่าพระองค์ทรงแสดงออกถึงความโกรธ แต่ไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย

หากเราเปิดไปดูอิสยาห์ 61:1, 2 เราก็พบถ้อยคำเหล่านี้: “พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสราเอลแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเล่าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์”

ในลูกา 4:16-19 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต “และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์” พระองค์ก็ทรงอ่านข้อความตอนนั้นจากอิสยาห์ ดังต่อไปนี้:

“พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสราเอลแก่บรรดาเชลย ให้

ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปล่อยให้ผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” – และพระองค์ทรงหยุดแค่นั้น พระองค์ไม่ได้อ่าน “วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา” พระคำต่อนั้นในอิสยาห์บ่งบอกว่าเหตุใดพระเยซูจึงเสด็จเข้ามาในโลกนี้ มันให้ความหมายของภารกิจของพระองค์ ตอนที่พระเยซูทรงอ่านจากคำพยากรณ์ของอิสยาห์ พระองค์ก็กำลังเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์ แต่เราต้องจำไว้ว่าในพระดำริริรันตร์ของพระเจ้า ผู้ทรงสัพพัญญูและทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ดังที่ถูกเปิดเผยในงานเขียนต่างๆของเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์ พระเยซูเสด็จมามิใช่เพื่อปีแห่งความโปรดปรานของพระเยซูคริสต์เท่านั้น (“ปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”) แต่เพื่อ “วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา” เช่นกัน วันแห่งการแก้แค้นนั้นยังมาไม่ถึง แต่เท่าที่เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอล “ปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้สิ้นสุดลงแล้ว พระมหากษัตริย์ได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้วตอนนี้ โดยมีจุดประสงค์เจาะจงเพื่อที่จะประกาศการพิพากษาและความพินาศแก่กรุงนั้น เมื่อมองออกไปเหนือกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงรำไห่และตรัสว่า:

“โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ที่ปีกของมัน **แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดุเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’** ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’” (มธ. 23:37-39) นี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการไถ่ส่วนตัว มันประยุกต์ใช้กับการรู้จักผิดชอบชั่วดีในระดับประชาชาติในส่วนของอิสราเอลประชาชาติที่ถูกเลือกสรรเท่านั้น

แน่นอนว่าไม่มีความเคียดแค้นส่วนตัวเลยในคำประกาศวิบัติแก่เยรูซาเล็มนครบริสุทธานั้น! พวกยิวได้ผ่านพ้น “ปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ของตนแล้ว และพระบุตรของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้, ก็ไม่ทรงมีทางเลือกอื่นอีกนอกจากตัดสินให้นครนั้นรกร้างไป เมื่อทรงใช้ต้นมะเดื่ออันเป็นภาพประกอบบทเรียน ไม่มีความโกรธในพระองค์เลยขณะที่พระองค์ทรงประกาศให้มันไร้ผลตลอดไป ต้นไม้นั้นไม่ได้สัตย์ซื่อในการทำตามที่ของมัน มันแค่แสดงออกว่ามีชีวิตแต่ภายนอกแต่เหตุผลที่แท้จริงสำหรับการมีชีวิตอยู่ของต้นไม้นั้นก็ไม่ปรากฏเลย ต้นมะเดื่อไม่ได้มีไว้ให้ร่มเงา ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะมีใบเขียวสดสักเพียงใด มันก็ไม่ใช่จุดประสงค์ของต้นมะเดื่อ มันมีชีวิต – แต่มันก็ไม่ได้กำลังออกผลตามที่มันถูกตั้งใจไว้ ด้วยเหตุนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงทรงเหยียดคำสาปแช่งแก่ต้นมะเดื่อนั้น

นี่ก็เป็นจริงสำหรับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงจำต้องพิพากษาประชาชาตินั้นเพื่อที่แผนงานของพระองค์จะได้เดินหน้าต่อไปตามพระประสงค์ริรันตร์ของพระองค์ เมื่อชนชาติอิสราเอล *ปฏิเสธพระพรนั้น* พระองค์ก็ทรงหันไปหาชนชาติอื่นๆเพื่ออวยพรพวกเขา วันนี้พระเจ้าทรงสามารถใช้การทุกคนที่เต็มใจที่จะรับฤทธิ์เดชของพระเจ้าและกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า โดยพระประสงค์นั้นคือการเกิดผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์โดยการนำบุตรทั้งหลายเข้ามาในอาณาจักรของพระองค์ พระเจ้าทรงกระทำกิจวันนี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงกระทำมาโดยตลอด – ผ่านทางคนทั้งหลายที่สัตย์ซื่อ แต่มนุษย์ไม่อาจทำอะไรได้โดยปราศจากพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น...ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำอะไรไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:1-5 บางส่วน)

ตลอดหลายศตวรรษพระราชกิจของพระเจ้าได้เดินทางไป หลายครั้งก็อย่างซ้ำมาๆและไม่ถูกสังเกตเห็นโดยตาของมนุษย์ แผนงานของพระองค์ไม่อาจถูกหยุดยั้งได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และไม่มีผู้ใดสามารถยับยั้งพระประสงค์และแผนการของพระองค์สำหรับยุคสมัยต่างๆได้ พระองค์ยังทรงกระทำกิจผ่านทางมนุษย์อยู่เหมือนเดิม และเมื่อบุคคลใดเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและให้ความเชื่อตั้งอยู่บนรากฐานเดียวกันที่พระเจ้าทรงรู้จักและให้เกียรติ สวรรค์ก็พร้อมใช้งานแก่บุคคลผู้นั้นและไม่ว่าเขาทูลขอสิ่งใดจากพระเจ้า โดยเชื่อในความเชื่อและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขาก็จะได้รับสิ่งนั้น

“ศาสนา” อาจเป็นสิ่งสวยงามในฐานะเป็นหลักในการดำเนินชีวิต มันอาจนำดึงดูดและเชิญชวนให้เข้าไปใกล้ แต่ศาสนาที่ถูกสร้างขึ้นโดยทางสติปัญญาของมนุษย์และโดยแรงงานแห่งน้ำมือของมนุษย์ก็ว่างเปล่าและไม่อำนวยประโยชน์อันใดพอๆกับไม้บนต้นมะเดื่อนั้น “ใบต่างๆ” ทางศาสนาไม่สามารถแก้ไขความน่าอับอายแห่งบาปต่อสายพระเนตรของพระเจ้าได้ พวกมันอาจทำให้มนุษย์พอใจ แต่พวกมันจะไม่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย ไม่ว่าจะเป็ ประชาชาติหนึ่ง, คริสตจักรหนึ่ง, ผู้รับใช้คนหนึ่ง, หรือคนธรรมดาคนหนึ่ง พระเยซูเจ้าก็กำลังมองหาผล ไม่ใช่ใบ!

ข้อ 21: “ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีได้ส่งสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะส่งสัยว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ ก็จะสามารถได้”

“ถ้าท่านมีความเชื่อและมีได้ส่งสัย...” พระเยซูประทานฤทธิ์เดชเพื่อกระทำการอัศจรรย์ต่างๆแก่เหล่าสาวกของพระองค์ แต่เคล็ดลับแห่งการอัศจรรย์เหล่านั้นคือความเชื่อที่ไม่สั่นคลอน ฤทธิ์เดชแห่งความเชื่อได้ถูกพิสูจน์แล้วตลอดหลายยุคสมัย พระวามะของพระเจ้าบันทึกผลลัพธ์ต่างๆแห่งความเชื่อที่ถูกแสดงออกโดยเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ในบทที่สิบเอ็ดของฮีบรูเราอ่านว่า:

“โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม...

“โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย...

“โดยความเชื่อ...โนอาห์...จัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด ...ได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรมซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

“โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัม...ได้เดินทางออกไปโดยหาว่าไม่ว่าจะไปทางไหน...

“โดยความเชื่อ นางซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์...

“โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหน้านั้น

“โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ...

“โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป (จากอียิปต์) และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

“โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิดามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน ... โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์... ได้ออกจากประเทศอียิปต์ ... ได้ถือเทศกาลปัสกา...

“โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง ...

“โดยความเชื่อ ...กำแพงเมืองเยรีโค...ก็พังลง

“โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มีได้เชื่อ...

“...ไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราค แคมสัน เยฟธาร์ ดาวิด และซามูเอล และศาสตพยากรณ์ทั้งหลาย โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยชนะเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถ ในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกรมมาน แต่ก็มิยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับความเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า” (ฮีบรู 11:4-35)

มีมากกว่านี้อีกเยอะเกี่ยวกับการอัศจรรย์เหล่านั้นซึ่งถูกกระทำโดยความเชื่อในบทเดียวกันนั้นในฮีบรู จงอ่านมัน ตั้งแต่ต้นจนจบ และจงให้ใจของคุณตื่นเต้นไปกับบันทึกเรื่องราวกิจการต่างๆซึ่งถูกกระทำโดยความเชื่อโดยประชากรของพระเจ้า!

“...ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ก็จะสำเร็จได้” พวกยิวชอบใช้วลี “เคลื่อนภูเขา” และในที่นี้พระเยซูทรงใช้หนึ่งในสำนวนที่พวกเขาใช้บ่อย ความหมายก็คือว่าด้วยความมั่นใจที่ไม่อาจสั่นคลอนได้ในพระเจ้า คนๆหนึ่งก็สามารถมีฤทธิ์เดชเพื่อเอาชนะอุปสรรคใดๆก็ได้ ไม่ว่าจะอุปสรรคนั้นจะใหญ่โตสักเพียงใดก็ตาม

อย่าเข้าใจผมผิดนะครับ ผมไม่ได้เจตนาที่จะเสนอแนะว่าความเชื่อไม่อาจเคลื่อนภูเขาจริงๆได้ ผมเชื่อว่าความเชื่อสามารถเคลื่อนภูเขาไปอยู่กลางทะเลได้จริงๆหากมีเหตุผลในการเคลื่อนย้ายภูเขาภูเขานั้นและหากเหตุผลดังกล่าวจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า มิฉะนั้น เหตุใดจึงต้องมีใครทูลขอพระเจ้าให้เคลื่อนภูเขาภูเขานึงและโยนมันลงไปในทะเลเล่า? คุณเห็นแล้วว่า มันคงเป็นเรื่องง่ายสำหรับพระเจ้าที่จะทรงโยนภูเขาภูเขานึงลงไปสู่ก้นทะเลพอกับที่มันง่ายสำหรับพระองค์ที่จะทรงขับพวกผีออกจากใจที่ไม่เชื่อเมื่อคนๆหนึ่งแสดงออกถึงความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู ไม่มีสิ่งใดยากเกินไปสำหรับพระเจ้า ด้วยความเชื่อที่ไม่หวั่นไหว ไม่ว่าเราต้องการสิ่งใดเพื่อที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า พระองค์ก็ทรงสามารถและจะทรงจัดหาให้

มนุษย์ทุกวันนี้ที่มีความเชื่อก็ยังสามารถกระทำการอัศจรรย์ต่างๆในพระนามของพระเยซูได้อยู่เหมือนเดิม มีการอัศจรรย์มากมายทุกวันนี้ แต่เรามักจะมองพวกมันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นปกติธรรมดา ยกตัวอย่างเช่น การอัศจรรย์ประการหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อคนบาปคนหนึ่งบังเกิดใหม่ มันเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งเมื่อคริสเตียนคนใดดำเนินชีวิตที่อุทิศตัวและแยกออก - การอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า มนุษย์ยังสามารถมีฤทธิ์เดชกับพระเจ้าได้อยู่เหมือนเดิมหากพวกเขามีความเชื่อโดยปราศจากการสงสัย เราอาจไม่สามารถที่จะกล่าวคำสาปแช่งต้นไม้ต้นหนึ่งและเห็นมันเหี่ยวแห้งไป แต่ไม่ว่าเราต้องการสิ่งใด หากเราอ้างสิทธิ์ในสิ่งนั้นในพระนามของพระเยซู ความต้องการนั้นก็ได้รับการตอบสนองตามความเชื่อของเรา

ข้อ 22: “สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้”

เราพบข้อพระคำที่คล้ายๆกันในข่าวประเสริฐของยอห์น: “สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร” (ยอห์น 14:13)

“*สิ่งใดก็ตาม*” ในข้อพระคำหลายตอนเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถอธิษฐานอย่างโง่เขลาหรืออย่างเห็นแก่ตัวได้และคาดหวังว่าคำอธิษฐานของเราจะได้รับคำตอบในเชิงเห็นชอบ มันไม่ได้หมายความว่าเราสามารถอธิษฐานขอรถยนต์คันโตไว้ซึ่หรือคฤหาสน์งามๆไว้อยู่อาศัย และได้รับสิ่งเหล่านี้เพราะการขอร้องนั้น *หากสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เราต้องการ* เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผมก็เชื่อว่าพระองค์จะประทานสิ่งเหล่านั้นให้ พระองค์ทรงสามารถและพระองค์จะตอบสนองความต้องการต่างๆของเรา แต่คนเหล่านั้นที่มีความคิดฝักใฝ่อยู่ฝ่ายวิญญาณจะไม่ทูลขอเรื่องโง่ๆต่อพระเจ้า หากเราอธิษฐานในพระวิญญาณและภายใต้ น้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดแก่เราเพื่อประโยชน์สุขของเราและเพื่อสง่าราศีของพระองค์ คริสเตียนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณจะไม่ทูลขอมากกว่าที่มีอยู่แล้ว

ผลประโยชน์ฝ่ายวิญญาณทุกอย่างเริ่มต้นและสิ้นสุดในความเชื่อ และ *ปราศจากความเชื่อ* มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย (ฮบ. 11:6)

เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ (อฟ. 2:8)

เราดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ (2 คร. 5:7)

เรามีชีวิตอยู่โดยความเชื่อ (โรม 1:17)

เรามีชัยชนะโดยความเชื่อ (1 ยอห์น 5:4)

และ “*สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น*” (โรม 14:23)

มีพระสัญญาต่างๆอยู่มากมายในพระวจนะของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้ หากเรา “มีความเชื่อและไม่สงสัย” ก็ไม่มีขีดจำกัดต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถและจะทรงกระทำเพื่อเรา โดยรู้ว่าสิ่งที่พระองค์ประทานให้ในการตอบคำอธิษฐานจะถูกใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์และชนะดวงวิญญาณทั้งหลายมาเพื่ออาณาจักรของพระองค์

สิทธิอำนาจของพระเยซูผู้ตั้งคำถาม

ข้อ 23: “*เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน”*”

พระเยซูเสด็จไปที่พระวิหารและทรงพบกับพวกผู้กล่าวหาพระองค์อีกครั้ง คือพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขาสับสนและเงิบเสียงแล้วตอนที่พระองค์ทรงชำระพระวิหาร แต่พวกเขาได้สมทบกำลังอีกหน, รวบรวมความกล้าที่หายไปของตน, และบัดนี้พวกเขารู้ว่าพระองค์ทรงกระทำอย่างเด็ดขาดเช่นนั้น *โดยสิทธิอำนาจใด* พวกเขาเห็นว่าไม่มีอะไรผิดตรงไหนกับการมีพวกคนรับแลกเงินในพระวิหาร พวกเขาคิดว่าตนเองเป็นแหล่งของสิทธิอำนาจในทางศาสนจักร พระเยซูได้ทรงเปิดโปงและขจัดสิ่งที่พวกเขาอนุญาตและบัดนี้พวกเขาก็ทำลายสิทธิของพระองค์ที่จะก้าวเข้ามาและเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ

“*ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน*” พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ แต่พวกเขาอยากรู้จักสิทธิอำนาจทางการที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นและผู้ใดตั้งพระองค์ไว้รับตำแหน่ง

ข้อ 24: “*พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่าน*

เหมือนกันว่าเรากระทำกรณีนี้อย่างไรโดยสิทธิอันใด”

คนเหล่านี้ ถึงแม้ว่ามีการศึกษาสูงอย่างไม่ต้องสงสัย ก็เป็นคนโง่ที่เคร่งศาสนา พวกเขาไม่สมควรได้รับคำตอบ แต่คำตอบที่พระเยซูประทานแก่พวกเขาก็เป็นแบบอย่างอันงดงามของความถ่อมใจแห่งสติปัญญา – และ “เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์” (1 คร. 1:25) พระเยซูไม่ได้ประกาศสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์อย่างกระโชกโฮกฮาก และพระองค์ไม่ได้อ้างถึงการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อหน้าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นด้วย ในสติปัญญาแบบพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงปล่อยให้พวกเขาให้ปรับโทษตัวพวกเขาเอง ซึ่งดีกว่าตั้งเยาะ

“เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย...” คำถามเหล่านั้นที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ถามก็เจอกับคำถามต่างๆโดยพระเยซูเจ้า “...ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำกรณีนี้อย่างไรโดยสิทธิอันใด” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พวกท่านบอกเราสิ และเราจะบอกพวกท่าน” และจากนั้นพระเยซูก็ทรงถามคำถามของพระองค์:

ข้อ 25 และ 26: “คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ แต่ถ้าเราจะว่า ‘จากมนุษย์’ เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์”

คำถามขององค์พระผู้เป็นเจ้า นำเสนอภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกสำหรับเหล่าศิษย์ของพระองค์ พวกเขาคอยหาช่องที่จะทำให้พระองค์ติดกับด้วยคำถามที่ถูกคิดคำนวณและถูกวางแผนมาเป็นอย่างดีแล้วซึ่งมีลักษณะเฉพาะที่เป็นอันตราย บัดนี้พระองค์ทรงทำให้พวกเขาติดกับของพวกเขากันบ้าง! “บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน?” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยอห์นมีสิทธิอำนาจจากสวรรค์ที่จะให้บัพติศมาหรือไม่? หรือบัพติศมาของเขาถูกกระทำตามคำขอของมนุษย์? ไม่ว่าพวกเขาจะตอบแบบไหน พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็จะตอบผิดอย่างแน่นอน หากพวกเขายอมรับบัพติศมาของยอห์นว่ามาจากสวรรค์ พระเยซูก็จะถามพวกเขาว่า “เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า?” ยิ่งไปกว่านั้น หากพวกเขากล่าวว่าบัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์พวกเขาก็กำลังตอบคำถามของพวกเขาเองเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระคริสต์ ด้วยว่ายอห์นเป็นพยานว่าพระคริสต์ทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า” (ยอห์น 1:29)

ในทางกลับกัน หากพวกเขายอมรับว่าบัพติศมาของยอห์นมาจากมนุษย์ พวกเขาก็จะต้องทนทุกข์กับผลพวงต่างๆที่ตามมาจากฝูงชนเหล่านั้น เพราะประชาชนเหล่านั้นเคารพยำเกรงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในฐานะเป็นศาสดาพยากรณ์แท้คนหนึ่งของพระเจ้า ลูกา 20:6 บอกเราว่าพวกเขากลัวว่าประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขาหากพวกเขาพูดจาให้ร้ายต่อสิทธิอำนาจของยอห์น

แน่นอนว่าหากพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ได้ทำหน้าที่ของตนและสัตย์ซื่อต่อหน้าที่ๆถูกมอบหมายแก่พวกเขาในฐานะเป็นผู้ดูแลรักษาพระราชบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาก็คงไม่มีเหตุให้ต้องกลัวฝูงชนเลย และหากพวกเขาได้ทำหน้าที่ต่างๆของตนอย่างที่เขาควรกระทำแล้ว พวกเขาก็คงไม่ตั้งคำถามสิทธิอำนาจของพระเยซูเลย พวกเขาก็คงรู้ไปแล้วว่าสิทธิอำนาจของพระองค์มาจากที่ไหน แต่พวกเขาถูกไล่ต้อนเข้ามาจริงๆซึ่งพวกเขาไม่อาจหนีพ้นออกมาได้นอกจากยอมรับว่าตนไม่รู้เรื่องอะไรเลย – และพวกเขาทำเช่นนี้

ข้อ 27: “เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า ‘พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ’ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ‘เราจะไม่บอกท่านทั้ง

หลายเหมือนกันว่า เรากะทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

คำตอบที่พวกเขาให้ก็ไม่ใช่คำตอบเลยสักนิดเดียว พวกเขาชอบเอาใจคนต้องเป็นพวกนักการเมืองเสมอ พวกเขาพบว่ามันยากที่จะตอบคำถามง่ายๆ พวกเขาอ้อมค้อม พุดจาวกวน แต่ดูเหมือนไม่เคยตรงเข้าประเด็นเลยสักที คนเหล่านี้จะตอบคำถามเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ทำได้ – แต่พวกเขาก็ไม่ยอมตอบ พระเยซูจะทรงบอกพวกเขาทุกเรื่องเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์และแหล่งที่มาของสิทธิอำนาจนั้นก็ทำได้ – แต่พระองค์ก็ไม่ทรงบอก

ในมัทธิว 7:6 พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย” พระองค์ทรงทราบว่าผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ที่กำลังตั้งคำถามพระองค์เป็นพวก “สุกร” เครื่องศาสนา ดังนั้นทำไมต้องโยนไข่มุกแห่งพระวจนะของพระเจ้าไปตรงหน้าพวกเขาด้วยเล่า? พวกเขาจะมีแต่เหยียบย่ำพระวจนะของพระองค์ได้ฝ่าเท้าของพวกเขาเท่านั้น พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์กำลังรับมือกับคนทั้งหลายที่ความคิดและจิตใจของพวกเขาถูกปิดอย่างสิ้นหวัง พวกเขาเป็นพวกชอบเอาใจคนที่พอใจกับตัวเองโดยไม่ปรารถนาที่จะเห็นความสว่างของพระเจ้าและรู้จักความจริงเลย พวกเขาไม่อาจถูกปกครองโดยความอ่อนโยน, ความบริสุทธิ์, และความถ่อมพระทัยของพระเมษโปดกของพระเจ้าได้ พระเยซูจึงต้องเปิดโปงและถอดพวกเขาออกจากบัลลังก์ และพระองค์ต้องทำเช่นนั้นต่อหน้าต่อตาประชาชนทั่วไปผู้ซึ่งถูกชักจูงให้หลงผิดโดยคำสอนผิดของคนเหล่านั้นที่นำพวกเขา

คำอุปมาเรื่องบุตรชายสองคน

ข้อ 28 และ 29: “แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’ บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ”

“ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน...” กรุณาหมายเหตุว่าพระเยซูทรงใช้คำอุปมานี้เพื่อจัดการกับผู้นำเหล่านั้นที่ต่อต้านพระองค์อย่างรุนแรงเหลือเกินและโดยคำอุปมานี้พระองค์ทรงเปิดโปงการปฏิบัติต่างๆอันเป็นเท็จของพวกเขากับพระเจ้า ชายหนุ่มสองคนนี้ในคำอุปมาเรื่องนี้เท่าเทียมกันตรงที่ว่าพวกเขาเป็นบุตรของบิดาคนเดียวกัน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมีหน้าที่อย่างเท่าเทียมกันที่จะปรนนิบัติบนเรือกสวนไร่นาประจำตระกูล และทั้งคู่ควรถือว่าเป็นความพลัดพลินที่ได้ทำงานในสวนองุ่นของบิดาของตน

“ลูกเอ๋ย วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด” นี่เป็นคำสั่งของบิดาที่มีต่อบุตรชายคนแรก -- บุตรที่เอาแต่ใจ และคือวันนี้ คำสั่งนี้ถูกต้องและชอบธรรม บิดามีสิทธิ์ทุกประการที่จะขอให้บุตรชายคนนี้ไปทำงานในสวนองุ่นของตนเพราะว่าบุตรคนนี้รับประทานที่โต๊ะของบิดาและพลัดพลินกับสิทธิพิเศษต่างๆของบ้านนั้น มันเป็นหน้าที่โดยชอบของเขาที่จะปรนนิบัติในที่เขาถูกต้องการ

“บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ไป’...” บิดาให้คำสั่งที่ชัดเจนและบุตรผู้นี้ก็ให้คำตอบที่ชัดเจนพอๆกัน! เขาหยาบคาย, คือร้อน, ออกตัญญู, และไม่เอาใจใส่หรือให้ความเคารพเลย แต่เขาก็ซื่อสัตย์และรวดเร็วทันใจในคำตอบของตน เขาไม่ยอมทำตามที่บิดาของเขาได้สั่งเขาให้กระทำ

“...แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ” เมื่อบุตรที่คือร้อนผู้นี้มีเวลาคิดถึงกับมันแล้ว เขาก็กลับใจและเข้าไปในสวนองุ่นของบิดาเพื่อทำงาน เราทราบว่าเขากลับใจใหม่อย่างแท้จริงเพราะว่าเรารู้ว่าการกลับใจใหม่ที่แท้จริงนำมาซึ่งความเชื่อฟัง ที่ดีที่ไม่มีความเชื่อฟัง ที่นั่นก็ไม่มีการกลับใจใหม่ที่แท้จริง เราไม่ได้หมายความว่าเด็กหนุ่มผู้นี้มาหาบิดาตนและก้ม

กราบลงต่อหน้าบิดาเพื่อขอการยกโทษ และเขาไม่ได้ให้คำสัญญาใหญ่โตใดๆเกี่ยวกับสิ่งที่เขาจะกระทำในอนาคต ไม่เลย เขาทำบางสิ่งที่ดีกว่านั้นตั้งเยอะ: *เขากลับใจในใจของตนและนำการกลับใจนั้นไปปฏิบัติ!* เขารู้ว่าเขาได้ทำผิดต่อบิดาตน และเขากลับใจและไปทำกิจธุระของบิดา อันเป็นการแสดงออกถึงการกลับใจใหม่ที่ได้เกิดขึ้นในใจของเขาแล้ว

คนหนุ่มสาวมากมายทุกวันนี้ไม่ได้กำลังปรนนิบัติในสวนองุ่นของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้กำลังป่าวประกาศข่าวดี แห่งข่าวประเสริฐ, ข่าวที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมแล้วและพระองค์จะทรงช่วยผู้ใดก็ตามที่มาหา พระองค์ในความเชื่อให้ได้รับความรอด คนมากมายทุกวันนี้ควรอยู่ในโรงเรียนเตรียมจิตใจของตนให้พร้อม -- เหมือนกับที่ พระเจ้าทรงเตรียมใจของพวกเขา - สำหรับการรับใช้ในทุ่งนามิชชั่นแห่งโลก คนมากมายมัวแต่วุ่นอยู่กับการบรรลุความ ทะเยอทะยานส่วนตัวของพวกเขาเองจนพวกเขาไม่แม้แต่ได้ยินเสียงของพระเจ้าที่เรียกพวกเขาให้ไปทำงานในสวนองุ่น ของพระองค์ ขอให้พวกเขา รู้ตัวเถิดว่าพวกเขาได้เลือกสิ่งที่ดีที่สุดอันดับสองสำหรับชีวิตของตนในเมื่อพระเจ้าทรงอยาก ให้พวกเขาได้ *สิ่งที่ดีที่สุดของพระองค์* เมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้มาสู่งานรับใช้แบบคริสเตียนเต็มเวลา คนเหล่านั้นที่ได้รับการ ทรงเรียกก็จะได้รับการอวยพรอย่างมหาศาลหากพวกเขาฟังและตอบรับต่อการทรงเรียกให้ไปและทำงานในไร่นาเหล่านั้น ที่ “ชาวถึงเวลาเกี่ยวแล้ว”

“เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา” (มธ. 7:20) การกลับใจที่แท้จริงย่อมออกผลที่ดี ชายหนุ่มคน แรกนั้นในคำอุปมาที่เราศึกษาอยู่นี้ได้หันหน้ากลับ, เดินย้อนกลับไปยังสวนองุ่นของบิดาและทำงานที่นั่น เขากำลังออกผล แห่งการกลับใจใหม่

ข้อ 30: “บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไปขอรับ’ แต่ไม่ไป”

บิดามหาบุตรคนที่สองของตน “พูดเช่นเดียวกัน” นั่นคือ เขากล่าวแก่บุตรคนที่สองว่า “จงไปทำงานในสวนองุ่น ของพ่อเถิด” เด็กหนุ่มผู้นี้ก็ให้คำตอบในทันทีเช่นกัน แต่คำตอบของเขาไม่ใช่คำตอบที่ชื่อตรงจากใจ บุตรคนที่สองนี้กล่าว ในทันทีและอย่างจริงจังว่า “ข้าพเจ้าไปขอรับ” คำตอบของเขาบอกเป็นนัยว่าเขาตระหนักถึง *หน้าที่* ของตน เขาถูกผูกมัด โดยหน้าที่ที่จะให้ความเชื่อฟังแก่บิดาของตน และเนื่องจากบิดาของเขาเป็นนายของบ้านและจัดหาสิ่งจำเป็นต่างๆแห่งชีวิต ให้แก่เขา เขาก็มีหน้าที่ต้องไปและทำงานในสวนองุ่นของครอบครัวเช่นกัน ความสุภาพและความมีมารยาทของเขาตรง ข้ามอย่างสิ้นเชิงกับท่าทีที่พี่ชายของเขาแสดงออกในตอนแรกนั้น แต่สิ่งที่ดูเหมือนดีเหล่านี้ไม่ได้ออกมาจากใจของเขาและ คำสัญญาของเขาก็เต็มไปด้วยความหลอกลวง ด้วยว่า “*เขาไม่ไป*”

บุตรชายคนนี้สัญญาว่าจะเชื่อฟัง แต่เขาก็ไม่ได้ไปยังสวนองุ่นของบิดาตน เท่าที่เกี่ยวข้องกับเขา สวนองุ่นนั้นอาจมี วัชพืชงอกเต็มไปหมดและพินาศไปเลยก็ได้! เขากำลังเคารพนบนอบต่อบิดา, เห็นดีด้วยกับคำสั่งของบิดา, ประกาศตัวว่า เป็นบุตรชายที่ดีและเชื่อฟัง-แต่ในใจของเขาเขาก็ไม่มีเจตนาที่จะทำงานในสวนองุ่นนั้นเลย

ผมเสนอแนะว่าบุตรคนที่สองนี้อาจเป็นประธานคณะกรรมการผู้ช่วยศิษยาภิบาลในคริสตจักรพันธสมัยสักแห่งใน โลกวันนี้! เขาแต่งเนื้อแต่งตัวดี, ร่าเริงแจ่มใส, และดูเหมือนเขาเป็นคนที่ถ่อมตัว เขายึดหลักข้อเชื่อดั้งเดิมและชัดเจน แต่ “ความเชื่อฟัง” ของเขาก็มีแต่ในคำพูดเท่านั้น เขาอาจเชื่อตรงในด้านจริยธรรมและเที่ยงธรรมในทางศีลธรรม แต่การรับใช้ ของเขาในสวนองุ่นของบิดาก็มาจากริมฝีปากของเขาเท่านั้น มันไม่ได้ไปถึงหัวใจของเขาเลย

เด็กหนุ่มคนนี้นี้ยังนำเสนอภาพที่แท้จริงของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ยืนต่อด้านพระเยซูอย่างขมขื่นด้วย

พวกเขาประกาศตัวว่ารู้จักพระเจ้าพระบิดา พวกเขาถือปฏิบัติพิธีกรรมและวันสำคัญต่างๆทางศาสนาแต่ภายนอก “มีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย” (2 ทธ. 3:5) พวกเขาประกาศตัว-แต่พวกเขาไม่มีศรัทธาสิ่งๆที่พวกเขาประกาศตัวว่าถือครอง เหมือนกับที่พระเยซูทรงพรรณนาพวกเขาในมัทธิว 15:8 โดยยกคำพูดมาจากอิสยาห์ 29:13 “ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา” ใช่แล้วครับ แม้ในยามที่พวกเขากำลังเสแสร้งว่ามีความบริสุทธิ์และธรรมะธรรมโม พวกเขาที่กำลังคิดอุบายเพื่อที่จะประหารพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด!

ข้อ 31: “บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “คือบุตรคนแรก” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเขาเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย”

“บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า?” ด้วยคำถามนี้พระเยซูทรงนำพวกเขาคนเสแสร้งแบบสงฆ์ที่หน้าซื่อใจคดเหล่านี้ให้พิพากษาตัวพวกเขาเอง พวกเขาจำต้องอ่านคำตัดสินโทษของตัวเอง เมื่อพระองค์ทรงถามพวกเขาว่าคนไหนในบุตรสองคนนี้ในคำอุปมาได้กระทำตามความประสงค์ของบิดา พวกเขาก็ตอบได้แต่เพียงว่า “คือบุตรคนแรก” พวกเขาจะสามารถกล่าวอะไรได้อีกเล่า? ต่อหน้าฝูงชนเหล่านั้นที่พวกเขาทำตัวเป็นผู้นำที่นำเลื่อมใส พวกเขาที่รู้ว่ามีคนเป็นเรื่องโง่เขลาที่พวกเขาจะปฏิเสธว่าบุตรคนแรกนั้น ทั้งๆที่ตอนแรกมีทำที่ที่ดื้อรั้น ได้กระทำตามความประสงค์ของบิดาอย่างเชื่อฟังและอย่างขยันขันแข็งในที่สุด

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า...” -ซึ่งเน้นย้ำถึงความสำคัญและความจริงอันเด็ดขาด- “พวกเขาเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย” พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีดูเหมือนจะถูกดูหมิ่นเกลียดชังมากที่สุดเมื่อเทียบกับผู้คนทุกชนชั้นในสมัยของพระเยซู พวกคนเก็บภาษีมีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดี โรมเป็นฝ่ายเรียกเก็บภาษี ดังนั้นคนเก็บภาษีจึงเป็นตัวแทนของอำนาจแห่งจักรวรรดิโรม หากคนเก็บภาษีคนใดเกิดเป็นยิวขึ้นมา (เหมือนกับที่พวกเขาหลายคนเป็น) เขาก็กลายเป็นคนทรยศในสายตาของยิวคนอื่นๆ จากภาษีเหล่านั้นที่คนเหล่านั้นเก็บได้ ปริมาณที่ตายตัวก็ถูกจ่ายให้แก่โรมและส่วนที่เกินมาก็ถูกเก็บไว้โดยคนเก็บภาษีนั่น ดังนั้นคนเก็บภาษีจึงถูกหวาดระแวงเสมอว่าเป็นนักซูดริต และเป็นที่เข้าใจได้ว่าเขาไม่เป็นที่นิยมแบบสุดๆ หนึ่งในข้อกล่าวหาที่ถูกลำมาปรึกษาปรักปรำพระเยซูในระหว่างที่พระองค์รับใช้อยู่บนโลกนี้ก็คือว่า พระองค์ทรงเป็น “มิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป” (มธ. 11:19; ลูกา 7:34) ชื่อเรียกสองชื่อนี้ดูเหมือนจะมีความหมายเดียวกัน-นั่นคือ หากคนใดทำหน้าที่เป็นคนเก็บภาษี เขาก็เป็นคนบาปคนหนึ่งในการยอมรับโดยทั่วไป

พวกหญิงโสเภณี ถูกกล่าวถึงเป็นพักๆตลอดภาคพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับภาคพันธสัญญาใหม่ พวกนางเป็นคนที่สังคมนับถือ โดยถูกปฏิบัติเช่นนั้นกระทั่งโดยคนเหล่านั้นที่ใช้บริการของพวกนาง สังคมที่สุภาพเรียบร้อยไม่มีการยอมรับพวกนางเลย กระนั้นพระเยซูก็ทรงประกาศว่าพวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณี, ซึ่งเป็นชนชั้นที่ถูกรังเกียจมากที่สุดในกลุ่มประชาชน, ก็ได้เปรียบมากกว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์

คนบาปที่น่ารังเกียจทั้งหลายเป็นพวกที่นำมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าง่ายกว่าพวกคนหน้าซื่อใจคดที่เคร่งศาสนา การที่คนที่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนบาปและต่ำทรามจะกลับใจใหม่และรับสารภาพว่าตนต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ยาก

เท่ากับคนเหล่านั้นที่ถูกความเยอหยิ่งฉูดฉาดไว้ เหมือนกับพวกผู้นำที่ประกาศตัวว่าน่าเลื่อมใสของพวกยิว พวกเขายังมีความหวังหากพวกเขายอมรับพระเยซู แต่ความเยอหยิ่งของพวกเขาและการหลอกลวงตัวเองได้ทำให้พวกเขาทำแบบนั้นแทบจะไม่ได้เลย พวกเขาควรเป็นผู้รักขาพระราชาบัญญัติของพระเจ้า แต่พิธีกรรม, รูปแบบ, เทศกาลเลี้ยง, และพิธีการต่างๆ ของพวกเขาก็เต็มไปด้วยการหลอกลวง เช่นเดียวกับบุตรคนที่สองในคำอุปมานั้น ด้วยริมฝีปากของพวกเขาได้รับสารภาพว่าตนเคารพยำเกรงพระเจ้าและถ้อยคำของเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์ แต่ใจของพวกเขาก็ไม่ได้อยู่ในคำรับสารภาพนั้นเลย หากพวกเขากลับใจใหม่และเชื่อในพระเยซูจริงๆ พระเจ้าก็จะยกโทษพวกเขาไปแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่ได้กลับใจใหม่ พวกเขามีรูปแบบที่อยู่ภายนอกแต่พวกเขาไม่มีพระวิญญาณที่ประทับอยู่ภายใน

ข้อ 32: “ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้กลับใจเชื่อยอห์น”

“ยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม...” ยอห์นได้มาสอนทางที่ถูกต้อง, ทางแห่งความชอบธรรม เขาประกาศว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) เขากล่าวว่า “จงดูพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) ตามคำประกาศของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา คนชอบธรรมควรกระทำกร่างงานต่างๆ แห่งความชอบธรรม

“...ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น...” พวกผู้นำทางศาสนาของพวกยิว ถึงแม้ว่าจะประกาศตัวว่ากำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ของตน ก็คิดว่าตัวเองชอบธรรมและดีอันเหลือเกินจนพวกเขาไม่เชื่อคำเทศนาของยอห์น แต่พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีเชื่อเขา คนทั้งหลายที่ถูกผีสิงเชื่อเขาและกลับใจใหม่ แต่พวกชนชั้นผู้นำ, พวกฟาริสีและมิตรสหายของพวกเขาก็ไม่สนใจชายผู้นี้หรือข้อความที่เขาประกาศ พวกเขาไม่กลับใจใหม่ และเมื่อพระเยซูทรงให้พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีอยู่เหนือกว่าพวกผู้นำทางศาสนาแห่งอิสราเอล พวกเขาก็ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันและตั้งใจแน่วแน่ว่าจะกำจัดพระองค์เสียให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

จุดประสงค์ของคำอุปมาเรื่องบุตรชายสองคนนี้ ตามที่พระเยซูทรงสอนในที่นี้ ก็คือเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกคนเก็บภาษี, พวกหญิงโสเภณี, และพวกคนบาปที่เปิดเผยได้ต้อนรับหลักคำสอนของยอห์นและยอมเชื่อฟังหลักวินัยของเขาด้วยใจถ่อม ขณะที่คนเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นเหล่าผู้นำทางศาสนาของประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้ากลับปฏิเสธข่าวสารของยอห์น และไปตามทางของตัวเองอย่างดีอัน, คิดว่าตัวเองชอบธรรมและไม่บริสุทธ์ต่อไป โดยใช้พิธีกรรม, วันเทศกาล, วันสำคัญ, และประเพณีต่างๆ ของมนุษย์แทนที่จะยอมรับและดำเนินตามพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของตน

คำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านที่เรียกร้องผลจากสวนองุ่นของตน

ข้อ 33: “จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่ออย่างงุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล”

ไม่มีคำอุปมาเรื่องอื่นใดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดแล้วที่ตีความตัวเองอย่างชัดเจนมากกว่าเรื่องนี้ ชนชาติอิสราเอลถูกแสดงแทนตรงนี้โดยภาพๆ หนึ่งซึ่งพวกศาสตาศาพยากรณ์ได้ทำให้คุ่นเคยและไม่มีทางเข้าใจผิดได้-นั่นคือสวนองุ่นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

อีกครั้งที่พระเยซูทรงอ้างอิงไปยังข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งพวกผู้นำของอิสราเอลควรคุ่นเคยดี พระองค์

ไม่ได้ทรงยกคำพูดมาแบบคำต่อคำ แต่พระองค์ก็ทรงอ้างอิงไปยังอิสยาห์ 5:1-7 และพระองค์ทรงใช้คำเดียวกันหลายคำ จากพระคำตอนนั้นที่เราอ่านว่า:

“บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง ท่านทำรั้วไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอเฝ้าไว้ท่ามกลาง และสกัดบ่อย่ำองุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว

“บัดนี้ โอ ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย ขอตัดสินระหว่างเราและสวนองุ่นของเรา มีอะไรอีกที่จะทำได้เพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น ไฉนมันจึงเกิดลูกเถาเปรี้ยว

“บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ว่าเราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะรื้อรั้วต้นไม้ของมันเสีย แล้วมันก็จะถูกเผา เราจะพังกำแพงของมันลง มันก็จะถูกเหยียบย่ำลง เราจะกระทำมันให้เป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิดแขนงหรือพรวนดิน หนามย่อยหนามใหญ่ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญชาเมฆไม่ให้โปรยฝนรดมัน *เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือวงศ์วานอิสราเอล* และคนยูดาห์เป็นหมุ่ไม้ที่พระองค์ทรงขึ้นพระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด มีแต่การนองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ ดูเถิด เสียงร้องให้ช่วย”

“...เจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น...” เจ้าของบ้านผู้นี้แสดงถึงพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงเป็นผู้สร้าง (ปลูก) ประชาชาติอิสราเอลไว้เพื่อพระองค์เอง นี่ไม่ใช่ประชาชาติที่ยิ่งใหญ่และทรงอำนาจ พวกเขาเป็นชนชาติเล็กๆ แต่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้เป็นหมุ่ชนที่แยกออกและพิเศษเฉพาะ ในพระราชบัญญัติ 7:6-8 โมเสสประกาศว่า:

“เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มีใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชาชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไถ่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์...”

ในอพยพ 19:5, 6 พระเจ้าทรงส่งข้อความนี้มายังชนชาติอิสราเอล:

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็น **ทรัพย์อันประเสริฐ**ของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งบุโรหิต และเป็น **ชนชาติบริสุทธิ์**”

จากนั้นในพระราชบัญญัติ 14:2 พระเจ้าตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลว่า “เพราะท่านทั้งหลายเป็น **ชนชาติบริสุทธิ์**แก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็น **ชนชาติในกรรมสิทธิ์**ของพระองค์”

“...แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อย่ำองุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า...” นี่กล่าวถึงการปกป้องแบบพิเศษของพระเจ้าและการเลี้ยงดูชนชาติอิสราเอล พระองค์ไม่เพียงทรงปกป้องคุ้มครองอยู่รอบพวกเขาเท่านั้น พระองค์ยังทรงบัญญัติกฎข้อบังคับต่างๆสำหรับการส่งเสริมให้เกิดผลด้วย

“...ให้พวกชาวสวนเช่า...” พวกชาวสวนคือพวกยิว โดยเฉพาะพวกฟาริสีที่เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของชนชาติอิสราเอล พวกเขาเป็นผู้นำทางฝ่ายวิญญาณซึ่งผลแห่งความชอบธรรมควรออกมาภายใต้การดูแลของพวกเขา พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงนำประชาชาตินั้นออกมาจากประชาชาติทั้งปวง พระองค์ทรงเฝ้าอารักขา, เลี้ยงดู, และอวยพรอิสราเอลในแบบที่ไม่มีประชาชาติอื่นใดเคยได้รับการอวยพรมาตั้งแต่อาดัม ทุกสิ่งอยู่ในความเป็นระเบียบอันสมบูรณ์เพื่อที่จะได้คาดหวังผล “จะทำอะไรได้มากกว่านี้อีกเล่า...?” เนื่องจากเจ้าของสวนในคำอุปมาเรื่องนี้ได้กระทำทุกสิ่งที่ทำได้แล้วเพื่อทำให้สวนองุ่นของเขาเกิดผล พระเจ้าก็ได้กระทำทุกสิ่งทีพระองค์ทำได้แล้วเช่นกันเพื่อชักนำชนชาติอิสราเอลให้เกิดผลแห่งความชอบธรรม และพระองค์ทรงมีสิทธิ์ทุกประการที่จะคาดหวังผลจากสวนองุ่นของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงให้สวนนั้นอยู่ในความดูแลของ “พวกชาวสวน” เหล่านั้น

“...แล้วก็ไปเมืองไกล” ชาวสวนเหล่านั้นจะต้องดูแลสวนองุ่นนั้นขณะที่เจ้าของไม่อยู่เพราะเดินทางไปเมืองไกล และเมื่อเจ้าของผู้นั้นกลับมาชาวสวนเหล่านั้นจะต้องให้ส่วนแบ่งของผลนั้นแก่เขาเพื่อเป็นค่าเช่าตามกำหนด

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงฝากชนชาติอิสราเอลให้อยู่ภายใต้การดูแลของพวกเขาปุโรหิตและพวกกษัตริย์ที่ได้รับการแต่งตั้ง คือคนทั้งหลายที่มีความรู้ มั่นเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะเพาะปลูกมรดกนี้ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เพื่อที่มันจะได้เกิดผลถวายเกียรติพระเจ้า

ข้อ 34: “ครั้งฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น”

“ครั้งฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา...” เจ้าของบ้านเป็นคนที่เห็นอกเห็นใจมากๆ เขาไม่ได้คอยตรวจสอบคนเหล่านั้นที่ได้รับมอบอำนาจให้ปกป้องสวนองุ่นนั้นและดูแลมัน เขารอจนกระทั่งใกล้ถึงเวลาที่เขาจะสามารถคาดหวังผลตอบแทนจากการลงทุนของเขาได้อย่างชอบธรรม

“...เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น” คนเหล่านั้นที่ได้รับฝากให้ดูแลสวนองุ่นนั้นไม่ได้ส่งค่าเช่าหรือผลเพื่อให้เจ้าของผู้นั้นพอใจเลยเกี่ยวกับส่วนแบ่งของเขาในการเก็บเกี่ยวนั้น ดังนั้นเมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวผลใกล้เข้ามา เขาจึงส่งบรรดาผู้รับใช้ของเขาไปรับผลนั้นซึ่งเป็นส่วนที่เจ้าของบ้านควรได้รับจากสวนองุ่นของตน ในฐานะเป็นตัวแทนของเจ้าของสวนองุ่นนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นควรได้รับการต้อนรับอย่างสุภาพและด้วยความเคารพ-แต่พวกเขาไม่ได้รับการต้อนรับเช่นนั้นเลย

นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอล เหล่าผู้นำของพวกเขาไม่ได้ถวายความเคารพ, ความรัก, และการปรนนิบัติแด่พระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงสมควรได้รับเพราะความเป็นเจ้าของและสิทธิในการทรงสร้าง แต่พระเจ้าทรงอดทน โดยให้อภัยและอดกลั้นต่อประชากรที่ถูกละเมิดของพระองค์ ตลอดหลายปีพวกเขาเพิกเฉยพระเจ้าผู้ได้ทรงเรียกพวกเขาและอวยพรพวกเขา, พระเจ้าผู้ทรงดโทะษและช่วยพวกเขาให้พ้นมาหลายครั้งแล้ว

พวก “ผู้รับใช้” ในคำอุปมาเรื่องนี้เป็นตัวแทนของเหล่าศาสนพยากรณ์ของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงใช้พวกศาสนพยากรณ์มายังชนชาติอิสราเอลแต่ประชาชาตินั้นไม่ได้ใส่ใจฟังข้อความของศาสนพยากรณ์เหล่านั้น พวกเขาปฏิเสธข้อความที่พระเจ้าทรงส่งมายังพวกเขาและพวกเขาปฏิเสธผู้นำสารเหล่านั้นเช่นกัน

ข้อ 35: “และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เขียนตีเสียคนหนึ่ง ข่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง”

เมื่อผู้รับใช้เหล่านั้นของเจ้าของบ้านมาถึง พวกเขาบางคนที่ได้รับฝากให้ดูแลสวนองุ่นนั้นก็ไม่แสดงความเคารพแก่พวกเขาเลยแม้แต่คนเดียว พวกเขาทุบตีคนหนึ่ง, พวกเขาฆ่าอีกคนหนึ่ง, และคนที่สามพวกเขาก็เอาหินขว้าง

พระเยซูคริสต์พระเจ้าได้ทรงส่งพวกศาสนายากรรม, พวกกษัตริย์, พวกปุโรหิต, และพวกอาจารย์มา แต่ข้อความของชายผู้ดำเนินตามทางพระเจ้าเหล่านั้นกลับถูกปฏิเสธ พวกคนเห็นแก่ตัวในประชาชาตินั้นอยากปกครองตามวิธีของตัวเองและดำเนินตามความปรารถนาต่างๆของตัวเอง พวกเขาเองกระตุนพวกเขาเพราะอยากได้กำไรอันเห็นแก่ตัว พวกเขาจึงกระทำความชั่วต่อผู้รับใช้เหล่านั้นของพระเจ้าและปฏิบัติกับพวกเขาอย่างหยาบช้ายกตัวอย่างเช่น ศาสนายากรรมเยเรมีย์ถูกทุบตีและถูกจำคุก (ยรม. 37:15; 38:6) อูรียาห์ถูกฆ่าโดยเยโฮยาคิม (ยรม. 26:20-23) เศคาริยาห์ถูกหินขว้างเพราะเขาตำหนิประชากรของพระเจ้าเพราะการละเมิดต่างๆของพวกเขา (2 พศต. 24:20, 21) ดังนั้น “ชาวสวน” เหล่านี้ที่พระเจ้าทรงให้เข้าสวนองุ่นของพระองค์จึงเป็นคนทรยศต่อเจ้าของที่ดิน พวกเขากระทำรุนแรงต่อเหล่าศาสนายากรรมและพวกผู้นำสารของพระองค์ พวกเขาอยากเก็บสวนองุ่นนั้นไว้สำหรับตัวเอง!

ข้อ 36: “อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเขาสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก”

“เขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆไปมากกว่าครั้งก่อน...” เจ้าของบ้านผู้นั้นจะสั่งทำลายชาวสวนเหล่านั้นทันทีเลยก็ได้ พวกเขาเป็นคนชั่วร้ายและพวกเขาได้กระทำความชั่วร้ายต่อพวกผู้รับใช้กลุ่มแรกที่เขาได้ส่งไปหาพวกเขา แต่เขาก็แสดงความเมตตาและระงับการทำลายไว้ก่อน เขาให้พระคุณและโอกาสอีกหนที่พวกเขาสวนเหล่านั้นจะกลับใจใหม่และเปลี่ยนวิถีทางต่างๆของตน เขาไม่เพียงส่ง “ผู้รับใช้คนอื่นๆ” ไปเท่านั้น เขายังส่งพวกผู้รับใช้ไปครั้งที่สองมากกว่าที่เขาส่งไปก่อนหน้านี้ด้วย

“...แต่พวกเขาสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก” ดูเหมือนว่าจะไม่มีวิธีเปลี่ยนความคิดและจิตใจของพวกคนเข้าสวนเหล่านั้นเลย นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลเช่นกัน พวกยิวปฏิเสธที่จะฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ขณะที่พระองค์ตรัสผ่านศาสนายากรรมของพระองค์ พวกเขาอวดหูไม่ฟังคำเตือนทุกอย่าง และคนเหล่านั้นที่มีอำนาจก็วางแบบอย่างแก่ประชาชาตินั้นโดยการข่มเหงและทำลายเหล่าศาสนายากรรมของพระเจ้าที่ประกาศว่าหากชนชาติอิสราเอลไม่กลับใจเสียใหม่ การพิพากษา ก็จะลงมาสู่พวกเขาอย่างแน่นอนและอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ข้อ 37: “ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดยว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา’”

ผมคิดว่าจะเป็นการดีที่จะอ่านข้อพระคำที่มีเนื้อหาสอดคล้องกันจากข่าวประเสริฐของลูกา:

“ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ’ แต่พวกคนเข้าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา’ แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น” (ลูกา 20:13-15)

“...เขาจึงใช้บุตรชายของเขาไป...” การส่งบุตรชายของเขาไปนั้นเป็นทางแก้สุดท้ายของเจ้าของบ้าน เขาได้ให้โอกาสทุกอย่างแก่พวกเขาสวนแล้วเพื่อกลับใจใหม่จากการกระทำชั่วๆของพวกเขาและมอบสิ่งที่เป็นสิทธิโดยชอบของเขาให้แก่เขา การกระทำต่างๆของเขาพิสูจน์แล้วว่าเขาคือชายที่มีความเมตตา, ความอดกลั้น, และความกรุณาต่อเหล่าศัตรูของเขา เขาจะทำลายคนเหล่านั้นเลยก็ได้-แต่เขาเลือกที่จะให้โอกาสสุดท้ายแก่พวกเขา เขาส่งบุตรชายของเขาไป

เมื่อพระเจ้าทรงส่งพระบุตรที่บังเกิดมาจากองค์เดียวของพระองค์มา พระองค์ก็ทรงใช้ทั้งหมดที่สวรรค์มี! นั่นเป็นการยื่นคำขาดของพระองค์แก่กรุงเยรูซาเล็มและแก่ชนชาติอิสราเอล หากพวกยิวเหล่านั้นปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้า การพิพากษาที่ต้องตกใส่พวกเขา แต่พวกเขาคงจะเคารพยำเกรงพระบุตรของพระเจ้าอย่างแน่นอน พวกเขาคงจะไม่ทำลายพระเมสสิโปดกอย่างแน่นอน ผู้รับใช้ที่ถ่อมใจผู้ทรงปรานีบัณฑิติมวลชนแต่ไม่เคยเรียกผู้ใดให้ปรานีบัณฑิติพระองค์เลย ฤทธานุภาพของพระองค์, การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์, ความอ่อนโยนและความถ่อมพระทัยของพระองค์คงจะพองใจชั่วๆของพวกเขาอย่างแน่นอน สวรรค์ชื่นชมและให้เกียรติพระบุตรของพระเจ้า นรกสิ้นที่มิเมื่อได้ยินพระนามของพระองค์ ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าคงจะเคารพยำเกรงพระองค์เป็นแน่-แต่พวกเขาก็ไม่เคารพยำเกรง

ข้อ 38 และ 39: “แต่เมื่อบรรดาคนเข้าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิดให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย’ เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย”

พวกเขาสวนเห็นและจับบุตรคนนั้นได้เมื่อเขามา พวกเขาพูดท่ามกลางพวกเขาเองว่า “คนนี่แหละเป็นทายาท” พวกเขาไม่เพียงจำได้ว่าบุคคลผู้นี้เป็นผู้ใด พวกเขาจำได้ด้วยว่าเขามีตำแหน่งอะไร พวกเขาได้รับฝากให้ดูแลสวนองุ่นของเจ้าของบ้าน มันเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะจัดการกับสวนองุ่นนั้นในวิธีที่จะทำให้เกิดผลและจ่ายส่วนของผลนั้นแก่เจ้าของที่ดิน แต่พวกเขาก็เก็บผลที่เก็บเกี่ยวไว้สำหรับตนเอง พวกเขาได้ฆ่าผู้รับใช้ที่ถูกส่งมาหาพวกเขาเพื่อเก็บค่าเช่าที่เจ้าของสวนองุ่นสมควรได้รับถึงสองครั้งแล้ว และบัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นบุตรนั้น ใจชั่วของพวกเขาก็เกิดความคิดทันทีว่าหากไม่ใช่เพราะบุตรและทายาทผู้นี้แล้ว พวกเขาก็คงจะได้ไม่เพียงส่วนแบ่งของพวกเขาในผลนั้น แต่จะได้ทั้งสวนองุ่นนั้นเลยด้วย!

“มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย” ชาวสวนเหล่านี้โง่เขลาเหลือเชื่อจริงๆ แม้หากว่าแผนการของพวกเขาได้ผลและพวกเขากำจัดบุตรชายของเจ้าของสวนองุ่นนั้นได้สำเร็จจริงๆ พวกเขาก็ไม่สามารถรับสวนนั้นเป็นมรดกแทนเขาได้อย่างแน่นอน เจ้าของบ้านนั้นเองก็คงจะเป็นคนตัดสินใจขั้นสุดท้ายว่าจะทำอย่างไรกับสวนองุ่นของตน หากบุตรชายของเขาไม่ได้เป็นทายาทอีกต่อไปแล้ว พวกเขาอาจกำจัดบุตรผู้นี้ได้-แต่พวกเขาไม่อาจถือกรรมสิทธิ์สวนองุ่นนั้นได้ และพวกเขาก็คงจะสะสมการแก้แค้นไว้สำหรับตัวพวกเขาเอง แต่พวกเขาก็ดำเนินการต่อไปตามแผนการชั่วของตน พวกเขาจับบุตรชายนั้น โยนเขาออกไปนอกสวนองุ่นนั้น “แล้วฆ่าเขาเสีย!”

“พวกเขาสวน” นั้นในอิสราเอล (พวกผู้นำทางศาสนา) ดูหมิ่นชาวนาซาเร็ธผู้ต่ำต้อยคนนี้ได้ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์ทรงได้รับความนิยมชมชอบอย่างมหาศาลกับประชาชนทั่วไป, คือคนเหล่านั้นที่ควรถูกนำโดยพวกผู้ปกครองทางศาสนา พวกผู้ปกครองเหล่านั้นจึงอิจฉาความเป็นที่นิยมของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะบดบังพวกเขาและแย่งตำแหน่งผู้นำที่พวกเขายึดถือไว้มานานเหลือเกินไปจากพวกเขา เพื่อป้องกันไม่ให้นี้เกิดขึ้น พวกเขาจึงจะฆ่าพระองค์และกำจัดพระองค์ไปเสียให้พ้นทาง จากนั้นพวกเขาก็จะยึดประชาชาตินั้นไว้ในมือของตัวเองและใช้มันเพื่อจุดประสงค์และกำไรอันเห็นแก่ตัวของพวกเขาเอง

ในคำอุปมาเรื่องนี้พระเยซูทรงแสดงให้พวกฟาริสี, พวกปุโรหิตใหญ่และผู้ปกครองชาวยิวอื่นๆเห็นชัดเจนถึงสิ่งที่อยู่ในใจของพวกเขาเอง พวก “เจ้านายที่ใช้กำลังบีบบังคับมรดกของพระเจ้า” ที่เป็นสงฆ์เยอฮิงเหล่านี้เป็นคนชั่วร้ายจนถึงกระดูกดำ และสุดท้ายแล้วพวกเขาก็รู้ตัวในคำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านและสวนองุ่นนี้ (ดู ข้อ 45)

โดยคำอุปมาเรื่องนี้ พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงความสำเร็จของความประสงค์ร้ายของพวกยิวเหล่านี้ที่คิดร้ายต่อพระองค์ในการเรียกร้องให้ตรึงพระองค์ที่กางเขน “พวกชาวสวน” เหล่านี้ตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำให้แผนการอันน่าละอายของตนประสบผลสำเร็จ และพวกเขาก็เริ่มจัดการสิ่งต่างๆ ให้เดินหน้าทันทีเพื่อทำให้สิ่งที่พวกเขามีอยู่ในใจของตนสัมฤทธิ์ผล พวกเขา “จับ” พระบุตรนั้น, *พระบุตรของพระเจ้า*, ในสวนเกทเสมนีตอนที่ยูดาสทรยศพระองค์ด้วยจอบูหนึ่ง พวกเขาจับกุมพระองค์ พาพระองค์เข้าไปในโรงสภา และหลังจากการไต่สวนพระองค์แบบปลอมๆ พวกเขาก็ปรับโทษพระองค์ พาพระองค์ออกไปนอกเมือง และตรึงพระองค์ไว้บนกางเขนอันหนึ่งที่กลโกธา ไซแล้วครับ *เหล่าผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล* ได้ก่ออาชญากรรมนั้น ถึงแม้ว่าพวกโรมันเป็นผู้กระทำการนั้นก็ตาม! ดังนั้นทนายแห่งสวรรค์จึงทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น แต่เหล่าศัตรูของพระองค์ก็ไม่ได้ถือครองสวนองุ่นนั้นเป็นกรรมสิทธิ์หลังจากนั้นนานนัก ความยุติธรรมไล่ตามทันพวกเขาอย่างว่องไว

ข้อ 40: “*เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเข้าสวนเหล่านั้น*”

พระเยซูทรงวางเรื่องนี้ไว้ต่อหน้าพวกศัตรูของพระองค์โดยตรงและบังคับพวกเขาให้ประกาศคำตัดสินของพวกเขาเอง เจ้าของสวนองุ่นนั้นได้เดินทางไปยังเมืองไกล แต่เขาจะกลับมา และเมื่อเขากลับมายังสิ่งที่เป็นสิทธิโดยชอบของเขาแล้ว—ซึ่งเขาไม่ได้รับค่าเช่าจากสิ่งนั้นตามที่สัญญาไว้เลย—เขาจะทำอะไรกับพวกชาวสวนมักทรยศเหล่านี้ที่ได้ทำร้ายและฆ่าเหล่าผู้รับใช้ของเขาและได้ฆ่าบุตรชายของเขาเอง?

ข้อ 41: “*เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเข้าอื่นๆ ที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป”*

ไซแล้วครับ พวกเขาเห็นว่าเมื่อเจ้าของสวนองุ่นนั้นกลับมา เขาก็จะ “*ทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส*” เจ้าของสวนองุ่นนั้นได้กระทำทุกสิ่งที่ได้แล้วเพื่อปกป้องและเพาะปลูกสวนองุ่นนั้นเพื่อทำให้มันเกิดผล-*ผลที่ดี* แต่พวกชาวสวนเหล่านั้นที่เขาได้มอบหมายให้ดูแลสวนองุ่นนั้นกลับยึดผลเก็บเกี่ยวไว้สำหรับตัวเองและได้กระทำหยาบช้ำต่อพวกผู้รับใช้ที่ได้รับความไว้วางใจที่เจ้าของที่ดินได้ส่งไปดูแลผลประโยชน์ของเขา พวกเขาถึงขนาดฆ่าบุตรชายของเขาที่ถูกส่งมาหาพวกเขาในฐานะเป็นที่พึ่งสุดท้ายด้วยซ้ำ ไม่มีสิ่งใดที่จะกระทำได้อีกแล้วเพื่อทำให้พวกชาวสวนชั่วเหล่านี้ให้ความร่วมมือและทำให้พวกเขาเปลี่ยนใจ ด้วยเหตุนี้การพิพากษาจึงต้องถูกส่งมาเป็นการตอบแทนและความพินาศต้องตกมาเหนือพวกเขา!

ชนชาติอิสราเอลได้รับโอกาสของตนแล้วที่จะเกิดผลจากสวนองุ่นของพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่ได้กำลังเกิดผลที่ดี พวกเขาไม่ได้กำลังถวายแด่พระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ทรงสมควรได้รับในฐานะเป็นเจ้าของสวนองุ่นนั้น พวกเขายังมีโลหิตของศาสดาพยากรณ์จำนวนมากเปื้อนมือของตนด้วย นี่เป็นหนึ่งในข้อกล่าวหาเหล่านี้ที่สเทเฟนนำมากล่าวโทษพวกเขาซึ่งทำให้พวกเขาโกรธจัดจนพวกเขาเอาหินขว้างเขาจนตาย ในกิจการ 7:51-54 สเทเฟนกล่าวแก่พวกคนหัวดีเครื่องศาสนาเหล่านี้ว่า:

“ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจดี ฮูดีง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย คือท่านทั้ง

หลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่” เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาปใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าไปใส่เทพเพน”

พวกคนหน้าซื่อใจคดไม่ชอบได้ยินความจริงเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองถึงแม้ว่าพวกเขาอาจรู้ตัวว่าความจริงนั้นใช้กับพวกเขาก็ตาม พวกคนที่กล่าวหาสเทเฟนโกรธจัดเพราะการเทศนาแบบตรงไปตรงมาของเขาจนพวกเขา “วิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง” (กิจการ 7:57, 58) พวกเขารู้ว่าเขาบอกความจริงเกี่ยวกับการกระทำชั่วๆของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ยอมได้ยินมัน ดังนั้นพวกเขาจึง “อุดหู” ของตน-และหุบปากของสเทเฟนโดยเอาหินขว้างเขาจนตาย

“พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชน” ที่พระเยซูประทานคำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านและสวนองุ่นนี้ให้แก่พวกเขาเพื่อประโยชน์ของพวกเขา ก็ตอบคำถามของพระองค์อย่างละเอียด พวกเขาตัดสินทันทีว่าการลงโทษขั้นรุนแรงที่สุดควรถูกดวงออกให้แก่พวกเขาสวนชั่วเหล่านั้น บางทีพวกเขาอาจกำลังพยายามปิดซ่อนความรู้สึกผิดและความละอายของตนอยู่ก็ได้ พวกเขาอยากให้ฝูงชนที่ฟังอยู่คิดว่าคำอุปมาเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่พวกเขาต้องวิตกกังวลเลยและว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับพวกเขาหรือการดำเนินชีวิตของพวกเขา

คำตอบของพวกเขาสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขารู้เกี่ยวกับมนุษย์-นั่นคือ พวกเขารู้ว่าผู้คนจะทำตัวอย่างไรหากเหตุการณ์ต่างๆของคำอุปมาเรื่องนี้เกิดขึ้นในชีวิตจริง-เนื่องจากเหตุการณ์เหล่านั้นได้เกิดขึ้นจริง ๆ ในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล พระเจ้าได้ “ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสนาดพยากรณ์” (ฮีบรู 1:1) แต่พวกเขียได้เช่นฆ่าศาสนาดพยากรณ์เหล่านั้น และพอถึงเวลาครบกำหนดพระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา, กษัตริย์ที่แท้จริงของอิสราเอล, พระเมสสิยาห์ที่พวกเขารอคอยมานาน บัดนี้พวกผู้ปกครองของอิสราเอลกำลังจะปิดท้ายอาชญากรรมนองเลือดยาวนานของตนโดยการสังหารพระบุตรของพระเจ้าเอง! ไม่มีอะไรเกินกว่าพระบุตร, พระเมษโปดกของพระเจ้าซึ่งถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว สวรรค์ถูกใช้สมบัติอันมีค่ามากที่สุดของมันแล้ว เครื่องบูชายิ่งใหญ่สูงสุดได้ถูกถวายแล้ว

พระมหากษัตริย์ได้เสด็จเข้ามาในนครบิรูธแล้ว-แต่แทนที่จะสวมมงกุฎพระองค์ พวกเขากลับตรึงพระองค์ที่กางเขนในที่สุด บัดนี้พระองค์ต้องประกาศคำพิพากษาต่อคนนั้นและต่อชนชาติอิสราเอลในฐานะชนชาติหนึ่ง กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำให้กลายเป็นถิ่นร้างในแผนการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในนครนั้นหลายครั้งแล้ว และในหลายวาระ เพื่อที่จะช่วยพร, เพื่อที่จะรักษาให้หาย, และเพื่อที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ยอมมาหาพระองค์ให้ได้ ได้รับความรอด แต่ครั้งสุดท้ายนี้พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเหตุผลหนึ่งที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง: พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะเทศารพิพากษา ไม่ใช่ความเวทนา; เพื่อที่จะเทศารทำลายล้าง ไม่ใช่ความเมตตา การพิพากษาและการทำลายล้างจะถูกเทออกบนสวนองุ่นนั้นที่ล้มเหลวในการออกผลดี และบน “ชาวสวน” เหล่านั้นที่เป็นตัวการของความล้มเหลวนั้น

ตรงนี้เราเห็นความดีของพระเจ้าและการไม่รู้จักสำนึกบุญคุณของมนุษย์ พระเจ้าได้ประทานโอกาสให้แก่ชนชาติอิสราเอลหลายครั้งแล้วที่จะกลับใจใหม่และกลายเป็นบุตรที่เชื่อฟัง แต่พวกเขาได้หันไปเสียจากทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงนำเสนอแก่พวกเขา พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากเหล่าศัตรูของพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า-แต่การช่วยให้พ้นของพระองค์ก็ถูกลิ้มแทบจะทันทีที่มันเกิดขึ้น เราพบทัศนคติแบบเดียวกันท่ามกลางผู้คนวันนี้ พระเจ้าได้ทรงช่วยพรในวิธีต่างๆที่ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้-แต่มนุษย์ก็ยังทำตามใจชอบเหมือนเดิม โดยลืมพระพรและสิ่งดีๆเหล่านั้นที่พระเจ้าได้

ประทานให้ การไม่รู้จักสำนึกบุญคุณเช่นนั้นต่อความดีของพระเจ้าสามารถ (และจะ) นำความพินาสมาให้หากมนุษย์ไม่กลับใจจากทางชั่วร้ายต่างๆของตน

คำพิพากษาที่พระเยซูประกาศแก่กรุงเยรูซาเล็มได้เกิดขึ้นจริงไม่กี่ปีหลังจากที่พวกผู้ปกครองคนยิวตริ่งพระองค์ที่กางเขน กองทัพเหล่านั้นของโรมได้ยึดกรุงนั้น โดยไม่เหลือ “ศิลาซ้อนทับกัน” ไว้เลยตามที่พระเยซูได้ทรงพยากรณ์ไว้ในลูกา 21:6

“...และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่นๆที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป” เจ้าของบ้านผู้นี้จะไม่ยอมเสียสวนองุ่นของตนและความคาดหวังต่างๆของเขาไปจากสวนองุ่นนั้น เขาจะปล่อยเช่าสวนองุ่นนั้นแก่ชาวสวนคนอื่นๆ พระเจ้ายังไม่ทรงทอดทิ้งแผนการของพระองค์ พระองค์แค่ฝากมันไว้ในมือของ “ชาวสวนคนอื่นๆ” เท่านั้น พวกอัครทูตและเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐพวกแรกๆเป็นคนสัตย์ซื่อในงานรับใช้ของตน ซื่อตรงต่อความไว้วางใจที่ถูกฝากไว้กับพวกเขา และมีแต่นิรันดร์กาลเท่านั้นที่จะเปิดเผยผลซึ่งเกิดจากการที่พวกเขาดูแลสวนองุ่นของพระเจ้า! ตลอดหลายร้อยปีพวกเขาต้องจ่ายราคาแพงเพราะการที่พวกเขาปฏิเสธพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา เหมือนกับที่อัครทูตเปาโลอธิบายอย่างชัดเจนเหลือเกินในโรม 3:3, 4 การขาดความเชื่อของชนชาติอิสราเอลไม่ได้ทำให้ความเชื่อแห่งพระเจ้า “ไร้ประโยชน์” วันนี้ในอิสราเอล “ก็ยังมีพวกที่เชื่ออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระองค์” (โรม 11:5) แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่งพวกเขายิวได้ถูกกันไว้ต่างหากและข่าวประเสริฐอยู่ในมือของคนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ (“ชาวสวนคนอื่นๆ” เหล่านั้น) ในยุคแห่งพระองค์ (จะเป็นการดีที่จะอ่านโรมบทที่ 9, 10, และ 11)

คำตอบที่พวกผู้ปกครองเหล่านั้นให้แก่พระเยซูคือสิ่งที่พระองค์ทรงอยากได้จากพวกเขา พระองค์ทรงอยากแสดงให้พวกเขาเห็นความยุติธรรมของสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา อภิสัทธ์ต่างๆในความเป็นประชาชาติของพวกเขา กำลังจะถูกเอาไป พวกเขาจะถูกลงโทษอย่างสาหัส และนครของพระมหากษัตริย์จะถูกทำลาย หากพระเยซูทรงประกาศข้อเท็จจริงเหล่านี้โดยตรงๆและชัดเจนตั้งแต่ตอนที่พระองค์ทรงเริ่มสนทนากับเหล่าศิษย์ของพระองค์ พวกเขา ก็คงไม่เชื่อพระองค์ โดยการสอนคำอุปมาเรื่องนี้ของพระองค์ก็ทรงนำพวกเขาอย่างช้าๆไปสู่ความจริงของเหตุการณ์เช่นนั้นในชีวิตจริง ซึ่งโดยการทำเช่นนี้พระองค์ก็ทรงสื่อสารแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องรู้ มันเป็นเรื่องชวนสงสัยว่าพวกเขาประยุกต์คำสอนนี้กับตัวพวกเขาเองในขณะนั้นหรือไม่ แต่เราหมายเหตุในเวลาต่อมาไม่นานในการศึกษาของเรา (ข้อ 45) ว่าพวกเขารู้ตัวในที่สุดถึงบทบาทของพวกเขาเองในคำอุปมาเรื่องนี้

นักศาสนาจำนวนในปัจจุบันได้ปฏิเสธหลักคำสอนของพระคริสต์และพวกเขาได้เอาหลักคำสอนต่างๆและประเพณีต่างๆของมนุษย์มาแทนที่มัน พวกเขาเพิกเฉยหลักข้อเชื่อพื้นฐานต่างๆแห่งความเชื่อนั้นและตีความหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงอย่างผิด ๆ ถึงกระนั้นในท่ามกลางคำสอนผิด, เหล่าผู้พยากรณ์เท็จ, พวกครูสอนเท็จ, และผู้รับใช้ที่มีแนวคิดเสรีนิยมที่เทศนาคำสอนผิด พระเจ้าก็ยังทรงมี “พวกชาวสวน” ที่แท้จริงของพระองค์เองอยู่เหมือนเดิม ผู้ซึ่ง “แบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป”

เครื่องหมายรับรองคุณภาพของผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐที่แท้จริงคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเรียกและทรงแต่งตั้งก็คือว่า เขาถวายสง่าราศี, เกียรติยศและคำสรรเสริญทั้งหมดแก่พระเจ้าสำหรับการงานใดก็ตามที่ถูกกระทำสำเร็จโดยความพยายามต่างๆของเขา ผู้รับใช้ที่แท้จริงจะประกาศพร้อมกับอัครทูตเปาโลว่า “ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วย

พระคุณของพระเจ้า” (1 คร. 15:10) ดังนั้นโดยพระคุณของพระเจ้า สิ่งสารพัดจึงถูกกระทำเพื่อสง่าราศีของพระองค์ คุณเชื่อใจได้เลยว่าสิ่งใดก็ตามที่ไม่ถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้าจะไม่อวยพรมนุษย์ หากมนุษย์อยากได้รับการอวยพร พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ผู้นั้นก็ต้องถูกยกชูขึ้น!

ข้อ 42: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา’”

“ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือ...?” (มาระโก 12:10 บันทึกคำถามนี้เช่นนี้: “ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือ?”) จากโจเซฟสันนักประวัติศาสตร์ผู้นั้น เราเรียนรู้ว่าข้อพระคัมภีร์ต่างๆภาคพันธสัญญาเดิมอย่างที่เราได้พบกันทุกวันนี้ รวมกันเป็นสิ่งที่พวกยิวยอมรับว่าเป็นพระคัมภีร์ นั่นคือ งานเขียนกลุ่มหนึ่งที่ตายตัว ดังนั้นเมื่อพระเยซูและพวกอัครทูตพูดถึงพระคัมภีร์ว่าเป็นถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ที่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจ เหล่าผู้ฟังของพวกเขาก็เข้าใจในทันทีว่าพวกเขากำลังหมายถึงหนังสือกลุ่มนั้นที่เรารู้จักกันดีซึ่งบัดนี้เป็นที่รู้จักในชื่อภาคพันธสัญญาเดิม แน่นนอนว่าเดี๋ยวนี้ คำว่า “พระคัมภีร์” มีความหมายเชิงเทคนิคที่สื่อถึงหนังสือทั้งหมดเล่มของพระคัมภีร์ แต่งานเขียนต่างๆของภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้ถูกเขียนขึ้นขณะที่พระคริสต์ทรงรับใช้อยู่บนโลกนี้

ในที่นี่พระเยซูกำลังยกคำพูดจากเพลงสดุดี 118:22, 23 ที่เราอ่านว่า: “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมอกแล้ว การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา”

ความหมายของ “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย” เป็นที่เข้าใจโดยคนเหล่านั้นที่กำลังฟังพระเยซูอยู่ ศิลามุมอกของอาคารต่าง ๆ สมัยโบราณมักมีขนาดใหญ่มาก ๆ และมีราคาแพงมาก และพวกมันต้องสมบูรณ์แบบ ก้อนหินเหล่านั้นถูกตรวจสอบอย่างระมัดระวังและหากมีการพบตำหนิหรือความไม่สมบูรณ์แบบใด ๆ หินก้อนนั้นก็ถูกปฏิเสธเสีย

“... ได้กลับกลายเป็นศิลามุมอกแล้ว...” ถึงแม้ว่าพวกผู้ปกครองของอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตน พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงปฏิเสธพระองค์ พระเจ้าได้ทรงเลือกพระองค์ให้เป็นศิลามุมอกและรากฐานแห่งคริสตจักรของพระองค์แล้ว

ชายเหล่านั้นที่พระเยซูกำลังตรัสด้วยนั้นอ้างตัวว่าเป็นผู้อารักขาพระราชบัญญัติของพระเจ้า ไม่อาจมีความสงสัยในความคิดของพวกเขาเลยอย่างแน่นอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็นหินก้อนนั้นที่ถูกปฏิเสธเสียโดยพวกช่างก่อแต่ถูกทำให้เป็นศิลามุมอกแล้ว เพราะว่าหินก้อนนั้นถูกกล่าวถึงทั่วพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่:

ในดาเนียล 2:34, 35 และ 45 มันคือ “ก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขา มิใช่ด้วยมือ”, หินก้อนนั้นซึ่งจะบดขี้และทำลายอาณาจักรโลกเหล่านั้นของคนต่างชาติ

เศคาริยาห์ 4:7 พูดถึงหินก้อนเดียวกันนั้นว่าเป็น “ศิลาก่อนที่อยู่ยอด”

1 เปโตร 2:6-8 ก็กล่าวถึงหินก้อนนั้นและเพิ่มคำอธิบายหนึ่งเข้าไป:

“เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก่อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย’ เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็น

ศิลาหมุมเอกแล้ว’ และ ‘เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขุ่นเคืองใจ’ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย”

หินก้อนนั้นหาใช้ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย พระองค์ทรงถูกเลือกแล้วและมีคำอันประเสริฐและข้อเท็จจริงที่ว่า “ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย (สับสน)” ก็ควรกำจัดความสับสนมากมายที่มีอยู่ท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ สำหรับพวกยิว พระองค์ทรงเป็น “ศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขุ่นเคืองใจ”

พระเยซูทรงเป็นหินก้อนนั้น, ศิลา นั้น, ซึ่งคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ถูกก่อตั้งอยู่บนนั้น ใน 1 โครินธ์ 3:11 อัครทูตเปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่า “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์”

เปโตรบอกพวกผู้ปกครอง, พวกผู้ใหญ่, พวกธรรมจารย์, มหาปุโรหิตและคนอื่น ๆ ที่อยู่ท่ามกลางพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นว่า “พระองค์ (พระเยซูคริสต์แห่งเมืองนาซาเร็ธ) เป็น ‘ศิลา’ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น ‘ช่างก่อได้ปฏิเสธเสียได้กลับกลายเป็นศิลาหมุมเอกแล้ว’” (กิจการ 4:11)

ในเอเฟซัส 2:20 เปาโลกล่าวถึงคริสตจักรว่าถูกสร้าง “ขึ้นบนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกศาสตาศาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลาหมุมเอก”

“การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า...” มันเป็นการกระทำขององค์พระผู้เป็นเจ้าจริง ๆ! ขนชาติอิสราเอลได้ถูกก่อตั้งโดยพระประสงค์พิเศษของพระเจ้าในแผ่นดินแห่งพันธสัญญานั้น พระองค์ได้ทรงจัดหาทุกสิ่งที่เป็นต่อการดำเนินชีวิตแบบชอบธรรมและตามทางพระเจ้าแก่พวกเขา แต่พวกเขาได้ล้มเหลวในการนำผลแห่งความชอบธรรมและความบริสุทธิ์มาถวายแด่พระองค์ พวกเขาได้รับการทรงเรียกโดยความรู้สึกต่างๆที่เป็นการทรงจัดเตรียมและข่าวสารต่างๆที่ได้รับการดลใจจากพระเยซูคริสต์พระเจ้าแล้ว คือข่าวสารเหล่านั้นที่ถูกส่งมายังพวกเขาโดยเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์ ครั้นแล้วพวกเขาก็ฆ่าศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นและบัดนี้ก็กำลังจะสังหารพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวผู้ซึ่งพระบิดาได้ทรงส่งมาเสียแล้ว แต่นี่ไม่ใช่จุดจบของเรื่องนี้: พระองค์ผู้ที่พวกเขาปฏิเสธและตั้งใจแน่วแน่ที่จะฆ่าเสียทรงเป็นศิลาหมุมเอกของพระเจ้าสำหรับพระวิหารแห่งการไถ่

“...เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา” มันเป็นการมหัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทรงยอมให้พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ในรูปลักษณะของมนุษย์ มันเป็นการมหัศจรรย์ที่พระบุตรของพระเจ้าควรทิ้งประตูแห่งสง่าราศีและเข้ามาอยู่ในร่างกายอันต่ำต้อยเพื่อที่จะทนทุกข์, ถูกดูหมิ่น, ถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขนเพื่อที่เราทั้งหลายจะเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าและบังเกิดเข้าในครอบครัวของพระองค์ ดังนั้นเราจึงกลายเป็นหินก้อนเล็กๆในสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า ซึ่งถูกสร้างขึ้นบนรากฐานนั้น, ศิลาหมุมเอก, พระเยซูคริสต์เจ้า สิ่งปลูกสร้างนั่นเองเป็นการมหัศจรรย์ตรงที่ว่ามันประกอบด้วยพวกยิวและคนต่างชาติเหมือนกัน- “ผู้ใดมีใจปรารถนา”-ไปถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลก เป็นการมหัศจรรย์และคำสรรเสริญแก่คนทั้งปวงที่ได้รับการไถ่

ข้อ 43: “เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น”

“อาณาจักรของพระเจ้า” ในเวลานั้น (การครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก พร้อมกับสิทธิพิเศษและ

บำเหน็จอันเปี่ยมสง่าราศีทั้งสิ้นที่มาพร้อมกับการครอบครองของพระองค์) “จะถูกเอาไปเสียจากท่าน...”

“...และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น” ข่าวสารแห่งความรอดได้ถูกเอาไปจากชนชาติอิสราเอลและถูกมอบให้แก่พวกคนต่างชาติแล้ว เปาโลได้รับการทรงเรียกและการแต่งตั้งจากพระเจ้าให้เป็นผู้รับใช้พิเศษคนหนึ่งแก่พวกคนต่างชาติและแก่คริสตจักร-หมู่ชนหนึ่งที่ได้เกิดผล (และกำลังเกิดผลอยู่) เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า นี่จะดำเนินต่อไปจนกว่าคริสตจักรจะครบบริบูรณ์ ซึ่งพอถึงเวลานั้นผู้เชื่อทุกคนจะถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ จะมีงานอภิเษกสมรสของกษัตริย์ และจากนั้นพระเยซูและเจ้าสาวของพระองค์, คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่, จะกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อครอบครองที่นี้ตามที่คำพยากรณ์ไว้

ข้อ 44: “ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะทำให้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

ถึงแม้ว่าในข้อ 42 เรากล่าวย่อๆเกี่ยวกับ “หินก้อนนั้น” เราก็อาจหมายเหตุตรงนี้แบบคร่าวๆว่าพระคริสต์ในฐานะเป็นหินก้อนนั้นทรงถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์ในสามแบบ:

1. แก่ชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงถูกเปิดเผยในฐานะเป็นหินสะดุด, ศิลาที่ทำให้ชุนเคืองใจ: “แล้วพระองค์จะเป็น...ศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ชุนเคืองใจของวงศ์วานทั้งคู่ของอิสราเอล เป็นกับและเป็นบ่วงดักชาวเยรูซาเล็ม และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุดหินนั้น เขาทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาจะติดบ่วงและถูกจับไป” (อิสยาห์ 8:14, 15)

โรม 9:31-33 สนับสนุนคำพยากรณ์ของอิสยาห์ตามที่อัครทูตเปาโลประกาศว่า: “แต่พวกอิสราเอลซึ่งไผ่หาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามีได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย’”

จากนั้นใน 1 โครินธ์ 1:23, 24 เปาโลเป็นพยานเช่นกันว่า: “แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า”

2. แก่คริสตจักร พระคริสต์ทรงถูกเปิดเผยว่าเป็นศิลามุมเอกอันยิ่งใหญ่, ก้อนหินฐานราก, ยอดของหัวมุมนั้น ในเอเฟซัส 2:20, 21 เปาโลบอกเราว่าคริสตจักร “ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกศาสตาดพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ใน 1 โครินธ์ 3:11 เราถูกบอกว่า “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์”

จากนั้น 1 เปโตร 2:7 ยืนยันอีกที่ว่า “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว”

3. แก่พวกคนต่างชาติ พระคริสต์ทรงถูกเปิดเผยว่าเป็นก้อนหินกระแทบแห่งการทำลาย, หินก้อนนั้นที่ “ถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระแทบปฏิมากรที่ทำอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์

ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก่อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ” (ดนล. 2:34, 35)

บัดนี้เราทราบว่าคุณซาติอิสราเอลได้สะดุดเพราะพระเมสสิยาห์ของตน, พระผู้ทรงถูกสัญญาไว้, พระคริสต์ของพระเจ้า เรายังทราบด้วยว่าคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ได้ถูกสร้างขึ้นบนพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลาและประตูแห่งนรก ไม่ได้มีชัยต่อคริสตจักรและจะไม่มีวันมีชัยเลย (มธ. 16:18)

โดยคำพยากรณ์เราทราบว่าอำนาจครอบครองโลกของคนต่างชาติซึ่งกำลังก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วเหลือเกินวันนี้จะถูกทำลาย-สามารถถูกทำลาย-โดยพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียวเท่านั้น, หินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกจากภูเขามิใช่ด้วยมือ, หินก้อนนั้นที่จะโตต่อไปเรื่อยๆจนกระทั่งมันเต็มทั่วทั้งพิภพและบดขยี้อำนาจครอบครองโลกของคนต่างชาติที่ชั่วร้ายและไม่นับถือพระเจ้า เราเห็นคำพยากรณ์ของดาเนียลถูกทำให้สำเร็จจริงในวิวรณ์ 16:14 และวิวรณ์ 19:19-21

“...ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป...” เราทราบว่าพวกยิวสะดุดเพราะความถ่อมใจของพระคริสต์ แต่ความคิดหลักตรงนี้ก็คือนับว่าคนบาปทั้งหลายที่ล้มลงบนพระคริสต์ด้วยจิตใจที่แตกสลายและชอกช้ำจะได้รับความรอด:

“พระเยซูเจ้าทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจพ่ายแพ้และทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด” (เพลงสดุดี 34:18)

“...แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะไม่บดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นฝุ่นผง” ผลลัพธ์ต่างๆแห่งความกริ้วและการพิพากษาอันร้อนแรงขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นท่วมทับถึงตายเมื่อพระองค์ทรงตกใส่ในพระพิโรธอันเผาผลาญบนคนเหล่านั้นที่ขัดขวางพระองค์! การขัดขวางพระคริสต์คือการทนทุกข์ทรมาน-แต่เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ การทำลายล้างก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พระองค์จะทรงทำลายเหล่าศัตรูของพระองค์โดยปราศจากหนทางแก้ไข

ข้อ 45: “ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่พระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา”

พวกเขาเข้าใจจริงๆ! พวกผู้นำทางศาสนาของยิวเหล่านี้ได้พยายามอย่างเปล่าประโยชน์ที่จะเบี่ยงเบนประเด็นของคำอุปมาต่างๆที่พระเยซูได้ตรัสต่อหน้าพวกเขา พวกเขาทำเป็นไม่สนใจภาพประกอบต่างๆที่พระองค์ตรัส ถึงแม้ว่าความคล้ายคลึงต่างๆของคำอุปมาเหล่านั้นก็ชัดแจ้งและตรงกับพวกเขาเอง พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาตรง ๆ ว่าพวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้มีสิทธิ์เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้ายกก่อนพวกเขา สุดท้ายเมื่อพระองค์ทรงต่อว่าพวกเขาซึ่ง ๆ หน้าและประกาศว่าอาณาจักรนั้นจะถูกเอาไปจากพวกเขาและถูกยกให้แก่คนอื่น พวกเขาก็ไม่อาจหนีพ้นข้อเท็จจริงที่ว่า “พระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา” ได้อีกต่อไป การตระหนักรู้ที่ยิ่งตอกย้ำความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขาก็จะกำจัดพระองค์ทิ้งเสียและยุติงานรับใช้ของพระองค์ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นภัยคุกคามต่อศักดิ์ศรีของพวกเขาเอง ไขแล้วครับ พวกเขาจะต้องทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ในทันที!

ข้อ 46: “แต่เมื่อพวกเขาอยากจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์”

คนชั่วเหล่านี้เป็นพวกขี้ขลาด พวกเขา “กลัวประชาชน” เมื่อสิทธิอำนาจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตั้งคำถาม (ข้อ 26) พวกเขาไม่กล้าว่าร้ายยอห์นเพราะว่า “ประชาชน” เหล่านี้นับถือเขาว่าเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง คราวนี้เดือดดาลด้วยความโกรธและความเกลียด พวกเขาอยากจะไม่ลงมือกับพระเยซู พวกเขาอยากใช้ความรุนแรงกับ

พระองค์-แต่ “พวกเขากลัวประชาชน...”

“...เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์” พวกสามัญชน ขณะที่พวกเขาอาจไม่ยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ ก็เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง, ชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า พวกเขาประกาศอย่างแข็งแรงว่า “ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้” (ยอห์น 9:33) พวกเขาต้อนรับพระองค์ในฐานะศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง และความภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ก็คอยยับยั้งความโกรธของเหล่าศัตรูของพระองค์

ในยอห์น 12:32, 33 พระเยซูทรงประกาศว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร” ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระองค์ควรสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระเจ้าแห่งสวรรค์ผู้ทรงปกครองในบรรดากิจการของมนุษย์ทรงขับเคลื่อนสิ่งที่สุดท้ายแล้วจะนำสง่าราศีมาสู่พระนามของพระองค์และห้ามการล้มเหลวของอักษรตัวหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งของพระวาระของพระองค์จนกว่าทุกสิ่งจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร พระองค์ทรงทราบวิธีดูแลผู้คนของพระองค์ และด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ พระองค์ทรงทราบวิธีดูแลพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ จนกว่าพระบุตรนั้นทรงไปถึงกลโกธาและทำให้พระคัมภีร์ทุกข้อสำเร็จจริงในที่สุด “สำเร็จแล้ว!” พระองค์ทรงส่งเสียงร้องมาจากกางเขนนั้น (ยอห์น 19:30) และทรงส่งจิตวิญญาณของพระองค์กลับคืนสู่พระเจ้าพระบิดา แต่จนกว่าจะถึงตอนนั้นพระเจ้าได้ทรงพิทักษ์รักษาพระองค์ไว้-และจะทรงดูแลผู้คนของพระองค์เองจนกว่าพระองค์ทรงพร้อมแล้วที่จะให้พวกเขาออกมาหาพระองค์

บทที่ 22

22:1 พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า

22:2 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน

22:3 แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา

22:4 ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้คนอื่นไปอีก รับสั่งว่า ‘ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วิวและสัตว์ขุ่นแล้ว ของเราก็ม่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’

22:5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไถนาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย

22:6 ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอภัยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย

22:7 แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้อินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทัพไป ปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย

22:8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน

22:9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้’

22:10 ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก

22:11 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส

22:12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า ‘สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส’ ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก

22:13 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปทิ้งเสียที่มิดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

22:14 ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”

22:15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร

22:16 พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด

22:17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบ ว่าท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชาบัญญัติหรือไม่”

22:18 แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงตรัสว่า “พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม

22:19 จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน” เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์

22:20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร”

22:21 เขาทูลพระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เหตุฉะนั้นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแก่พระเจ้า”

22:22 ครั้นเขาได้อินคำตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

22:23 ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์

22:24 ว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า ‘ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’

22:25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย

22:26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด

22:27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย

22:28 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว”

22:29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า

22:30 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์

22:31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า

22:32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น”

22:33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

22:34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน

22:35 มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า

22:36 “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด”

22:37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า “‘จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า’

22:38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่

22:39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’

22:40 พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

22:41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นี่ พระเยซูทรงถามพวกเขา

22:42 ว่า “พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” เขาตอบพระองค์ว่า “เป็นบุตรของดาวิด”

22:43 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า

22:44 ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’

22:45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้”

22:46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

คำอุปมาเรื่องพิธีอภิเษกสมรส; กษัตริย์และเหล่าคัศตรูของพระองค์

ข้อ 1-3: “พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา”

“พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า...” ในตอนต้นของบทนี้ พระเยซูทรงตอบคำถามต่าง ๆ ที่พวกคัศตรูของพระองค์ถามพระองค์ในบทที่แล้วต่อไป พระองค์ทรงตอบในตอนแรกด้วยคำอุปมาเรื่องบุตรชายสองคน และจากนั้นได้ทรงเล่าคำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านและสวนองุ่นของเขาให้พวกเขาฟัง พระองค์ทรงปิดท้ายคำอุปมาเหล่านั้นด้วยพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งนำเสนอพระเยซูเองในฐานะเป็นหินก้อนนั้น ซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสียแต่พระเจ้าทรงทำให้เป็นศิลามุมเอกแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็เข้าใจว่าพระองค์ตรัสถึงพวกเขา แต่การรับรู้ของพวกเขาไม่ได้ทำให้พวกเขากลับใจใหม่ ตรงกันข้าม ความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดกลับเพิ่มขึ้น ความสว่างที่ถูกปฏิเสธกลับกลายเป็นความมืด เมื่อบุคคลผู้ใดถูกฟ้องใจเรื่องบาปและรู้สึกว่าคุณต้องกลับใจใหม่แต่ก็ไม่ยอมกลับใจ บุคคลผู้นั้นก็กลายเป็นบาปหนักกว่าเดิมเสียอีก หัวใจเริ่มแข็งกระด้างมากขึ้นและความคิดเกิดด้านชามากขึ้น พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นเดือดดาลต่อพระเยซูแต่พวกเขาไม่กล้าลงไม้ลงมือกับพระองค์ในขณะนั้นเพราะความจงรักภักดีของฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์

แต่ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพวกคัศตรูของพระเยซูจงใจปิดความคิดของตนต่อความสว่างนั้น ความสว่างนั้นก็ส่องแสงรอบตัวพวกเขาต่อไป ต่อหน้าความโกรธของพวกเขา พระเยซูประทานคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่พวกเขาซึ่งในคำอุปมาเรื่องนี้พระองค์ทรงเปรียบอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่าเป็นเหมือนกับ “กษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน” แน่แน่นอนว่ากษัตริย์องค์นี้เป็นภาพเปรียบถึงพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูเจ้าคือ ราชโอรสผู้นั้น

กษัตริย์องค์นี้ “ใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น...” พวกศาสนาดุบายกรรมสมัยพันธสัญญาเดิมเป็นผู้รับใช้เหล่านั้นที่ถูกส่งไปตอนแรกเพื่อเรียกบรรดาแขกที่ได้รับเชิญเหล่านั้น-ชนชาติอิสราเอล “แขก” เหล่านี้ได้รับเชิญมานานแล้วก่อนหน้านี้ พวกเขาเป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า บัดนี้เวลาที่กำหนดไว้สำหรับพิธีอภิเษกสมรสนั้นได้มาถึงแล้วและพวกเขาถูกเรียกให้มาและร่วมงานเลี้ยงของกษัตริย์ กษัตริย์ทรงส่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์ไปเพื่อเรียกคนเหล่านั้นให้มาร่วมงานทันที

“...แต่เขาไม่ใคร่จะมา” พระเยซูกำลังเข้าไปใกล้การสิ้นสุดของงานรับใช้ปวงชนของพระองค์แล้วและในประโยคสั้น ๆ ประโยคเดียวนี้พระองค์ทรงสรุปย่อทุกสิ่งที่คุณได้เห็นเกี่ยวกับความประพฤติของประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ที่มีต่อพระองค์เอง ชนชาติอิสราเอลได้รับเกียรติอย่างสูงในการที่พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเขาออกมาจากประชาชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกเพื่อมาร่วมงานสมรสของพระบุตรของพระองค์ แต่พวกเขาก็ตาบอดต่อสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีของตน พวกเขาได้รับคำสั่งสอน, ได้รับคำวิงวอนร้องขอ, และได้รับคำตักเตือนแล้วในที่สุด-แต่ก็สูญเสียไป บางคนปฏิเสธคำเชิญนั้นด้วยเหตุผลหนึ่ง, บางคนก็ด้วยอีกเหตุผลหนึ่ง, และบางคนก็ไม่มีเหตุผลเลยด้วยซ้ำ แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่งพวกเขาปฏิเสธที่จะมา

นี่ไม่ใช่คำเชิญปกติธรรมดา มันเป็นคำเชิญของกษัตริย์ ถูกส่งออกไปโดยกษัตริย์องค์นี้ และมันเป็นเกียรติยิ่งใหญ่แก่คนทั้งปวงที่ได้รับเชิญ การปฏิเสธคำเชิญดังกล่าวก็แสดงออกถึงความไม่จงรักภักดีต่อกษัตริย์องค์นั้นและความไม่เชื่อฟัง

โดยตรงต่อคำบัญชาของพระองค์ คนเราอาจเพิกเฉยคำเชิญจากคนธรรมดาคนหนึ่งและไม่ถูกลงโทษอะไร แต่การปฏิเสธคำเชิญจากกษัตริย์ก็เท่ากับเป็นการเชื่อเชิญอันตรายจาก*น้ำมือของกษัตริย์* แต่กษัตริย์ในคำอุปมาเรื่องนี้ทรงอดทนมากๆ

ข้อ 4: “ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่งว่า *‘ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’*”

“ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก...” การส่งคำเชิญที่สองไปนั้นสอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติของประเทศนั้นในขณะนั้น นอกจากนี้กษัตริย์องค์นี้ยังอยากทำทุกสิ่งทีทำได้, ยอมผ่อนปรนทุกอย่าง, เพื่อคนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธคำเชิญแรกของพระองค์ พระองค์ยังคงสิทธิ์ของกษัตริย์เหมือนเดิมหากพระองค์ประกาศว่าคนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธคำเชิญนั้นไม่ควรถูกเรียกตัวมาอีกและว่าพวกเขาจะไม่ถูกรับเข้างานหากพวกเขามา แต่แทนที่จะปิดประตูใส่หน้าพวกเขา พระองค์กลับให้โอกาสอีกหนแก่พวกเขาเพื่อที่จะร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้นซึ่งจัดเป็นเกียรติแก่ราชโอรสของพระองค์

ดังที่เราได้หมายเหตุไปแล้วก่อนหน้านี้ คำเชิญของพระเจ้าถูกให้แก่พวกยิวก่อน เหล่าศาสตาศาพยากรณ์แห่งสมัยพันธสัญญาเดิมได้เชิญชวน, อธิบาย, และตักเตือน-แต่พวกเขาก็ไม่ทำให้เกิดผล คนชาติอิสราเอลไม่ตอบรับ จากนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้เบิกทางของพระเมสสิยาห์ ได้ประกาศอย่างชัดเจนแก่ประชาชนเหล่านั้นว่าชั่วโมงที่กำหนดนั้นได้มาถึงแล้ว เวลากำหนดที่ความโปรดปรานของพระเจ้าจะมีแก่ศิโยนได้มาถึงแล้ว-แต่พวกเขาก็ไม่ยอมรับข้อความของเขา สุดท้ายพระเยซูได้เสด็จมาและนำเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ โดยทรงประกาศว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว พวกเขาปฏิเสธและตรึงพระองค์ที่กางเขน! พวกอัครทูตในตอนต้นของการรับใช้ของพวกเขา ถือว่าการเดินทางประกาศแบบมิชชันนารีของตนถูกจำกัดอยู่ที่พวกยิว โดยบอกคนเหล่านั้นว่าเพราะการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูการจัดเตรียมความรอดแบบให้เปล่าของพระเจ้าสำหรับคนทั้งปวงจึงถูกทำให้สำเร็จอย่างเต็มเปี่ยมและถูกคิดบัญชีแล้วช่วงวันรันดร์ ข่าวสารของพวกเขาก็ถูกปฏิเสธเช่นกันโดยฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นที่เป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า

“...เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม...” จะต้องไม่มีข้อผิดพลาดใด ๆ เลยในข้อความที่ “ผู้รับใช้คนอื่น ๆ” เหล่านี้จะต้องนำไปแจ้งให้ทราบ กษัตริย์องค์นี้เป็นผู้ที่ได้จัดเตรียมงานสมรสนี้, เตรียมการการกินเลี้ยงเหล่านั้นและวางแผนทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับงานนี้ พระองค์ทรงปิติยินดียิ่งนักในงานอภิเษกสมรสของโอรสผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ จงสังเกตว่ากษัตริย์องค์นี้ตรัสว่า “*วัวและสัตว์ขุ่นแล้วของเรา*” พระองค์ทรงเอาใจใส่อย่างดีต่อการจัดเตรียมนี้จนถึงรายละเอียดปลีกย่อยที่สุด พระองค์ทรงตกแต่งและจัดเตรียม*ทุกสิ่ง*ที่จำเป็นหรือที่ถูกต้องการสำหรับงานเลี้ยงอภิเษกสมรสนี้อย่างครบถ้วน ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงประกาศได้ว่า:

“...*สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด*” ระหว่างข้อ 3 และข้อ 4 ของบทนี้เราเห็นกางเขนของพระเยซูเจ้าที่ถูกตั้งขึ้น-นั่นคือ *ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรอดถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว* พวกอัครทูตได้ประกาศความรอดในทันที คือความรอดซึ่งแสดงออกถึงความไพบูลย์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า พวกเขาประกาศ*พระคุณที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่ง* พระคุณที่ยิ่งใหญ่กว่าบาปของเราทั้งสิ้น, พระคุณที่สามารถเติมเต็มทุกความต้องการของทุกดวงวิญญาณ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกอัครทูตได้เอ่ยคำประกาศของกษัตริย์องค์นี้ที่ว่า “*สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม! จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด*”

อัครทูตพวกแรกเหล่านี้ได้เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็มและประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

แก่พวกยิวที่นั่น ในนามของกษัตริย์องค์นั้นพวกเขาได้เชิญชวนครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาจะยื่นชะโย, พวกเขาสั่ง, พวกเขา อ้อนวอน-แต่คนจำนวนมากได้ปฏิเสธที่จะฟังคำเชิญชวนนั้น คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของอับราฮัมผู้เป็นบิดาและมันเป็น เกียรติอันโดดเด่นของพวกเขาที่เป็นพวกแรกที่ได้รับเชิญให้มาร่วมงานอภิเษกสมรส เมื่อพระเจ้าทรงเชิญชวนอับราฮัมให้ ออกจากแผ่นดินแห่งชนชาติของเขาเองและเข้าไปในดินแดนที่เขาไม่รู้จัก เขาก็ตอบรับคำเชิญนั้นและเดินทางไปตามที่ พระเจ้าทรงบัญชา แต่เชื้อสายของอับราฮัมโดยรวมก็ปฏิเสธคำเชิญนั้นที่ให้เกิดเกียรติโอรสของกษัตริย์องค์นั้น

ข้าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าเชิญชวนและเรียกทุกคน โดยเสนอไม่เพียง พระคุณเท่านั้น แต่สิ่งสารพัดอันบริบูรณ์ด้วย พระคุณของพระเจ้าได้จัดหาเพียงพอและเหลือเฟือ-เพียงพอที่จะช่วยเราให้ รอดเดี๋ยวนี้, ที่จะพิทักษ์รักษาเราในชีวิตนี้, และที่จะให้ความสุขที่คงอยู่เป็นนิรันดร์กับพระองค์ในสวรรค์ “สิ่งสารพัด” ถูก จัดหาให้โดยพระเยซูผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนทารุณนั้น พระทัยอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าไม่มีความ ปิติยินดีในความมรณาของคนที่ชั่วร้าย พระทัยของพระเยซูแผ่หาความสุขของเหล่าดวงวิญญาณหลงหายที่น่าสงสาร

ในชีวิต, การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, การฟื้นคืนพระชนม์, และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระเยซูทรง จัดหาการไถ่ และโดยเหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์ พระองค์ทรงเชิญ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ให้ยอมรับการไถ่ของ พระองค์ วันนี้ เหมือนกับในคำอุปมาที่เรา กำลังศึกษาด้วยกันอยู่ แขนงรับเชิญทั้งหลายถูกเรียก-แต่พวกเขาถูกเรียกแบบเป็นราย บุคคล ข้าวประเสริฐเสนอข้อเสนอต่างๆอันเปี่ยมด้วยพระคุณ และมันยังใช้คำชักจูงต่างๆอันเปี่ยมด้วยพระคุณเช่นกัน เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “เพราะเหตุที่เรา รู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึง ชักชวนคนทั้งหลาย...เราจึง เป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกัน กับพระเจ้า” (2 คร. 5:11, 20)

ผมอดไม่ได้ที่จะกล่าวแก่คนทั้งปวง ณ จุดนี้ว่า: **สิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว!** พระเจ้าพระบิดาทรงพร้อมที่จะ ต้อนรับเราแล้ว พระเยซูพระบุตรประทับอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทำการวิงวอนเพื่อเรา พระวิญญาณ บริสุทธิ์, พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ, ทรงอยู่ที่นี้เพื่อ “ให้เราบังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระเจ้าและชำระแยกตั้ง เราให้บริสุทธิ์เพื่อสง่าราศีของพระองค์ เราสามารถทูลขอการอภัยโทษได้ สันติสุขเป็นสิ่งที่เราจะรับได้ การปลอบประโลม ใจเป็นของเราหากเราจะเพียงแต่ยอมให้พระเยซูรับภาระต่าง ๆ ของเราไป พระสัญญาทั้งสิ้นแห่งพระคุณเป็นของเราแล้ว บ่อน้ำที่มีชีวิตไหลล้นอย่างบริบูรณ์ พระคริสต์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา ในพระองค์สิ่งสารพัดถูกจัดทำให้

ท่านที่รัก จงพิจารณาสิ่งนี้: การที่แขกเหล่านั้นไม่เคยได้รับเชิญให้ไปร่วมงานอภิเษกสมรสนั้นเลยก็คงดีกว่าการที่ พวกเขาได้รับเชิญและปฏิเสธที่จะให้เกิดเกียรติคำเชิญนั้น การที่ *คุณและผม* ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐเลยก็ดีกว่าที่เราได้ยินคำ เชิญของพระคริสต์และปฏิเสธแผนการแห่งความรอดของข่าวประเสริฐอันเรียบง่ายนั้น! คำเชิญนั้นมีมายังคนทั้งปวง และ พระคุณของพระเจ้าที่ให้ชีวิตก็มีให้เปล่า ๆ การได้ยินแต่ปฏิเสธที่จะรับข่าวสารนั้นเท่ากับเป็นการดูถูกพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ ฤทธิ์! ผมขอรับรองคุณ หากคุณไม่ใช่สมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า จงรับข่าวดีนี้ด้วยความเชื่อ, จงเชื่อในพระเยซู คริสต์เจ้า, และพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของคุณให้รอด

ข้อ 5: “แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย”

“พวกผู้รับใช้คนอื่น ๆ” เปโตร, ยากอบ, ยอห์น, สเทเฟนและคนอื่นๆ-ไปทั่วแผ่นดินนั้น โดยเชิญชวนคนอิสราเอล;

แต่คนส่วนใหญ่ในเผ่าพันธุ์ยิวแทบไม่ใส่ใจเลยต่อการประกาศของพวกอัครทูต “แต่เขาก็เพิกเฉย”

เราเรียนรู้จากงานเขียนต่าง ๆ ของเปาโลหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ว่าการเทศนาเรื่องกางเขนเป็นความโง่เขลา เป็นหินสะดุดแก่พวกยิว พวกเขาจับไม่ได้กับความคิดที่ว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาต้องตายบนกางเขนอันหนึ่งของพวกโรมัน และอาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่ชาวต่างชาติผู้ต่ำต้อยคนนั้นกล่าวถึงก็นำคุณูปการในสายตาของชนชาติอิสราเอล ในความมืดบอดอันตึ๋นของพวกเขา พวกเขาไม่ตระหนักว่าพวกเขากำลัง “เพิกเฉย” จอมกษัตริย์! พวกเขา กำลังเหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าได้ฝ่าเท้าและเหยียดหยามพระวิญญาณแห่งพระคุณ เหมือนกับที่เปาโลได้อธิบายไว้ในฮีบรู 10:26-31:

“เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังซิ่นทำผิดอีก เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ซัดขวางนั้นเสีย คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส’ และได้ตรัสอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์’ การตกอยู่ในอ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว”

“และไปเสีย...” คนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญให้มาทำงานสมรสของโอรสของกษัตริย์ถือว่ากิจธุระของตนมีความสำคัญมากกว่าคำเชิญของกษัตริย์ คนหนึ่ง “ไปไร่นาของตน” อีกคนก็ไป “ทำการค้าขาย” โดยการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาพวกเขาก็กล่าวว่า “กษัตริย์อยากทำอะไรก็ทำไปเถอะ ให้พระองค์ฆ่าวัวและสัตว์ที่ขุนไว้แล้วของพระองค์ไป ให้พระองค์จัดงานเลี้ยงของพระองค์ไป พวกเราจะได้กำไรมากกว่าโดยการสนใจกิจธุระต่าง ๆ ของพวกเราเอง”

พวกยิวก็ถือว่ากิจธุระฝ่ายโลกของพวกเขามีความสำคัญมากกว่าการเทศนา, การสั่งสอน, ข้อความต่าง ๆ ที่เป็นคำเตือนของพวกอัครทูต ในคำเทศนาบนภูเขาพระเยซุทรงเตือนว่า “เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (มธ. 6:21; ลก. 12:34) คนเหล่านั้นที่พวกอัครทูตเทศนาสั่งสอนก็มีวแต่ศาลาละวางอยู่กับ “สิ่งต่าง ๆ” พวกเขา บ่ายहुไม่ฟังความจริงเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของตน คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังรักสิ่งต่าง ๆ ของโลกและเพิกเฉยสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณ ในโรม 8:5-8 เปาโลเตือนว่า:

“เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ได้บังคับพระราชาบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชาบัญญัตินั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ชอกพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้”

ใน 1 ยอห์น 2:15 เราอ่านว่า: “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น”

และในยากอบ 4:4 เราอ่านว่า: “...ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า”

อับราฮัมได้ชื่อว่าเป็น “สหายของพระเจ้า” (ยากอบ 2:23) แต่เชื้อสายของเขาได้มีใจฝักใฝ่อยู่กับโลกและเนื้อหนังมากเหลือเกินจนพวกเขาปฏิเสธที่จะรับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และพวกเขาทั้งคู่ถูกเหยียดหยามทั้งพวกเขาและคนต่างชาติที่ได้ต้อนรับพระองค์ ยอห์น 8:12-59 บันทึกบทสนทนาแบบละเอียดระหว่างพระเยซูกับพวกผู้ปกครองทางศาสนาในอิสราเอล คือบทสนทนาเกี่ยวกับการที่พวกเขายกออกไปจากความเชื่อนั้นของอับราฮัม:

“อีกครั้งหนึ่ง (หลังจากเทศกาลอยู่เพิงตามที่บันทึกไว้ในยอห์น บทที่ 7) พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราเป็น **ความสว่างของโลก** ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”

“พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง” (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พวกเขาเรียกพระองค์ว่าคนโกหก)

“พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็คือความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากไหนและจะไปที่ไหน ท่านทั้งหลายยอมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามิได้พิพากษาผู้ใด แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็คือถูกต้อง เพราะเรามีพิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาพร้อมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’ เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาก็คือเป็นพยานให้แก่เรา”

“เหตุฉนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “**ตัวเราก็คือ พระบิดาของเรา** กิตี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”

“พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้”

“พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้’” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้หนึ่ง ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว”

“เขาจึงถามพระองค์ว่า “ท่านคือใครเล่า” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น เราก็คงมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก” เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา

“พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่า**เราคือผู้หนึ่ง** และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรงตั้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์

“พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” เขาทั้งหลายทูลตอบ

พระองค์ว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายจะเป็นไท’”

“พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป ทาสนั้นมีได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน”

“เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของเรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ” เขาจึงทูลพระองค์ว่า “เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า”

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นชาติกรตั้งแต่เดิมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นมุสา และเป็นพ่อของการมุสา แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า”

“พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้ทำให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย”

“พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสนาดายากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย’ ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสนาดายากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า”

“พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าท่านเป็นพระเจ้าของพวกท่าน ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์ อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี” พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น” คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น”

ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับทัศนคติและการกระทำของเชื้อสายของอับราฮัมที่มีต่อพระเยซู หากพวกเขาเชื่อถ้อยคำของ

พวกศาสนาดพยากรณ์ พวกเขาจึงจำพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้แล้วเมื่อพระองค์เสด็จมา เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกจุดของคำพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์สำเร็จแล้ว แต่ความคิดของพวกเขาถูกปิด, ใจของพวกเขาถูกเกาะกุมด้วยบาป, หนุฝ่ายวิญญาณของพวกเขาก็ตั้งจนไม่ได้ยิน พวกเขา “ไปตามทางทั้งหลายของตน”-และปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

ข้อ 6: “ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอภัยคต่างๆแล้วฆ่าเสีย”

“ฝ่ายพวกนอกนั้น” เมื่อใช้กับชนชาติยิวก็รวมกันเป็นพวกผู้นำทางศาสนา-พวกฟาริสี, พวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่-ผู้ยึดติดกับรูปแบบภายนอก, ความคิดและใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความมีทิฐิอันร้ายกาจ พวกเขาตั้งตัวต่อสู้พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าพวกแรกๆ โดยข่มเหงคนเหล่านั้นอย่างรุนแรงและอย่างทารุณและฆ่าคนเหล่านั้นจำนวนมาก พวกเขารู้ว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา, พระเยโฮวาห์พระเจ้า, ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการอัศจรรย์ต่าง ๆ อันยิ่งใหญ่ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ปิดตาของตนต่อการอัศจรรย์แห่งการรับสภาพเนื้อหนังและการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกศาสนาดพยากรณ์ได้พยากรณ์ว่าพระนามของพระองค์จะเป็น “อิมมานูเอล” ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าทรงอยู่กับเรา” (มธ. 1:23) แต่พวกผู้นำทางศาสนาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อคำพยากรณ์นี้ พวกเขาไม่สนใจเลยเกี่ยวกับพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า พวกเขาจับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์, เขียนตีคนเหล่านั้น, เอาหินขว้างคนเหล่านั้น, ใส่ร้ายคนเหล่านั้นและจับคนเหล่านั้นขังคุก พวกเขา “ทำการอภัยคต่างๆ” การประพฤติของพวกเขาพิสูจน์ตัวพวกเขาว่าเป็นคนที่เต็มไปด้วยความโกรธ, ความอาฆาตพยาบาท, และเจตนาร้ายต่อพวกผู้นำสาร, พวกผู้รับใช้, ของพระเมสสิยาห์

อัครทูตเปาโลรับสารภาพต่อกษัตริย์อากริปปาว่าก่อนเขาพบกับพระเยซูแห่งนาซาเร็ธบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขาก็เป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบของพวกฟาริสีที่คลั่งศาสนาและพวกผู้ปกครองที่ตั้งตัวต่อสู้กับทุกคนที่ติดตามพระเยซู ในกิจการ 26:9-11 เปาโลเป็นพยานรับรองว่า:

“ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่าสมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชาวนาซาเร็ธนั้น สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกบุนโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ”

พวกผู้ปกครองชาวยิวไม่เพียงปฏิบัติกับผู้ส่งสารเหล่านั้นของกษัตริย์อย่างหยาบช้าเท่านั้น ในหลายกรณีพวกเขาฆ่าคนเหล่านั้นด้วย สเทเฟน ผู้พลีชีพคนแรก ฟากนี่ของกลโกธา ถูกหินขว้างตายเพราะคำพยานของเขา-แต่เขาไม่ใช่คนสุดท้ายที่ให้ชีวิตของเขาเพื่อเหตุของพระคริสต์ มีผู้กล่าวว่าโลหิตของเหล่าผู้พลีชีพเป็นเมล็ดพันธุ์ของคริสตจักร หากนี่เป็นความจริง แน่แน่นอนว่าแผ่นดินที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มถูกหว่านด้วยเมล็ดพันธุ์จากโลหิตของเหล่าผู้เชื่อในช่วงวันแรก ๆ ของคริสตจักร

การปฏิบัติที่กระทำต่อเหล่าผู้นำสารคนแรก ๆ แห่งข่าวดีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าคือ คำตอบของชนชาติอิสราเอลที่ให้แก่กษัตริย์องค์นั้นผู้ทรงเชิญประชาชนชาตินั้นที่ได้รับความโปรดปรานมานานให้มารวมตัวกันเพื่อเป็น

เกียรติแก่พระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า นี่เท่ากับพวกยิวกล่าวแก่พระเยโฮวาห์ว่า “พวกเราไม่ยอมได้บุตรของพระองค์ พวกเราจะไม่ยอมให้เขามาปกครองเหนือเรา พวกเราจะกบฏต่อเขาและพวกเราจะทำลายเหล่าผู้นำสารของเขา!” นั่นคือสิ่งที่พวกเขาทำจริง ๆ และโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาก็ปิดประตูแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าต่อชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง

พวกยิวเป็นรายบุคคลได้รับความรอดแล้ว บางคนกำลังได้รับความรอดวันนี้ และจะเป็นเช่นนี้ต่อไปจนกว่าการรับขึ้นใหม่ของคริสตจักร หลังจากการรับขึ้นไปในั้น ชนชาติอิสราเอลจะต้องผ่านเข้าไปในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานในแบบที่โลกนี้ไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย ต่อจากนั้น พระเมสสิยาห์จะทรงเสวยพระองค์เองแก่ประชาชาตินั้นอีกครั้งและพวกเขาจะต้อนรับพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาอิสยาห์บทที่ 59 จนถึง 66 โดยใส่ใจเป็นพิเศษต่อบทที่ 66 ข้อ 8 และ 22 ซึ่งเรายกคำพูดมาตรงนี้:

“ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะเริงออกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอตมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอสีโยนปวตกรรม เธอก็คลอตบุตรทั้งหลายของเธอ...เพราะฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้าง จะยังอยู่ต่อหน้าเราฉันใด” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “เชื้อสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยังอยู่ฉันนั้น”

ใช่แล้วครับ แผ่นดินโลกจะถูกทำให้เกิดผลในวันเดียวเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเอาคำสาปแห่งนั้นออกไป และประชาชาติหนึ่งจะถูกคลอตออกมาทันทีเมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระเยซูและยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาจะต้อนรับพระองค์ และฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ยังอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าฉันใด ประชาชาติอิสราเอลก็จะยังอยู่ตลอดไปฉันนั้น ยุคสมัยที่เปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดสำหรับประชาชาตินั้น-และสำหรับผู้ที่ถูกไถ่แล้วทุกคน-ยังมาไม่ถึงในน้ำพระทัยและแผนงานของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ข้อ 7: “แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทัพไป ปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย”

“แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ...” พอถึงจุดนั้นกษัตริย์ได้มาถึงขีดสุดแห่งความอดกลั้นและความอดทนของพระองค์แล้ว เมื่อพระองค์ทรงได้ยินว่าผู้รับใช้กลุ่มที่สองของพระองค์ถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้าและถูกฆ่าตาย “ถ้ายเหล่าอู่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์” ก็ไหลล้น (วว. 16:19)

“...จึงรับสั่งให้ยกกองทัพไป...” นี่เป็นอะไรที่พวกเขาที่ได้รับความรอดเหล่านั้นไม่ได้คิดไว้ สำหรับพวกเขาแล้ว ไร่นาและสินค้าของพวกเขา-กิจกรรมส่วนตัวต่าง ๆ ของพวกเขาเอง-มีความสำคัญมากกว่าโอรสของกษัตริย์และแผนงานอภิเชกสมรสต่าง ๆ ของพระองค์ พวกเขาจึงเพิกเฉยคำเชิญนั้นให้ไปร่วมงานเลี้ยงอภิเชกสมรส แต่พวกเขาทำเช่นนั้นโดยไม่คิดเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาหากพวกเขาทำให้กษัตริย์ทรงพระพิโรธ พระองค์ทรงอดทน, ทรงอดกลั้น, และเปี่ยมด้วยความเมตตา แต่พระองค์ทรงมาถึงขีดสุดแห่งความอดทนของพระองค์ที่มีต่อทำที่อันชั่วร้ายของเหล่าไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของพระองค์แล้ว และบัดนี้พระองค์ทรงให้กองทัพเหล่านั้นของพระองค์ออกมารับใช้แล้ว

“...ปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย” กองทัพเหล่านั้นของกษัตริย์มีประสิทธิภาพมากในการทำตามคำสั่งของกษัตริย์ พวกเขาไม่เพียงดวงการลงโทษออกให้แก่ผู้กระทำผิดเหล่านั้นและจากนั้นก็ให้โอกาสอีกหนแก่คนเหล่านั้น พวกเขาทำลายคนเหล่านั้นที่ได้ดูถูกกษัตริย์ และพวกเขา “เผา” เมืองซึ่งเป็นที่อยู่ของคนเหล่านั้นเสีย

ถ้อยคำที่เฝ้าผลาญอย่างเดียวกันพรรณนาถึงการล้อมนครบริสุทธี, การเข่นฆ่าอันนองเลือดของพวกเขา, และการทำลายกรุงเยรูซาเล็มเมื่อทิตัสคนโรมันกระทำการและทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จจริงในปี ค.ศ. 70 “การตกอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว” (ฮีบรู 10:31) เมื่อความรัก, ความอดทน, และพระคุณของพระเจ้าถูกปฏิเสธ, เมื่อแขนที่เหยียดออกของพระองค์ถูกปฏิเสธ ก็ไม่มีทางเลือกอื่นใดเหลือสำหรับพระองค์อีกนอกจากปลดปล่อยความกริ้วแห่งการพิพากษาอันดุเดือดของพระองค์ ทิตัสแทบไม่รู้เลยว่าเขากำลังทำให้พระประสงค่นิรันดรของพระเจ้าตรีเอกานุภาพสำเร็จโดยไม่รู้ตัวเมื่อเขาส่งกองทัพต่าง ๆ ของตนมาต่อสู้กรุงเยรูซาเล็ม เขากำลังทำให้พระประสงค่นิรันดรของพระเจ้าสำเร็จแบบเดียวกับที่เหล่ากษัตริย์แห่งอัสซีเรียและบาบิโลนได้กระทำในสมัยของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาเหล่านี้

ในอิสยาห์ 10:5, 6 เราอ่านว่า “โอ ชาวอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริ้วของเรา และไม่พลองในมือของเขาคือความเกรี้ยวกราดของเรา เราจะใช้เขาไปสู่ประชาชาติอันหน้าซื่อใจคด เราจะบัญชาเขาให้ไปสู่ชนชาติที่เรากริ้วไปเอาของริบและฉวยเหยื่อและให้เหยียบย่ำลงเหมือนเหยียบเลนในถนน”

เยเรมีย์ 25:8-11 บอกเราว่า: “เพราะฉะนั้น **พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า** ‘เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา’ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของทิศเหนื่อและเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู้แผ่นดินนี้และต่อสู้คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู้บรรดาประชาชาติเหล่านี้ซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิิตย์ ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่าเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงทิมโม่และแสงตะเกียงเสียจากเจ้า แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่รกร้างและที่น่าตกตะลึง และประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี’”

พระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัยและทรงกริ้วช้า แต่เมื่อความเมตตาและพระคุณหมดสิ้นลง “พระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” (ฮบ. 12:29) และพระองค์ทรง “ทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน” (เพลงสดุดี 7:11) คำพยากรณ์ที่พระเยซูทรงให้ไว้ผ่านทางคำอุปมาเรื่องนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงเมื่อทิตัสทำลายกรุงเยรูซาเล็ม แต่คำพยากรณ์นี้มีการประยุกต์ใช้ที่ครอบคลุมไปไกลจนถึงวันนั้นเมื่อ**ปฏิบัติต่อพระคริสต์**จะทำลายและเผากรุงนั้น ดังที่มีกล่าวไว้ในดาเนียล 9:26

สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกยิวตอนที่คำพยากรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วควรสื่อสารคำเตือนอันแข็งแกร่งจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แก่เราในยุคสมัยนี้เมื่อคนจำนวนมากเหลือเกินกำลังเพิกเฉยข่าวประเสริฐและเย้ยหยันเรื่องฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ พระเจ้าทรงถูกผลักไสและถูกเพิกเฉย-โดยคนเหล่านั้นที่มีอำนาจเช่นเดียวกับโดยชาวบ้านชาวช่องธรรมดา ไม่มีแผ่นดินใดหรือชนชาติใด รวมถึงพวกยิวด้วย ที่ได้รับความโปรดปรานมากเท่ากับอเมริกาแล้ว และไม่มีประชาชาติใดเคยปฏิเสธข่าวประเสริฐโดยที่การพิพากษาไม่ตกลงมาบนพวกเขา**เพราะการปฏิเสธของพวกเขาด้วย** “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดรจากพระวิญญาณนั้น” (กท. 6:7, 8)

พวกยิวได้หว่านไปยังเนื้อหนังและพวกเขาได้เกี่ยวเกี่ยวความเปื่อยเน่า ประเทศอันเป็นที่รักของเราได้หว่านไปยัง

เนื้อหนังมาตลอดหลายปี และสายน้ำแห่งความเปื่อยเน่าก็ทอดยาวอยู่เบื้องหน้าอเมริกาหากประเทศนี้ไม่กลับใจเสียใหม่- “ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก...” (ลูกา 12:48) อเมริกาได้รับการอวยพรเหนือกว่าและเกินกว่าประชาชาติอื่น ๆ ทั้งปวง ด้วยเหตุนี้หากในฐานะประชาชาติหนึ่งพวกเราไม่กลับใจใหม่และหันกลับมาหาพระเจ้า ความสยดสยองแห่งการพิพากษานั้นที่จะตกลงมาสู่เราก็ไม่อาจถูกพรรณนาได้ในภาษาของมนุษย์ พวกเราจะถูกพิพากษาตามขนาดแห่งความกรุณาของพระเจ้าที่มีต่อประชาชาติของเรา, สหรัฐอเมริกา

ข้อ 8 และ 9: “แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้’”

“แล้วท่าน (กษัตริย์) จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่าน...” พวกศัตรูของกษัตริย์ได้ทำลายผู้รับใช้เหล่านั้นบางคน แต่ยังมีพวกผู้รับใช้ให้กษัตริย์ได้เรียกใช้อยู่ (ในทำนองเดียวกัน ในตอนนั้นมีผู้เชื่อหลงเหลืออยู่หลังจากที่พวกบูโรทิตใหญ่และพวกฟาริสีถูกทำลายและกรุงเยรูซาเล็มถูกเผาจนราบเป็นหน้ากลอง)

“งานสมรสก็พร้อมอยู่...” กษัตริย์ได้ทรงจัดเตรียมทุกอย่างและจัดหาทุกสิ่งที่เป็นจำเป็นสำหรับการเฉลิมฉลองงานสมรสแล้ว งานเลี้ยงสมรสถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว *ทุกสิ่งพร้อมแล้ว*-แต่คนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญก็ไม่คู่ควรที่จะมาร่วมงาน พวกเขาจะมาร่วมงานก็ทำได้หากพวกเขาปรารถนาเช่นนั้น แต่โดยการตัดสินใจของพวกเขาเองพวกเขาก็ปฏิเสธคำเชิญนั้น และเพิกเฉยมัน พวกเขาสนใจในไร่นาของตนและสินค้าของตนมากกว่างานอภิเษกสมรสของโอรสของกษัตริย์ ดังนั้นพวกเขาจึงพิสูจน์ตัวเองว่าไม่คู่ควรที่จะรับประทานในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสนั้น กระนั้นงานเลี้ยงก็ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้วและมันจะต้องมีบรรดาแขกหรือมาร่วมงาน!

“จงออกไปตามทางหลวง...” ถึงแม้ว่ากษัตริย์ทรงกริ้ว พระองค์ก็ทรงเปี่ยมกรุณา พระองค์ทรงจดจำความเมตตาได้ งานอภิเษกสมรสของโอรสของกษัตริย์ควรถูกยกเลิกใหม่เพราะคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญปฏิเสธคำเชิญนั้น? สิ่งต่าง ๆ ที่กษัตริย์ได้จัดเตรียมไว้เพื่องานเลี้ยงอันยิ่งใหญ่นี้ควรถูกทำลายไหม? ไม่มีวัน! กษัตริย์จะส่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์ไปตามทางหลวงต่าง ๆ เพื่อเชิญ “คนมากเท่าใดที่พบ”

นี่ทำให้เรานึกถึงภาพอันแปลกประหลาดของบรรดาแขกหรือที่ปะปนกัน บนทางหลวงสายต่าง ๆ จะมีผู้คนที่เดินทางเพื่อจุดประสงค์อันหลากหลาย บ้างก็ทำกิจธุระของตน, บ้างก็ออกจากบ้าน, บ้างก็กลับบ้าน, และคนเหล่านั้นที่ต้องเดินทางก็มาจากหลายชนชั้นของสังคม-คนรวยและคนจน, คนมีการศึกษาและคนขาดการศึกษา, คนซื้อตรงและคนคดโกง, คนหนุ่มสาวและคนแก่ชรา แทนที่แขกเหล่านั้นที่ได้รับคำเชิญเป็นการส่วนตัว ผู้คนจากหลากหลายเชื้อชาติแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์จะได้รับเชิญให้มายังงานเลี้ยงของกษัตริย์ซึ่งจัดเป็นเกียรติให้แก่การอภิเษกสมรสของโอรสของพระองค์

ข้อ 10: “ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก”

ถ้อยคำเหล่านี้เปี่ยมล้นด้วยพระคุณของพระเจ้า-พระคุณอันเปี่ยมสง่าราศี, พระคุณที่ช่วยให้รอด! เพราะกษัตริย์องค์นี้ทรงบัญชาเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ให้ออกไปตามทางหลวงและตรอกซอกซอยและเชิญผู้ใดก็ตามให้มายังงานเลี้ยงอภิเษกสมรสฉันใด พระคุณของพระเจ้านี้ก็บัญชาพวกอัครทูตให้ออกไปตามทางหลวงและสุ่มทุมพุ่มไม้และเชิญชวน “ผู้ใดก็ตาม” ฉะนั้น-ซึ่งรวมถึง “พวกสุนัข” ต่างชาติด้วย

พวกสาวกเป็นสมาชิกของประชาชาตินั้นที่ได้รับความโปรดปรานซึ่งเป็นพวกแรกที่ได้รับความเชื่อให้มาร่วมงานอภิเชกสมรสนี้ และคำสั่งแรกของพวกเขาคือ “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า” (มธ. 10:5, 6) พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล” (มธ. 15:24)

แต่เมื่อพวกยิวปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตนและเพิกเฉยคำเชิญนั้นที่ถูกเสนอให้แก่พวกเขา พระมหากษัตริย์ก็ทรงบัญชาเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ให้ออกไปยังทั่วโลกและ “สั่งสอนชนทุกชาติ” (มธ. 28:19) พระเยซูต้องถูกประกาศแก่มนุษยทุกคน-ผู้ดี, ยาก, คนมีการศึกษาและคนโหดเหี้ยม, คนรวยและคนจน, คนมีปัญญาและคนขาดปัญญา, ทาสและไท, คนมีโอกาสและคนด้อยโอกาส **ทุกคนได้รับเชิญ** พระคุณของพระเจ้าได้ให้พวกสาวกมีชัยชนะเหนือทุกอคติที่พวกเขาอาจเคยมี และพวกเขาได้ออกไปท่ามกลางพวกคนต่างชาติโดยประกาศสง่าราศีแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

คำเชิญนั้นที่ถูกดูหมิ่นโดยพวกยิวบัดนี้ก็มาถึงคนทั้งปวงแล้ว มันได้รับการต้อนรับโดยพวกคนต่างชาติแล้ว จากทางหลวงสายใหญ่ของโลก-เอเธนส์, เอเฟซัส, โรม-คนจำนวนมากมารวมตัวกันยังงานเลี้ยงข่าวประเสริฐ ผู้คนจากทุกสาขาของชีวิต, ทุกตำแหน่งและชนชั้น, ได้รับเชิญให้มาร่วมงานเลี้ยงที่ถูกจัดเตรียมโดยพระมหากษัตริย์ในการอภิเชกสมรสของพระบุตรของพระองค์ ผมดีใจเหลือเกิน, ขอบคุณเหลือเกิน, ที่ข่าวสารของข่าวประเสริฐไม่ได้มีมายังกลุ่มคนจำนวนจำกัดหรือมายังประชาชาติจำนวนจำกัด มันมายัง**มนุษยชาติทั้งปวง** “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็มาดื่ม น้ำแห่งชีวิตได้โดยไม่เสียค่า

เหล่าผู้รับใช้ของกษัตริย์ “จึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่ว” ผู้รับใช้เหล่านี้มีความสำเร็จมหาศาล ในกลุ่มนั้นที่พวกเขามารวมตัวกัน คงมีหลายคนที่มีอุปนิสัยแตกต่างกันอย่างสุดขั้ว แต่พวกเขาก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการเชื่อฟังคำเชิญนั้นและมารวมตัวกัน “**ทั้งคนชั่วและคนดี**” ที่โต๊ะของกษัตริย์ กษัตริย์ทรงมีความสุขและได้รับเกียรติ ห้องจัดงานเลี้ยงของพระองค์เต็มไปด้วยผู้คนและทุกสิ่งก็ผ่านไปด้วยดีเมื่อระฆังงานสมรสส่งเสียงและเสียงโห่ร้องแห่งความชื่นบานดังขึ้นจากริมฝีปากของทั้งคนรวยและขอทาน, พวกคนชอบเข้าสังคมและพวกคนที่สังคมไม่ต้องการ, ขณะที่พวกเขานั่งอยู่ที่โต๊ะในวังหลวง!

ในยุคสมัยปัจจุบันนี้คนดีและคนชั่วมารวมตัวกันในคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา (กรุณาสังเกตว่าผมกล่าวว่**คริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา** ไม่ใช่คริสตจักรที่แท้จริง, พระกายของพระคริสต์, ซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะและรากฐาน) คริสตจักรที่แท้จริงนั้นบริสุทธิ์, ชอบธรรม, ศักดิ์สิทธิ์ “ไม่มีจุดต่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ” (อฟ. 5:27); แต่คริสตจักรที่**ปรากฏแก่ตา**เป็นการปนกันของคนดีและคนชั่ว มีข่าวสาส์นและข่าวละมานที่เติบโตไปด้วยกัน, เมล็ดข้าวและแกลบที่ปนกันบนลานนวดข้าวเดียวกัน และพวกมันจะปนกันไปจนกว่าจะถึงวันแห่งการแยกออกครั้งใหญ่เมื่อการรับขึ้นเกิดขึ้น จากนั้นข่าวสาส์นก็จะถูกแยกออกจากข่าวละมาน, เมล็ดข้าวจะถูกแยกออกจากแกลบ, ปลาดีจะถูกแยกออกจากปลาไม่ดี (ดู มัทธิว บทที่ 13) และลูกหลานของอาณาจักรนั้นจะถูกแยกออกจากคนเหล่านั้นที่เป็นพวกรับเชื่อแต่ปากแต่ไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ภายใน (อ่านมัทธิว 7:21-23 เช่นกัน)

ข้อ 11: “แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส”

จำไว้ว่ากษัตริย์ทรงจัดเตรียมชุดสำหรับงานสมรสไว้ด้วย เมื่อพระองค์ทรงบอกพวกผู้รับใช้ให้บอกแขกเหล่านั้นว่า

“สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อมแล้วตอนนี้” พระองค์ก็ทรงหมายความว่าตามนั้นจริง ๆ! ทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับงานเลี้ยงสมรสนี้ ถูกจัดเตรียมไว้แล้ว และมันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยนั้นที่ทุกคนที่เข้าร่วมงานเลี้ยงสมรสจะต้องสวมเสื้อคลุมแบบ พิเศษสำหรับโอกาสนั้นโดยเฉพาะ เมื่อแขกเหล่านั้นมาถึงที่พระราชวัง พวกเขา ก็สวมเสื้อคลุมเหล่านั้นที่ถูกจัดเตรียมไว้โดย กษัตริย์ จากนั้น ด้วยความชื่นบานและความยินดี พวกเขา ก็นั่งลงเพื่อเพลิดเพลินกับการต้อนรับของกษัตริย์และเพื่อเข้า ส่วนในการกินเลี้ยงอันยอดเยี่ยมที่กษัตริย์ได้ทรงจัดเตรียมไว้เพื่อพวกเขา

แต่มีอยู่คนหนึ่งท่ามกลางแขกเหล่านั้นที่ไม่ได้แต่งกายอย่างเหมาะสม ดูเหมือนว่าไม่มีใครสังเกตเห็นว่าคนผู้นี้ไม่มี เสื้อสำหรับงานสมรสจนกระทั่ง “กษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก” เพราะแขกผู้นี้แต่งกายอย่างนั้น เขาจึงไม่ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากแขกคนอื่น ๆ และไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของงานฉลองนี้ เขาได้รับเชิญแล้ว และเขาได้ตอบรับคำ เชิญแล้ว เขาออกปากยอมรับว่าให้เกียรติกษัตริย์ แต่การที่เขาขาดเสื้ออันเหมาะสมสำหรับงานสมรส-ซึ่งเสื้อนี้มิให้เอาไป แบบฟรี ๆ ก็เป็นการดูถูกดูแคลนต่อกษัตริย์อย่างไม่ไฉน จะว่าไปแล้ว แขกผู้นี้ก็แย่งกว่าคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะมา ร่วมงานเลี้ยงนี้เสียอีก

พระคริสต์ทรงเป็นเสื้อสำหรับงานสมรสของเรา และเสื้อนั้นก็มิให้ฟรี ๆ แก่คนทั้งปวงที่จะสวมมันโดยความเชื่อ (อ่านโรม 13:14) คนที่ไม่มีเสื้อสำหรับงานสมรสนี้ ในสมัยนี้แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ก็เป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่ง ของคนเหล่านั้นที่มาเข้าร่วมกับและรับบัพติศมาเข้าในคริสตจักรประจำนิกาย อันเป็นการประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่ พวกเขาไม่ให้เกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้า, พวกเขาไม่รับเอาการถวายบูชาของพระองค์เพื่อลบมลทินบาป, พวกเขาไม่ปฏิบัติตามพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ทำตามความประสงค์ของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ได้ทรง สิ้นพระชนม์เพื่อที่เราจะได้รับความรอด

ในยุคสมัยนี้แห่งพระคุณมีคนจำนวนมากที่เข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่งและร่วมการประชุมนมัสการต่าง ๆ ของมัน ด้วยเหตุผลอันหลากหลาย-ธุรกิจ, สถานะทางสังคม, เกียรติ, ความทันสมัย แต่พระเนตรของพระเจ้าเห็นสิ่งสารพัด พระเจ้าไม่ทรงมองข้ามผู้บุกรุก พระองค์ทรงทราบความคิดและเจตนาเหล่านั้นของหัวใจ คนอาจหลอกศิษยาภิบาลของค ริสต์จักรได้, คนอาจหลอกผู้คนจำนวนมากในคริสตจักรได้, แต่ไม่มีผู้ใดหลอกพระเจ้าได้ พระองค์ทรงทราบว่าใครสวมเสื้อ สำหรับงานสมรส-นั่นคือ เสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมซึ่งเราได้รับจากพระเจ้าเมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจ พระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว เสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมนี้ไม่อาจได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรง ไม่มีใครคู่ควรกับเสื้อ ไร่ดำหนนี้ เมื่อเราต้อนรับพระคริสต์ พระเจ้าก็ทรงถือว่าความชอบธรรมเป็นของเราและพระคริสต์ “ทรงถูกตั้งให้เป็น ปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30)

ข้อ 12: “ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า ‘สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส’ ผู้นั้นก็นิ่งอยู่ พุดไม่ออก”

จงสังเกตว่ากษัตริย์ไม่ทรงเข้าหาแขกงานสมรสผู้นี้ด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงกรุณาและสุภาพ พระองค์ทรงเรียก แขกผู้นี้ว่า “สหายเอ๋ย” และให้โอกาสเขาที่จะตอบเพื่อตัวเขาเอง: “เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงาน สมรส?”

เราต้องเตรียมพร้อมที่จะพบกับพระเจ้าเป็นรายตัว เห็นได้ชัดว่าแขกคนอื่น ๆ ทุกคนที่งานอภิเษกสมรสนี้สวมใส่

เสียสำหรับงานสมรส แต่ข้อเท็จจริงนั้นก็ไม่ได้แก้ตัวหรือปิดบังแขกคนเดียววันหนึ่งที่แต่งกายไม่เหมาะสม และไม่มีผู้ใดที่นั่นที่ จะรู้สึกดีเพื่อเขา มีคนหน้าชื่อใจคอคอยู่ในคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายวันนี้ แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่าจะไม่มีคนหน้าชื่อใจคอคแม้สักคนเดียวในสวรรค์ สำหรับผมแล้ว ผมขออภัยกับพวกคนหน้าชื่อใจคอคในคริสตจักรในชีวิตนี้ดีกว่าที่จะถูกเผากับพวกเขาในนรก!

แขกผู้หนึ่งที่งานอภิเษกสมรส “พูดไม่ออก” ความสง่างามเผยของกษัตริย์ทำให้เขานิ่งอึ้งและเขาถูกฟุ้งงายโดยใจสำนึกผิดชอบของเขาเอง ไม่จำเป็นต้องมีใครให้การปรับราคาเขาเลย เขายืนอยู่โดยรู้สึกผิดและถูกตัวเองปรับโทษ และไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ที่จะกล่าว (คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “พูดไม่ออก” อาจแปลได้ด้วยว่า “ถูกตะกร้อครอบปาก” ชายผู้นี้อาจพูดคุยอย่างอิสระกับแขกคนอื่น ๆ ก่อนหน้านั้น แต่เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้ามาในงาน การสถิตอยู่ของกษัตริย์ก็ใส่ตะกร้อครอบปากเขาและเขาพูดไม่ได้)

คนมากมายทุกวันนี้พยายามที่จะใช้การเป็นสมาชิกคริสตจักรและ “ศาสนา” เป็นประกันอัครศิโยไว้ป้องกันนรก-แต่มันจะไม่ได้ผล เพื่อน ๆ คริสต์ ศาสนาของคุณอาจดูดีในสายตาของทุกคนในชุมชน มันอาจหลอกแม้แต่บรรดาสมาชิกในครอบครัวของคุณและผู้คนที่ทำงานของคุณ อย่างไรก็ตาม พระมหากษัตริย์จะทรงทำการตรวจสอบขั้นสุดท้าย และหากคุณไม่ได้สวมเสื้อแห่งความชอบธรรมโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หล่อออกของพระเยซู คุณก็จะพลาดสวรรค์ไป!

ข้อ 13: “กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’”

ชายผู้นี้ไม่มีข้อแก้ตัวเลยที่มาปรากฏตัวในห้องจัดงานเลี้ยงของกษัตริย์โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส ด้วยเหตุนี้ กษัตริย์จึงตรัสแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไป...” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “จงเตรียมการประหารชีวิตเขาและอย่าให้เขาหนีพ้นไปได้เป็นอันขาด” พระราชวังของกษัตริย์ไม่ใช่ที่สำหรับคนทรยศ

“...ทิ้งเสียที่มีดภายนอก” แขกผู้หนึ่งที่ไม่มีเสื้อสำหรับงานสมรสได้ปฏิเสธ-หรือละเลยที่จะสวม-เสื้อแห่งความชอบธรรม, เสื้อแห่งความสว่าง ด้วยเหตุนี้เขาจึงถูกทิ้งให้เข้าไปใน “ที่มีดภายนอก” ความมืดเช่นนั้นจะมีไว้สำหรับคนทั้งปวงที่ปฏิเสธความสว่างของโลกนี้, พระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อพระเยซู, ความสว่างนั้น, ถูกปฏิเสธ ความมืดแห่งความไม่เชื่อก็เต็มอยู่ทั่วจิตวิญญาณนั้น เปาโลบอกเราอย่างชัดเจนว่า:

“แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ (ซาตาน) ได้กระทำให้ใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3, 4)

“ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” ไม่มีถ้อยคำในภาษาใด-หรือทุกภาษารวมกัน-สามารถพรรณนาถึงความสยดสยองและความทุกข์ทรมานของนรกได้! จะมีการร้องไห้มากมายที่นั่น แต่การร้องไห้ในนรกจะไม่เกิดจากความเสียใจตามแบบของพระเจ้า การร้องไห้และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจะเป็นชะตากรรมชั่ววินรินทร์ของคนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธคำเชิญของพระมหากษัตริย์, คนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธเสื้อแห่งความชอบธรรมซึ่งถูกจัดหาให้โดยพระเยซูแล้วที่กลโกลา

มีคนมากมายวันนี้ที่กล่าวว่า “ศาสนาของฉันก็ดีพอ ๆ กับศาสนาอื่น มันอาจไม่สอดคล้องกับทุกสิ่งในพระคัมภีร์ แต่มันก็ดูเหมือนถูกต้องสำหรับฉันและฉันจะใช้ชีวิตในแบบที่ฉันรู้สึกว่ามันถูกต้องแล้วสำหรับฉัน” ผมอยากเตือนความจำคน

เหล่านั้นว่าพระมหากษัตริย์จะทรงทำการตรวจสอบขั้นสุดท้าย! หากคุณจะทำอ่านยอห์น 3:16 มันจะบอกคุณถึงความรักของพระเจ้า จากนั้นหากคุณจะทำอ่านโรม 6:23 มันก็จะบอกคุณว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย คุณรู้ว่าพระเจ้าทรงรักคุณและคุณก็รู้ว่าบาปจะทำให้จิตวิญญาณของคุณตกรก การรู้ข้อเท็จจริงเหล่านี้จากพระเจ้าและยังปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก็เท่ากับเป็นการดูถูกพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ด้วยบาปของความไม่เชื่อ-และนั่นก็เป็นบาปที่เพียงพอแล้วที่จะส่งคุณไปนรก

คน ๆ หนึ่งอาจเข้าร่วมกับคริสตจักรหลายแห่ง เขาอาจรับบัพติศมาซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาอาจประพฤติตัวแบบไร้ที่ติในสายตาของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่หากบุคคลผู้นั้นไม่เชื่อฟังต่อคำเชิญชวนแห่งพระคุณ หากในใจของเขา เขาเป็นผู้ไม่เชื่อเมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็จะได้ยินกษัตริย์องค์นั้นตรัสว่า “เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา” (มธ. 7:23)

ข้อ 14: “ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”

ประโยคคำพูดนี้ไม่ได้จำกัดฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐที่มีข้อจำกัด ทุกคนที่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้าก็ถูกเรียกโดยพระวาทะ นอกจากนี้ พระคำข้อนี้นี้ยังเชื่อมโยงกับคำอุปมานี้ทั้งเรื่อง ไม่ใช่แค่กับชายผู้นั้นที่ไม่มีเชื้อสำหรับงานสมรสเท่านั้น

นักศาสนาบางคนและผู้รับใช้บางคนก็นำมาใช้พระคำข้อนี้เพื่อพิสูจน์หลักคำสอนผิด ๆ ของตนเรื่องการได้โทษที่จำกัด-นั่นคือ หลักคำสอนไฮเปอร์-คาลวินนิสม์ ช่างเป็นเรื่องเหลวไหลที่จะสอนว่าพระเจ้าจะทรงเรียกคนบาปคนหนึ่ง-และจากนั้นก็ปฏิเสธที่จะช่วยคนบาปผู้นั้นให้รอดหากเขาจะมาหาพระเยซูในความเชื่อและเชื่อ! ในคำอุปมาเรื่องนี้ คนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญเป็นพวกแรกให้มางานเลี้ยงของกษัตริย์ได้ปฏิเสธคำเชิญนั้น ซึ่งโดยการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขา ก็กล่าวหาพวกเขาไม่เชื่อว่าจะมีงานเลี้ยงดังกล่าว, พวกเขาสนใจในไร่นาและการค้าขายของตนมากกว่าพิธีอภิเษกสมรสของราชโอรสของกษัตริย์ คำเชิญของกษัตริย์เป็นสิ่งที่พวกเขาจะยอมรับหรือปฏิเสธก็ได้

มันเป็นแบบนี้เช่นกันกับคนเหล่านั้นที่ “ถูกเรียก” โดยคำเชิญชวนของพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธคำเชิญแห่งข่าวประเสริฐก็จะพินาศเป็นนิรันดร์-ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่ได้ “ถูกคัดเลือก” หรือ “ถูกเลือกสรร” และไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าไม่ยอมช่วยพวกเขาให้รอด มันไม่ใช่ความประสงค์ของพระเจ้าเลยที่ผู้ใดจะพินาศ แต่ที่ทุกคนจะมาถึงการกลับใจใหม่และรับความรอด (2 ปต. 3:9) พระเจ้าไม่ทรงมีความพอพระทัยในความตายของคนชั่ว (อสค. 33:11) พระองค์ทรงเรียกหลายครั้ง แต่คน ๆ หนึ่งที่ถูกรับเชิญต้องตอบรับคำเชิญนั้นเพื่อที่จะกลายเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่ “ถูกเลือก” ไม่มีข้อสงสัยสนุนใดเลยจากพระคัมภีร์สำหรับคำสอนที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกบางคนให้รับความรอดและคนอื่น ๆ ให้ตกรก

ยอห์น 3:16-18 สอนอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงรักโลก และว่าพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์เพื่อ **บาปของคนทั้งโลก** พระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูเข้ามาในโลกนี้ มิใช่เพื่อปรับโทษโลก แต่เพื่อที่โลกโดยทางพระองค์จะได้รับ **ความรอด** ข้อ 18 ให้โครงสร้างคร่าว ๆ ว่าคนบาปทั้งหลายจะรับความรอดได้อย่างไร: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า”

ยอห์น 5:24 ยังกล่าวอย่างเน้นย้ำด้วยว่าใครก็ตามที่จะฟังและเชื่อพระวาทะของพระเจ้าจะรับความรอดได้: “เรา

บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า *ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา* ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

ในยอห์น 5:39, 40 พระเยซูตรัสแก่พวกยิวว่า: “จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา *แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต*”

กรุณาสังเกตว่าพระเยซูมิได้ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรอดไม่ได้เพราะพวกท่านไม่ได้ถูกเลือก” พระองค์มิได้ตรัสว่า “พวกท่านรอดไม่ได้เพราะว่าพวกท่านไม่ได้ถูกคัดเลือก” พระองค์ตรัสว่า “พวกท่านสามารถรอดได้-แต่พวกท่านไม่ยอม!”

ในโรม 10:9, 10 เปาโลอธิบายว่า: “*ถ้าท่าน (คุณ, ผม, ใครก็ตามและทุกคน, ผู้ใดก็ตามที่อ่านหรือได้ยิน)* จะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย *ท่าน (คุณ, ผม, ใครก็ตามและทุกคน) จะรอด* ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด”

จงฟังคำกล่าวนี้-และหากคุณยังไม่ได้บังเกิดใหม่ จงรับมันไว้!

คำเชิญชวนสุดท้ายในพระวจนะของพระเจ้ามีมายังคนทั้งปวงที่กระหายหาความรอด: “พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้กระหายเข้ามา *ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย*” (วิว. 22:17)

มีพระคำอยู่ข้อหนึ่งที่จัดการกับคำถามที่ว่า “ผู้ใดจะรอดได้?” ครั้งเดียวจบ ใน 2 เปโตร 3:9 เราอ่านว่า: “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน *ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่*”

ผู้ใดที่เคราะห์ร้ายเหลือเกินจนต้องตายและตกนรกหมกไหม้ก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง มันไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่ได้ “ถูกเลือก”, “ถูกคัดสรร”, หรือ “ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้า” มันจะเป็นเพราะว่าเขาปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว

แก่คนทั้งปวง, แก่ผู้ใดก็ตาม, *ความรอดเป็นของขวัญของพระเจ้า* หนทางเดียวที่จะรับของขวัญนี้คือรับมันจากผู้ให้ หากคุณอยากได้รับความรอด จงต้อนรับพระเยซูเจ้าและพระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอด “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ *แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์* พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:11-13)

คำอุปมาเรื่องงานอภิเษกสมรสเป็นลักษณะเฉพาะตัวของข่าวประเสริฐของมัทธิว มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าลูกาบันทึกคำอุปมาเรื่องหนึ่งใบบทที่สิบสี่ของข่าวประเสริฐที่มีชื่อของเขา ข้อ 16 ถึง 24 ซึ่งเป็นคำอุปมาเรื่องหนึ่งที่คล้ายกับเรื่องนี้ในบางแง่มุม แต่มันแตกต่างในเรื่องบริบทและคำสอนพิเศษ คำอุปมาของลูกาถูกกล่าวในอีกวาระหนึ่งและมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน หากคุณจะเปรียบเทียบคำอุปมาสองเรื่องนี้ คุณก็จะพบว่าในบางแง่มุมพวกมันคล้ายกันและในแง่มุมอื่น ๆ พวกมันก็แตกต่างกันอย่างชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น ลูกากล่าวว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็น

อันมาก” (ลูกา 14:16) มัทธิวกล่าวถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่าเป็น “เหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน” (มธ. 22:2) ขณะที่มัทธิวพูดถึงกษัตริย์องค์หนึ่ง ลูกาพูดถึงชายคนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นชาวไร่ที่มั่งมีคนหนึ่งหรือนักธุรกิจที่ร่ำรวยคนหนึ่ง

ในคำอุปมาเรื่องงานเลี้ยงอภิเษกสมรสที่เราเห็นเหตุจูงใจของการดูหมิ่นเหยียดหยามพระคริสต์ พร้อมกับผลกระทบต่าง ๆ ของมันที่มีต่อชนชาติของพระองค์และที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธคำเชิญชวนแห่งข่าวประเสริฐ การจัดเตรียมอันบริบูรณ์และมั่งคั่งเพื่อบรรดาจิตวิญญาณที่หลงหายถูกแสดงภาพแทนโดยงานเลี้ยงในวังที่ถูกจัดโดยกษัตริย์องค์หนึ่ง, งานเลี้ยงพร้อมกับความใหญ่โตแบบชาวตะวันออกและความฟุ่มเฟือยที่ถูกแสดงออกในสมัยนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อโอรสของกษัตริย์องค์หนึ่งอภิเษกสมรส งานเลี้ยงแบบนั้นถูกจัดขึ้นเพื่อความรัก มันเป็นตัวแทนของงานเลี้ยงเพื่อทำให้เกิดการคืนดีกัน, เป็นเครื่องหมายที่แสดงออกถึงความประสงค์ดีของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ โดยประกาศความเมตตาของพระเจ้า เพราะความเมตตาและความประสงค์ดีของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ พระองค์จึงไม่เพียงจัดเตรียมอาหารเท่านั้น แต่จัดเตรียมงานเลี้ยงในวังเพื่อเหล่าจิตวิญญาณที่กำลังจะพินาศเช่นกัน

พวกฟาริสีตั้งคำถามพระเยซูเกี่ยวกับการเสียาชี

ข้อ 15: “*ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร*”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูยังทรงอยู่ในพระวิหารและสั่งสอนอยู่ในขณะนั้น ทั้งหมดที่เราอ่านตรงนี้เกี่ยวกับพวกฟาริสีและพวกสะดูสีเป็นฉากหลัง และทำหน้าที่เพื่อส่งเสริมความโดดเด่นของพระปัญญาที่หาได้เทียบและเปี่ยมสง่าราศีของจอมกษัตริย์

“...พวกฟาริสีไปปรึกษากัน...” พวกฟาริสีขึ้นชื่อในเรื่องความพยายามร่วมกัน-นั่นคือ พวกเขาเฝ้าหยัดเคียงข้างกัน, คำจูนกันและกัน พวกเขาเป็นผู้ที่ศึกษาพระคัมภีร์อย่างใกล้ชิดและเยอหีบสูงสุดขีดเพราะพวกเขาอ้างตัวว่ายึดมั่นในรายละเอียดของพระราชบัญญัติอย่างเคร่งครัด พวกเขาโอ้อวดว่ามีชื่อเสียงในเรื่องความน่าเลื่อมใส แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่าพวกคนหน้าซื่อใจคด พวกเขาเป็นคนมีความรู้ และพวกเขาดูหมิ่นคนเหล่านั้นที่ไม่เห็นพ้องกับพวกเขา เนื่องจากศาสนาของพวกเขาโอ้อวดความชอบธรรมแบบภายนอกขณะที่พระเยซูทรงสอนว่าใจต้องถูกต้องกับพระเจ้า *คำวิพากษ์วิจารณ์*ในตอนแรกของพวกเขาฟาริสีที่มีต่อพระเยซูจึงได้แปรเปลี่ยนเป็นการต่อต้านอันดุเดือด และพวกเขาก็ปรึกษากันเองเพื่อหาวิธีที่ดีที่สุดที่จะกำจัดชาวนาซาเร็ธผู้นี้ไปเสียให้พ้น ๆ

พวกเขา “*ปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร*” มีอยู่สองวิธีที่พวกฟาริสีจะกำจัดพระเยซูได้: (1) โดยกฎหมายบ้านเมือง หรือ (2) โดยการใช้กำลัง พวกเขาไม่กล้าใช้กำลัง เพราะประชาชนหมูใหญ่นั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์อย่างเต็มที่ อย่างน้อยก็เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ในการปรึกษากันของพวกเขา พวกฟาริสีจึงเลือกวิธีการที่ดำซำมากที่สุดใฝ่ชนของพญามาร: พวกเขาวางกับดักองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยนำปัญหา, คำถามหรือข้อข้อยกต่าง ๆ มาถามพระองค์เพราะพวกเขาหวังว่าจะทำให้พระองค์พัวพันกับความยุ่งยากซับซ้อนต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงกับคำสอนของพระองค์เอง พวกเขาจะชื่นชมยินดีในการทำให้พระองค์มีปัญหากับทางการ

แน่นอนว่าพวกศัตรูของพระเยซูก็ไม่ได้เข้าใจปัญหาเหล่านั้นที่พวกเขาเสนอแนะต่อพระองค์ พระเยซูไม่เพียง

เข้าใจปัญหาและคำถามเหล่านั้นของพวกเขานั้น พระองค์ยังทรงเข้าใจคนเหล่านั้นที่วางคำถามเหล่านั้นต่อพระองค์ด้วย พระองค์ทรงทราบทุกความคิดของพวกเขา, ทุกเจตนาแห่งใจชั่วของพวกเขา-และพระองค์ทรงแสดงออกถึงความทรงสัมพัทธ์ของพระองค์ในแบบที่น่าตื่นตามากที่สุด

ข้อ 16: “พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนชื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด”

“...พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตน...” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกฟาริสีคิดว่าโดยการส่งพวกสาวกของตนไปแทนที่พวกเขาจะไปหาพระเยซูด้วยตัวเอง แผนการของพวกเขาก็ประสงค์ร้ายต่อพระองค์ก็จะปรากฏชัดเจนน้อยลง พวกเขาไม่ได้คิดถึงความทรงสัมพัทธ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่ตระหนักเลยว่าพระองค์ทรงเห็นทะลุผ่านการตีสองหน้าและความเสแสร้งทุกรูปแบบที่พวกเขาใช้กับพระองค์!

“...กับพวกเฮโรด...” พวกเฮโรดไม่ใช่คณะทางศาสนา แต่เป็นพรรคการเมืองหนึ่ง, ผู้สนับสนุนราชสำนักของเฮโรดอย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ตระหนักว่าคำสอนต่าง ๆ ของพระเยซูขัดแย้งกับหลักปรัชญาของพวกเขาก่อน และเพื่อที่จะยับยั้งคำสอนเหล่านั้นพวกเขาก็ร่วมมือกับพวกฟาริสีในอุบายหนึ่งซึ่งพวกเขาหวังว่าจะกำจัดอาจารย์ผู้หนึ่งที่สอนหลักคำสอนซึ่งขัดแย้งกับความเชื่อต่าง ๆ ของพวกเขาเองได้

“...อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนชื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด” คำยกยอปอับันล้น ๆ! พวกเขาทราบเกี่ยวกับพระเยซูน้อยเหลือเกิน พวกเขามีเล่ห์เหลี่ยมแน่นอน พวกเขาบอกความจริงเกี่ยวกับพระองค์-แต่ใจของพวกเขาก็ห่างไกลจากความจริงนั้น วิธีการที่พวกเขาเรียกพระองค์ก็บอกเป็นนัยว่าพวกเขาเชื่อในความสัตย์สุจริตของพระองค์จริง ๆ พวกเขาเรียกพระองค์โดยชื่อเรียกที่แสดงความเคารพ- “อาจารย์เจ้าข้า” พวกเขาจับได้ว่าพระองค์ทรงจริงใจในสิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่ และว่าพระองค์ทรงสัตย์จริง พวกเขายกย่องพระองค์เพราะความไม่กลัวเกรงของพระองค์- “โดยมิได้เอาใจผู้ใด” พวกเขาชมเชยพระองค์เพราะความไม่เลือกที่รักมักที่ชังของพระองค์- “ท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด” สิ่งที่พวกเขาพูดเป็นความจริง แต่พวกเขาไม่ได้หมายความว่าตามนั้น พวกเขากำลังพยายามที่จะทำให้พระองค์เผลอ และจากนั้นก็นำเสนอคำถามที่พวกเขาวางแผนมาเป็นอย่างดี

ข้อ 17 และ 18: “เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงตรัสว่า “พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม”

“เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบ...” - คำว่า “เหตุฉะนั้น” ซึ่งชี้กลับไปยังคำพูดบ่อยของพวกเขาที่แสดงถึงความเชื่อในความสุจริตและความยุติธรรมของพระองค์ รวมถึงความไม่กลัวเกรงผู้ใดของพระองค์ด้วย

“ท่านคิดเห็นอย่างไร” นี่ก็เป็นการยกยอปอับันเหมือนกัน คนพวกนี้เป็นผู้มีความรู้ และโดยการเกริ่นนำคำถามหลักของพวกเขาด้วยคำกล่าวยอมรับของพวกเขาว่พวกเขานับถือความคิดเห็นของพระเยซูในเรื่องที่ถือว่านี่น้ำหนักมากนี้ พวกเขาจึงพร้อมแล้วที่จะติดกับดักที่พวกเขาได้วางไว้:

“การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่?” พวกศัตรูของพระเยซูแน่ใจว่าพวกเขาได้สำเร็จตามความประสงค์ของตนแล้วด้วยคำถามนี้ มันเป็นเรื่องการเมืองล้วน ๆ “ส่วย” ที่หมายถึงนี่คือภาษีรายบุคคลที่เรียกเก็บประจำปีโดยพวกโรมัน เราเห็นตรงกันว่าทำไมพวกฟาริสีและพวกเฮโรดถึงร่วมมือกัน พวกเฮโรดเห็นชอบให้เก็บภาษีนี้นี้ พวกฟาริสีต่อต้านเรื่องนี้อย่างขมขื่น ด้วยเหตุนี้ทั้งสองฝ่ายจึงมาด้วยกันโดยหวังว่าจะทำให้พระเยซูติดกับเท่านั้น ความคิดของพวกเขาก็คือว่า ไม่ว่าจะพระองค์ทรงตอบอย่างไร พระองค์ก็จะเดือดร้อนหนัก หากพระองค์ทรงสนับสุนนให้เก็บภาษีนี้นี้ พระองค์ก็จะนำความโกรธแค้นของชนชาติยิวมาสู่พระองค์เองและพวกเขาจะประณามพระองค์ได้ว่าเป็นคนทรยศ หากพระองค์ตรัสต่อต้านการเก็บภาษีนี้นี้ ทางการก็จะมองพระองค์ว่าเป็นกบฏการเมืองและศัตรูคนหนึ่งของรัฐบาลโรมัน กิจการ 5:37 เล่าถึง “ยูดาสแห่งกาลิลี” ที่พร้อมกับเหล่าผู้ติดตามของเขาต่อต้านการเสียส่วยแก่ซีซาร์อย่างเปิดเผย เขาพิณาศไปเพราะคำสอนและการกบฏของเขาต่อโรม และเหล่าศัตรูที่ร่วมมือกันของพระเยซูก็หวังว่าสิ่งเดียวกันจะเกิดขึ้นกับพระองค์

คำถามที่ชายเหล่านี้ถามเป็นเรื่องละเอียดอ่อน, ยุ่งยาก, และอันตราย พวกเขาเป็นคนฉลาดจริง ๆ - แต่พวกเขาก็โง่งมเช่นกัน พวกเขาทางซ้ายแล้ว-แต่แทนที่จะทำให้เหยื่อที่พวกเขาต้องการติดกับ พวกเขากลับติดกับนั้นเสียเอง ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้ว่า “บรรดาประชาชาติได้จมลงในหลุมซึ่งเขาทำไว้ และเท้าของเขาติดตาข่ายซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้ พระเยโฮวาห์ทรงเผยพระองค์ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่ทำด้วยมือของเขาเอง” (เพลงสดุดี 9:15, 16)

“แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขา” ความมั่งร่ำรวยและความลือกวางไม่สามารถอยู่อย่างสงบต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ ผุ่ชนเหล่านั้นที่ห้อมล้อมพระเยซูและบรรดาคนที่ตั้งคำถามพระองค์อาจดูไม่ออกว่าคนเหล่านี้กำลังพยายามทำอะไรอยู่ แต่พระเยซูไม่ทรงถูกหลอกโดยคำถามเจ้าเล่ห์ของพวกเขา แทนที่จะหลงระเรีงไปกับคำยกยอปอ์ขึ้นที่พวกเขาประเคนให้พระองค์ พระองค์ทรงเอาผ้าคลุมหน้าออกไปจากเหล่าศัตรูของพระองค์อย่างไร้ปราณีและประจานพวกเขาให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา

“พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม” ผมนึกภาพออกเลยว่าชายเหล่านี้ที่ได้วางแผนโจมตีพระเยซูพากันประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงฉีกความเสแสร้งของพวกเขาออกและเปิดโปงพวกเขาให้คนทั้งปวงเห็นว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคดและอันธพาล มีการเหยียดหยันและความสงสารอยู่ในคำถามนี้ “เจ้าทดลองเราทำไม?” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เราได้ทำอะไร, เราได้ให้เหตุอะไรแก่พวกท่าน, ที่พวกท่านหาช่องที่จะทำให้เราติดกับ?”

มีคนหน้าซื่อใจคดแบบนี้ในโลกวันนี้-คนทั้งหลายที่แสร้งว่าเคารพยำเกรงและถวายเกียรติพระเยซูเจ้า แต่ในขณะเดียวกันก็กำลังถูกใช้งานโดยพญามารเพื่ออุ้ดริ้งคนเหล่านั้นที่ประกาศความจริง จะมีพวกคนหน้าซื่อใจคดต่อไปจนกว่าจะถึงวันแห่งการแยกออกนั้นอันเปี่ยมสง่าราศี เมื่อถึงตอนนั้นจะไม่มีคนหน้าซื่อใจคดท่ามกลางคนชอบธรรมเพราะว่าคนชอบธรรมจะอยู่กับพระเยซูและคนหน้าซื่อใจคดทุกคนจะอยู่ในนรก!

ข้อ 19: “จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน” เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์”

หลังจากได้เปิดโปงความโง่เขลาของพวกเขาคนที่ถามพระองค์และพิสูจน์ความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาต่อหน้าประชาชนแล้ว พระเยซูก็ทรงทำให้พวกเขาอับอายขายหน้าต่อไป: “จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน” เมื่อมีวัตถุ

ขึ้นหนึ่งมาให้ดูและจับต้อง เรื่อง ๆ หนึ่งก็เริ่มน่าประทับใจมากขึ้นแก่คนเหล่านั้นที่เป็นผู้ผ่านไปผ่านมาและเป็นผู้สังเกตการณ์ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงขอให้พวกเขานำเหรียญ ๆ หนึ่งที่ใช้จ่ายภาษีรายบุคคลนั้นมาให้พระองค์ดู นั่นคือ “ส่วย” ที่พูดถึงกันอยู่นี้

“เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์” นี่คือเงินเดนาเรียน เหรียญที่ถูกพูดถึงในมัทธิว 20 ในคำอุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่น มันเป็นตัวแทนของค่าจ้างที่ทหารโรมันคนหนึ่งได้รับสำหรับการรับใช้หนึ่งวัน มันยังเป็นเหรียญที่ถูกใช้เพื่อเสียภาษีรายบุคคลด้วย

ข้อ 20: “พระองค์ตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร”

เมื่อทอดพระเนตรเหรียญอันนั้น พระเยซูทรงถามแค่ว่ารูปของใครถูกจารึกอยู่บนเหรียญอันนั้น ตามคำสอนของพวกเขาในสมัยนั้น หากเหรียญของกษัตริย์องค์ใด (หรือของจักรพรรดิองค์ใด) ถูกใช้กันทั่วไปในประเทศหนึ่ง นั่นก็เป็นคำพยานว่าประชาชนยอมรับเขาให้เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดของพวกเขา ในความหมายเชิงพลเรือน

ข้อ 21: “เขาทูลพระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เหตุฉะนั้นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”

“เขาทูลพระองค์ว่า “ของซีซาร์”” เหรียญที่พระเยซูกำลังถืออยู่นั้นไม่ใช่เหรียญเซเซลแบบยิว มันเป็นเงินของพวกโรมัน และดังนั้นจึงเป็นข้อพิสูจน์อันแน่ชัดว่าไม่ว่าพวกยิวชอบมันหรือไม่ก็ตาม พวกเขาก็เป็นผู้อยู่ใต้บังคับของโรม ซีซาร์เป็นผู้ปกครองของพวกเขาและพวกเขาก็ต้องเสียส่วย (หรือภาษี) ที่เขาควรได้รับ

“เหตุฉะนั้นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” ดังนั้นเหรียญนี้จึงยุติคำถามเรื่องการเสียส่วยให้แก่จักรพรรดิของโรม คำตอบที่พระเยซูประทานให้ครอบคลุมหน้าที่ทุกประการของข้าแผ่นดินที่จงรักภักดีพึงปฏิบัติต่อผู้ปกครองของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็ชาวโรมันหรือไม่ใช่ก็ตาม ซีซาร์เป็นผู้ปกครองที่ชายเหล่านี้อาศัยอยู่ได้อำนาจปกครองของเขาเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจฝ่ายพลเรือน แต่นั่นไม่เกี่ยวข้องกับอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้า พระเจ้าทรงปกครองอยู่เหนือมโนธรรมและใจของมนุษย์ทุกคน และพวกเขายึดถวายสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของซีซาร์ให้แก่ซีซาร์ฉันใด พวกเขาก็ต้องถวายสิ่งที่เป็นของพระเจ้าให้แก่พระองค์ฉันนั้น คำตอบที่พระเยซูประทานนั้นก็ถูกให้ในแบบที่ทั้งพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไม่สามารถนำไปใช้เพื่อบรรลุลความประสงค์อันชั่วร้ายของพวกเขาเองได้เลย

ข้อ 22: “ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป”

ไม่น่าแปลกที่ชายเหล่านี้ “ประหลาดใจ” เพราะสติปัญญาและการทรงเห็นล่วงหน้าแบบพระเจ้าของพระเยซู อุบายที่ถูกลงแผนมาอย่างดีของพวกเขาได้ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงและคำครหาของมันก็กลับมาตกใส่พวกเขาเอง ถึงกระนั้น คำถามที่เป็นที่ถกเถียงของพวกเขาก็ถูกตอบในแบบที่ไม่ทำให้ทั้งยิวและพวกโรมันขัดเคืองใจ และมันถวายเกียรติพระเจ้าด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงสมควรได้รับ เมื่อเผชิญหน้ากับคำตอบเช่นนั้น พวกเขาก็รู้ว่ามันหมดหวังและโง่เขลาที่จะขัดแย้งแบบนั้นอยู่ต่อไป ดังนั้นพวกเขาจึง “ละพระองค์ไว้และพากันกลับไป (ไปตามทางของพวกเขา)” พวกเขาไม่ได้เลือกที่จะติดตามพระองค์ และโดยการไป “ตามทางของพวกเขา” พวกเขาจึงสั่งสมการปรับโทษไว้บนศีรษะของตัวเองมากยิ่งขึ้น

ในหลักการที่ถูกสอนตรงนี้ จอมกษัตริย์ทรงยอมรับตำแหน่งของมนุษย์ในรัฐและหน้าที่และความรับผิดชอบของมนุษย์ที่มีต่อรัฐนั้น ๆ แต่พระองค์ทรงเปิดเผยหลักการเหล่านั้นซึ่งผูกมัดรัฐเข้ากับบัลลังก์ของพระเจ้าเช่นกัน ในฐานะที่เป็น

คริสเตียน ถึงแม้ว่าเราอยู่ในโลก เราก็ไม่ใช่ของโลก ซึ่งเป็นความจริงประการหนึ่งที่ถูกแสดงออกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในคำอธิษฐานวิงวอนของพระองค์เพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า: “ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” (ยอห์น 17:14-16)

มันเป็นเรื่องที่ถูกต้องสำหรับเราที่จะเสียภาษีเพื่อช่วยให้กิจการงานต่าง ๆ ของรัฐดำเนินต่อไป-แต่จงสังเกตว่า: พระเยซูไม่ได้ทรง/ประณามการเสียภาษีให้แก่รัฐ แต่พระองค์ทรงแยกกิจการของรัฐออกจากเรื่องฝ่ายวิญญาณ ขณะดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ แต่ก็ยังเป็นตัวแทนของอาณาจักรของพระเจ้า เราต้องตระหนักถึงความรับผิดชอบต่าง ๆ และทำหน้าที่ของเราที่มีต่อรัฐบาลของเรา แต่เราต้องให้พระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์มาก่อนในสิ่งสารพัด พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลาย จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ (ซึ่งรวมถึงเงินเพื่อจ่ายภาษีต่าง ๆ ด้วย) ให้แก่ท่าน” (มธ. 6:33) อาณาจักรของพระเจ้ามาเป็นอันดับแรก, เป็นลำดับสุดท้าย และสำคัญสูงสุด และขณะที่เราดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้รัฐบาลของเราและกระทำหน้าที่ต่าง ๆ ของเราที่มีต่อรัฐ เราจะต้องถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่เสมอ จงรักภักดีต่อบัลลังก์ของพระเจ้าและเรื่องฝ่ายวิญญาณเป็นอันดับแรกและสำคัญที่สุด-ความจงรักภักดีที่ถูกแสดงออกโดยพวกอัครทูตในสมัยแรก ๆ ของคริสตจักร (อ่านกิจการ บทที่ 4 และ 5)

พระเยซูทรงตอบคำถามพวกสะดูสี

เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย

ข้อ 23 และ 24: “ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า ‘ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’”

ทันทีที่ศัตรูกลุ่มหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจากไป อีกกลุ่มหนึ่งก็เข้ามาโจมตี พระเยซูทรงทำให้พวกฟาริสีและพวกเฮโรดพูดไม่ออกไปแล้ว คราวนี้ “ในวันนั้น” พวกสะดูสีก็มาเผชิญหน้าพระองค์ด้วยสิ่งที่พวกเขาถือว่าเป็นคำถามที่ตอบไม่ได้

พวกสะดูสีเป็นพวกชอบใช้เหตุผล พวกเขาปฏิเสธความจริงจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาไม่เชื่อเรื่องการมีตัวตนหลังจากตาย พวกเขาเชื่อว่าเมื่อร่างกายตาย จิตวิญญาณก็ดับสูญและความตายฝ่ายร่างกายเป็นจุดจบของทุกสิ่ง พวกเขายังปฏิเสธเรื่องการเมืองการมีอยู่ของพวกทูตสวรรค์และพวกวิญญาณด้วย หลักคำสอนของพวกเขาขัดแย้งโดยตรงกับหลักคำสอนของพวกฟาริสี แต่ทั้งสองคณะก็ร่วมมือกันต่อต้านพระเยซูคริสต์เจ้า

คำถามที่พวกสะดูสีนำมาต่อพระพักตร์พระเยซูมีเจตนาที่จะดูถูกหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นของคนตาย พวกเขาตั้งข้อซักถามรอบคอบกล่าวที่ว่า “โมเสสสั่งว่า...” โดยอ้างอิงไปยังข้อพระคำที่ถูกพบในพระราชบัญญัติ 25:5, 6:

“ถ้าพี่น้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหามิบุตรไม่ ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พี่น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง บุตรหัวปีที่เกิดมากับ

หญิงคนนั้นให้สืบชื่อพี่น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะมีได้กลับไปจากอิสราเอล”

คุณจะหมายความว่าพวกสะดูสีให้*สาระสำคัญ*แก่พระเยซูของสิ่งที่โมเสสกล่าวแต่พวกเขาไม่ได้ยกถ้อยคำของโมเสสมาแบบคำต่อคำ ในเรื่องนี้ พระราชบัญญัติของโมเสสยอมรับธรรมเนียมปฏิบัติที่มีอยู่ในสมัยนั้นและเพราะธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นถูกบังคับใช้กับกฎข้อบังคับบางอย่างที่ใช้กับประชาชน สำหรับพวกยิว มันเป็นหายนะร้ายแรงสำหรับชายคนใดที่จะเสียชีวิตโดยที่ไม่มีบุตรเพื่อสืบสานชื่อของเขาและรับมรดกของเขา พวกเขาเชื่อว่าต้องทำทุกสิ่งที่ทำได้เพื่อป้องกันไม่ให้ชื่อของชายคนใดสูญสิ้นไปเพราะเขาไม่มีบุตรในการสมรสของตน วิธีปฏิบัติที่พวกสะดูสีกล่าวถึงยังคงมีอยู่ในหลายประเทศของซีกโลกตะวันออก แม้แต่ในสมัยปัจจุบันนี้

ข้อ 25 และ 26: “ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด”

ชายเหล่านี้อาจเรียนรู้จักเหตุการณ์แบบที่พวกเขาเล่าในที่นี้ แต่นั่นก็ไม่น่าจะเป็นไปได้อย่างสุดขีด ที่น่าจะเป็นมากกว่าก็คือว่า พวกเขานำเสนอกรณีสมมติ คือสิ่งที่พวกเขาคิดขึ้นมาเพื่อพยายามที่จะประณามหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย

ตามเรื่องราวประกอบที่ถูกยกโดยพวกสะดูสีนี้ มี “พี่น้องเจ็ดคน” พี่คนโตสุด “มีภรรยา” แต่ตายไปโดยไม่มีบุตรไว้เป็นทายาทของตน ต่อมาแต่ละคนในน้องชายเหล่านั้นได้แต่งงานกับหญิงม่ายของพี่ชายคนโตสุดนั้น โดยแต่ละคนตายไปโดยไม่มีบุตร จนถึงน้องชายคนที่เจ็ดนั้น

ข้อ 27 และ 28: “ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว”

หลังจากที่พี่น้องเจ็ดคนนั้นตายไป “หญิงนั้นก็ตายด้วย” หลังจากได้แต่งงานกับแต่ละคนในพี่น้องเจ็ดคนนั้น พวกสะดูสีไม่เชื่อในสิ่งมีชีวิตที่เป็น*วิญญาณ* และคำถามของพวกเขา “หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น” บ่งบอกว่าพวกเขาเชื่อว่า หากสถานะในอนาคต*มีอยู่จริง* มันก็คงคล้ายกับสถานะในปัจจุบัน ดังนั้นจะตัดสินใจได้อย่างไรว่าคนไหนในพี่น้องเจ็ดคนนั้นจะได้หญิงคนนั้นเป็นภรรยาหลังจากการเป็นขึ้นจากตายนั้น? ไม่มีทางที่จะตัดสินใจได้เลยในเรื่องดังกล่าวด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถือว่าคำถามของพวกเขาเป็นคำถามที่ตอบไม่ได้และโดยข้อเท็จจริงนี้พวกเขาจึงสามารถปฏิเสธเรื่องการเป็นขึ้นจากตายต่อไปได้!

ข้อ 29 และ 30: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์”

เหมือนเคย กับดักที่ถูกวางไว้ดักพระเยซูเจ้านั้นตั้งและทำให้คนเหล่านั้นที่วางมันไว้ติดกับเอง! พวกสะดูสีได้ยกพระคัมภีร์ขึ้นมาก่อน-ยกคำพูดของโมเสส-โดยอนุมานว่าในความรู้อันมากยิ่งของพวกเขา พวกเขาจะแสดงให้เห็นว่าผู้พยากรณ์แห่งเมืองนาซาเร็ธคนนี้เป็นคนโหดเหี้ยมและคนลวงโลก ลองนึกภาพความขยาดหน้าของพวกเขามือพระเยซูทรงเผชิญหน้าคำทำทนายของพวกเขาด้วยการยืนยันกรานว่าพวกเขาเองนั้นแหละเป็นคนโหดเหี้ยมและสอนผิด:

“พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่าน*ไม่รู้พระคัมภีร์*...” สิ่งที่พวกสะดูสีคิดเอาเองและข้อโต้แย้งที่พวกเขานำเสนอนั้นมี

พื้นฐานอยู่บนความเชื่อผิด ๆ ทางศาสนาและความคิดผิด ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาไม่รู้พระคัมภีร์เกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็นซึ่งอยู่เลยพ้นชีวิตนี้ไป พวกเขาไม่ได้ค้นดูพระวจนะของพระเจ้าอย่างขวนขวายเพื่อที่จะเห็นว่าพระวจนะเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับชีวิตที่อยู่เลยพ้นหลุมศพไป เมื่อความสว่างแห่งความจริงของพระเจ้าถูกส่องมายังพวกเขา คำถามของพวกเขาก็หายวับไปในอากาศและพวกเขาไม่มีข้อโต้แย้งเลยสักนิดเดียว ผมไม่ลังเลที่จะกล่าวว่าคำสอนผิดทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณเป็นผลมาจากความไม่รู้พระวจนะของพระเจ้า พระเยซูทรงสัญญาว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จัก**ความจริง** และ**ความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท**” (ยอห์น 8:32) เมื่อเรายอมรับพระวจนะของพระเจ้าตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยแก่เราในความจริง เราก็ไม่หลงไปในคำสอนผิด

“...หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายเป็นหนึ่งในข้อพิสูจน์ที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น และว่าสิ่งสารพัดเป็นไปได้กับพระองค์ พระเยซูทรงถูกพิสูจน์ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า โดยการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (โรม 1:4) สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อพระเจ้าและรู้จักฤทธิ์เดชของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดเหลือเชื่อเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย **พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์** ด้วยเหตุนี้**พระเจ้าจึงทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิต**และมันไม่ใช่เรื่องใหญ่ ไม่ใช่เรื่องยากเลยที่พระองค์จะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา! อัครทูตเปาโลถามกษัตริย์อากริปปาว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่**เชื่อไม่ได้**” (กิจการ 26:8) และเขาบอกชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย” (1 คร. 6:14)

“**ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก...**” พระเยซูไม่ได้พยายามที่จะพิสูจน์ความจริงเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย พระองค์แค่ตรัสถึงการเป็นขึ้นจากตายว่าเป็นข้อเท็จจริงที่หนักแน่นประการหนึ่งในการทำให้แผนการและแผนงานของพระเจ้าสำเร็จ พระองค์ทรงประกาศว่าในร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่ของเราชีวิตจะอยู่ในระบบที่สูงส่งกว่าในร่างกายธรรมดาปัจจุบันเหล่านี้ เราจะมีร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีเหมือนกับพระกายที่มีสง่าราศีของพระเยซู และเราจะเป็นอย่างนี้ไปตลอดชั่ววันรันดร์กาล จะไม่มีการสมรสหรือการยกให้เป็นสามีภรรยากันในสวรรค์ เราทุกคนจะเป็นครอบครัวใหญ่ครอบครัวเดียว โดยรักซึ่งกันและกันอย่างสมบูรณ์แบบด้วยความรักที่บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ไม่แปรเปลี่ยนด้วยตัณหา ความเห็นแก่ตัว หรือสิ่งใดก็ตามที่จะทำให้เป็นมลทิน เราจะมีความรักที่สมบูรณ์แบบและครอบครัวแห่งสวรรค์จะเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ

“...แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์” นี่ต้องไม่ถูกตีความว่าหมายความว่าเมื่อผู้ใดถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย เขาก็ถูกเปลี่ยนให้เป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ไม่ใช่อย่างแน่นอนครับ ในชีวิตนี้มนุษย์ถูกสร้าง “ให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว” (เพลงสดุดี 8:5; ฮบ. 2:7) ในชีวิตที่จะมาถึงนั้น มนุษย์จะ “**เป็นเหมือนทูตสวรรค์**” (ลูกา 20:36) นั่นคือ พวกทูตสวรรค์ไม่แต่งงาน เหล่าวิสุทธิชนที่เป็นขึ้นใหม่นั้นจะไม่แต่งงาน เราจะบริสุทธิ์และอยู่ฝ่ายวิญญาณ โดยสรรเสริญพระเจ้าและเฝ้ามองพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอดของเราเสมอไป เหมือนกับที่พวกทูตสวรรค์กระทำอยู่ตอนนี้ แต่บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะไม่มีทางเป็นทูตสวรรค์เด็ดขาด พวกทูตสวรรค์เป็นผู้รับใช้ของบรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้ว (ฮบ. 1:14)

ข้อ 31 และ 32: “แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นขึ้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า

‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น”

“...ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ...?” ในที่นี้พระเยซูทรงใช้ถ้อยคำที่พระองค์ทรงใช้บ่อยในการตรัสแก่คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นนักเรียนและผู้รักขาพระวณะของพระเจ้า พระองค์ทรงทราบพวกเขาจะสะดือสปีฏิสเอธรรมนิยมเหล่านั้นที่ถ่ายทอดผ่านทางคำพูดซึ่งพวกเขาฟาริสียมรับและสั่งสอน ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงถามพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่าน?”

คุณสังเกตเห็นว่าพระเยซูทรงสำแดงความเคารพยำเกรงอย่างสูงอยู่เสมอต่อพระวณะที่ถูกเปิดเผยของพระเจ้า พระองค์ทรงยกคำพูดจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหลายครั้งมาก ๆ ในที่นี้พระองค์ทรงแสดงให้พวกเขาสะดือเห็นว่าความจริงได้ถูกเปิดเผยแล้วในพระคัมภีร์ และความจริงที่ถูกเปิดเผยแล้วในพระคัมภีร์ก็เป็นเรื่องส่วนตัวมาก ๆ ความรู้ที่พระเจ้าตรัสถึงได้ถูกประทานให้แก่พวกเขาสะดือเหล่านั้นแล้ว ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่รู้มันก็ตามเพราะว่าพวกเขาไม่รับพระวณะของพระองค์ พวกเขาอ่านพระคัมภีร์แต่พวกเขาไม่เชื่อสิ่งที่พวกเขาอ่าน พวกเขาไม่ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ความสว่างแก่ความคิดของพวกเขาและเปิดตาแห่งความเข้าใจของพวกเขา

“เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” คำพูดที่พระเยซูทรงยกมาในที่นี้ถูกเอามาจากอพยพ 3:6: “แล้ว (พระเจ้า) ตรัส (แก่มอเสส) อีกว่า “เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” และมอเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า” พระเยซูจะทรงยกข้อพระคำหลายตอนจากภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเป็นขึ้นของคนตายก็ทำได้ แต่พวกเขาสะดือถือว่าหนังสือเหล่านั้นของมอเสสมีความสำคัญเป็นพิเศษมาก ๆ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงยกคำพูดมาจากมอเสส จากนั้นพระองค์ก็ทรงเสริมคำอธิบายของพระองค์เองเข้าไป:

“พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น” อับราฮัม อิสอัค และยาโคบตายไปนานแล้วตอนที่พระเจ้าตรัสแก่มอเสสออกจากพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น ดังนั้นถ้อยคำของพระเยซูจึงบอกเป็นนัยว่าพวกอัครปีตายังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิม ไม่ได้ตายหรือหมดสติแต่มีชีวิตอยู่จริง ๆ

มีอยู่คำสอนหนึ่งที่ว่าจนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายเหล่าวิสุทธิชนที่ตายไปแล้วก็แทบไม่มีตัวตนอยู่เลย-หมดสติจิตใจ วิญญาณและร่างกายอยู่ในหลุมศพ แต่นี่ไม่สอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า (อ่าน 2 โครินธ์ 5:1-8 และฟิลิปปี 1:21-23) ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วที่ได้ตายไปแล้วกำลังหยุดพักอยู่กับพระเยซูในเมืองบรมสุขเกษม

พระเยซูไม่ได้โต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์แค่ตรัสข้อเท็จจริงประการหนึ่งซึ่งอยู่เหนือคำถามทั้งปวง พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงเป็นพระเจ้าของมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ อับราฮัม อิสอัคและยาโคบยังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิม และพวกเขาถูกนับว่าเป็นคนเดียวกันกับที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้เมื่อหลายร้อยปีก่อน พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งร่างกายของอับราฮัมเช่นเดียวกับที่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของอับราฮัม พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแห่งตัวตนทั้งหมดทั้งมวลของเรา-จิตใจ วิญญาณและร่างกาย

ข้อ 33: “ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์”

คำตอบที่พระเยซูประทานให้แก่พวกเขาสะดือเหล่านั้นทำให้พวกเขานิ่งอึ้ง พวกเขาไม่พยายามโต้แย้งอะไรกับพระองค์

ต่อไปอีก ฟุ้งชนที่ยืนอยู่รอบข้างและได้ยินถ้อยคำของพระเยซู “ก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์” พวกเขาประหลาดใจกับเรื่องนี้และวิธีที่พระคริสต์ทรงทำให้ศัตรูเหล่านี้นิ่งเงียบ ในลูกา 20:39 เราอ่านว่าแม้แต่ “*ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว”*”-แต่พวกเขาไม่เชื่อในพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาไม่กลายเป็นสาวกของพระองค์

เกี่ยวกับพระบัญญัติข้อใหญ่นั้น

ข้อ 34: “*แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน*”

เราหายเหตุไปแล้วว่าพวกฟาริสีและพวกสะดูสีเป็นคณะที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกัน พวกเขาได้วางความแตกต่างของตนไว้ต่างหากชั่วคราวเพื่อที่จะสร้างพันธมิตรต่อสู้พระเยซูและงานรับใช้ของพระองค์ ทุกอุบายและแผนการที่พวกเขาได้คิดค้นขึ้นมาจนถึงตอนนี้ได้ล้มเหลวหมด แต่พวกพร้อมกับแต่ละความล้มเหลวความมุ่งมั่นของพวกเขาที่จะกำจัดชายชาวนาซาเรีผู้หนึ่งที่ก่อความยุ่งยากกลับแข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ โดยถูกหล่อเลี้ยงด้วยความโกรธและความเกลียดที่เพิ่มมากขึ้นต่อพระองค์ ด้วยเหตุนี้เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพวกสะดูสีล้มเหลวแล้วในความพยายามของพวกเขาที่จะทำให้พระเยซูติดกับในคำตอบของพระองค์ต่อคำถามของพวกเขาเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย-คำถามหนึ่งซึ่งพวกเขาคิดว่าไม่มีทางตอบได้-พวกฟาริสีจึง “*ประชุมกัน*” อีกครั้ง พวกเขาต้องคิดการโจมตีของตนใหม่ แน่แน่นอนว่ามีบางวิธีที่พวกเขาจะทำให้ทางราชการไม่พอใจพระเยซูและกล่าวหาพระองค์ได้ว่ากบฏต่อพวกโรมัน หรือหลอกล่อพระองค์ให้ตรัสอะไรบางอย่างที่คณะผู้ปกครองของพวกเขาจะประกาศได้ว่าพระองค์มีความผิดข้อหาสอนนอกรีต (ผมอยากให้คริสเตียนทั้งหลายวันนี้มีความมุ่งมั่นและพากเพียรในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐเหมือนกับที่พวกศัตรูเหล่านี้ของพระเยซูได้พากเพียรในความมุ่งมั่นของตนที่จะทำลายพระองค์ผู้ทรงทำให้ข่าวประเสริฐเป็นจริงได้!)

ข้อ 35 และ 36: “*มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด”*”

“*มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขา (นั่นคือ คนหนึ่งในพวกฟาริสีเหล่านั้น) ทดลองพระองค์โดยถามพระองค์...*” พวกฟาริสีเหล่านั้น “*ได้มารวมตัวกัน*” เพื่อปรึกษากัน และเราอาจสันนิษฐานได้ว่าพวกเขาได้เลือกคน ๆ หนึ่งมาเพื่อเข้าหาพระเยซูด้วยคำถามอีกข้อหนึ่ง มาระโก 12:28 บอกเราว่านักกฎหมายผู้นี้เป็นคนหนึ่งในพวกธรรมาจารย์ อันที่จริงแล้ว พวกนักกฎหมายมักถูกกล่าวถึงว่าเป็นพวกธรรมาจารย์ และบางครั้งก็ในฐานะเป็น “*ผู้เชี่ยวชาญ*” เรื่องพระราชบัญญัติ พวกเขาเป็นคนที่มีความรู้ พระราชบัญญัติและสอนพระราชบัญญัติแก่ประชาชน แน่แน่นอนว่าพวกนักกฎหมาย (พวกธรรมาจารย์) เป็นคนที่มีความรู้ พวกเขาเป็นผู้คงแก่เรียน และแม้ว่าพวกเขาไม่ได้รอบคอบเสมอไปอย่างที่พวกเขาควรจะเป็น พวกเขาก็มีอิทธิพลอย่างมากกับประชาชน ผมคงไม่ประหลาดใจเลยแม้แต่นิดเดียวหากนั่นคือเหตุผลที่ชายผู้นี้ถูกเลือกให้มาถามคำถามพระเยซูเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ภูมิหลังที่รอบรู้ของเขาและประสบการณ์ของเขาในการตีความพระราชบัญญัติคงจะทำให้เขาได้เปรียบอย่างแน่นอน

นักกฎหมายคนนี้ถามคำถามหนึ่งกับพระเยซูเพื่อ “*ทดลองพระองค์*” ชายผู้นี้ไม่ได้อยากได้คำสั่งสอน เขาไม่สนใจในสิ่งที่พระเยซูอาจตรัสเกี่ยวกับพระราชบัญญัติเท่าที่เกี่ยวข้อกับความรู้เพิ่มเติม เขาแค่แสวงหาความเห็นบางอย่างที่จะทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าตกอยู่ในตำแหน่งที่อ้อมอ้อมซึ่งพวกผู้ปกครองทางศาสนาจะมีเหตุกล่าวหาพระองค์และนำตัวพระ

องค์ไปอยู่ต่อหน้าสภานเฮตรินได้ เหล่าผู้รู้ภาษกรีกบอกเราว่าคำว่า “ทดลอง” นี้ แม้ในยามที่ความหมายแบบเบาที่สุด ถูกปรับใช้ ก็สื่อถึงความคิดเรื่องการทดสอบและการลองดูในแบบที่ไม่เป็นมิตรและน่าเกลียด

“อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด” ชายผู้นี้เป็นนักตีความพระราชบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งแตกต่างจาก “ประเพณี” (พระราชบัญญัติที่ไม่ได้เป็นลายลักษณ์อักษรหรือที่ถ่ายทอดผ่านทางคำพูด) ของพวกฟาริสี ด้วยเหตุนี้เขาจึงถามคำถามหนึ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษร ตามที่พวกปรับบิวกกล่าว มีพระบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งมีความสำคัญแบบหลักขณะที่พระบัญญัติอื่น ๆ มีความสำคัญแบบรอง บางครั้ง เพื่อพิสูจน์ประเด็นหนึ่งทางศาสนาหรือเพื่อที่จะชนะข้อโต้แย้งหนึ่ง พระบัญญัติต่าง ๆ ของพวกปรับบิวกนำมาวางเคียงข้างกับพระบัญญัติต่าง ๆ ของโมเสส ในสมัยนั้นถือกันว่าพระบัญญัติบางข้อของพระราชบัญญัติของโมเสสเป็นเรื่องเล็กและบางข้อเป็นเรื่องใหญ่ แต่พระบัญญัติต่าง ๆ ของพวกปรับบิวกถือว่าเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่ทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น การรับประทานโดยไม่ล้างมือเป็นบาปที่ใหญ่โตพอ ๆ กับการฆาตกรรมและควรถูกลงโทษอย่างรุนแรงพอ ๆ กัน การขี้รวงข้าวในวันสะบาโตเทียบเคียงได้กับบาปของการผิดผิวผิดเมียและควรได้รับโทษแบบเดียวกัน-นั่นคือ ถูกหินขว้างจนตาย! ดังนั้น เห็นได้อย่างง่ายดายตายว่ามีความสับสนมากมายเกี่ยวกับพระบัญญัติและข้อบังคับฝ่ายศีลธรรม นักกฎหมายผู้นี้ที่มาถามคำถามพระเยซูคิดเอาเองอย่างเสแสร้งว่าอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้คงจะให้พระบัญญัติข้อใหญ่ในพระราชบัญญัติได้ หากพระองค์ไม่ทรงตอบอย่างชาญฉลาด พระองค์ก็คงต้องมีเรื่องใหญ่กับประชาชนแน่

ข้อ 37: “พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า”

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นที่คุ้นเคยดีแก่พวกยิวทุกคนที่ยำเกรงพระเจ้า พวกเขาทวนซ้ำถ้อยคำเหล่านี้ทุกเช้าและทุกเย็นในพระราชบัญญัติ 6:4-9 โมเสสได้บัญชาชนชาติอิสราเอลว่า:

“โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้ จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน”

นี่เป็นหนึ่งในพระคำสี่ตอนที่ถูกใส่ไว้ในกลักพระบัญญัติที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 23:5 ซึ่งเป็นตอนที่พระเยซูทรงตำหนิพวกฟาริสีที่ทำให้กลักพระบัญญัติของพวกเขากว้างและขยายสายเชือกของตนให้ใหญ่

(ตามที่กล่าวไว้ใน *The International Standard Bible Encyclopedia* กลักพระบัญญัติ เป็นกล่องทรงลูกบาศก์ขนาดเล็ก หุ้มด้วยหนังสัตว์ แบ่งออกเป็นสี่ช่องซึ่งแต่ละช่องมีข้อพระคำหนึ่งในสี่ตอน สายรัดหนังมัดกล่องนี้ไว้กับแขนซ้ายของผู้สวมใส่ กล่าวในทางทฤษฎีแล้ว กลักพระบัญญัติพร้อมกับข้อพระคำที่ใส่ไว้ในนั้นของมันเป็นหน้าที่เป็นเครื่องเตือนใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า โดยการทำให้ “เครื่องเตือนใจ” เหล่านี้มีขนาดใหญ่กว่าที่ถูกตั้งใจไว้ในตอนแรก พวกฟาริสีในสมัยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังทรงอยู่บนโลกจึงดึงความสนใจมายังความเคร่งครัดในธรรมของตนซึ่งพวกเขาอ้างว่ามีแต่จริง ๆ ไม่มี)

ในมาระโก 12:30 พระเยซูประทานคำตอบเดียวกันแก่คำถามของนักกฎหมายผู้นี้แต่ตรงเอ่ยถึง “ใจ...จิต... ความคิด...กำลัง” ถ้อยคำที่ตรงกับในหนังสือพระราชบัญญัติคือ “ใจ... จิต...กำลัง” ใจเป็นที่ตั้งของอารมณ์ สิ่งต่าง ๆ ในชีวิต ล้วนออกมาจากใจ (สภษ. 4:23) จิต คือส่วนที่เป็นฝ่ายวิญญาณของมนุษย์ *ความคิด* คือความเฉลียวฉลาด ส่วนที่ทำหน้าที่ “คิด” ของมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราจะต้องรักพระเจ้าด้วยตัวตนทั้งหมดของเรา พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้าง, ผู้ดูแลรักษา, ผู้เลี้ยงดู, และผู้พิพากษาของเรา ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงมีสิทธิ์ที่จะบัญชาให้เรารักพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ เหนือสิ่งอื่นใด ทั้งหมดบนแผ่นดินโลก นั่นหมายความว่าเราจะต้องรักพระองค์มากกว่าทรัพย์สินของทั้งหมดและความสัมพันธ์แบบมนุษย์ ทั้งหมด-กระทั่งมากกว่าชีวิตเองหากเราจะถูกเรียกให้เลือกการพลีชีพเพราะความเชื่อมากกว่าหันไปเสียจากพระเจ้าและ สละทั้งความรักและความจงรักภักดีของเราที่มีต่อพระองค์ เราจะต้องนำความทรงจำ, ความคิด, จินตนาการ, เหตุผล, วิจารณ์ญาณ-ทุกรายละเอียดปลีกย่อยแห่งความคิดของเรา, อำนาจทางจิตของเรา-และยอมจำนนอำนาจเหล่านั้นในฐานะ เป็นข้าแผ่นดินที่เต็มใจแทบพระบาทของพระเจ้าในการยกย่องเทิดทูนและความรัก

ในมัทธิว 10:37-39 พระเยซูทรงอธิบายว่า: “ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด”

ข้อ 38: “นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่”

พระเยซูประทานให้มากกว่าที่เราทูลขอเสมอ นักกฎหมายผู้นี้แค่ขอให้พระองค์บอกพระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด แต่พระเยซูไม่เพียงยกพระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุดเท่านั้น แต่ทรงประกาศด้วยว่ามันเป็น *พระบัญญัติข้อต้น* มันเป็นข้อต้นในหลายด้านดังนี้:

มันเป็นข้อต้นในแง่ของเวลา พระบัญญัติข้อนี้มีผลผูกพันต่อพวกทูตสวรรค์ก่อนอาดัมถูกสร้างขึ้นมา ตอนที่พวกทูตสวรรค์เหล่านั้นทำบาป พวกเขาถูกทิ้งออกจากสวรรค์ เอเสเคียล 28:11-15 พรรณนาถึงผู้หนึ่งที่มี “ความงามอย่างพร้อมสรรพ... เครบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้...” *พร้อมสรรพ* ในทุกด้านของเขาจนกระทั่ง *ความชั่วช้าถูกพบในตัวเขา* ผมเชื่อว่านี่กล่าวถึงหัวหน้าของอัครทูตทูต แต่เมื่อความชั่วช้าถูกพบในตัวเขา *เขาก็ถูกโยนออกจากสวรรค์* (เราพบบันทึกนั้นในอิสยาห์ 14:12-15) ผู้ที่ส่องแสงเจิดจ้านี้ได้ร่วงจากสวรรค์เพราะบาปแห่งความอิจฉาริษยาที่มีต่อพระเจ้า

ใช่แล้วครับ พระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ที่สุดมีผลบังคับใช้ในเริ่มแรกนั้น *เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง* จนกระทั่งพระเจ้าทรงสร้างอาดัม และนับตั้งแต่โมยามันที่อาดัมได้ถูกสร้างขึ้น พระบัญญัติข้อนี้ก็เป็นที่ตั้งของเขาเช่นกัน และเมื่อเขาให้พระเจ้าเป็นที่สองและฟังเอวาแทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า *เขาก็ตกต่ำ*

พระบัญญัติข้อนี้เป็นข้อต้นเพราะว่าผู้ที่ถูกสร้างไม่มีสิทธิ์ที่จะรักผู้ใดมากกว่าที่เขารักพระเจ้าผู้สร้างของเขา เขาเป็น *หนี้ทุกสิ่งของเขาต่อพระเจ้าผู้สร้างองค์นั้น*

พระบัญญัติข้อนี้เป็นข้อต้นเพราะว่ามันมีข้อเรียกร้องที่ใหญ่โตที่สุดเท่าที่จะมีได้-*ให้เรารักพระเจ้าด้วยความรักทั้งหมด*-ความรักของใจ, ความรักของจิต, ความรักของความคิด

ท่านที่รัก ผมขอถามว่าใครจะสามารถให้ความรักเช่นนั้น-*ความรักอันสมบูรณ์แบบ*-แก่พระเจ้าได้? และผมขอตอบว่า: *ไม่มีผู้ใดเลยในเผ่าพันธุ์ที่ตกต่ำของเรา!* นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมพระคัมภีร์ถึงกล่าวชัดเจนว่าความรอดไม่ได้เป็นมาโดย

การประพฤติตามพระราชบัญญัติ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะรอดได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ:

“บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนไหนคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” (โรม 3:19, 20)

มนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังพระบัญญัติ “ข้อต้นและข้อใหญ่” ได้อย่างน่าพอใจ-แต่ฮาเลลูยา! พระเยซูทรงกระทำแล้ว! พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่เคยให้-หรือที่จะให้-ความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบต่อพระบัญญัติข้อนี้ และความเชื่อฟังของพระองค์ก็ถูกนับว่าเป็นของคนทั้งปวงที่เชื่อในพระองค์และวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พระเจ้าทรงเป็นความรัก-ความรักอันสมบูรณ์แบบ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงเป็นความรักอันสมบูรณ์แบบ และพระองค์ทรงรักเราด้วยความรักอันสมบูรณ์แบบ นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพระองค์ได้เสด็จไปยังกลโกธาแทนเรา พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตโดยการเชื่อในพระองค์

ข้อ 39: “ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’”

ใครในพวกเราเคยรักษาพระบัญญัติข้อนี้บ้าง? ใครเคยรักเพื่อนบ้านของตนเหมือนกับที่เรารักตัวเองบ้าง? หากนี่เป็นความจริง หากเราสามารถรักเพื่อนบ้านของเราได้เหมือนกับที่เรารักตัวเอง เราจะกล่าวได้อย่างไรว่าคำตอบนี้มีอยู่ในพระเยซูแต่เพียงผู้เดียว?

พระคริสต์ในตัวผู้เชื่อทรงเป็นความหวังแห่งสง่าราศี (คส. 1:27)

“เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์...” (โรม 8:1)

“เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

“เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์...” (คส. 2:9, 10)

พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนความคิดของพระองค์เกี่ยวกับความรัก แต่ในพระคริสต์ความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นของความ เป็นพระเจ้าดำรงอยู่ และในพระองค์เรามีความรักอันสมบูรณ์แบบ ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถรักเพื่อนบ้านของเราได้เหมือนตัวเราเอง พระคริสต์ในเราก็ดำรงรักเพื่อนบ้านคนนั้นด้วยความรักอันสมบูรณ์แบบ พระบัญญัติข้อนี้ที่ “เหมือนกับ” ข้อต้นนั้น มันถูกก่อตั้งบนข้อต้นนั้น มันไหลออกจากข้อต้นนั้น

พระบัญญัติข้อนี้ ซึ่งเหมือนกับพระบัญญัติข้อต้นนั้น บอกเป็นนัยว่าเราควรรักตัวเอง แน่แน่นอนว่ามีการรักตัวเองแบบหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องเสื่อมทรามและบาปหนา ความรักเช่นนั้นต้องถูกถอดทิ้งและกำจัดออกไปเสีย แต่มีการรักตัวเองแบบหนึ่งซึ่งเป็นกฎแห่งหน้าที่ในชีวิตของคนเรา นั่นคือเราต้องมีความหวังใฝ่อันเหมาะสมสำหรับสวัสดิภาพของจิตวิญญาณและร่างกายของเราเอง เปาโลสอนชาวเมืองเอเฟซัสเหล่านั้นว่า: “เช่นนั้นแหละ สามิจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเองเพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอมเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร...ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง...” (อฟ. 5:28, 29, 33) หากเราไม่รักตัวเอง เราก็ไม่สามารถรักเพื่อนบ้านของเราได้เหมือนกับที่เรารักตัวเองอย่างแน่นอน

นี่คือข้อสรุปและสาระสำคัญของข้อบังคับเหล่านั้นทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับศาสนาในเชิงปฏิบัติจริง-ข้อบังคับทั้งหลายที่ถูกเขียนตอนแรกในใจของมนุษย์ทั้งหลาย ซึ่งต่อมาถูกปลูกให้มีชีวิตขึ้นอีกโดยโมเสสและถูกบังคับใช้โดยเหล่าศาสตพยากรณ์ของพระเจ้า เออาพระราชาบัญญัติแห่งความรักออกไปและทุกสิ่งก็สูญเปล่า เราจะต้องรักพระเจ้าในพระคริสต์ รักเพื่อนบ้านของเราเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และในการทำเช่นนั้นเราก็กทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ (โรม 13:10)

ขอให้เราเก็บรักษาถ้อยคำของพระเยซูไว้ในใจและความคิดของเรา ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้เป็นแม่พิมพ์ที่เราเทตัวตนของเราลงไป เพราะจนกว่าเรามีความรักของพระเจ้าและความรักของพระองค์รอบครองเราอย่างเต็มที่ เราก็กไม่มีค่าอันใดเลย:

“แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่

“ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่โอ้อวด ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยองไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่อุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ไม่แคะไค้ค้ายเสียหายความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เรายพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป

“เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วยดังนั้นจึงตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก **แต่ความรักใหญ่ที่สุด**” (1 คร. 13:1-13)

ข้อ 40: “พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

ข้างเป็นคำตรัสที่ยิ่งใหญ่! คำสอนทั้งหมดของโมเสสและพวกศาสตพยากรณ์ตั้งอยู่บนพระบัญญัติสองข้อนี้ที่พระเยซูทรงยกมาในข้อพระคำเหล่านั้นที่เราเพิ่งศึกษาไป-รักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ ด้วยตัวตนทั้งหมดของเรา และรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนกับที่เรารักตัวเราเอง

ในปัญญาจารย์ 12:13 เราอ่านว่า: “ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์” หน้าที่ในการรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนกับที่เรารักตัวเองนั่นคือหัวข้อที่มาเป็นอันดับหนึ่งและมีความสำคัญสูงสุดในการเปิดเผยของพระเจ้า และ “พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้น” ก็ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงหนึ่งเดียวนี้ออกไปและจะไม่มีสิ่งใดเหลือที่จะตั้งความเชื่อของเราไว้บนนั้น ไม่มีอะไรเหลือที่จะสนับสนุนคำสอนต่าง ๆ ของพระเยซู ความเชื่อของเราก็กสูญเปล่าและคำสอนที่ถูกบันทึกไว้โดยเหล่าผู้บริสุทธ์ขณะที่พวกเขาถูกตลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธ์ก็คงไร้ค่า! รอยเท้าทุกรอยแห่ง

ความเชื่อแบบคริสเตียนขึ้นอยู่กับ**ความรัก**-ความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา และความรักของพระเจ้าในใจของเราโดยความเชื่อ

พระเยซูทรงตั้งคำถามพวกฟาริสีเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์

ข้อ 41 และ 42: “เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า “พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” เขาตอบพระองค์ว่า “เป็นบุตรของดาวิด”

“เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น...” แม้ผิดหวังและพ่ายแพ้ พวกฟาริสีก็ยังอยู่ในระยะที่พอได้ยินพระเยซูอยู่บางทีพวกเขากำลังจ้องหาโอกาสที่จะโจมตีพระองค์ขณะที่พระองค์สั่งสอน หรือบางทีพวกเขากำลังรอกจนกว่าพวกเขาจะมีอุบายอื่น แต่ขณะที่พวกเขาอยู่ที่นั่น พระเยซูก็ทรงบุกเข้าไปสู่ในแดนของศัตรู พระองค์ได้ทรงตอบคำถามทุกข้อที่พวกเขาได้ถามพระองค์แล้ว บัดนี้เป็นตาของพระองค์แล้วที่จะถามพวกเขา พวกเขาและพวกสะดูสีได้ทำทนายพระองค์ด้วยคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับรัฐและการปกครอง, เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายและชีวิตหลังความตาย และเกี่ยวกับคุณค่าในเชิงเปรียบเทียบของพระบัญญัติต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ-ซึ่งทั้งหมดนี้พระองค์ได้ทรงตอบอย่างพันท่วงทีและในลักษณะที่ทำให้พวกฟาริสี, พวกเฮโรด, และพวกสะดูสีต้องสงบปากสงบคำ ในที่นี้พระองค์ทรงเอาคำถามที่สำคัญยิ่งมาถามพวกเขา ซึ่งเป็นคำถามที่ทุกคนต้องตอบไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง:

“**พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์?**” เมื่อใดก็ตามและที่ใดก็ตามที่พระเยซูทรงปรากฏตัว-ในแคว้นกาลิลี, เมืองคาเปอร์นาอุมหรือกรุงเยรูซาเล็ม-ผู้คนก็เริ่มถามว่า “**ชายผู้นี้เป็นใครกัน?**” ในกรุงเยรูซาเล็ม การถกเถียงกันเกี่ยวกับพระองค์บางครั้งก็พุ่งขึ้นไปถึงจุดเดือด ความเห็นเกี่ยวกับพระองค์วิ่งไปจนสุดขีดของตาซึ่ง จากจุดต่ำสุดไปถึงจุดสูงสุด บางคนกล่าวว่าพระองค์ถูกผีสิง คนอื่น ๆ ก็รับสารภาพว่าพระองค์ทรงเป็น**พระบุตรของพระเจ้า** (อ่านยอห์น 7:12, 40-43; 9:16; และ 10:19-21)

คนเหล่านั้นที่พระเยซูทรงถามคำถามนี้ในวันนั้นได้จากโลกนี้ไปแล้ว แต่มีคนจำนวนมากที่เหมือนพวกเขาในวันนี้-ผู้คนที่ให้ความสำคัญอย่างมากกับ**พระคริสต์แห่งประสบการณ์** โดยเปรียบเทียบพระองค์กับ**พระคริสต์แห่งพระคัมภีร์** พวกเขาเพิ่มตรงนี้นิด, เอาตรงนั้นออกหน่อย, จึงเป็นการลดทอนพระองค์ให้เป็นเพียงชายผู้ยิ่งใหญ่, อาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่, ผู้รักษาโรคผู้ยิ่งใหญ่, ผู้ก่อตั้งศาสนาหนึ่งที่ยิ่งใหญ่-แต่**พระองค์ทรงเป็นมากกว่าสิ่งเหล่านี้!** พระคริสต์แห่งพระคัมภีร์ทรงเป็น**พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, ประสูติจากหญิงพรหมจารี, พระเจ้าในกายเนื้อหนังผู้ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง** (2 คร. 5:18, 19) ความรอดได้ถูกนำมาสู่มนุษย์และถูกนำเสนอในพระเยซูคริสต์ แต่เราต้อง**คิดถูกต้อง**เกี่ยวกับพระคริสต์เพื่อที่จะได้รับความรอด!

“**พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด?**” หนึ่งในสิ่งสำคัญเหล่านั้นเกี่ยวกับความรอดคือที่ว่าเราเชื่อคำพยานที่พระเจ้าประทานแล้วเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ (1 ยอห์น 5:10-12) พวกนักศาสนาที่พระเยซูทรงถามคำถามนี้รู้จักประวัติศาสตร์สมัยพันธสัญญาเดิม แต่พวกเขาก็ไม่รู้หรือไม่ยอมรับสารภาพว่าพระเมสสิยาห์จะต้องมีแหล่งกำเนิดแบบพระเจ้าและแบบมนุษย์ พวกเขาตอบว่า: “**บุตรของดาวิด**” พวกเขารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ว่าพระเมสสิยาห์และผู้ช่วยให้พ้นของพวกเขาจะมาโดยทางเชื้อสายและพงศ์พันธุ์ของดาวิด จากนั้นโดยคำถามเพิ่มเติม พระเยซูทรงนำข้อเท็จจริงเรื่องแหล่งกำเนิดแบบ**พระเจ้า**ของพระองค์ออกมา ถึงแม้ว่าจากมุมมองฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ทรงถูกเรียกได้อย่างสัตย์จริงว่า

เป็น “บุตรของดาวิด” ก็ตาม

ข้อ 43 และ 44: “พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’”

พระคัมภีร์เป็นแหล่งที่มาแห่งเดียวของคำตอบที่ถูกต้องสำหรับคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นแนวรับหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในการต่อสู้กับเหล่าศัตรูของพระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นความไม่ครบถ้วนของคำตอบที่พวกฟาริสีให้แก่พระองค์ พระองค์ทรงตั้งพวกเขาออกมาด้วยคำถามอีกข้อหนึ่ง:

“ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า?” ในมาระโก 12:36 เราอ่านว่า “ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า...” จากนั้นพระเยซูทรงยกคำพูดของดาวิดตามที่บ้านทีกไว์ในเพลงสดุดี 110:1:

“องค์พระผู้เป็นเจ้า (พระเยโฮวาห์) ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า (พระคริสต์) ว่า...” ดาวิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เรียนรู้สิ่งที่พระบิดาตรัสแก่พระบุตร ดังนั้นเขาจึงได้ถูกนำเข้าสู่การติดต่อสัมพันธ์กับตรีเอกานุภาพศักดิ์สิทธิ์ นี่ควรทำให้ได้ข้อยุติเป็นนิത്യสำหรับคำถามใดก็ตามเกี่ยวกับความเป็นผู้แต่ง, การดลใจ, และการประยุกต์ใช้ของเพลงสดุดี 110

“จงนั่งที่ขวามือของเรา...” พระบุตรทรงได้รับเชิญให้หยุดพักหลังจากพระราชกิจในการไถ่อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ถูกทำให้สำเร็จลุล่วงแล้ว-และ “เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” (ฮีบรู 1:3) พระองค์ทรงได้รับเชิญให้นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา คือสถานที่แห่งเดชานุภาพ, ฤทธิ์เดช, และเกียรติยศ “จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน” ในฮีบรู 10:12, 13 เราอ่านว่า: “ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนึ่งครั้งใช้ได้เป็นนิത്യ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ตั้งแต่นี้ไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์”

พระเยซูจะทรงครอบครองสถานที่แห่งการถูกเทิดทูนของพระองค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาต่อไป จนกว่าศัตรูทั้งปวงของพระองค์หมอบกราบลงที่พระบาทของพระองค์:

“ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง” (1 คร. 15:24-28)

ข้อ 45: “ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้”

ความหมายของคำถามนี้ก็คือ “หลักคำสอนที่ว่า การสืบเชื้อสายของพระเมสสิยาห์มาจากดาวิดจะเข้ากันได้อย่างไร กับสิ่งที่ดาวิดประกาศภายใต้การตลใจเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้า*? หลักคำสอนของท่านทั้งหลายจะเข้ากันได้ ใดอย่างใดกับคำกล่าวแบบเป็นคำพยากรณ์ของดาวิด?”

พระเมสสิยาห์จะทรงสืบเชื้อสายมาจากดาวิดในฐานะ *มนุษย์คนหนึ่ง* คือในลักษณะเดียวกับที่มนุษย์คนอื่นสืบเชื้อสายมาจากพ่อแม่ของตนหรือไม่? พระองค์จะทรงมีลักษณะเฉพาะตัวแบบมนุษย์เท่านั้น และไม่มีลักษณะแบบพระเจ้าด้วย หรือ? หากพระคริสต์ไม่ทรงมีตัวตนอยู่ตอนที่ดาวิดเขียนถ้อยคำเหล่านั้น แล้วดาวิดจะเรียกพระคริสต์ว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้า*” ด้วยความเหมาะสมใดเล่า?

ข้อ 46: “*ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป*”

พวกฟาริสีไม่สามารถ “*ตอบพระองค์สักคำหนึ่ง...*” หนทางเดียวที่ผู้ใดจะสามารถตอบคำถามนั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถามได้ก็คือ รับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า-มนุษย์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงมีตัวตนอยู่ก่อนดาวิดมีชีวิตอยู่ พระองค์ทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่ *นิรันดร์* กาลกับพระบิดาและพระองค์จะทรงเป็นอยู่ไปตลอด *ชั่วนิรันดร์* กาล-ทรงถูกเทิดทูน, จอมกษัตริย์, จอมเจ้านาย พระองค์จะทรงครอบครองไปตลอด *ชั่วนิรันดร์*

พระคริสต์ในฐานะพระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด, พระเจ้าและกษัตริย์ของดาวิด พระคริสต์ในฐานะมนุษย์ทรงเป็นบุตรของดาวิด พระองค์ได้เสด็จมาโดยทาง *พงศ์พันธุ์* ของดาวิด พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์โดยทางเชื้อสายของอับราฮัมเรื่อยมาผ่านทางดาวิด จนถึงเวลานั้นเมื่อมารีย์ตั้งครรภ์และคลอดพระเยซู, พระเมสสิยาห์, กษัตริย์, อิมมานูเอล (พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเรา)

“*...ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป*” นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกสาวกไม่ถามคำถามใด ๆ เพิ่มเติมอีก มันหมายความว่าไม่มีสักคนในพวกยิวเหล่านั้น, คนเหล่านั้นที่กำลังวางอุบายดักจับพระองค์, ซักถามพระองค์เพิ่มเติมอีก พระเยซูได้ทรงทำให้จุดประสงค์ของหลายคนซึ่งรวมตัวกัน-พวกเฮโรด, พวกสะดูสี, และพวกฟาริสี-สับสนงุนงง และพ่ายแพ้ไปแล้ว ไม่มีสักกลุ่มในกลุ่มเหล่านั้นสามารถทำให้พระองค์สับสนงุนงงได้!

พวกรับบีและผู้ปกครองยิวในสมัยตอนที่พระเยซูทรงเคลื่อนไหวไปมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ยอมรับว่าเพลงสดุดีบทที่ 110 กล่าวถึงพระเมสสิยาห์-แต่พวกเขาไม่ตระหนักว่าการยอมรับของพวกเขาเกี่ยวข้องกับอะไร ในยุคสมัยปัจจุบันนี้แห่งแนวคิดเสรีนิยม, สมัยใหม่นิยม, วิวัฒนาการ, การไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้าและ “แนวคิด” อื่น ๆ อีกมากมายที่ถูกพิกตัวออกมาจากนรก พวกครูสอนเท็จได้พยายามที่จะเอาความหมายที่เหมาะสมออกไปจากเพลงสดุดีบทนั้น แต่พระวาทะของพระเจ้าปักแน่นเป็นนิรันดร์อยู่ในสวรรค์ (เพลงสดุดี 119:89)

“*พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์?*” คำถามนี้ยังอยู่ตรงหน้ามนุษย์ชาติเหมือนเดิมในวันนี้ และมันต้องถูกตอบ ท่านผู้อ่านที่รัก “*พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์? คุณเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด?*” การปฏิเสธที่จะตอบคำถามนั้นเท่ากับเป็นการปฏิเสธพระคริสต์ *คุณจะทำอะไรกับพระเยซู-เดี๋ยวนี้* ขณะนี้? “*...ดูเถิด บัดนี้* เป็นเวลาอันชอบ *ดูเถิด บัดนี้* เป็นวันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2)

“อย่าคอยอดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะวันหนึ่งๆจะนำอะไรมาให้บ้าง” (สภษ. 27:1)

บทที่ 23

- 23:1 ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์
- 23:2 ว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส
- 23:3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่
- 23:4 ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนป่านมนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จำเป็นต้องเลย
- 23:5 การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้กลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว
- 23:6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา
- 23:7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ‘รับบี รับบี’
- 23:8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ‘รับบี’ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด
- 23:9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์
- 23:10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ‘นาย’ ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
- 23:11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย
- 23:12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น
- 23:13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้
- 23:14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐานเสียยี่ดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น
- 23:15 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไป เพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า
- 23:16 วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’
- 23:17 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์
- 23:18 และว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’
- 23:19 คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์
- 23:20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชา
- 23:21 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น
- 23:22 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
- 23:23 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระระแหน ยีหฺร่าและ

ขมื่น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้า
ควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย

23:24 คนนำทางตาบอด เจ้าครองลูกน้ำออก แต่กลิ่นตัวอูฐเข้าไป

23:25 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดขาระถ้วชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส

23:26 พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย

23:27 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูน
ขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด

23:28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้า
ซื่อใจคดและความชั่วช้า

23:29 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดา
พยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม

23:30 แล้วกล่าวว่า ‘ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์
ให้ตกก็หามิได้’

23:31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น

23:32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด

23:33 เจ้าพวกงู เจ้าขาติงูร้าย เจ้าจะพันการลงโทษในนรกอย่างไรได้

23:34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสีย
บ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เข้ายนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ชมเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง

23:35 ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์
บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย

23:36 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

23:37 โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูก
ของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ

23:38 ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’

23:39 ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

บันทึกเรื่องราวนี้ถูกพบบางส่วนในมาระโก 12:38-40 และในลูกา 20:45-47 คำเทศานี้ถูกเชื่อว่าเป็นที่กล่าวไว้สามวัน
ก่อนการถูกตรึงกางเขนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ก่อนหน้านี้ในวันเดียวกันนั้น ผ่านทางคำอุปมาต่าง ๆ พระเยซูทรงประกาศต่อปวงชนไปแล้วว่าพระองค์ทรงทราบ
ว่าพวกผู้ปกครองยิวจะปฏิเสธและฆ่าพระองค์เสียและว่าพวกเขาจะถูกลงโทษอย่างรุนแรงเพราะการทำเช่นนั้น (มธ.

21:23 จนถึง 22:14)

คำอุปมาเหล่านั้นถูกตามมาโดยช่วงถามตอบกับพวกเฮโรด, พวกสะดูสี, และพวกฟาริสี ตามลำดับ (มธ. 22:15 จนถึงจบบทนั้น)

หลังจากทำให้พวกศัตรูของพระองค์แตกพ่ายไปแล้วโดยวิธีของพระองค์ในการรับมือกับคำถามของพวกเขา คราวนี้พระเยซูตรัสเป็นคำเตือนแก่ปวงชนและเหล่าสาวกของพระองค์ให้ระวังพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี โดยสิบสองข้อแรกของบทที่ 23 ถูกให้เพื่อเป็นคำเตือนนั้น

ในข้อ 13 ถึง 36 ของบทนี้ พระเยซูทรงประกาศ “วิบัติ” อันน่าเศร้าเป็นชุดแก่พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ และหลังจากนั้นพระองค์จะไม่ตรัสอย่างเปิดเผยต่อสาธารณชนอีกต่อไปแล้ว พระองค์จะเสด็จไปจากพระวิหาร และคำเทศนาสุดท้ายของพระองค์จะถูกกล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงพบกับพวกเขาบนภูเขามะกอกเทศ คำเทศนานั้นจะถูกพบในมัทธิว บทที่ 24 และ 25, มาระโกบทที่ 13 และลูกา บทที่ 21 เราจะศึกษาคำเทศนานั้นอย่างละเอียดเมื่อเราไปถึงข้อพระคำตอนเหล่านั้น

พระเยซูทรงเตือนให้ระวังพวกครูสอนเท็จ

ข้อ 1 และ 2: “ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส”

“ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชน...” ข้อความนี้ถูกกล่าวแก่ประชาชน “และพวกสาวกของพระองค์” อีกไม่นานพระเยซูจะทรงปลีกตัวไปจากฝูงชนเหล่านั้น แต่ก่อนที่พระองค์ทรงปลีกตัวไปจากพวกเขา พระองค์จะทรงบอกพวกเขาให้ระวังตัวเกี่ยวกับพวกผู้นำทางศาสนาของพวกเขาผู้ซึ่งเป็นครูสอนเท็จและผู้รับใช้ของพญามาร-ผู้รับใช้เหล่านั้นที่เปาโลเตือนให้ระวังใน 2 โครินธ์ 11:13-15 ฝูงชนเหล่านั้นได้ยินสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีแล้วในการตอบคำถามที่ถูกออกแบบมาอย่างดีของพวกเขา และบัดนี้พวกเขาควรได้ยินสิ่งที่พระองค์จะตรัสเกี่ยวกับพวกผู้นำทางศาสนาที่หน้าซื่อใจคดเหล่านั้น

“พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส” พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติแก่โมเสสสำหรับชนชาติอิสราเอล ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นหน้าที่ของโมเสสที่จะขยายความและอธิบายพระราชบัญญัติของพระเจ้าแก่ประชาชนเหล่านั้น ชนชาติยิวให้การนับถืออย่างสูงต่อโมเสส แต่ผู้นำยิ่งใหญ่คนนั้นของประชาชนได้จากโลกนี้ไปนานแล้ว และถูกฝังโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าที่ไหนดอกแห่ง “ในแผ่นดินโมอับ” (อพย. 34:5, 6) บัดนี้ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเป็นผู้อารักขาพระราชบัญญัติของพระเจ้า-แต่พวกเขาไม่ได้มีการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้าเหมือนกับที่โมเสสมีพระวิญญาณที่ทรงนำโมเสสไม่ได้สถิตอยู่ในใจของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้น แท้จริงแล้วพวกเขาถูกล้างจากที่นั่งของโมเสส แต่พวกเขาไม่ได้กล่าวตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ พวกเขาไม่ได้คุ้นเคยกับพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพอย่างถ่องแท้

ข้อ 3: “เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่”

“ทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือ**ประพฤติตาม**” พระเยซูไม่น่าจะทรงหมายความว่าผู้คนเหล่านั้นควรใส่ใจฟัง

คำสอนเท็จ, ประเพณีอันโง่เขลา, คำสอนนอกรีตอันเป็นที่สาปแช่งและหลักคำสอนต่าง ๆ ของมนุษย์ซึ่งถูกเสนอโดยคนเหล่านั้นที่นั่งในที่นั่งของโมเสส พระองค์ตรัสชัดเจนแล้วว่าเพราะคำสอนต่าง ๆ ของพวกเขา พวกเขาได้ละเมิดพระบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ เพราะเหตุผลเช่นเดียวกับเพราะข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมา เราจึงทราบว่าคุณสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ให้ “ถือ**ประพฤติตาม**” นั้นใช้ได้เฉพาะตราบเท่าที่การถือปฏิบัติเหล่านั้นชื่อตรงต่อพระราชบัญญัติของโมเสส

โรม 13:1 วางหลักการหนึ่งทีคริสเตียนควรถือปฏิบัติเกี่ยวกับการปกครองของมนุษย์: “ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น” ในที่ ๆ หน้าที่พลเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง เราจะต้องเชื่อฟังกฎหมายต่าง ๆ ที่ถูกตั้งขึ้นโดยคนเหล่านั้นที่ถูกเลือกตั้งให้รับตำแหน่งโดยการลงคะแนนเสียงของเรา หากคนผิดได้ดำรงตำแหน่ง พวกเขาก็อยู่ที่นั่น**เพราะประชาชนเลือกพวกเขาให้อยู่ที่นั่น** และพวกเขามีสิทธิอำนาจในที่ ๆ กฎหมายพลเรือนเข้ามาเกี่ยวข้อง

พระเยซูไม่ได้กำลังต่อต้านพระราชบัญญัติของโมเสสอย่างที่เป็น พระองค์กำลังต่อต้านการเพิ่มเติมเข้ากับและการตัดทอนออกจากพระราชบัญญัตินั้นอย่างี่ประทานให้แก่โมเสสโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

“...เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขา**เป็นผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่**” นี่คือข้อผิดพลาดร้ายแรงของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี-พวกเขา**กล่าวอย่างหนึ่งและทำอีกอย่างหนึ่ง** คนที่นำสารอย่างแท้จริงคือผู้นำทางศาสนา (ครู, นักเทศน์, มิซซันนารี, ผู้ประกาศ) ที่สอนอย่างหนึ่งแต่ดำเนินชีวิตอีกอย่างหนึ่ง มีคนแบบนั้นอยู่มากมายในวันนี้ เหล่าทายาทสมัยใหม่ของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่พระเยซูตรัสถึง พวกเขาไม่ดำเนินชีวิตตามสิ่งที่พวกเขาเทศนา- “...พวกเขาเทศนา แต่**ไม่ปฏิบัติ**” (Amplified Bible) เปาโลพูดถึงคนเหล่านั้นที่ “**ออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์** โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย” (ทิตัส 1:16) เราควรเชื่อฟังสิ่งที่มาจาก**พระวาทะของพระเจ้า**เท่านั้น เราไม่ควรปฏิบัติตาม**แบบ**อย่างที่ถูกวางไว้โดยคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าแต่ที่ปฏิเสธพระองค์โดยชีวิตที่พวกเขา**ดำเนิน**

ข้อ 4: “**ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย**”

พระคำข้อนี้แสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างของจริงและของเท็จ-คนของพระเจ้าและผู้รับใช้ของซาตาน พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีให้ประชาชนแบกภาระหนักด้วยกฎระเบียบมากมายที่เกี่ยวข้องกับความประพฤติทางศีลธรรมและพิธีการจนการถือปฏิบัติเหล่านั้นได้กลายเป็น “**ภาระหนักและแบกยาก**” ดุจหินก้อนใหญ่บนหลังของพวกเขา

ในทางกลับกัน **ความเชื่อแบบคริสเตียน**ร้องประกาศว่าเราควรวางความกระวนกระวายทุกอย่างของเราไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 ปต. 5:7)

พระเยซูทรงเชิญชวนว่า “จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา ... ด้วยว่าแอกของเรา**ก็เบากว่า** และ**ภาระของเราก็ก่อน**” (มธ. 11:29, 30)

เป็นความจริงที่เราต้องรับกางเขนแบกไว้ แต่การแบกกางเขนกับ**พระเยซู**ทำให้มันเป็นความชื่นบาน ไม่ใช่ภาระหนัก ในแอกนั้น**กับพระเยซู** ภาระทั้งหลายก็ง่ายและเบา

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่อ้างตัวว่าเป็นผู้รักขาพระราชาบัญญัติบริสุทธิ์ของพระเจ้าก็กองสมุ่ข้อถือปฏิบัติมากมายไว้บนประชาชน กฎทั้งหลายซึ่งหนักหนามากพอแล้วแบบแยกเดี่ยว แต่เมื่อถูกมัดรวมกันก็ทำให้เกิดแอกที่ทั้งประชาชนและบรรพบุรุษของพวกเขาแบกไม่ไหว (กิจการ 15:10) นอกเหนือจากการมัดภาระเหล่านั้นไว้บนประชาชนแล้ว ผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นก็ไม่ได้ให้ข้อความที่จะช่วยกำจัดภาระนั้นไปจากพวกเขาหรือแสดงให้เห็นวิธีที่จะแบกมันไหวด้วย! กระนั้นพวกผู้นำทางศาสนาคนเดียวกันเหล่านั้น “แม้แต่นิวเดียวก็ไม่จับต้องเลย”

ข้อ 5: “การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้กลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว”

ส่วนแรกของพระคำข้อนี้เปิดเผยข้อบกพร่องร้ายแรงในอุปนิสัยของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้น- นั่นคือ “การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น” นี่ขัดแย้งโดยตรงกับคำสอนของพระเยซูในคำเทศนาบนภูเขา นั้น (มธ. 6:1-18) (อัครทูตเปาโลเตือนสติ โนโคโลสี 3:23, 24 ว่า: “ไม่ว่าท่านจะทำอะไรก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่”)

มีผู้กล่าวไว้ว่าอุปนิสัยคือสิ่งที่เราเป็นเวลาที่เรายู่ตามลำพัง ไม่ถูกเห็นโดยคนอื่น ต่อมาในบทเดียวกันนี้ (มธ. 23) พระเยซูประทานคำบรรยายที่ละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่คนเหล่านี้เป็นเวลาของพวกเขาไม่ “ถูกเห็นโดยผู้คน” พวกเขาเป็นคนหัวดี, โจรปล้นพวกแม่ม่าย, พวกหาคนเข้าจารีต, ผู้กล่าวคำปฏิญาณแบบโง่เขลา, หน้าซื่อใจคดในการนมัสการและการถือปฏิบัติทั้งหลายในทางพิธีการ อย่างไรก็ตาม เมื่อพวกเขาอยู่ต่อหน้าผู้คน พวกเขาก็สร้างทำตัวเคร่งศีลธรรม ยำเกรงสิ่งต่างๆ ของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง และเชื่อฟังพระราชาบัญญัติของโมเสสอย่างระมัดระวัง! ตราบใดที่พวกเขายังดูดีอยู่ในสายตาของมนุษย์ มันก็ไม่สำคัญต่อพวกเขาว่าพวกเขาดูเป็นอย่างไรในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาเป็นพวกชอบเอาใจมนุษย์ คอยหาคำสรรเสริญของมนุษย์ ไม่ใช่แสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาถือวันสำคัญ, วันหยุด, วันเทศกาลเลี้ยงต่าง ๆ แต่พวกเขาพลาดความหมายฝ่ายวิญญาณของสิ่งที่พวกเขากำลังกระทำอยู่ไปอย่างสิ้นเชิง พวกเขาถือปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นเพื่อทำให้ผู้คนประทับใจ ไม่ใช่เพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัย ไม่ใช่ในความเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระองค์

“...เขาใช้กลักพระบัญญัติอย่างใหญ่...” ในบทที่ 22 ข้อ 37 เราได้พูดถึงหัวข้อนี้ไปแล้ว กลักพระบัญญัติคือกล่องขนาดเล็กที่มีช่องเก็บสี่ช่อง แต่ละช่องเหล่านั้นมีข้อพระคัมภีร์หนึ่งในสี่ตอนต่อไปนี้:

อพยพ 13:2-10 เพื่อเตือนความจำคนอิสราเอลว่าพระเจ้าได้ทรงนำพวกเขาออกมาจากอียิปต์อย่างไร

อพยพ 13:11-16 เพื่อเตือนความจำพวกเขาว่าพระเจ้าได้ทรงประหารบุตรหัวปีของทุกบ้านเรือนในอียิปต์และทรงทำให้การปลดปล่อยพวกเขาจากการเป็นทาสเกิดขึ้นได้อย่างไร

พระราชบัญญัติ 6:4-9 ซึ่งเตือนความจำพวกเขาให้รักพระเจ้าอย่างสูงสุดและเหนือสิ่งอื่นใด

พระราชบัญญัติ 11:13-21 ซึ่งเป็นคำเตือนให้ระวังการไม่เชื่อฟังพระเจ้า-พระพรต่างๆหากพวกเขารักษาพระบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้า, การลงโทษหากพวกเขาลืม

ข้อพระคัมภีร์สี่ตอนนี้ ซึ่งถูกบรรจุไว้ในกลักพระบัญญัติ ถูกสวมใส่โดยพวกยิวเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาระลึกถึงความดีและการอวยพรของพระเจ้าอยู่ตลอด แต่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นได้ “ทำให้กลักพระบัญญัติของตนมี

ขนาดใหญ่” อันเป็นการตั้งดูความสนใจมายังตัวพวกเขาเองเพราะการที่พวกเขาคิดว่าตัวเองเคร่งบัญญัติ ยิ่งกักพระบัญญัติมีขนาดใหญ่มากเท่าไร มันก็ยิ่งน่าจะต้องดูความสนใจมาที่ผู้สวมใส่มากขึ้นเท่านั้น

“...สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว” ในกันดารวิถี 15:38, 39 พวกยิวถูกสั่งให้ติดขอบเสื้อหรือพู่ไว้ที่มุมชายเสื้อของพวกเขา อันเป็นการบ่งบอกว่าพวกเขาเป็นหมู่ชนพิเศษของพระเจ้า พู่เหล่านั้นมีไว้เพื่อเตือนความจำพวกเขาให้กระทำตามพระบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นก็ไม่พอใจที่จะติดแค่พู่ไว้ที่มุมชายเสื้อของพวกเขาเพื่อเป็นเครื่องหมายของการที่ประชาชาติของพวกเขาได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษจากพระเจ้า พวกเขา “ขยายขนาด” พู่ขึ้น, ทำให้มันกว้างกว่าเดิม, อันเป็นการบ่งบอกว่าพวกเขาเคร่งศาสนามากกว่า, อยู่ในทางพระเจ้ามากกว่า, คนอื่น ๆ แต่เช่นเดียวกับกักพระบัญญัติที่กว้างนั้น พู่ที่ถูกขยายขนาดเป็นสิ่งหลอกลวงและหน้าซื่อใจคด พระวณะของพระเจ้าที่ถูกเก็บไว้ในกักพระบัญญัติเหล่านั้นไม่ได้ถูกเก็บซ่อนไว้ในใจของพวกเขา พู่ห้อยใหญ่ยาวเหล่านั้นที่มุมชายเสื้อบ่งบอกว่าผู้สวมใส่พู่เหล่านั้นดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้า แต่นั่นก็ห่างไกลจากความจริง พวกเขาไม่มีการรับรู้ภายในเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของพระเจ้า (2 ปต. 1:4)

ข้อ 6: “เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา”

คำภาษาอังกฤษของเรา “rooms” (“ที่”) ไม่แสดงออกถึงความหมายของภาษาเดิมตรงนี้ “ที่อันมีเกียรติ” (uppermost rooms) จริง ๆ แล้วกล่าวถึงสถานที่ (หรือที่นั่ง) ที่อยู่บนสุดที่งานเลี้ยง เพื่อที่เราจะเข้าใจเรื่องนี้ จำเป็นที่จะต้องตระหนักว่าธรรมเนียมปฏิบัติท่ามกลางพวกยิวไม่ใช่การนั่งที่โต๊ะเหมือนกับที่เราทำเวลารับประทานอาหาร แต่เป็นการเอนกายบนเก้าอี้ยาวที่อยู่รอบโต๊ะ โต๊ะเหล่านั้นถูกทำขึ้นโดยการนำโต๊ะสามตัวมาวางในแบบที่ทำให้เกิดสามด้านของสี่เหลี่ยมจัตุรัสอันหนึ่ง ซึ่งเหลือที่โล่งไว้ตรงกลางและปลายด้านหนึ่งถูกปล่อยให้เปิดว่าง รอบโต๊ะเหล่านั้นมีหมอนอิงหลายใบที่มีขนาดใหญ่พอที่จะให้คนสามคนหรือมากกว่านั้นรับประทานที่ด้านหนึ่งหรือหัวโต๊ะ แยกหรือเอนกายบนหมอนอิงเหล่านั้นและพิงตะแคงซ้าย ในการทำเช่นนั้น พวกเขา ก็เหยียดเท้าของตนให้ห่างออกไปจากโต๊ะและชูศีรษะของตนเหนือโต๊ะนั้น ดังนั้น การเอนกายใกล้กันและกัน โดยเฉพาะเมื่อพิงศีรษะบนทรวงอกของอีกคน จึงบ่งบอกถึงความสนิทสนม นั่นคือความหมายของยอห์น 13:23: “มีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู”

ข้อเท็จจริงที่เท้าถูกเหยียดให้ห่างออกไปจากโต๊ะเมื่อคน ๆ หนึ่งเอนกายตอนรับประทานอาหารก็ทำให้หญิงผู้นั้นในลูกา 7:37, 38 สามารถเข้ามาทางพระบาทของพระเยซูได้ขณะที่พระองค์รับประทานอยู่ในบ้านของฟาริสีคนหนึ่ง เพื่อที่เธอจะได้ล้างพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำตาของเธอและเช็ดน้ำตาเหล่านั้นออกด้วยเส้นผมแห่งศีรษะของเธอ ยอห์น 13:4-12 บอกเราว่าพระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวกของพระองค์ทันทีหลังจากอาหารค่ำมื้อสุดท้ายของพระองค์กับพวกเขา และไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าพระองค์ทรงล้างเท้าของพวกเขาขณะที่พวกเขาเอนกายในลักษณะนี้

ที่นั่ง “อันมีเกียรติ” ที่พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ปรารถนาที่งานเลี้ยงต่าง ๆ คงจะเป็นเก้าอี้ยาวที่อยู่ตรงกลาง ณ โต๊ะบนสุด (หรือหัวโต๊ะ) ในตำแหน่งดังกล่าวพวกเขาก็จะถูกมองเห็นโดยทุกคนที่โต๊ะนั้นและโดยทุกคนที่ผ่านเข้ามาในห้องขณะที่พวกเขานั่งอยู่เช่นกัน นี่เป็นสถานที่อันมีเกียรติและความโดดเด่น และนั่นเป็นเหตุว่าทำไมพวกเขาถึงอยากนั่งตรงนั้น

“...และที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา” เหล่านี้เป็นสถานที่อันโดดเด่นในธรรมศาลา พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริ

สี่ขอบนั่งในตำแหน่งที่สูงกว่าคนอื่น ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาเหนือกว่าคนอื่นจริง ๆ สถานที่ดังกล่าวคงจะนำสง่าราศีฝ่ายโลก และการเคารพนับถือมาจากมนุษย์ แต่บาปที่เกี่ยวข้องตรงนี้คือ บาปแห่งการคิดว่าตัวเองชอบธรรมและความเยอหยิ่ง ข้อเท็จจริงที่ว่ามันเกิดขึ้นในพระนิเวศของพระเจ้ายิ่งทำให้มันแย่กว่าเดิมเสียอีก ในข้อ 12 พระเยซูตรัสชัดเจนว่า “*ทางขึ้น*” กับพระเจ้าคือ “*ลง*”

ข้อ 7: “*กับขอรับการค้ำบัที่กลางตลาด และขอใ้คนเรียกเขาว่า ‘รับปี รับปี’*”

มันไม่สำคัญว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีรวมตัวกันที่ไหนกับเพื่อนฝูงของพวกเขา-การกินเลี้ยง, การนมัสการ, หรือในธุรกิจ-พวกเขาอยากเป็นที่หนึ่ง, สำคัญที่สุดและอยู่บนสุด ในตลาดผู้คนหมู่มากจากทุกชนชั้นมารวมตัวกัน กระทั่งทุกวันนี้ในหลายประเทศตลาดคือที่ชุมนุมหลักสำหรับคนเหล่านั้นที่มาเพื่อที่จะขาย, เพื่อที่จะซื้อ, หรือแค่เพื่อที่จะเห็นคนอื่น ๆ ที่มาแล้วเพื่อขายหรือซื้อ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นอยากได้รับความสนใจเป็นพิเศษทุกหนแห่ง พวกเขาชอบที่จะถูกค้ำบัในตลาด พวกเขาอยากใ้คนทั้งปวงแสดงความเคารพเป็นพิเศษต่อพวกเขาและเรียกพวกเขาว่า “*รับปี รับปี*”

นี่เป็นชื่อเรียกแสดงความเคารพซึ่งบอกเป็นนัยถึงความยิ่งใหญ่ ดังนั้นการถูกค้ำบัว่าเป็น “*รับปี*” จึงเทียบเท่ากับการถูกยกย่องว่าเป็น “*ผู้ยิ่งใหญ่*” ชื่อเรียกนี้ถูกยกใ้แก่บรรดาอาจารย์สอนพระราชบัญญัติที่โดดเด่นท่ามกลางพวกยิว และความรู้สึกร่วมของการใช้ชื่อเรียกนั้นก็บ่งบอกว่าคน ๆ นั้นที่ถูกเรียกเป็นผู้มีสิทธิอำนาจและความสามารถที่จะสอนผู้อื่น สำหรับพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี มันบ่งบอกถึงความเหนือกว่าของพวกเขาเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ

บาปที่น่าเกลียดนี้มีอยู่แพร่หลายทุกวันนี้ และมันเป็นบาปที่ผู้เชื่ออาจตกไปในนั้นได้อย่างง่ายดาย พระวจนะของพระเจ้าสอนว่าคริสเตียนควรมีใจถ่อม เดินอย่างถ่อมใจต่อหน้าคนทั้งหลาย พระคริสต์จะต้องเป็นแบบอย่างของเราในสิ่งสารพัดไม่ว่าเราจะทำอะไรในชีวิตคริสเตียนก็ตาม เปาโลแสดงความจริงข้อนี้อย่างตรงตามเหลือเกินในฟิลิปปี 2:3-14:

“*อย่าทำสิ่งใดในทางทุ่มเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๆ ด้วย*”

“*ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างทีพระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้านิรมิตทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองใ้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน*”

“*เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงใ้แก่พระองค์ เพื่อ ‘หัวเข่าทุกหัวเข่า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ไ้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแต่พระเจ้าพระบิดา*”

“*เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายใ้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่ใ้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงใ้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ทั้งใ้ท่านมีใจปรารถนาและใ้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์ จงกระทำการสารพัด*”

โดยปราศจากการบ่นและการทู่เถียงกัน”

ในฐานะคริสเตียนเราต้องระวังอยู่เสมอและตลอดเวลาเกรงว่าพญามารจะทำให้เราอึดอัดในความสามารถและผลกำลังของเราเอง แทนที่จะอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราต้องจำไว้ว่าเราไม่ “คิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจาก**พระเจ้า**” (2 คร. 3:5)

ข้อ 8: “ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ‘รับบี’ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด”

“ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ‘รับบี’...” บาบแห่งความเยอหยิ่งในการให้เกียรติผ่านทางชื่อเรียกต่าง ๆ ซึ่งยกคนหนึ่งเหนือกว่าอีกคนหนึ่งถูกห้ามไว้ จะต้องไม่มีความเยอหยิ่งเช่นนั้นอยู่ท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายเลย เพราะอะไรหรือ? พระเยซูทรงอธิบายว่า: “ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือ**พระคริสต์** และท่านทั้งหลายเป็น**พี่น้องกันทั้งหมด**” แผนการและแผนงานที่พระเจ้าทรงวางไว้แล้วเพื่อบุตรทั้งหลายของพระองค์นั้นช่างงดงามเพียงไร! มีพระอาจารย์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น-**พระคริสต์** และในครอบครัวของพระเจ้าเราทั้งหลายเป็น**พี่น้องกัน** เหล่าสาวกของพระเยซูอยู่ระดับเดียวกัน คนหนึ่งไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าอีกคนและพวกเขาจะต้องไม่โลกหรือรับชื่อเรียกใดที่จะบอกเป็นนัยว่าคนหนึ่งถูกยกสูงเหนือกว่าคนอื่น ๆ ที่เหลือ พวกเขาจะต้องไม่มีชื่อเรียกใดที่ในสายตาของมนุษย์จะทำให้พวกเขาดูเหมือนว่าเหนือกว่าพี่น้องของตน

กรุณาสังเกต-นี่ไม่ใช่ข้อเสนอนะ มันเป็นคำบัญชาที่ชัดเจน พวกเขาจะต้องปฏิเสธสิ่งใดก็ตามที่จะทำให้เกิดการแบ่งแยกระหว่างพวกเขาหรือทำลายความเป็นเอกภาพของพวกเขา

ผมหวังว่าผู้อ่านทั้งหลายของผมจะให้ถ้อยการอ้างอิงส่วนตัวในที่นี้: โดยส่วนตัวแล้วผมไม่สนเรื่องชื่อเรียกต่าง ๆ เลย ผมคงไม่โกรธใครก็ตามที่เรียกผมว่า “ศาสนาจารย์กรีน” แต่ผมก็ไม่แสวงหาที่จะถูกเรียกเช่นนั้น มันเป็นที่รึ้นหูของผม หากผมถูกเรียกแค่ “นักเทศน์กรีน” ผมเชื่อว่ามันถูกต้องเหมาะสมอย่างสมบูรณ์แบบที่สมาชิกทั้งหลายของคริสตจักรจะเรียกเหล่าผู้รับใช้ของตนว่า “ศิษยาภิบาล” แต่ผมไม่เคยเป็นศิษยาภิบาล ผมเป็นผู้ประกาศและผมไม่เคยปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของศิษยาภิบาลเลย

นอกจากนี้ มีผู้คนที่ได้รับใบปริญญาต่าง ๆ ซึ่งพวกเขามีสิทธิ์ใช้อย่างแน่นอน เช่น ปริญญาเอกด้านพระเจ้า, ปริญญาเอกด้านจดหมาย, ปริญญาเอกด้านพระราชบัญญัติ, ปริญญาเอกด้านเทววิทยา: แต่ผมสังเกตเห็นแล้วว่าคนเหล่านั้นเป็นคนถ่อมใจเกือบเสมอ การถูกเรียกว่าเป็น “ด็อกเตอร์” ไม่ทำให้พวกเขาผยองด้วยความเยอหยิ่ง

ในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่มีชนชั้นสูงและชนชั้นต่ำ- “เพราะว่า (เราทั้งหลาย) เป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (กท. 3:26) อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้ที่ปรารถนาจะถูกเรียกว่า “ศาสนาจารย์นี้และนั่น” ก็มีความผิดในเรื่องความเยอหยิ่งและเกียรติยศจอมปลอมเหมือนกับพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีในสมัยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอยู่บนโลกนี้ ผู้รับใช้ที่มีการเติมถ้อยของพระวิญญาณและที่อยากทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัยวันแล้ววันเล่าจะแสดงออกถึงความถ่อมใจ ไม่ใช่ท่าทีที่เยอหยิ่ง

ข้อ 9: “และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์”

“และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา” ไม่ได้กล่าวถึงบิดาฝ่ายโลกของเราจากมุมมองของเนื้อหนัง พระเจ้าทรง

บัญชาว่า “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ประทานให้แก่เจ้า” (อพย. 20:12) เปาโลนำเรื่องนี้มากล่าวแก่เราในเอเฟซัส 6:1-3: “ฝ่ายบุตรจงนบถเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า’ (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) ‘เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก’” ผู้เชื่อทั้งหลายควรและจะ-ให้เกียรติบิดาและมารดาฝ่ายโลก มันกำลังกล่าวถึงอาณาจักร*ฝ่ายวิญญาณ* การลืมนื้อหนัง ที่พระเยซูทรงห้ามเราไม่ให้เรียกมนุษย์คนใดว่า “*พระบิดา*”

คำว่า “บิดา” ที่ถูกใช้ในที่นี้บ่งบอกถึงความเหนือกว่าฝ่ายวิญญาณ, ความโดดเด่น, สิทธิอำนาจ, สิทธิที่จะบัญชา, การอ้างสิทธิ์ในบางแง่มุมที่เฉพาะเจาะจง *คริสเตียนทั้งหลายเป็นหนึ่งในเดียวกันในพระคริสต์* พระเจ้าเท่านั้นทรงอยู่สูงสุด และทรงมีสิทธิอำนาจสูงสุด ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องไม่ยอมให้มนุษย์คนใดดำรงตำแหน่งผู้กำกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราได้ อันที่จริงแล้วพระเยซูกำลังตรัสว่า “*ให้เราแสดงให้ท่านทั้งหลายเห็นความลึกลับพันธของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์*” สามสิ่งรวมกันเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วคนหนึ่ง:

1. สิ่งที่เขาเป็นในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่ง
2. สิ่งที่เขาเชื่อ
3. สิ่งที่เขากระทำในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่ง

คริสเตียนคนนั้นต้องเชื่อหลักคำสอนที่ถูกต้อง และหากเขาดำเนินอย่างที่เขาควรดำเนินเขาก็ต้องประสบกับการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์วันต่อวัน นั่นหมายความว่าเขาต้องยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระวิญญาณทุกวันหากเขาอยากประพฤติตามความเชื่อแบบคริสเตียนเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

สำหรับมนุษย์ที่อยู่ภายใน คริสเตียนคนนั้นต้องการสามสิ่ง:

1. ชีวิตจากพระเจ้า (พระองค์ผู้เดียวที่สามารถประทานชีวิตได้)
2. คำสั่งสอนจากพระอาจารย์ (พระวาทาสุดท้าย)
3. การชี้แนะ (มนุษย์สามารถถูกนำพาในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมได้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น)

พระเยซูทรงเทศนาคำเทศนาหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ในยอห์น 14:1-6:

“อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อที่เราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย ท่านทราบว่าจะไปที่ไหน และท่านก็รู้จักทางนั้น”

“โรมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “*เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา*”

ในเก้าคำพระเยซูทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอด, คำสั่งสอน, และการชี้แนะ: “*เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต!*”

“...เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์” ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถถ่ายทอดชีวิตฝ่ายวิญญาณไปยังคนที่ไม่เชื่อได้ ผู้กำกับฝ่ายวิญญาณของเรามีเพียงผู้เดียว และผู้นั้นคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เราจะต้องไม่ตั้งมนุษย์คนใดให้เป็นอาจารย์ที่ไม่มีวันสอนผิดเด็ดขาด ไม่มีมนุษย์คนใดมีสิทธิ์ที่จะสอนสิ่งใดนอกจากสิ่งที่พระเจ้าทรงสอนแล้วในถ้อยคำของพระเยซู ถ้อยคำที่ถูกบันทึกลงในภาคพันธสัญญาใหม่ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเหล่าผู้บริสุทธิ์ ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อที่มีต่อพระเจ้านั้นมีความใกล้ชิดพอ ๆ กับความสัมพันธ์ของบุคคลอื่นใดที่มีต่อพระเจ้า และพระคริสต์ทรงเป็นคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5)

ข้อ 10: “อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ‘นาย’ ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์”

ผู้นำหรือผู้ชี้ทางคือความหมายตรงตัวของ “นาย” ในพระคำข้อนี้ มันกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ไปก่อนคนอื่น ๆ เพื่อที่จะนำและชี้ทางพวกเขา

อย่างไรก็ตาม คุณจะหมายเหตุว่าไม่มีสิ่งใดในพระคำตอนนี้ที่ห้ามมนุษย์ไม่ให้ใช้ชื่อเรียกที่แสดงถึงความเคารพอันเหมาะสมต่อบุคคลที่ดำรงตำแหน่งพลเรือนและให้เกียรติพวกเขาเพราะตำแหน่งนั้น ๆ ของพวกเขา ตรงกันข้าม ในมัทธิว 22:21 พระเยซูทรงเน้นย้ำเรื่อง “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์”

ในโรม 13:7 เปาโลสั่งว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ ส่วนอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น”

จากนั้นใน 1 เปโตร 2:17 เราอ่านว่า: “จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์”

แต่ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงห้ามไม่ให้ผู้เชื่อทั้งหลายใช้ชื่อตำแหน่งและเกียรติยศต่าง ๆ ซึ่งยกชูพวกเขาเหนือพี่น้องของตนและเปิดโอกาสสำหรับความเยอหยิ่งและเกียรติยศจอมปลอม

“...ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์” พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่นำพาและชี้ทางคริสเตียน พระองค์ทรงชี้ทางเราผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระผู้ปลอบประโลมใจที่ถูกสัญญาไว้ในยอห์น 16:7-15:

“อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ถึงความผิดบาปนั้นคือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

“เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เราสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย”

ใน 1 ยอห์น 2:20, 27 ยอห์นผู้เป็นที่รักบอกเราว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้อะไร...แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าท่านได้รับการเจิมนั้นสอนท่านให้อะไรทุกอย่าง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น”

สุดท้าย ทิตัส 2:11-13 ประกาศว่า: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว **สอนให้** เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา”

ด้วยเหตุนี้ นายของเราจึงมีแต่**ผู้เดียว “คือพระคริสต์”**

ข้อ 11 และ 12: “**ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น**”

บทเรียนเดียวกันนี้ถูกสอนบางส่วนในมัทธิว 20:27 ที่พระเยซูทรงประกาศว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน” และจากนั้นถูกเสริมในข้อ 28 ว่า “อย่าง**ที่** บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” ความถ่อมใจเป็นพระราชาบัญญัติแห่งอาณาจักรของพระองค์ ยิ่งเราคิดตัวเองแบบถ่อมใจมากเท่าไร เราก็ยิ่งผงาดสูงขึ้นกับพระเจ้ามากเท่านั้น เนื้อหนังกบฏใส่คำสอนนี้แต่มันเป็นความจริงจากข่าวประเสริฐ

“**ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง...**” ความถ่อมใจเป็นบทเรียนหนึ่งซึ่งต้องการการทวนซ้ำบ่อย ๆ ในยุคสมัยนี้แห่ง “เหล่านักศาสนา” มีอาชีพและนิกายทั้งหลายที่เยอหยิ่ง มันเป็นเรื่องที่คนทั่วไปรู้กันว่าบางคนป็นข้ามหัว ผลักให้พ้นทาง และพ้นทั้งสิ่งใดหรือผู้ใดก็ตามที่อาจขวางทางพวกเขาในการป็นขึ้นไปถึงยอดบนสุดแห่งความสำเร็จซึ่งพวกเขาได้ตั้งไว้เป็นเป้าหมายของตน หลายครั้งการหลอกลวงและการฉ้อโกงเข้ามามีส่วนในการบรรลุความไฝ่ฝันส่วนตัวอย่างเห็นแก่ตัว สำหรับคริสเตียน ความไฝ่ฝันเช่นนั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงห้ามไว้ ขอให้เราจดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้กมลลิขิตชีวิตของมนุษย์ ไม่ว่าโลกจะยอมรับข้อเท็จจริงนี้หรือไม่ก็ตาม ผู้เชื่อทั้งหลายถูกสอนให้ถือปฏิบัติความถ่อมใจ และหากผู้ใดเลือกที่จะยกชูตัวเองขึ้นเหนือพี่น้องของตน เขาก็ “**จะถูกเหยียดลง**”

ในเอเสเคียล 21:26 เราอ่านว่า: “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงปลดผ้าโพก และถอดมงกุฎออกเสีย สิ่งต่างๆจะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น **ให้ยกย่องคนที่ต่ำขึ้น และให้กดคนที่สูงลง**” นี่เป็นตอนหนึ่งในพระคัมภีร์ที่คล้ายกับข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ บุคคลใดก็ตาม จะเป็นผู้เชื่อหรือคนไม่เชื่อ เป็นคนโง่เขลาที่จะเอาความคิดอันจำกัดและอ่อนแอของตนมาสู้กับพลังกำลังและแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าผู้ทรงไร้ขีดจำกัด! ความมักใหญ่ใฝ่สูงส่วนตัวไม่ควรมีบทบาทท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายเลย

“**...ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น**” ความถ่อมใจที่แท้จริงไม่มีเวลาที่จะคิดถึงตัวเองหรือหลงระเริงอยู่ในการยกย่องตัวเอง ความถ่อมใจที่แท้จริงยังอยู่กับการปรนนิบัติผู้อื่นเสมอ มีคนมากมายที่ “พูดและไม่ทำ” แต่ความถ่อมใจที่แท้จริงแสดงออกเป็นการรับใช้แบบคริสเตียนโดย**การ**ทำอย่างสอดคล้องกับสิ่งที่ถูกพูด ผู้เชื่อทั้งหลายเอ๋ย เชื่อใจได้เลยว่า

ความถ่อมใจที่แท้จริงจะนำไปสู่การยกชูในเวลาอันดีของพระเจ้าเองและในวิธีของพระเจ้าเอง

ในพระคำสิบสองข้อนี้ในบทนี้เราเห็นการเปิดเผยของพระเยซูเกี่ยวกับความล้มเหลวของพวกผู้ปกครองยิว เราต้องจำไว้ว่าพระองค์ไม่เคยขัดแย้งกับประชาชนเลย พระองค์ทรงต่อสู้กับพวกผู้ปกครองในศาสนา คนเหล่านั้นที่ใช้สิทธิอำนาจของตนอย่างผิด ๆ และสอนสิ่งเทียมเท็จ เมื่อใดก็ตามและที่ใดก็ตามที่ความกริ้วของพระคริสต์ถูกสำแดงออกมา มันก็ไม่ใช้ต่อฝูงชนเหล่านั้นแต่ต่อพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นอย่างชัดเจน เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรฝูงชนเหล่านั้น พระองค์ก็เกิดพระทัยเมตตากรุณา พระองค์ทรงเห็นพวกเขาถูกแกล้งไม่มีผู้เลี้ยง (มธ. 9:36) พระองค์ทรงมองดูพวกเขาด้วยความกรุณา และทรงรักษาคนเจ็บป่วยท่ามกลางพวกเขา (มธ. 14:14) พระองค์ทรงมองไปยังฝูงชนเหล่านั้นและทรงมีความเมตตากรุณาต่อพวกเขาเพราะว่าพวกเขาหิว (มธ. 15:32) และพระองค์ทรงเลี้ยงอาหารพวกเขา แต่เมื่อพระองค์ทรงมองไปยังพวกครูสอนเท็จเหล่านั้น, พวกผู้นำที่ตาบอด, พระองค์ก็ทรงเกิดความเดือดดาลและความกริ้วโกรธ “มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก” (มก. 3:5)

พวกครูสอนเท็จยืนอยู่ระหว่างคนบาปกับพระเจ้าโดยการตีความผิดเรื่องหนทางแห่งความรอดและน้ำพระทัยของพระเจ้า คนของพระเจ้าที่แท้จริงสอนและเทศนาพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะสอนว่าความเชื่อแบบคริสเตียนคือชีวิตใหม่ในพระคริสต์- “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย, ความหวังแห่งสง่าราศี” พระคริสต์ทรงเป็นชีวิต ความจริงสอนสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างเดียวเท่านั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย สิ่งที่พระเจ้าตรัสแล้วควรถูกต้องตามทีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเท่านั้น

ศาสนาที่แท้จริงคือชีวิตของพระเจ้าในจิตวิญญาณหรือจิตใจของมนุษย์ และชีวิตนั้นมาโดยการถ่ายทอดของพระองค์เท่านั้น พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:14-16)

หนทางเดียวเท่านั้นที่จะได้มาซึ่งชีวิตนิรันดร์คือโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมสโปดกของพระเจ้า- การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ในยอห์น 12:32, 33 พระองค์ตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” และจากนั้น เพื่อที่จะได้ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไร พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงตีความว่า: “พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร”

“และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท... เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยอห์น 8:32, 36) ความจริงเท่านั้นทำให้มนุษย์เป็นไท พระเยซูทรงเป็นสิทธิอำนาจสุดท้าย, สิทธิอำนาจแห่งความจริงที่ขาดไม่ได้, ไม่ใช่สิทธิอำนาจของการตีความความจริง นั่นคือ พระเยซู มิได้ตรัสว่า “เราสอนความจริง... เราประกาศความจริง... เรามาแล้วเพื่อที่จะอธิบายความจริง” พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นความจริง” (ยอห์น 14:6)

ชีวิตนิรันดร์เป็นของขวัญของพระเจ้าที่ประทานแก่มนุษย์ และของขวัญนั้นก็มาจากพระเจ้าโดยตรง มันไม่ได้มาทางมนุษย์คนใดที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นบาทหลวงทางการ มันไม่ได้มาทางศิลาศักดิ์สิทธิ์ มันไม่ได้มาทางพิธีบัพติศมา ชีวิตนิรันดร์

เป็นของขวัญของพระเจ้า และโดยการยอมรับของขวัญนั้นเท่านั้นเราจึงสามารถครอบครองชีวิตนิรันดร์ได้

มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของผู้เชื่อจำนวนมากเมื่อพวกเขาตระหนักว่าอำนาจเดียวที่ผู้เชื่อต้องยอมจำนนคืออำนาจแห่งชีวิตของพระเจ้าในมนุษย์ภายใน ไม่มีคริสตจักรใด กลุ่มคนตั้งทางศาสนาหรืออาจารย์คนใดที่มีสิทธิ์กำหนดกฎและข้อบังคับต่าง ๆ ให้คริสเตียนปฏิบัติตามได้ในเรื่องของแนวทางการประพฤติแบบคริสเตียน กฎและข้อบังคับเหล่านั้นถูกเขียนไว้เรียบร้อยแล้ว พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกมันและประกาศพวกมันในพระวจนะของพระองค์แล้ว และคริสตจักรท้องถิ่นและเราทั้งหลายในฐานะผู้เชื่อแต่ละคนก็ต้องปฏิบัติตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในใจขณะที่พระองค์ทรงนำพาเรา

วิบัติแปรประการที่ถูกประกาศแก่

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี

พระคำตอนนี้มีถ้อยคำที่เผ็ดร้อนและรุนแรงมากที่สุดเท่าที่พระเยซูเจ้าเคยตรัสขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนโลกนี้ ในมัทธิว 5:20 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์” และบัดนี้ ในการประกาศวิบัติแปรประการนี้ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นโดยการเปรียบเทียบว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้ล้มเหลวและเสื่อมจากความชอบธรรมของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม เราจะต้องจดจำให้ขึ้นใจว่าพระเยซูไม่มีความพอพระทัยในความตายของคนชั่วเลย เรากระทำความรุนแรงต่อพระวิญญาณหากเราพลาดโทษเสียของคำประกาศเหล่านี้และพลาดที่จะมองเห็นความสงสารซึ่งปรากฏชัดเจนอยู่ทั่ววิบัติทั้งชุดนี้ *พระเจ้าทรงเป็นความรัก* (1 ยอห์น 4:8) แต่พระเจ้าก็ทรงเป็น “*เพลิงที่เผาผลาญ*” เช่นกัน (ฮีบรู 12:29)

ในโรม 11:22 อัครทูตเปาโลเตือนใจเราว่า “เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้ากับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย”

ในข้อพระคำทั้งหลายที่เราจะศึกษาตอนนี้ เราจะเห็นความเข้มงวดของพระเยซูเช่นเดียวกับความรักที่ดีต่อความชอบธรรมที่แท้จริงอันไม่ยอมอ่อนข้อของพระองค์ พระองค์ทรงเข้มงวด พระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ แต่ถ้าเราอ่านพระคำตอนนี้อย่างตั้งใจและด้วยใจอธิษฐาน เราก็จะเห็นหลักฐานของความโศกเศร้า, น้ำตา, และความสงสารอยู่ทั่วคำเทศานี้ทั้งหมดเช่นกัน เราจะได้ยินเสียงฟ้าผ่าแห่งการพิพากษาและการกล่าวโทษ แต่เราต้องระวังที่จะไม่พลาดน้ำตาที่พระเยซูทรงหลั่งให้ประชาชนของพระองค์ เราคงจะกระทำความรุนแรงต่อความหลักแหลมของพระคำตอนนี้หากเราเอาเฉพาะฟ้าผ่าใส่ไว้ในคำวิบัติเหล่านี้และล้มเหลวที่จะเห็นความกรุณาที่เต็มล้นอยู่ในพระทัยยิ่งใหญ่ของพระเยซูขณะที่พระองค์ตรัสกล่าวโทษนี้แก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี, พวกผู้ปกครองทางศาสนาของประชาชนของพระองค์เอง

วิบัติที่หนึ่ง:-

ข้อ 13: “*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่ง*

สวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้”

เห็นได้ชัดว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเข้ามาใกล้พอที่จะได้ยินว่าพระเยซูกำลังตรัสอะไร ไม่ว่าจะยังไง พระองค์ก็ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขาอย่างเฉพาะเจาะจง: “**วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด!**”

วิบัติแรกนี้ถูกกล่าวเพราะว่าเท่าที่พวกเขาจะทำเช่นนั้นได้ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้ “**ปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์**” ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้า! พวกเขาเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกในขณะนั้นและพวกเขาควรที่จะช่วยเหลือผู้คนให้พบทางแคบนั้น แต่แทนที่จะช่วยเหลือผู้คนให้เข้าไปในอาณาจักรนั้นพวกเขากลับขัดขวางคนเหล่านั้น

“...**เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้**” พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พร้อมกับชนชาติยิวโดยรวม รอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ แต่ถึงแม้ว่าเหล่าศาสนาดพยากรณ์ของพวกเขาได้บอกล่วงหน้าอย่างละเอียดแล้วถึงวิธีการ, สถานที่, และทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาอย่างไร, ที่ไหน, จากแห่งหนใดและแก่ผู้ใด เหล่าคนที่มักใหญ่ใฝ่สูงที่เยอหยิ่งและหัวสูงที่นำประชาชาตินั้นก็ไม่ยอมรับพระเมสสิยาห์เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว

ในความคิดของพวกเขา พวกเขาเฝ้าพระคัมภีร์และออกแบบพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเอง พระองค์จะต้องเป็นผู้พิชิตที่เปี่ยมอำนาจ เป็นบุคคลที่สามารถโค่นล้มการปกครองของโรมและปลดปล่อยอิสราเอลจากการตกเป็นทาสของโรมได้ พระองค์จะต้องสถาปนาอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ซึ่งในอาณาจักรนั้นพวกเขาจะมีบทบาทแบบเผด็จการในความเจิดจรัสแบบกษัตริย์ ชายชวามาซาเรธคนนี้ไม่มีความคล้ายคลึงกับสิ่งที่พวกเขาคาดไว้ในหัวเลยว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะต้องเป็นอย่างไร พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, แต่พวกเขาก็เข้าใจว่าพระองค์เป็นบุตรที่ไม่ประสีประสาของช่างไม้ในหมู่บ้านคนหนึ่ง พระองค์ทรงสอนความรัก, ความเมตตา, การยกโทษให้, ไม่ใช่การกบฏและการก่อการจลาจล พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าหลักคำสอนเหล่านั้นของพระเยซูจะโค่นล้มและพิชิตโรมได้อย่างไร! พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระคริสต์หรือหลักคำสอนเหล่านั้นของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาเองจึงไม่ยอมเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์, อาณาจักรนั้นซึ่งพระองค์ตรัสถึงว่าไม่ได้เป็นของโลกนี้ (ยอห์น 18:36)

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทำตัวเป็นเยี่ยงอย่างของการปฏิเสธพระเยซู และพวกเขาก็ยุยงประชาชนให้ต่อต้านพระองค์ พวกเขาสอนสิ่งผิดอีกด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงยืนขวางทางคนเหล่านั้นที่อยากเข้าไปในอาณาจักรนั้นโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พวกเขาข่มเหงคนเหล่านั้นที่ยอมรับและติดตามพระองค์อย่างแท้จริง พวกเขาเป็นก้อนหินสะดุดในทางเดินของคนเหล่านั้นที่อยากกลายเป็นบุตรที่แท้จริงของพระเจ้าจริง ๆ ผู้ชนมหาศาลเหล่านั้นเดินตามคำสอนเท็จของเหล่าผู้นำของตนและประตูสวรรค์ก็ถูกปิดแก่พวกเขาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา

วิบัติที่สอง:-

ข้อ 14: “**วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และเสร้างอิฐฐานเสี้ยยิตยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น**”

วิบัติที่สองนี้ถูกสนับสนุนโดยข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงสองประการ:

(1) “พวกเจ้ารีบเอาเรือนของหญิงม่ายและ

(2) แสร้งอธิษฐานเสียยี่ดียว”

บาปอันใดอันหนึ่งในสองแบบนี้ก็คงจะหนักหนาสาหัสแฉ่แล้ว แต่ทั้งสองแบบรวมกันก็เพียงพอที่จะทำให้คนเหล่านั้นที่มีความผิดต้องถูกโยนลงไปนรกขุมลึกสุด!

ในภาคพันธสัญญาเดิม หญิงม่ายถูกคิดว่าอยู่ภายใต้การดูแลเป็นพิเศษของพระเยโฮวาห์ ในเพลงสดุดี 68:5 ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าพ่อ และทรงเป็นผู้พิพากษาของหญิงม่าย”

ในเพลงสดุดี 146:9 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าดูคนต่างด้าว พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว”

สุภาพิต 15:25 สัญญาว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงรื้อเรือนของคนเยอหยิ่ง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่ายคงอยู่”

ในพระราชบัญญัติ 24:17-22 เราพบคำสั่งพิเศษที่ถูกให้ไว้แก่ชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับ “คนต่างด้าว”, “ลูกกำพร้าพ่อ”, และ “หญิงม่าย”

แม้แต่ในสมัยของคริสตจักรยุคต้น คำสั่งพิเศษต่าง ๆ ก็ถูกให้ไว้เกี่ยวกับการดูแลพวกหญิงม่าย (กรูณาอ่านกิจการ 6:1 และ 1 ทิโมธี 5:2-16)

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งผู้คนเชื่อว่าเป็นสุดยอดนักศึกษาระดับคัมภีร์ รู้อย่างแน่นอนว่าผู้คนที่ฉ้อโกงพวกหญิงม่ายจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับการกระทำผิดเหล่านั้น

“เรือน” ที่ถูกใช้ตรงนี้หมายถึง *ทรัพย์สิน*, *ทรัพย์สิน* ของไม่ว่าจะชนิดใด และไม่จำเป็นต้องหมายถึงที่อยู่อาศัยของพวกนางเท่านั้น ที่ว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี “รีบเอาเรือนของหญิงม่าย” นั้นหมายความว่าพวกเขาเสแสร้งว่าห่วงใยคนยากจนและพวกหญิงม่ายและอยากช่วยเหลือคนเหล่านั้น โดยข้อสนับสนุนหนึ่งประการหรือหลายประการหรือการเสแสร้งต่าง ๆ พวกเขาได้โน้มน้าวพวกหญิงม่ายให้ฝากการจัดการทรัพย์สินไว้กับพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นผู้จัดการหรือผู้ดูแลทรัพย์สินนั้น-และมันเป็นเพียงก้าวเดียวเท่านั้นจากตำแหน่งนั้นไปสู่การควบคุมและการได้มาซึ่งทรัพย์สินนั้นโดยสมบูรณ์เพื่อตัวพวกเขาเอง

การปฏิบัติแบบเดียวกันนี้ โดยสาระสำคัญแล้ว ยังอยู่กับเราเหมือนเดิมวันนี้ในหลากหลายรูปแบบที่ทันสมัย ผู้คนถูกสอนจากธรรมาสน์ว่า “การถวายทรัพย์สิน” เป็นคำบัญชาหนึ่ง และถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟังคำบัญชานั้นพวกเขาก็จะถูกพิพากษา ในขณะที่เดียวกัน-และจากธรรมาสน์เดียวกันนั้น-มีการบอกเป็นนัยว่าคนเหล่านั้นที่ถวายด้วยใจกว้างขวางก็จะถูกปฏิบัติในความกรุณาและพระคุณ ความเชื่อแบบคริสเตียนอันบริสุทธิ์ไม่สอนเช่นนี้ แต่ศาสนาที่ถูกก่อตั้งสอนเช่นนี้

การถวายทรัพย์สินเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ ผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วไม่ต้องการคำบัญชาใดจากศิษยาภิบาลหรือใครอื่นเพื่อทำให้เขาอยากถวายทรัพย์สินเพื่อช่วยในงานของพระเจ้า เขาจะถวายทรัพย์สินเพราะพระวิญญาณที่ทรงนำทางคริสเตียนผู้นั้นในเรื่องอื่น ๆ ทั้งหมดจะทรงนำพาเขาเช่นกันในการถวายทรัพย์สินของเขา-ว่าจะถวายทรัพย์สินที่ไหน, เมื่อไร, และเท่าไร เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายถวายทรัพย์สินจากใจแห่งความรัก ถึงแม้ว่าการถวายทรัพย์สินของพวกเขาอาจเป็นการเสียสละบ่อย ๆ พวกเขาก็เกี่ยวเก็บความชื่นชมยินดีอันยากที่จะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี; แต่ในหลายกรณีวันนี้ คนยากจน

ถวายมากกว่าที่พวกเขาสามารถถวายได้เพียงเพราะว่าพวกเขากลัวการไม่ถวาย!

คนเหล่านั้นที่ถูกพระเยซูประณามก็*เสแสร้ง*ว่ามีความเห็นอกเห็นใจต่อพวกหญิงม่าย และปฏิบัติการไต่เต้าของพวกเขา ก็ถูกกระทำอย่างซ้ำของเสียจนประชาชนทั่วไปจับไม่ได้ แต่พระเยซูทรงเปลื้องผ้าคลุมแห่งความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาออกไปและเปิดเผยสภาพที่แท้จริงแห่งใจชั่วร้ายของพวกเขา

“...และ*เสแสร้ง*อธิษฐานเสี้ยยียาว...” นี่เป็นหนึ่งในเครื่องปกปิดเหล่านั้นที่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีใช้สำหรับการหลอกลวงคนเหล่านั้นที่พวกเขากำลัง*เสแสร้ง*ว่าช่วยเหลืออยู่ พวกเขาอธิษฐานเสี้ยยียาว แต่คำอธิษฐานเหล่านั้นก็เป็นเพียงการ*เสแสร้ง*อย่างหนึ่งเท่านั้น

พระเยซูไม่ได้กำลังประณามคำอธิษฐานยาว ๆ ใน*ตัวมันเอง* พระองค์เองบางครั้งก็ทรงอธิษฐานตลอดทั้งคืน และผมทราบจากประสบการณ์ส่วนตัวว่ามีหลายครั้งที่คริสเตียนต้องกักตัวอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าเป็นเวลาหลายชั่วโมงเพื่อร่วมสัจธรรมกับพระองค์ มันไม่ใช่ความยาวนานของคำอธิษฐานที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงประณาม แต่เป็นการ*เสแสร้ง*, ความหน้าซื่อใจคด, ของการอธิษฐานแบบนั้นต่างหาก

ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าคำอธิษฐานแบบนั้นบางครั้งก็ยาวนานถึงสามชั่วโมง *ไลท์ฟุต* เขียนว่าพวกฟาริสีหลายคน*ตรีกตรอง*นานหนึ่งชั่วโมง, พวกเขา*อธิษฐาน*นานหนึ่งชั่วโมง, และจากนั้นก็*ตรีกตรอง*อีกหนึ่งชั่วโมง พวกเขากระทำเช่นนี้ในสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ที่พวกเขาแน่ใจว่าจะถูกพบเห็นโดยคนอื่น ๆ ดังนั้น ขณะที่พวกเขา “*ตรีกตรอง*” ก่อนและหลังการอธิษฐานเสียงดังและยาวนานของตน ผู้คนที่เห็นพวกเขาก็คิดว่าพวกเขากำลังมีสัจธรรมกับพระเจ้า

คนที่อธิษฐานเสียงดังยาวนานในคริสตจักรในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าน่าจะไม่ได้อธิษฐานเลยในระหว่างสัปดาห์ หากเขาได้อธิษฐาน เขาก็ไม่น่าจะใช้เวลานานขนาดนั้นเพื่อบอกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเขาอยากให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบสิ่งใด หรือเพื่อทูลขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้กระทำการที่เขาอยากให้พระองค์กระทำ ไขแล้วครับมีหลายครั้งที่เราต้องอธิษฐานยาวนาน บางทีก็ตลอดทั้งคืน แต่ไม่ใช่ในที่สาธารณะเพื่อให้คนอื่นเห็น (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ อ่านมัทธิว 6:5-7)

การ*ตรีกตรอง*, ในสถานที่อันเหมาะสมของมันและภายใต้ความหมายที่เหมาะสมของมัน, ก็กลายเป็นนิสัยอย่างหนึ่งของชีวิตคริสเตียน คำ ๆ นี้ปกติแล้วถูกใช้ในการเชื่อมโยงกับการใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับเรื่องศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ยกตัวอย่างเช่น ดาวิดเขียนไว้ว่า:

“บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็เป็นสุข แต่ความปิตินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ *เขา*ไตร่ตรอง*ถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน*” (เพลงสดุดี 1:1, 2)

เพลงสดุดี 63:5, 6 แสดงออกถึงความคิดอันงดงาม ดาวิดทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “จิตใจของข้าพระองค์จะอิมหน้าดังกินไขกระดูกและไขมัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ชื่นบาน เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และ*ตรีกตรองถึงพระองค์ทุกๆยาม*” เราทุกคนเคยมีประสบการณ์ในการตื่นขึ้นมา “ในยามกลางคืน” และ*ตรีกตรอง*เกี่ยวกับพระเจ้าและความดีเลิศของพระองค์มิใช่หรือ?

ในเพลงสดุดี 119:48 ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวถึงการ*ตรีกตรอง*ในพระวาระของพระเจ้า, ในเพลงสดุดี 77:12 เขา

กล่าวถึงการตรึงตรองในพระราชกิจและการกระทำต่าง ๆ ของพระเจ้า, และในเพลงสดุดี 143:5 เขาประกาศว่า “ข้าพระองค์ระลึกถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์คิดคำนึงถึงทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของพระองค์” พระเจ้าทรงอยากให้เราตรึงตรองในสิ่งเหล่านั้นอย่างแนบแน่น ใน 1 ทิโมธี 4:15 หลังจากให้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ แก่นักเทศน์หนุ่มผู้นั้นเกี่ยวกับการเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เปาโลก็บอกเขาว่า: “จงเอาใจใส่ (ตรึงตรอง) ในข้อความเหล่านี้ ฝังตัวท่านไว้ในงานนี้ที่เดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแก่คนทั้งปวง”

การตรึงตรองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ควรกระทำ แต่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีทำ “การตรึงตรอง” ของพวกเขาเพื่อให้เห็นคนอื่นเห็น-และนำเสนออย่างสุดขีดว่ามีสิ่งใดที่บริสุทธิ์ในความคิดต่าง ๆ ของพวกเขาหรือไม่!

“เพราะฉะนั้นพวกเขาจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น” คำว่า *พระอาชญา* ที่ถูกใช้ตรงนี้ย่อมหมายถึงการลงโทษในนรกในอนาคตโดยไม่ต้องสงสัย ในข้อพระคำบางตอน (เช่นใน 1 โครินธ์ 11:29) *พระอาชญา* กล่าวถึงการปรับโทษ, การไม่เห็นชอบของพระเจ้ากับการกระทำบางอย่างหรือแนวทางการประพฤติในส่วนของผู้เชื่อ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควรที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่เปาโลอธิบายในบทนั้นใน 1 โครินธ์ คือกินและดื่มโดยไม่มี ความยำเกรง และการถวายเกียรติอย่างเหมาะสมต่อพระเจ้า ก็มีความผิดในการแสดงท่าทีที่ผิด ๆ ด้วยเหตุนี้ บุคคลผู้นั้นจึงไม่ได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า (ถูกพระเจ้าปรับโทษ) นี่กล่าวถึงความไม่เหมาะสมของลักษณะท่าทางที่คน ๆ หนึ่งรับประทานศีลระลึกและไม่ได้หมายถึงความไม่คู่ควรของบุคคลผู้นั้น เราได้รับความรอดไม่ใช่เพราะความคู่ควรของเรา และไม่ได้ตกนรกเพราะความไม่คู่ควรของเรา หากเราได้รับความรอดตามความคู่ควรของเรา เราก็คงตกนรกไปแล้ว! ไม่มีใครคู่ควรกับความรอดเลย

คนชั่วทุกคนจะถูกพิพากษาและถูกปรับโทษโดยองค์ตุลาการผู้ชอบธรรม, พระเยซูคริสต์เจ้า แต่ “*พระอาชญามากยิ่งขึ้น*” จะถูกสงวนไว้สำหรับพวกคนหน้าซื่อใจคดที่ *แสวงง* อธิษฐานคำอธิษฐานยืดยาวขณะที่ซ่อนตัวอยู่หลังหน้ากากแห่งศาสนา คนเหล่านั้นกำลังเขมือบทรัพย์สินของพวกหญิงม่ายในขณะเดียวกันด้วย พระเจ้าทรงเก็บบันทึกไว้หมด และพระองค์จะทรงพิพากษาโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า ไขแล้วครับ จะมี *พระอาชญาและการลงโทษ* หลายระดับในนรก

วิบัติที่สาม:-

ข้อ 15: “*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า*”

วิบัตินี้เกี่ยวข้องกับความร้อนรนทางศาสนาอันไม่บริสุทธิ์ของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีในความพยายามอันไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของพวกเขาในการหาคนเข้าจารีตศาสนาตาย-ไม่ใช่เพื่อสง่าราศีของพระเจ้า แต่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขาเอง

“...ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต...” การเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกเป็นสำนวนที่บ่งบอกถึงความวิริยะอุตสาหะของคนเหล่านี้เพื่อที่จะทำให้คนสักคนหนึ่งเชื่อวิธีคิดและคำสอนของพวกเขาเอง

คนเข้าจารีต คือคน ๆ หนึ่งที่เปลี่ยนจากศาสนานิกายหนึ่งไปยังอีกนิกายหนึ่ง นั่นคือการปรับใช้แบบที่พระเยซูทรง

ใช้ในที่นี่ มันถูกใช้เพื่อเชื่อมโยงกับพวกคนต่างชาติที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาของพวกยิว และบางครั้งก็ใช้กับพวกคนต่างชาติที่เข้ามาในปาเลสไตน์และอยู่ต่อไปที่นั่น มีคนเข้าจารีตอยู่สองชนิด:

1. พวกคนเข้าจารีตแห่งความชอบธรรม คนเหล่านี้เปิดรับศาสนาของพวกยิวอย่างเต็มที่ รับบัพติศมา เข้าสู่หนัด และปรับตัวให้เข้ากับพิธีกรรมเหล่านั้นของระบบแบบโมเสส

2. พวกคนเข้าจารีตแห่งประตูเมือง คนเหล่านี้เห็นดีด้วยกับศาสนาแบบยิว ปฏิเสธความเชื่อของมนต์ของคัมภีร์อื่น และปฏิบัติตามพิธีกรรมบางอย่างแห่งศาสนายูดายแต่ปฏิเสธที่จะรับบัพติศมาหรือเข้าสู่หนัด

ตามที่พระเยซูตรัส เหล่าคนเข้าจารีตที่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้นำเข้ามาสู่ศาสนายูดายจึงถูกทำให้เป็น “ลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า” คือมากกว่าคนเหล่านั้นที่นำพวกเขาเข้าสู่ศาสนาแบบยิว สำหรับคนฮีบรู การกล่าวถึง “ลูกแห่งนรก” ก็หมายความว่าคน ๆ นั้นที่ถูกกล่าวถึงเช่นนั้นสมควรตกนรกอย่างแท้จริง มันหมายความว่าบุคคลดังกล่าวเป็นคนชั่วมาก ๆ เหล่านักประวัติศาสตร์ยิวที่เขียนเกี่ยวกับพวกคนเข้าจารีตก็เรียกคนเหล่านั้นว่า “พวกสะกิดแผลแห่งอิสราเอล” และอ้างว่าคนเหล่านั้นขัดขวางการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่นำคนต่างชาติเหล่านั้นเข้ามาสู่ศาสนายูดายก็ไม่ยอมลำบากเพื่อที่จะสั่งสอนคนเหล่านั้นหรือห้ามปรามพวกเขาเลย พวกเขาไม่ได้ทำอะไรเลยแก่คนเหล่านั้นซึ่งจะเข้ามาแทนที่ความเชื่อของมนต์และการนับถือพระอื่นที่พวกเขาได้สละทิ้งมาแล้ว ดังนั้นคนเหล่านี้จึงถูกปล่อยทิ้งไว้ให้สนองความปรารถนาอันชั่วต่าง ๆ ของตน และหลงระเหิดในความสามานย์ทุกรูปแบบ พวกเขาได้กลายเป็นยิวแล้วแต่ภายนอก แต่ภายในนั้นพวกเขาก็แยกว่าคนเหล่านั้นที่ได้นำพวกเขาให้เข้าจารีตเสียอีก

วิบัติที่สี่-

ข้อ 16 และ 17: “วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’ คนโหดเขลาตาบอด ลิงไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นคักคัลลิลี”

“วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด...” ว่ากันตามชื่อแล้ว ชายเหล่านี้เป็นผู้นำทางในทางศาสนาของชนชาติยิว พวกเขาเป็นผู้นำทางที่ตาบอดเพราะความดื้อรั้น, ความหน้าซื่อใจคด, อคติและบาปอื่น ๆ อีกมากมายได้ทำให้ดวงตาฝ่ายวิญญาณของพวกเขามีตบอดและปิดใจของพวกเขาเสีย ไม่มีผู้ใดตาบอดเท่ากับคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมมองเห็นอีกแล้ว และคนที่มึนงงที่ปิด ไม่ยอมรับการสั่งสอน ก็เป็นคนโง่มากที่สุด นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกเขาเป็นคนโง่แบบจงใจ ตาบอดแบบจงใจ

เหมือนกับที่พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 13:13-15 ว่า “...ถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้’ เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการรักษาเขาให้หาย”

“ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร...ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร...” อ้างอิงถึงคำสอนที่ชักนำให้หลงผิดของพวกฟาริสีเกี่ยวข้องกับการปฏิญาณต่าง ๆ พวกเขาสอนว่าหากผู้ใดปฏิญาณ “อ้างพระวิหาร” คำปฏิญาณนั้นที่เขาให้

ไว้ก็ไม่ผูกมัดและถือได้ว่าเป็นคำพูดเหลวไหล แต่ถ้าเขาปฏิเสธ “*อ้างทองคำของพระวิหาร*” คำปฏิญาณนั้นก็ผูกมัดและเขาต้องปฏิบัติตามคำปฏิญาณนั้น-เขาเป็น “*ลูกหนี้*”

การใช้เหตุผลเช่นนั้นเป็นเรื่องที่แก้ตัวไม่ได้เลย โดยเฉพาะในส่วนของคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ตีความและครูสอนพระราชบัญญัติ ไม่น่าแปลกที่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่า “*คนโง่และตาบอด!*” เห็นได้ชัดว่าพวกเขาสนใจทองคำมากกว่าพระเจ้า *การทำให้ศักดิ์สิทธิ์* คือการทำให้บริสุทธิ์ และแน่นอนว่าทองคำนั้นไม่มีความบริสุทธิ์ใด ๆ เลย ความศักดิ์สิทธิ์นั้นมีอยู่ในพระวิหาร และการถวายทองคำนั้นด้วยจิตใจอันถูกต้องก็อาจเป็นการกระทำที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์ในส่วนของผู้ถวายนั้น การคิดเอาเองว่าทองคำนั้นบริสุทธิ์มากกว่าพระวิหารนั้นซึ่งเป็นที่ๆทองคำนั้นถูกถวายก็เป็นเรื่องที่ไม่ฉลาด! ความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์หนึ่งเดียวของทองคำนั้นคือข้อเท็จจริงที่ว่ามันถูกถวายแด่พระเจ้าบนแท่นบูชาของพระเจ้าในพระวิหารของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ “*พระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์*” จึงเป็นใหญ่กว่าทองคำนั้น

ข้อ 18 และ 19: “*และว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชา นั้นผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’ คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์*”

“*ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด...*” บนแท่นบูชาที่เครื่องเผาบูชาต่าง ๆ ถูกถวายโดยปุโรหิตในพื้นที่ลานของพระวิหาร แท่นบูชานี้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ มันยาวประมาณสามสิบฟุต กว้างสามสิบฟุต และสูงสิบห้าฟุต (ความกว้างยาวสูงของแท่นบูชาที่ถูกพบใน 2 พงศาวดาร 4:1) ดังนั้น แท่นบูชานี้จึงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่มีความสูงครึ่งหนึ่งของความกว้างและความยาวของมัน เช่นเดียวกับพระวิหาร พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีสอนว่าคำปฏิญาณที่อ้างแท่นบูชานั้นไม่มีผลผูกมัดใด ๆ แต่คำปฏิญาณที่ “*อ้างเครื่องตั้งถวาย*” บนแท่นบูชานั้นก็ผลผูกมัดและต้องปฏิบัติตาม

นี่ก็เป็นคำสอนที่เทียมเท็จและโง่เขลาเหมือนกัน แท่นบูชาในพระวิหารได้ถูกอุทิศถวายแด่พระเจ้า ด้วยเหตุนี้แท่นบูชาจึงบริสุทธิ์ นี่คือแท่นบูชาที่สัตว์และเครื่องสัตว์บูชาทั้งหมดถูกถวาย และไม่มီးไรบริสุทธิ์เกี่ยวกับสัตว์เหล่านั้นที่ถูกฆ่าตายบนนั้นเลยนอกจากข้อเท็จจริงที่ว่าของถวายหรือเครื่องบูชาแด่พระเจ้าที่ถูกถวายบนแท่นบูชาของเจ้านั้นถูกทำให้บริสุทธิ์โดยการทำเช่นนั้นหากมันถูกกระทำด้วยจิตใจอันถูกต้อง ของถวายนั้นไม่ได้บริสุทธิ์ในตัวเอง ด้วยเหตุนี้แท่นบูชาที่ทำให้ของถวายนั้นบริสุทธิ์จึงมีความสำคัญมากกว่าของถวายนั้นหรือเครื่องบูชาซึ่งถูกวางบนแท่นนั้น

พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีชอบทองคำมากกว่าพระวิหาร, ชอบของถวายมากกว่าแท่นบูชา นั้น พวกเขาทำเช่นนี้เพื่อที่จะส่งเสริมผู้คนให้นำของถวายต่าง ๆ มายังแท่นบูชาและนำทองคำมาวางไว้ในคลังทรัพย์ของพวกเขา สำหรับพวกเขาแล้ว กำไรคือทางของพระเจ้า พวกเขาค้าขายกับจิตวิญญาณของมนุษย์ ซึ่งโดยการทำเช่นนี้จึงทำให้คลังทรัพย์ฝ่ายโลกของพวกเขาเองพอกพูนมากขึ้น พวกเขาไม่สนใจสวัสดิภาพชั่วนิรันดร์ของคนเหล่านั้นที่ปฏิบัติตามคำสอนเท็จต่าง ๆ ของพวกเขา พวกเขาอยากได้สิ่งที่ตนจะได้จากคนเหล่านั้นในรูปของวัตถุสิ่งของหรือเงินทอง เช่นเดียวกับพวกผู้นำคริสตจักรที่ฉ้อฉลในสมัยนี้ คนเหล่านี้ให้ความสำคัญกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผลกำไรของตนมากกว่าสิ่งที่นำส่งราชาสู่พระเจ้าและนำดวงวิญญาณทั้งหลายเข้ามาสู่ฝูงแกะ พระเยซูทรงแก้ไขความผิดพลาดของพวกเขาโดยการบอกว่าคำปฏิญาณทั้งหมดที่พวกเขาได้สร้างขึ้นมานั้นเป็นเพียงคำหมิ่นประมาท และทรงแสดงให้เห็นความมุ่งหมายที่แท้จริงของคำปฏิญาณ

ข้อ 20 และ 21: “เหตุฉะนี้ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแทนบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแทนบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแทนบูชา นั้นผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น”

คำปฏิญาณคือ คำวิงวอนต่อพระเจ้า และการเสนอคำวิงวอนเช่นนั้นแก่ผู้อื่นใดหรือโดยสิ่งอื่นใดก็เท่ากับเป็นการให้สิ่งทรงสร้างอยู่เหนือกว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้าง ในพระราชบัญญัติ 6:13-15 พระเจ้าทรงบัญชาว่า:

“พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และปฏิญาณโดยออกพระนามของพระองค์ ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระอื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าหวงแหวน) กล่าวไว้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพระพิโรธต่อท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก”

ก่อนพระเยซูเสด็จมายังแผ่นดินโลกในตอนนั้น พวกยิวได้คิดค้นรูปแบบต่าง ๆ อันน่าอัศจรรย์ของการปฏิญาณเพื่อที่พวกเขาจะปฏิญาณได้โดยไม่ต้องใช้พระนามของพระเจ้าคือ “พระเยโฮวาห์” พระเยซูทรงพิสูจน์ให้เห็นความโง่เขลาอันสิ้นเชิงและความโหดเหี้ยมของสิ่งที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมา พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าการปฏิญาณโดยแทนบูชา นั้นในความเป็นจริงแล้วก็เป็นปฏิญาณโดยแทนบูชา นั้น “และสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแทนบูชา นั้น” ในทำนองเดียวกัน คำปฏิญาณที่อ้างพระวิหารในความเป็นจริงแล้วก็เป็นปฏิญาณโดยพระวิหาร “และอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น” ด้วยเหตุนี้พลังที่ผูกมัดของคำปฏิญาณนั้นจึงไม่ได้ตั้งอยู่ในอาคารนั้นและแทนบูชา นั้น แต่ในพระเจ้าองค์สูงสุด, พระเยโฮวาห์, ผู้ได้ทรงเสด็จลงมาจากรอคสวรรค์เพื่อที่จะสถิตในพระวิหารของพระองค์

เราถูกบอกว่าในพระวิหารของซาโลมอน “และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:10, 11)

เพลงสดุดี 80:1 และ 99:1 บอกเราว่าพระเจ้าทรงประทับในพระวิหาร “ระหว่างพวกเรือบ”

ดังนั้น เนื่องจากพระเจ้าทรงประทับในพระวิหารของพระองค์ พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้จึงกำลังทำ (และสอนคนอื่นให้กระทำ) สิ่งเดียวกันนั้นที่พวกเขา กำลังพยายามที่จะไม่กระทำ อันที่จริงแล้วพวกเขา กำลังปฏิญาณโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

ข้อ 22: “ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น”

สวรรค์เป็นพระที่นั่งของพระเจ้า คือสถานที่ที่พระเจ้านั่งอยู่ในสง่าราศี: “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา...” (อิสย. 66:1) ด้วยเหตุนี้การปฏิญาณโดยอ้างสวรรค์ก็เท่ากับเป็นการวิงวอนต่อพระองค์ผู้นั่งอยู่บนพระที่นั่งในสวรรค์ สิ่งสำคัญในคำปฏิญาณก็คือการร้องทูลต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้ทอดพระเนตรความจริงใจและความซื่อตรงของเรา เปาโลทำเช่นนี้เมื่อเขาร้องออกมาว่า:

“ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มึนสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกسابให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” (โรม 9:1-3)

เปาโลประกาศตรงนี้ว่าเขากำลังบอกความจริงและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานของเขา

หากคำปฏิญาณใดไม่จริงใจ หากมันไม่ได้ร้องทูลต่อพระเจ้า มันก็เป็นคำปฏิญาณที่โง่เขลาและชั่วร้าย หนทางที่ถูกต้องหนทางเดียวสำหรับผู้เชื่อที่จะปฏิบัติตามถูกให้ไว้ในมัทธิว 5:34-37 ที่พระเยซูทรงบัญชาไว้ว่า:

“ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า *อย่าปฏิญาณเลย* จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์ อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ *คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว*”

วิบัติที่ห้า:-

ข้อ 23 และ 24: “*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายเป็นสัจหนึ่งของสระแห่ ยีห์ร่าและขมื่น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป*”

“พวกเจ้าถวายเป็นสัจหนึ่งของสระแห่ ยีห์ร่าและขมื่น...” ในที่นี้พระเยซูทรงชี้ให้เห็นความใส่ใจแบบละเอียดถี่ถ้วนในเรื่องเล็กน้อยบางอย่างขณะที่เรื่องที่มีน้ำหนักมากกว่าถูกละเลย คนเหล่านี้กำลังให้เรื่องเล็กน้อยเป็นเรื่องสำคัญและให้เรื่องสำคัญเป็นเรื่องเล็กน้อย พวกเขากระหมัดระวังมาก ๆ กับการถวายเป็นสัจหนึ่ง (ฟาริสีคนนั้นในคำอุปมาในลูกา 18:9-14 กล่าวว่า “*ของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสัจหนึ่งมาถวาย*”) พวกเขาถวายเป็นสัจหนึ่งให้แก่พระวิหารจากสมุนไพรและผักทุกอย่าง ไม่ว่าจะซื้อในตลาดหรือปลูกในทุ่งนาและสวนของพวกเขาเอง

“สระแห่” แน่นนอนว่าเป็นสมุนไพรสวนซึ่งมีกลิ่นและรสชาติที่ดีมาก ๆ มันถูกโรยบนพื้นบ้านและบนพื้นของธรรมศาลา และให้กลิ่นที่หอมมาก ๆ

“*ยีห์ร่า*” (คล้ายกับผักชีลาว) ถูกปลูกเพื่อเอาเมล็ดของมันซึ่งถูกใช้เพื่อปรุงรส

“*ขมื่น*” ก็ถูกปลูกในปาเลสไตน์เช่นกันเพื่อเอาเมล็ดของมันซึ่งถูกใช้เป็นเครื่องเทศ

ทั้งหมดนี้มีค่าน้อยมาก กระนั้นพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็กระหมัดระวังมาก ๆ ที่จะนับใบสระแห่เล็ก ๆ ออกมาและดวงเครื่องเทศเหล่านั้น โดยเอาสัจหนึ่งให้แก่พระวิหาร ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาก็ทำบาปใหญ่โตทั้งหลายโดยที่ไม่รู้สึกฟุ้งงใจโดยมโนธรรมเลยแม้แต่นิดเดียว!

“...ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย...” พระเยซูมิได้กำลังวิพากษ์วิจารณ์พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นที่ถวายเป็นสัจหนึ่ง ดังที่เราจะเห็นในไม่ช้า พระองค์ทรงตำหนิพวกเขาที่ใส่ใจอย่างระหมัดระวังสุดขีดขนาดนั้นกับการถวายเป็นสัจหนึ่งและในขณะที่เดียวกันก็ไม่ใส่ใจเลยกับสิ่งต่าง ๆ ที่ “*มีน้ำหนักมากกว่า*” (สำคัญมากกว่า) เช่น “*การพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อ*” ใจของพวกเขาไม่ถูกต้องกับพระเจ้า พวกเขามีสายตาจับจ้องอยู่ที่การออกปากยอมรับแต่ภายนอก ไม่ใช่ที่การถือครองอยู่ภายใน ความคิดของพวกเขาไม่มีสมดุในฝ่ายวิญญาณ พวกเขาถือว่าข้อกำหนดเล็กน้อยเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ, คือสิ่งที่ถูกปฏิบัติให้เห็นภายนอก, มีความสำคัญมากกว่าและละเลยสิ่งเหล่านั้นที่สำคัญจริง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งทั้งหลายของหัวใจ

“...สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้น*ไม่ควรละเว้นด้วย*” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พวกเจ้าน่าจะเห็นเรื่องการถวายสืบทอดหนึ่งอยู่แล้ว เพราะว่ามันเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องและต้องกระทำ แต่พวกเจ้าควรใส่ใจเรื่องการอำนวยความสะดวกและความเมตตา และการเสริมสร้างความเชื่อด้วย”

ไม่มีพระบัญชาใดของพระเจ้าที่ไม่สำคัญ อย่างไรก็ตาม พระบัญชาที่เกี่ยวข้องกับสภาพของจิตใจและชีวิตในสายพระเนตรของพระเจ้าควรได้รับการใส่ใจเป็นอันดับแรก คน ๆ หนึ่งสามารถเข้าในสวรรค์ได้โดยปราศจากการถวายสืบทอดหนึ่ง, ปราศจากพิธีบัพติศมา-แต่*ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้โดยปราศจากการบังเกิดใหม่*

ลักษณะเฉพาะตัวอย่างหนึ่งที่น่าสนใจของข้อความเหล่านี้ของพระเยซูก็คือ วิธีที่พระองค์ทรงใช้เพื่อแสดงความจริงทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่ โดยทรงใช้ภาพประกอบและการเปรียบเทียบต่าง ๆ ที่กระตุ้นความสนใจมากเกินไปจนความหมายของพวกมันไม่อาจถูกพลาดไปได้ ยกตัวอย่างเช่น จงสังเกตภาพเปรียบเทียบที่พระองค์ทรงใช้ตรงนี้ในข้อ 24 เพื่อแสดงให้เห็นความไม่คงเส้นคงวาอันโง่เขลาของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีในการถวายของพวกเขา

“*เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป*” ภาพตรึงนี้เป็นภาพของชายคนหนึ่งที่ได้มาจากภาชนะอันหนึ่งซึ่งลูกน้ำตัวหนึ่งตกลงไปแล้ว ชายคนนั้นกรองลูกน้ำตัวนั้นออกอย่างระมัดระวังมาก ๆ เกรงว่าเขาจะส่ำลักเพราะมัน-และจากนั้นก็กระเดือกอูฐตัวหนึ่งลงไปโดยมองไม่เห็นมันด้วยซ้ำ! การเปรียบเทียบนี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการปฏิบัติของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีในการทำเรื่องซีประติวให้เป็นเรื่องที่สำคัญมากขณะที่ละเลยคุณธรรมยิ่งใหญ่เหล่านั้นราวกับว่าพวกมันไม่มีตัวตนอยู่เลย

เรายังมี “พวกกรองลูกน้ำออก” อยู่ท่ามกลางพวกเราอยู่เหมือนเดิม-คนเหล่านั้นที่ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องยากลำบากแต่อย่างใดกับการกลืนอูฐสองหนอตัวหนึ่งลงไป!

วิบัติที่หก:-

ข้อ 25: “*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส*”

วิบัติที่หกที่ถูกประกาศแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเกี่ยวข้องกับนิสัยการรับประทานและการดื่มของพวกเขา พระเยซูตรัสว่า “*ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก...*” พวกเขาทำการล้างบ่อย ๆ – ทั้งล้างตัวพวกเขาเองและล้างภาชนะทั้งหลายที่พวกเขาใช้กินและดื่ม พวกเขาหวังที่จะไม่ทำให้ตัว “เป็นมลทิน” โดยการ*แต่ต้องสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาถือว่าไม่สะอาด* ไม่ว่าจะในทางพิธีหรือในความเป็นจริง ธรรมเนียมปฏิบัติหลายอย่างของพวกเขาถูกตั้งขึ้นมาจากพื้นฐานของการรักษาตัวไว้ไม่ให้**เป็นมลทิน**

“...*ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส*” การชำระให้สะอาดแต่ภายนอก (การอาบน้ำทุกวัน) เป็นเรื่องไร้ประโยชน์และสูญเปล่าเมื่อหัวใจเต็มไปด้วยบาป *โจรกรรมและการมัวเมาภิเลส*เป็นถ้อยคำที่ปกติแล้วถูกใช้เพื่อเชื่อมโยงกับเงินทองหรือทรัพย์สินของ-นั่นคือ *พวกขูดรีด* เก็บรวบรวมเงินโดยการใช้สิทธิอำนาจหรืออำนาจของตนในทางที่ผิด บางครั้งก็*ขู่ขู่*คนอื่น ๆ นั่นที่เขาขูดรีดเงินหรือบริการต่าง ๆ บางครั้งการขูดรีดก็ถูกกระทำจนสำเร็จโดยการเรียกเก็บเงินสูงเกินไปสำหรับสินค้าอันหนึ่ง โดยรู้ว่าผู้ซื้อจะต้องจ่ายราคาใดก็ตามที่ถูกเรียกไป *การมัวเมาภิเลส* (การกินพอกติ) กล่าวถึงการทำเกินขอบเขต โดยไปไกลเกินกว่าปริมาณที่ระบุไว้

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีโอ้อวดใหญ่โตว่าถวายสิบชักหนึ่ง พวกเขาถือปฏิบัติรายละเอียดปลีกย่อยทั้งหลายเกี่ยวกับความสะอาด และผมแน่ใจว่าเสื้อผ้าของพวกเขาสะอาดหมดจดและเหมาะสม สิ่งเหล่านี้พวกเขาใช้เพื่อปกปิดการปฏิบัติทั้งหลายที่บาปหนาและไม่เชื่อตรงกับเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงเปรียบเทียบการประพฤติภายนอกและบาปภายในของพวกเขากับการชำระล้างภายนอกของถาดและถ้วยชามขณะที่ภายในของภาชนะเหล่านั้นยังสกปรกและเต็มไปด้วยสิ่งเน่าเหม็นอยู่เหมือนเดิม

ข้อ 26: “พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย”

“...จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน...” ความจริงฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งปรากฏตรงนี้ คือว่าจำเป็นต้องชำระใจให้สะอาดเสียก่อน และเมื่อใจถูกชำระให้สะอาดแล้ว การประพฤติปฏิบัติภายนอกก็จะบริสุทธิ์และสะอาด ไม่จำเป็นต้องชำระนิสัยและความประพฤติให้สะอาดหากหัวใจยังเก็บงำความคิดที่ไม่สะอาดและความปรารถนาอันบาปหนาไว้อยู่ นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมสมาชิกคริสตจักรมากมายเหลือเกิน (คนไม่เชื่อทั้งหลาย ถึงแม้ว่าเป็นสมาชิกคริสตจักรก็ตาม) ในวันนี้ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนในวันอาทิตย์-และดำเนินชีวิตเหมือนชาวโลกตลอดช่วงที่เหลือของสัปดาห์! สิ่งต่าง ๆ ของชีวิตล้วนออกมาจากหัวใจ (สภษ. 4:23) และปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหัวใจเหล่านั้นของชีวิตก็ไม่อาจเป็นที่พอพระทัยหรือเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้เลย

เยเรมีย์ ศาสดาพยากรณ์ผู้ร่ำไห้ เตือนว่า “จิตใจก็เป็นตัวล่องหนเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า” (ยรม. 17:9)

พระเยซูเองทรงวาดภาพที่ชัดเจนของใจที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่เมื่อพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า:

“...ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ...สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การลวงประเวณี การผิดฝั้วผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่องหนเขา ราคะตัณหา อิจฉาริษยา การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:18-23)

จากกิจการ 13:22 เราเรียนรู้ว่าดาวิดเป็นชายผู้ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าเอง กระนั้นดาวิดก็อธิษฐานว่า:

“โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงค้นดูข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรงลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์ และทอพระเนตรว่ามีทางชั่วใดๆในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคนิรันดร์” (เพลงสดุดี 139:23, 24)

“โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 51:10)

“...ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่...โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด” (เพลงสดุดี 19:12, 14)

วิบัติที่เจ็ด:-

ข้อ 27: “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนนอโมงค์ฝั่งศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด”

“เจ้าเป็นเหมือนนอโมงค์ฝั่งศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว...” ก็นดารวิถี 19:16 บัญชาว่า “คนใดที่อยู่ในพื้นที่ทุ่งไปแต่ละต้องคนที่ถูกดาบตาย หรือแต่ละต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน” เพื่อที่จะไม่มีใครได้ถูกทำให้เป็นมลทินโดยการเดินไปบนหลุมศพ มันจึงเป็นธรรมเนียมของพวกยิวที่จะฉาบหลุมศพเหล่านั้นด้วยปูนขาว เกรงว่าใครบางคนจะเดินไปบนนั้นโดยไม่รู้ตัวและกลายเป็นมลทินในทางพิธี นักเขียนบางท่านบอกเราว่าหลุมศพเหล่านั้นถูกฉาบด้วยปูนขาวปีละครั้ง คนอื่น ๆ ก็บอกเราว่าพวกยิวฉาบหลุมศพด้วยปูนขาวมากกว่าปีละครั้ง เพื่อให้หลุมศพเหล่านั้นสะอาดตาแก่ผู้ที่เดินทางผ่านไปมาเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้ไม่ผ่านไปบนหลุมศพเหล่านั้น

หลุมศพเหล่านั้นที่ถูกฉาบด้วยปูนขาวนำเสนอภาพที่เด่นชัดของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ชีวิตของพวกเขา นั้นภายนอกก็เป็นแบบอย่างที่ดีเหลือเกิน แต่ใจของพวกเขาก็เปื้อนเน่าเหมือนภายในของหลุมศพเหล่านั้นที่เต็มไปด้วยกระดูกคนตาย! มันเป็นความไฝ่ฝันของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่จะดูเหมือนเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์แต่ใจของพวกเขาที่เต็มไปด้วยความเปื้อนเน่าแห่งความหน้าซื่อใจคด

เราอาจใช้ตัวอย่างแบบเดียวกันได้วันนี้ คริสตจักรมากมายเหลือเกินมีการประชุมนมัสการที่สวยงามในเช้าวันอาทิตย์-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเทศกาลอีสเตอร์และคริสตมาส คนมากมายที่มาร่วมการประชุมเหล่านั้นก็งดงาม นั่นคือพวกเขาแต่งตัวสวยงาม พวกเขาสะอาดแบบไร้ตำหนิ กิริยามารยาทและความประพฤติของพวกเขาก็สง่างามและมีเสน่ห์ แต่ในการดำเนินชีวิตประจำวันพวกเขาก็เป็นเหมือนชาวโลก ใจของพวกเขาไม่ถูกต้องกับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเสื่อมทรามอยู่ภายใน

ภาพที่งดงามมากที่สุดในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์เจ้าคือ แทนบูชาที่เต็มไปด้วยดวงวิญญาณทั้งหลายที่กลับใจใหม่และที่วางใจพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด! การประชุมนมัสการควรมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และมันควรถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งเหลือเกินที่พระคริสต์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง “ถูกตั้งโปรแกรม” ให้ออกไปจากการประชุมเหล่านั้น และสิ่งที่ควรจะเป็นการประชุมนมัสการที่เป็นธรรมชาติและเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีกลับกลายเป็นประชุมเข้าสังคมแบบจืดชืด เป็นพิธีการ พร้อมกับ “รูปแบบ” ที่มากเกินไปและจิตวิญญาณที่น้อยเกินไป-สิ่งภายนอกที่มากเกินไป พระคุณภายในที่น้อยเกินไป

ข้อ 28: “เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า”

มนุษย์มองดูที่สิ่งที่ปรากฏภายนอกแต่พระเจ้าทอดพระเนตรที่หัวใจ พระองค์ “ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู” (1 ซมอ. 16:7) พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีดูเหมือนเป็นคนชอบธรรม-นั่นคือ เท่าที่เพื่อนมนุษย์ของพวกเขาจะมองเห็นได้ แต่พระเยซูทรงมองเข้าไปในใจชั่วของพวกเขาดูแลเห็นความเสื่อมทรามที่กำลังทำงานชั่วร้ายถึงตายของมัน มันไม่ใช่เรื่องยากเกินไปที่จะดูเหมือนงดงามจากมุมมองทางศาสนา แต่มนุษย์หลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ พระเยซูทรงรู้ว่าถึงแม้ว่าชายเหล่านั้นดูเหมือนกำลังถวายเกียรติพระเจ้าอย่างชอบธรรมแต่ภายนอก ในใจของพวกเขาพวกเขาก็กำลังคิดอุบายและวางแผนปลงพระชนม์พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าอยู่

มันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งซึ่งเป็นที่ทราบกันและถูกพิสูจน์แล้วว่าเมื่อใจของคน ๆ หนึ่งถูกชำระให้สะอาดโดยพระโลหิตของพระเยซูและถูกประทับภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ *ภายนอก* (ชีวิตและความประพฤติ) ของคน ๆ นั้นก็จะงดงามเพราะว่ามันจะสะท้อนความงดงามของพระเจ้าซึ่งอยู่ภายใน

วิบัติที่แปด:-

ข้อ 29 และ 30: “*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม แล้วกล่าวว่า ‘ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หาไม่ได้’*”

วิบัติที่แปดและวิบัติสุดท้ายนี้เกี่ยวข้องกับการออกปากยอมรับแบบเทียมเท็จของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีว่าตนมีสัมพันธไมตรีอันดีกับพวกศาสดาพยากรณ์และพวกผู้พลีชีพ

“...พวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม...”

พวกเขาแสวงหาให้ความเคารพอย่างสูงต่อพวกศาสดาพยากรณ์และเหล่าผู้บริสุทธิ์ในสมัยโบราณ และเพราะไม่สามารถให้เกียรติคนเหล่านั้นโดยตรงได้ พวกเขาจึงตั้งอนุสาวรีย์ไว้เพื่อระลึกถึงคนเหล่านั้น บ่อยครั้งที่พวกเขาประดับตกแต่งสถานที่หยุดพักเหล่านั้นด้วยเครื่องหมายหลายชนิดและเครื่องประดับประดาหลายรูปแบบที่แตกต่างกันไป

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นไม่เพียงก่อสร้างและประดับอนุสาวรีย์ทั้งหลายให้แก่พวกศาสดาพยากรณ์ที่ตายไปนานแล้วเท่านั้น พวกเขายังประกาศด้วยว่าหากพวกเขาได้มีชีวิตอยู่ในสมัยของบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขา ก็ “จะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หาไม่ได้” นั่นคือ “หากพวกเราได้มีชีวิตอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเราตอนที่พวกศาสดาพยากรณ์และผู้บริสุทธิ์เหล่านั้นถูกเข่นฆ่า พวกเราก็คงไม่มีส่วนในการนั้นเลย”

นี่ช่างเป็นเรื่องที่ย้อนแย้งอันขมขื่นจริง ๆ! แม้ในขณะที่พวกเขากล่าวปฏิเสธเกี่ยวกับโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ พวกเขาก็กำลังวางแผนและคิดอุบายการฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นสุดยอดศาสดาพยากรณ์ พระเยซูทรงทราบว่าทุกคำที่พวกเขาพูดเป็นคำโกหก หากพวกเขาได้มีชีวิตอยู่ในสมัยของบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาก็คงมีส่วนในการกระทำที่ชั่วร้ายเหล่านั้นของบรรพบุรุษไปแล้ว

จิตวิญญาณที่หน้าซื่อใจคดแบบเดียวกันยังมีอยู่ในวันนี้ ผู้คนยังพูดด้วยความรู้สึกที่ดูเหมือนเป็นความสยดสยองและความประหลาดใจกับการกระทำทั้งหลายของคนเหล่านั้นที่ฆ่าพวกวิสุทธิชนและข่มเหงผู้ชอบธรรมในสมัยแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน ขณะที่ตัวพวกเขาเองก็กำลังกระทำบาปทั้งหลายที่ใหญ่โตพอ ๆ กัน พวกเขาหันพระคัมภีร์เป็นชิ้น ๆ เปลี่ยนแปลง ต่อเติมและตัดออกจากพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาสอนและปฏิบัติตามประเพณีทั้งหลายของผู้คนแทนที่จะยึดมั่นตาม “*องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัสดังนี้!*” พวกเขามีจิตวิญญาณของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ได้ข่มเหงพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 31: “*อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น*”

“*อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเอง...*” โดยการยอมรับของพวกเขาเองชายเหล่านี้เป็น “*บุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น*” พวกเขาไม่เพียงเป็นลูกหลานโดยกำเนิดเท่านั้น แต่เป็นลูกหลานโดยความคล้ายกันในจิตวิญญาณด้วย ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น บิดาเหล่านั้นได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ บัดนี้บุตรเหล่านี้ของบิดาเหล่านั้นก็กำลังคิด

อุบายว่าพวกเขาจะฆ่าพระองค์ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์แห่งความชอบธรรมได้อย่างไร

ในกิจการ 7:51-53 สเทเฟนกล่าวแก่พวกคนหน้าชื่อใจคดกลุ่มเดียวกันนี้ว่า:

“ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจคือ หูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ *บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย* มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่”

ภาระหนักแห่งความหน้าชื่อใจคดของพวกเขาก็คือว่าพวกเขาเป็นพวกเดียวกับบรรพบุรุษของพวกเขา เดินตามรอยบรรพบุรุษของพวกเขา และในขณะเดียวกันก็*ไม่ยอม*รับการกระทำต่าง ๆ ของตน

ข้อ 32: “*เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด*”

พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและอดกลั้นพระทัยต่อประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ แต่ขนาดแห่งความชั่วช้าของชนชาติอิสราเอลได้ปรีมจนเกือบถึงขอบอยู่แล้ว พระเยซูทรงทราบว่าพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีตั้งใจแน่วแน่ที่จะฆ่าพระองค์ และในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็จะทำให้ความพิณาศและการถูกปรับโทษของพวกเขาเองครบถ้วนสมบูรณ์ บาบนี้จะเป็นก้อนหินปิดยอดบนสุดของพีระมิดแห่งบาปทั้งหลายที่ถูกกระทำโดยประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า มันจะเติมขนาดแห่งความผิดของบรรพบุรุษของพวกเขาจนเต็มเปี่ยมและนำการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ลงมาสู่พวกเขา

ข้อ 33: “*เจ้าพวกงู เจ้าซาตังูร้าย เจ้าจะพันการลงโทษในนรกอย่างไรได้*”

พระเยซูตรัสอย่างรุนแรงตรงนี้ ความสัจย์ชื่อของพระองค์ที่มีต่อภารกิจของพระองค์ทำให้พระองค์ต้องใช้ภาษาแบบนี้ พวกสมัยใหม่นิยมและพวกเสรีนิยมวันนี้คงไม่กล้าใช้ภาษาแบบนี้บนธรรมาสัน นักเทศน์ “ที่ดี” วันนี้บ่อยครั้งเหลือเกินมักถูกนิยามว่าเป็นคนที่พูดจาด้วยถ้อยคำที่อ่อนหวาน อ่อนโยนน่าฟัง เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า*ควร*พูดถ้อยคำที่มีความกรุณาและเห็นอกเห็นใจ แต่ถ้าผู้รับใช้เหล่านั้นชื่อตรงต่อพระวาระของพระเจ้า พวกเขา*จะ*พูดถ้อยคำที่คมยิ่งกว่าดาบสองคมเช่นกัน *ข่าวประเสริฐทั้งหมดนั้น* ว่ากล่าว ห้ามปรามและตักเตือน เปาโลบอกทิโมธีว่า “ข้าพเจ้ากำชับท่าน... จงประกาศพระวาระ ให้ชะมกเขม้นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสนี้และไม่มีโอกาส *จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือน*ด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” (2 ทธ. 4:1, 2) นักเทศน์ที่พูดถ้อยคำรื่นหูอยู่เสมอไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่รักอย่างลึกซึ้งที่สุด ความรักที่แท้จริงบางครั้งก็บังคับผู้รับใช้ที่ชื่อตรงให้กล่าวสิ่งที่นำความเจ็บปวดมาสู่ใจของเขาเอง เช่นเดียวกับมาสู่ใจของเหล่าผู้ฟังของเขาด้วย

“*เจ้าพวกงู เจ้าซาตังูร้าย...!*” ตรงนี้พระเยซูตรัสซ้ำ เกือบจะแบบคำต่อคำเลย คือคำกล่าวโทษของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเมื่อเขาออกมาจากถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดียโดยประกาศข่าวประเสริฐ เขาได้กล่าวแก่พวกคนหน้าชื่อใจคดกลุ่มเดียวกันนี้ว่า “โอ เจ้าซาตังูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น” (มธ. 3:7) พระเยซูทรงเปล่งเสียงกึกก้องว่า “*เจ้าจะพัน...อย่างไรได้?*” พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยตั้งแต่การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พวกเขาได้ยินคำเทศนาให้กลับใจใหม่แล้ว-ไม่ใช่แคโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเท่านั้นแต่โดยพระเยซูคริสต์เองด้วย แต่พวกเขาก็ไม่ได้กลับใจใหม่ ด้วยเหตุนี้เมื่อไม่ยอมกลับใจใหม่ พวกเขาจึงไม่อาจหนีพ้น “*การลงโทษใน*

นรก” ได้

ข้อ 34: “เหตุฉะนั้น คุณเถิด เราใช้พวกศาสตาดพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เขียนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ชมเหิงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง”

“พวกศาสตาดพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์” คือชื่อทั้งหลายที่ถูกใช้เรียกพวกอาจารย์ในศาสนา ผมเชื่อว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงพวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ที่จะถูกส่งมาในอนาคต

“...เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง...” บางคนได้ถูกฆ่าโดยการถูกหินขว้าง เช่นในกรณีของสเทเฟน (กิจการ 7:54-59) ยากอบถูกฆ่าด้วยดาบตามคำสั่งของเฮโรด (กิจการ 12:1, 2) และพระเยซูทรงประกาศว่าพวกเขาบางคนจะถูกตรึงกางเขน พระวาระของพระเจ้าไม่บอกเราเกี่ยวกับการตรึงกางเขนเหล่านั้น แต่ประวัติศาสตร์บันทึกว่า คริสเตียนจำนวนมากถูกตรึงกางเขนในช่วงสมัยแรก ๆ ของคริสตจักร ประวัติศาสตร์เก่าแก่สมัยพระคัมภีร์บันทึกว่าเปโตรถูกตรึงกางเขน โดยขอให้เขาถูกตรึงกางเขนแบบห้อยหัวเพราะเขาไม่รู้สึกว่าตนสมควรตายเหมือนอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้สิ้นพระชนม์

“...เขียนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง...” นี้เกิดขึ้นหลายครั้งมาก ๆ อันที่จริง เราไม่อาจแน่ใจได้เลยว่ามันไม่ได้เกิดขึ้นกับแต่ละคนและทุกคนของพวกอัครทูตสิบสองคนนั้น ในกิจการ 22:19 เปาโลเป็นพยานรับรองว่าก่อนที่เขาจะกลับใจรับเชื่อ เขาได้ “จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเยซูไปใส่คุก” ต่อมา หลังจากที่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัสแล้ว เขาก็เล่าย้อนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าตัวเขาเองได้ถูกเขียนตีเพราะความเชื่อและคำพยานของตน เขากล่าวว่า “พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง...” (2 คร. 11:24, 25) ผมคิดว่าคุณควรอ่านข้อพระคำตอนนั้นทั้งหมดใน 2 โครินธ์ 11:16-33 ที่เปาโลเล่าถึงความอับยศอดสูและความยากลำบากต่าง ๆ ที่เขาได้สู้ทนเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ

(การอ้างอิงของเปาโลที่ว่าตนเคยถูกเขียน “สามสิบเก้าที” ซึ่งไปยังพระราชบัญญัติ 25:3 หากผู้ใดถูกเขียน เขาก็ถูกเขียนได้สี่สิบที-แต่ไม่มากไปกว่านั้น ด้วยเหตุนี้ เกรงว่าพวกเขาจะนับผิดและเขียนคน ๆ หนึ่งเกินกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ พวกเขาจึงหยุดที่สามสิบเก้าที) เปาโลเป็นพยานรับรองว่าเขาถูกพวกยิวเขียนเช่นนั้นห้าครั้ง

“...ชมเหิงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง” นี้ก็ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตามที่มิพยากรณ์ไว้ คนเหล่านั้นที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพวกแรกถูกชมเหิง “จากเมืองนี้ไปเมืองโน้น” หลายครั้งพวกยิวจากเมืองหนึ่งได้ติดตามพวกเขาไปยังอีกเมืองหนึ่งเพียงเพื่อที่จะยุยงประชาชนให้ต่อต้านเหล่าผู้นำสารของพระคริสต์ เช่นเคย ประสบการณ์ของเปาโลเป็นตัวอย่างที่ดีของเรื่องนี้ เขาและสิลาสถูกติดตามมาจากเมืองเธสะโลนิกาไปยังเมืองเบโรอาโดยพวกยิวที่ยุยงประชาชนมากเหลือเกินจนพี่น้องที่นั่นจำเป็นต้องส่งเปาโลไปเสียอย่างลับ ๆ “ไปตามทางที่จะไปทะเล” (กิจการ 17:10-14) พวกยิวเหล่านั้นมีความขมขื่นมากเหลือเกินต่อความเชื่อแบบคริสเตียนและผู้นำสารเหล่านั้นที่ถูกส่งไปโดยพระเยซูคริสต์เจ้าจนพวกเขาทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะกำจัดทั้งสองนี้ออกไปเสีย!

ข้อ 35: “ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย”

ในที่นี่เรามีสิ่งที่พวกนักเขียนเชิงปรัชญาเรียกอย่างชื่นชอบว่า “ความเป็นปึกแผ่นของเผ่าพันธุ์” มนุษย์ทำให้ความ

ผิดของยุคสมัยเก่าก่อนเป็นของพวกเขาเองโดยการก่อความโหดร้ายทารุณของยุคสมัยที่ผ่านพ้นไปแล้ว พวกเขาบอกว่าตนเป็นพวกเดียวกับบรรพบุรุษของตนในเรื่องอาชญากรรมและความโหดร้ายทารุณทั้งหลาย ดังนั้นสิ่งที่ตอนแรกดูเหมือนเป็นประกาศิตตามอำเภอใจ (การให้บาปของบิดาตกแก่ลูกหลานจนถึงชั่วอายุที่สี่) ในความเป็นจริงแล้วก็กลายเป็นการพิพากษาอันชอบธรรม หากมนุษย์กลับใจใหม่ พวกเขาหนีพ้นการลงโทษอันน่ากลัวซึ่งบาปนำมาให้ แต่ถ้าพวกเขาปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่ พวกเขาก็รับมรดกการลงโทษที่ถูกประวิงเวลาไว้ซึ่งสมกับบาปเหล่านั้นของบรรพบุรุษของพวกเขา รวมถึงการลงโทษสำหรับบาปต่าง ๆ ของพวกเขาเองด้วย พวกเขาเก็บเกี่ยวผลแห่งความเปื่อยเน่าที่ถูกผลิตโดยเมล็ดพันธุ์ซึ่งได้เริ่มต้นถูกหว่านแล้วโดยบรรพบุรุษของพวกเขา

ในการทำงานเดียวกัน พวกยิวก็สมัครใจให้โทษแห่งพระโลหิตของพระเยซูตกแก่ตัวพวกเขาเอง (และตกแก่ลูกหลานของพวกเขา) เมื่อปีลาตล้างมือของตนและประกาศว่าตนไม่มีความผิดในเรื่องโลหิตของพระเยซู พวกยิวก็ร้องออกมาว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเกิด” (มธ. 27:24, 25)

“ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ... ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย...” ในที่นี้โลหิตอันชอบธรรมทั้งหมดที่ได้หลั่งไหลจากเส้นโลหิตของพวกศาสนพยากรณ์และเหล่าอาจารย์ของพระเจ้าถูกมองว่ากำลังถูกทำให้หลังไหลในขณะนี้ทั้งอดีตและปัจจุบันรวมทั้งหมดด้วยกัน พระเจ้าทรงมีพระชนม์อยู่และปฏิบัติการในขณะนี้ชั่วนิรันดร์ พระเจ้าตรัสว่า “เราเป็น” พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “เราเคยเป็น” หรือ “เราจะเป็น” พระองค์ทรงทราบโลหิตทุกหยดที่ได้หลั่งไหลจากเส้นโลหิตของเหล่าผู้นำสารของพระองค์ “ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรม” จนถึงชั่วขณะปัจจุบันนี้และพระองค์ทรงทราบโลหิตทั้งหมดที่จะถูกทำให้หลังไหลระหว่างชั่ววินาทีนี้และการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัด

ความอดทนของพระเจ้าในขณะนี้เกือบจะหมดสิ้นแล้วต่อชนชาติอิสราเอล อาชญากรรมเหล่านั้นของพวกยิวอยู่ในระดับประชาชาติ ด้วยเหตุนี้ประชาชาตินั้นจึงกำลังจะถูกเยียนด้วยการแก้แค้นและการทำลายล้างในแบบที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน-นั่นคือ วันนั้นเมื่อที่ตีสและเหล่ากองทัพโรมันของเขาจะยกมาต่อสู้กรุงเยรูซาเล็ม ทำลายทั้งเมืองนี้ และเข่นฆ่ายิวหลายล้านคน

ตั้งแต่อาเบลจนถึงเศคาริยาห์ดูเหมือนจะบ่งบอกยุคสมัยภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด เรารู้ว่าอาเบลผู้ชอบธรรมถูกฆ่าโดยพี่ชายผู้ไม่ชอบธรรมของเขา คาอิน (ปฐมก. 4:8) แต่มีความยากอยู่บ้างในการระบุตัว “เศคาริยาห์บุตรชายบารักดา” ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่านี่อ้างอิงไปยัง 2 พงศาวดาร 24:20, 21 ที่เราอ่านเกี่ยวกับ “เศคาริยาห์บุตรชายเยโฮยาดา” นี่อาจเป็นความจริง เนื่องจากมันไม่ใช่เรื่องผิดปกติท่ามกลางพวกยิวที่คน ๆ หนึ่งจะมีสองชื่อ ยกตัวอย่างเช่น มัทธิวมีชื่อว่าเลวี (มธ. 9:9; ลก. 5:27), เลบเบอัสมีชื่อว่าธัดเดอัส (มธ. 10:3) และซีโมนมีชื่อว่าเปโตร (มธ. 4:18) พระเยซูตรัสว่าเศคาริยาห์ถูกฆ่า “ระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา” “เศคาริยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา” ในข้อพระคำของ 2 พงศาวดาร ถูกฆ่า “ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” การอ้างอิงเหล่านี้อาจหมายถึงชายคนเดียวกัน แต่นั่นก็ไม่ใช่ประเด็นตรงนี้ สิ่งสำคัญเหล่านั้นคือ สิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับการช่วยจิตวิญญาณทั้งหลายให้รอด และนั่นแหละคือการรับใช้ที่แท้จริง

ข้อ 36: “เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้”

“เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า...” พระเยซูตรัสตรงนี้ในพระนามของพระองค์เองและทรงกระทำกิจโดย

อาศัยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง พระคุณได้ถูกเทศนาแก่พวกยิวก่อนแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงจะบอกว่าตนไม่รู้เรื่องไม่ได้เมื่อการพิพากษาของพระเจ้าตกมาบนพวกเขา โดยทางเหล่าผู้ส่งข่าวของพระเยซูเจ้าพวกเขาได้รับทราบเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์แล้ว และพระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยผ่านความชั่วของพวกเขไปอีกต่อไปแล้ว (จงเปรียบเทียบกิจการ 17:30, 31) คนชาติยิวสูงงอมสำหรับการทำลายล้างที่พวกเขาสมควรได้รับมานานแล้ว พระเยซูทรงอยากให้พวกเขาเข้าใจว่าความผิดและการลงโทษสำหรับโลหิตอันชอบธรรมทั้งหมดที่ถูกทำให้หลังไหลตั้งแต่การฆาตกรรมอาเบลเรื่อยมาตลอดหลายยุคสมัยจะถูกวาง “บนคนสมัยนี้” - นั่นคือ คนชั่วอายุที่มีชีวิตอยู่ในขณะนั้น คนชั่วอายุซึ่งกำลังจะทำชั่วมากยิ่งขึ้นกว่าความชั่วทั้งหมดที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้เคยกระทำ

หากเราค้นดูบันทึกทั้งหมดทั้งจากพระคัมภีร์และประวัติศาสตร์โลก เราก็คงจะไม่พบการลงโทษที่น่ากลัวยิ่งกว่า การตักเตือนและการประณามความชั่วร้ายที่น่ากลัวยิ่งกว่า การแสดงออกอันลึกซึ้งถึงความรู้เกี่ยวกับการกระทำกิจของซาตานในใจมนุษย์ มากกว่าที่ถูกพบในคำตรัสนี้ที่ถูกกล่าวโดยพระเยซูคริสต์เจ้า “วิบัติ” แปรประการที่ถูกเอ่ยในบทนี้รวมกันเป็นสรุปย่ออันน่าประทับใจมากที่สุดของทั้งหมดที่พระเยซูจะตรัสเกี่ยวกับคนชั่วอายุที่ชั่วและหน้าซื่อใจคดซึ่งตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำลายพระองค์

กษัตริย์ตรัสคำอำลาแก่นครหลวงของพระองค์

ข้อ 37-39: “โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดูกิจ ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

(ข้อพระคำตอนนี้ไม่ได้บอกเราว่าพระเยซูทรงร้องไห้ขณะที่พระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ แต่ลูกา 19:41 บันทึกว่าในอีกวาระหนึ่ง “ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็ก่นเสงสารกรุงนั้น”)

“โอ เยรูซาเล็ม ฯ...” เสียงร้องจากพระทัยที่แตกสลายของกษัตริย์ผู้ทรงถูกปฏิเสธช่างแสนเศร้า พระทัยที่แตกสลายเพราะชนชาติอิสราเอลที่ดื้อรั้นและมักบฏของพระองค์ พวกเขาเป็นญาติของพระองค์ฝ่ายเนื้อหนัง และเราต้องจดจำไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงพอ ๆ กับที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ในฐานะมนุษย์ พระองค์จึงทรงรู้จักความผิดหวังและความปวดร้าวใจ ตลอดจนความไม่สบายแบบอื่น ๆ ของมนุษย์ เช่น ความเหนื่อยล้า ความหิวโหย ความกระหาย และความทุกข์โศก

“ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย” อ้างอิงย้อนกลับไปยังคำเทศนาที่พระเยซูเพิ่งตรัสแก่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้น กรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมของชาวยิว และในกรุงนั้นการกระทำที่ชั่วมากมายของพวกผู้นำยิวได้ถูกกระทำ

“เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน...” การเปรียบเทียบที่พระเยซูทรงใช้ตรงนี้ประทับใจผมยิ่งนัก ผมเติบโตมาบนไร่ นา และหลายครั้งผมได้เห็นความหวังโยและการปกป้องดูแลที่แม่ไก่มีต่อลูกน้อยของมันซึ่งเป็นลูกไก่ตัวเล็ก ๆ ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เหมือนกับที่พระเยซูทรงแสดงภาพตรงนี้ เมื่อพายุเริ่มก่อตัว เมื่อลมเริ่มโหมพัดแรงและฟ้าแลบแปลบปลาบ แม่ไก่ตัวนั้นก็กางปีกของมัน ส่งเสียงร้องเตือนลูก ๆ ของมัน และพวกมันก็วิ่ง

มาซ่อนตัวอยู่ภายใต้ที่คุ้มภัยที่แม่ไก่จัดหาให้ ได้ร่วมปีกันนั้น โดยซุกตัวอยู่แนบชิดการปกป้องอันอบอุ่นและนุ่มสบายของปีกแม่ไก่ ลูกไก่เหล่านั้นก็มีที่หลบพายุ ซ่อนตัวจากศัตรู หรือนอนหลับอย่างอบอุ่นตลอดคำคืนอันเหน็บหนาว

ในเพลงสดุดี 17:8, 9 ดาวิดอธิษฐานว่า “...ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์ ให้พ้นจากคนชั่วผู้ล้างผลาญและจากศัตรูผู้คอยเช่นฆ่าซึ่งล้อมข้าพระองค์ไว้โดยรอบ”

อีกครั้งในเพลงสดุดี 57:1 ผู้แต่งเพลงสดุดีปฏิญาณว่า “...ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป”

พระสัญญาของเพลงสดุดี 91:4 เป็นที่ชื่นใจแก่จิตวิญญาณ: “พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ในปีกของพระองค์...”

และในเพลงสดุดี 36:7 ดาวิดกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์”

พระเยซูได้เสด็จมาหาพรรคพวกของพระองค์ในความรัก ความอ่อนโยน และความเมตตากรุณา พระองค์ได้ทรงเสนอการหยุดพักและการปกป้องแก่พวกเขา-แต่พวกเขา **“ไม่ยอม”** รับมัน แขนของพระองค์อยากกอดและปกป้องพวกเขาเหมือนกับที่ปีกของแม่ไก่ปกป้องและคุ้มครองลูก ๆ ของมัน พระทัยอันยิ่งใหญ่ของพระองค์รักพวกเขาจนถึงจุดที่แตกสลาย-แต่เมื่อพวกเขาปฏิเสธพระองค์อย่างทารุณเหลือเกิน พระองค์ก็ไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากประกาศคำพิพากษาต่อพวกเขา แม้ในขณะที่พระองค์ทรงโศกเศร้าเพราะความจำเป็นที่ต้องประกาศวิบัติเช่นนั้นก็ตาม

“ดูเถิด **‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’**” เมื่อพระเยซูเสด็จไปจากพวกของพระองค์ วงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็รกร้าง ประชาชาตินั้นไม่เพียงรกร้างเท่านั้น: **พระวิหาร** (พระนิเวศที่บริสุทธิ์และงดงามของพระเจ้า) ก็รกร้างเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จไปจากมัน พวกเขาวิ่งไปไกลเกินกว่าที่จะถูกช่วยให้รอดพ้นจากการแข่งขันที่พวกเขานำมาสู่ตัวเอง พวกเขาได้รับทุกโอกาสแล้วที่จะรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด พระองค์ได้เสด็จมาทำไม และพระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำอะไรเพื่อพวกเขา แต่พวกเขาปิดตาใจของตน หันไปเสียจากโอกาสทั้งหลายของตน และปฏิเสธที่จะยอมให้พระองค์ช่วยพวกเขาให้รอดและให้พ้นจากการพิพากษา

แต่ในท่ามกลางความมืดนั้นเราก็เห็นแสงประกายเล็กๆ แห่งความหวัง: **คำเล็ก ๆ นั้นคือ “จนกว่า”**- “ดูเถิด **‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’**” หลายครั้งเหลือเกินในภาคพันธสัญญาใหม่คำ ๆ นี้ถูกใช้เพื่อดึงความสนใจของเราไปยังสิ่งเหล่านั้นที่ยังไม่ปรากฏแก่ตาแต่ซึ่งจะเกิดขึ้นในไม่ช้า เช่นในมัทธิว 22:44:

“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน”

และใน 1 โครินธ์ 15:25: **“เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์”**

ในโรม 11:25 เปาโลอธิบายว่า: **“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายในเวลาในข้อความลึกลับนี้ เกือบกว่าท่านจะอดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน”**

ลูกา 21:24 บอกเราว่า **“คนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบ”**

ถ้วน”

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในหลายวาระ แต่พระองค์ไม่เคยปรากฏแก่พวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้นเลยสักครั้งเดียว การรับใช้ของพระองค์ต่อประชาชาตินั้นสิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาได้รับทุกโอกาสแล้วที่จะต้อนรับพระองค์-และกระนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์ อย่างไรก็ตาม การรับใช้ของพระองค์จะถูกสานต่อเมื่อพระองค์เสด็จมาหาพวกเขาเป็นครั้งที่สองโดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่ความรอด **เมื่อนั้น** พวกเขาจะกล่าวว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ”

เวลาผ่านไปหลายร้อยปีแล้วนับตั้งแต่กษัตริย์องค์นั้นเสด็จไปยังเมืองไกล และบัดนี้ ตามเหตุการณ์ปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับคำพยากรณ์ได้บังขึ้น สัญญาณบอกเหตุแห่งกาลเหล่านั้นกำลังชี้ไปยังการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เจ้า ขณะที่พวกสาวกเฝ้ามองพระองค์เสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดาในวันนั้นเมื่อนานมาแล้ว “มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ **พระเยซูของคัมภีร์** ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ 1:10, 11)

พระเยซูไม่เคยผิดคำสัญญา และพระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ที่ว่าเสด็จกลับมา ผมเชื่อว่าการเสด็จมาของพระองค์ใกล้มากแล้ว ผมไม่รู้วันหรือโมงยาม แต่ผมเชื่อว่าเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์เกือบมาถึงเราแล้ว

พระเยซูทรงสอนความจริงหลายประการที่น่าสนใจและสำคัญในบทที่ยี่สิบสามนี้ของข่าวประเสริฐของมัทธิว เนื่องจากพระคัมภีร์ทุกตอนออกมาจากลมหายใจของพระเจ้าและเป็นประโยชน์ต่อเรา (2 ทธ. 3:16, 17) ผมจึงอยากชี้ให้เห็นบางสิ่งซึ่งตัวเราเองควรมองเห็นและปฏิบัติตาม:

1. เราควรแสดงความเคารพอันเหมาะสมต่อคนเหล่านั้นที่มีอำนาจปกครองเหนือเราในชีวิตฝ่ายพลเรือน-ไม่ใช่โดยการเลียนแบบตัวอย่างของคนชั่วถึงแม้ว่าพวกเขาอาจมีตำแหน่งสูงกว่าเราก็ดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูและประพฤติตามพระวาทะของพระเจ้าและไม่ใช้ตามแบบอย่างของมนุษย์ (ข้อ 3)

2. เราไม่ควรคาดหวังให้คนอื่นทำมากกว่าที่ตัวเราเองเต็มใจที่จะให้ นั่นคือ เราจะต้องไม่วางภาระหนักบนผู้อื่นซึ่งตัวเราเองก็แบกไม่ไหว (ข้อ 4)

3. เราจะต้องไม่เสาะแสวงหาเกียรติยศและคำสรรเสริญของมนุษย์ เราไม่ควรให้ชื่อเรียกต่าง ๆ แก่มนุษย์ที่ยกชูพวกเขาเหนือคนอื่นและทำให้เกิดความเยอหยิ่งแทนที่จะเป็นความถ่อมใจ จำไว้ว่า ในสายพระเนตรของพระเจ้า คนที่ถ่อมใจมากที่สุดคือคนที่พระเจ้าจะทรงยกชู (ข้อ 5-12)

4. เราจะต้องไม่ยื่นขวางทางเหล่าคนบาป คือปิดกั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ เราจะต้องสั่งสอนว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” และเว้นเสียจากการต่อเติมหรือตัดออกไปจากพระวาทะของพระเจ้า (ข้อ 13)

5. เราจะต้องไม่เป็นคนหน้าซื่อใจคด ดูเหมือนเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ของเราแต่เก็บซ่อนบาปหลายอย่างไว้ในใจและประพฤติการหลอกลวง จำไว้ว่าพระเจ้าทรงมองดูที่หัวใจและไม่มีใครหลอกพระองค์ได้ (ข้อ 14-22, 25-33)

6. เราต้องไม่ปล่อยให้ตัวเองท่วงพะวงกับเรื่องไม่สำคัญทั้งหลายในเมื่อเราควรห่วงเรื่องสำคัญทั้งหลาย-สิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับความรอดของจิตวิญญาณและการเติบโตของชีวิตคริสเตียน (ข้อ 23, 24)

บทนี้ทำให้ผมอัศจรรย์ใจทุกครั้งที่ได้อ่าน เมื่อผมเห็นฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจที่พระเยซูทรงสำแดงในการตักเตือนพวกผู้นำทางศาสนาที่เป็นคนอธรรมของชนชาติยิวนั้น ผมก็ประหลาดใจที่พวกเขาจะทำกรไต่สวนพระองค์แบบหลอก ๆ ผมประหลาดใจที่พวกเขาไม่ได้ฆ่าพระองค์ในท้องถิ่นเหล่านั้นเหมือนกับที่พวกเขาฆ่าสเทเฟน ผมแน่ใจว่าหากไม่ใช่เพราะแผนการของพระเจ้าแล้วพวกเขาคงทำเช่นนั้นไปแล้ว

ถึงกระนั้นข้อ 37 แสดงให้เห็นความสงสารที่พระเยซูเจ้าทรงมีต่อคนบาปทั้งหลาย ที่พระองค์ทรงเสาะหาที่จะช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์โดยมีใจเชื่อให้ได้รับความรอด ไม่มีผู้ใดในรวันนี้ที่สามารถชี้หน้าพระเยซูและกล่าวหาพระองค์ได้ว่าไม่ทรงทำทุกอย่างในอำนาจทั้งหมดของพระองค์เพื่อที่จะช่วยให้รอดจนถึงที่สุด มนุษย์ตกนรกหมกไหม้วันนี้เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า พวกเขาได้เลือกทางแห่งความชั่วช้า พวกเขาได้ตายไปในบาปทั้งหลายของตน เพราะพวกเขา*ไม่ยอมเชื่อ*ในพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

พระเจ้าทรงอ่อนโยน กรุณา เปี่ยมเมตตา และอดกลั้นพระทัย แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อความเมตตาของพระองค์จะหมดสิ้นเป็นนิตย์และความอดทนของพระองค์จะสิ้นสุดลง เมื่อนั้นการพิพากษาจะตกลงบนเหล่าคนอธรรมในแบบที่โลกนี้ไม่เคยประสบพบเจอมาก่อนและคนเป็นอันมากจะพินาศเพราะความชั่วของตน เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยให้เขาแต่ลำพัง” (โฮเซยา 4:17) การพิพากษาและการทำลายล้างก็บังเกิด ความหวังถูกพบในพระเจ้าเท่านั้น และเมื่อพระเจ้าทรงปล่อยคนใด (หรือ*ประชาชาติใด*) โดยไม่สนพระทัยอีก ก็*ไม่มีความหวังแล้ว*

บทที่ 24

24:1 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาซี้ตึกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร

24:2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี้ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้”

24:3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้”

24:4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง

24:5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป

24:6 ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง

24:7 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ

24:8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก

24:9 ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ชนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา

24:10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน

24:11 จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป

24:12 ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป

24:13 แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

24:14 ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

24:15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)

24:16 “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย

24:17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน

24:18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน

24:19 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่

24:20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต

24:21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย

24:22 และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า

24:23 ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย

24:24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้หลง

24:25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

24:26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถ้ำทุรกันดาร’ ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า ‘ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ’ ก็จงอย่าเชื่อ

24:27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉับไฉน การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉับนั้น

24:28 ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ผึ้งนกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น

24:29 แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’

24:30 เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์’ แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก

24:31 พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

24:32 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

24:33 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว

24:34 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่องลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ

24:35 ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

24:36 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว

24:37 ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

24:38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา

24:39 และน้ำท่วมได้มากวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉับไฉน เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉับนั้นด้วย

24:40 เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง

24:41 หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง

24:42 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด

24:43 จงจำไว้ว่านี่เกิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านลวงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะเลงเรือของเขาได้

24:44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

24:45 ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา

24:46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข

24:47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง

24:48 แต่ถ้าผู้รับใช้ผู้นั้นจะคิดในใจว่า ‘นายของข้าคงมาช้า’

24:49 แล้วจะตั้งต้นโบายดีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา

24:50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้

24:51 และจะทำโทษเขาดังสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

พระมหากษัตริย์ในฐานะศาสตาดายากรรม

บทที่ 24 ของข่าวประเสริฐของมัทธิวเป็นจุดสุดยอดของคำสอนที่เป็นคำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์เจ้า พอเสร็จสิ้นคำสั่งสอนสุดท้ายของพระองค์ในพระวิหารแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากศูนย์กลางแห่งกิจกรรมทางศาสนาแห่งนั้น และไม่เสด็จกลับไปทีมนั้นอีกเลย งานรับใช้ของพระองค์ในพระวิหารเสร็จสิ้นแล้ว จากนั้นพระองค์ทรงมุ่งหน้าไปยังภูเขามะกอกเทศพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์

เราต้องไม่ลืมว่าข่าวประเสริฐของมัทธิวเป็นหนังสือเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นและมันถูกเขียนถึงพวกยิวเป็นหลัก ดังนั้นเราจึงเห็นว่าบทนี้ที่เราากำลังจะศึกษาตอนนี้เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพวกยิวทั้งหมด ประการแรกก็คือว่า พระเยซูทรงเป็น “ผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หนัดในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย” (โรม 15:8) พระเยซู “ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่” (ยอห์น 1:11) หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะกษัตริย์ งานรับใช้ของพระองค์ก็ถูกหันไปหาประชาชาติอื่น ๆ “และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์” (โรม 15:9)

หากเราศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็น “ที่ขอบพระทัยพระเจ้า ... แยกแยะพระวามะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” (2 ทธ. 2:15) เราก็ต้องยอมรับสารภาพว่าคริสตจักรไม่ได้เกี่ยวข้องกับเลยในบทนี้ที่เราศึกษาอยู่ของหนังสือมัทธิว คริสตจักรยังเป็นข้อลึกลับในขณะนั้นอยู่เหมือนเดิมซึ่งตลอดหลายยุคสมัยก่อนหน้านั้นได้ถูก “ปิดซ่อนไว้ในพระเจ้า” มันเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าที่จะทรงเปิดเผยข้อลึกลับนั้นแก่อัครทูตเปาโล ผู้รับใช้แก่คริสตจักรและแก่พวกคนต่างชาติ นี่ถูกอธิบายอย่างละเอียดในเอเฟซัส 3:1-11 ที่เราอ่านคำพยานของเปาโลเองเกี่ยวกับการเปิดเผยนั้น:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็เข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสตาดายากรรมของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ใน

พระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น

“ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ บัดนี้ทรงประสงค์จะให้เทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจในสวรรคสถานรู้จักพระปัญญาอันซบซ้อนของพระเจ้าโดยคริสตจักร ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

จากนั้นในโรม 11:13 เปาโลเป็นพยานรับรองเรื่องการทรงเรียกของเขาให้เป็นผู้รับใช้แก่พวกคนต่างชาติ: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า”

ผมขอกล่าวซ้ำว่า บทนี้ของข่าวประเสริฐของมัทธิวไม่ได้กล่าวถึงคริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ได้กล่าวถึงการรับขึ้นของคริสตจักร แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันเกี่ยวข้องกับวาระนั้น “เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์” (2 ธส. 1:7) คือวันนั้นเมื่อพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่บนภูเขามะกอกเทศ (สดย. 14:4) และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ (วิว. 1:7) ยุคคริสตจักรทั้งยุคไม่ถูกกล่าวถึงในบทนี้ อย่างไรก็ตาม เพื่อที่จะเข้าใจข้อเท็จจริงเหล่านั้นอย่างถ่องแท้ซึ่งถูกให้ไว้เกี่ยวกับยุคพันปีและอาณาจักรยุคพันปี เราต้องอ้างอิงถึงการรับขึ้นเช่นกัน- ระยะเวลาแรกของการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือเวลานั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศตามที่มีพรรณนาไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูจะมีสองระยะ: (1) การรับขึ้นไปนั้น-เมื่อพระองค์จะเสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์ไป และ (2) วิวรณ์นั้น-เมื่อพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้และครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม

ผมขอให้พระคัมภีร์ตรงนี้สองตอนซึ่งพรรณนาถึงสองระยะนั้นแห่งการเสด็จมาของพระองค์ กรุณาเปรียบเทียบพวกมันอย่างระมัดระวัง:

การรับขึ้นไปนั้น:

“แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่น ๆ ที่ไม่มีความหวัง เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่ได้

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบตี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะ

ถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 เธสะโลนิกา 4:13-18)

วิวรณ์นั้น:

“แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสงคราม ในวันนี้พระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้...ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปตั้งในฤดูหนาว และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก” (ศคย. 14:3-9 บางส่วน)

นี่จะเป็นเวลาเมื่อพระเยซูเสด็จมายังแผ่นดินโลกและนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ ทุกชนชาติแห่งแผ่นดินโลกจะรำให้เพราะพระองค์ พระองค์จะทรงทำลายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และกองทัพทั้งหลายของเขาและจะทรงสถาปนาอาณาจักรยุคพันปีบนแผ่นดินโลก จากนั้นคริสตจักรจะครอบครองกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี ดังที่กล่าวไว้ในวิวรณ์ 20:1-6

อิสยาห์ 11:1-9 พรรณนาถึงลักษณะเฉพาะตัวของอาณาจักรยุคพันปีซึ่งพระคริสต์จะทรงสถาปนาบนแผ่นดินโลก เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาในสง่าราศี:

“จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอานุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน แต่ท่านจะพิพากษาคนจนด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มีใจอ่อนแอแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะตีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน

“สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรูงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับหาง สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายทั่วภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดังนั้นปากคลุมทะเลอยู่นั้น”

คำเทศนาบนภูเขามะกอกเทศ:

พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงการทำลายพระวิหาร

ข้อ 1: “ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาซีตึกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร”

ขณะที่พระเยซูเสด็จออกจากพระวิหารเพื่อที่จะมุ่งหน้าไปยังภูเขามะกอกเทศ เหล่าสาวกของพระองค์ก็ไปกับ

พระองค์ด้วย และพวกเขาบอกพระองค์ให้ทอดพระเนตร “*ตึกทั้งหลายของพระวิหาร*” พระวิหารไม่ใช่แค่ตึกหลังเดียว มันประกอบด้วยเฉลียง ลาน และอาคารอื่น ๆ อีกหลายหลัง มันถูกก่อสร้างอย่างวิจิตรงดงาม ในสายตาของพวกเขามันเป็นภาพที่น่าตื่นตาอย่างยิ่ง แต่ในสายพระเนตรของพระเยซูเจ้ามันเป็นความผิดหวังอันน่าเศร้า มันเป็นพระนิเวศของพระบิดาของพระองค์ ซึ่งควรจะเป็นนิเวศแห่งการอธิษฐาน แต่เพราะการปฏิบัติต่าง ๆ ของคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติอยู่ที่นั่น มันได้กลายเป็นที่ช่องสุ่มของพวกโจรไปเสียแล้ว

มาระโกชี้ให้เห็นว่าพวกเขาเรียกให้สนใจเป็นพิเศษต่อก่อนหินเหล่านั้นที่ถูกใช้ในการก่อสร้างพระวิหาร พวกเขาทูลพระเยซูว่า “*พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง*” (มาระโก 13:1) โจเซฟสันักประวัติศาสตร์บอกเราว่าในอาคารพระวิหารมีก้อนหินยาวสี่สิบห้าฟุต สูงสิบสองฟุต และกว้างสิบแปดฟุต อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเชื่อเมื่อเราตระหนักว่ามหาพิระมิดแห่งอียิปต์ถูกสร้างด้วยก้อนหินที่มีขนาดใหญ่พอ ๆ กัน

ประวัติศาสตร์บอกเราเช่นกันว่านอกเหนือจากขนาดที่ใหญ่โตมาแล้ว ก้อนหินเหล่านี้ในอาคารพระวิหารยังถูกทำลายอย่างสวยงามเช่นกัน ดังนั้นพระวิหารหลังนี้จึงเป็นภาพที่น่าตื่นตาอย่างยิ่งนัก

ข้อ 2: “*พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า “ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้”*”

ลองนึกภาพความอัศจรรย์ใจและความตกตะลึงของพวกเขาเมื่อพระเยซูตรัสคำพยากรณ์นี้แก่พวกเขา ในความคิดของพวกเขา พระวิหารที่วิจิตรงดงามและใหญ่โตเช่นนั้นดูเหมือนจะไม่มีวันถูกทำลายลงได้ พระวิหารนี้เป็นความภาคภูมิใจของชนชาติอิสราเอล ประชาชาตินั้นไม่ได้สู้รบกับใครแล้ว และพวกเขาไม่ออกเลยถึงเหตุผลอื่นใดอีกสำหรับการทำลายล้างแบบที่พระเยซูทรงพรรณนาไว้ ดูเหมือนว่าไม่มีใครสงสัยถ้อยคำของพระองค์ถึงอย่างไรแล้ว พระองค์ก็ตรัสแล้วว่า “*เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า...*” พวกเขาแค่ยุ่งงากับความหมายของคำพยากรณ์นั้น

“*ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้...*” พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ประมาณปี ค.ศ. 33 และในเวลาสี่สิบปี (ค.ศ. 70) คำพยากรณ์นี้ก็ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร พวกโรมันซึ่งถูกนำโดยแม่ทัพโรมันผู้ทรงอำนาจ, ทิตัส, บุกรเข้ามาเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้มันราบเป็นหน้ากลอง และทำลายพระวิหารจนพินาศย่อยยับ! เรื่องราวของความพินาศอย่างสิ้นเชิงของกรุงนั้นและพระวิหารถูกรายงานแก่เราโดยโจเซฟัส ผู้ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ซื่อตรงและเป็นบุรุษที่เชื่อถือได้ ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเขาไม่ใช่พระคัมภีร์ มันก็เชื่อถือได้และควรค่าแก่การยอมรับ

โจเซฟัสเป็นบุโรหิตยิวคนหนึ่ง และในสงครามเหล่านั้นที่เขาบันทึกเรื่องราวอย่างชัดเจนและครบถ้วน เขาก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกโรมัน เขาถูกจับโดยคนเหล่านั้นและพวกเขาจับเขาเป็นนักโทษในระหว่างการปิดล้อมกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเป็นยิว เขาจึงไม่ยอมรับพระเยซูว่าทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง, พระเมสสิยาห์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ยอมจงใจกล่าวสิ่งใดที่ถูกออกแบบเพื่อยืนยันคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าเลย แต่บันทึกเรื่องราวประวัติศาสตร์ที่เขาให้นั้นก็เป็นการอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับคำพยากรณ์เหล่านี้ที่กล่าวถึงการทำลายพระวิหารและกรุงเยรูซาเล็ม, ราชธานีของกษัตริย์

หากคุณสามารถศึกษางานเขียนเหล่านั้นของโจเซฟัสได้ ในหนังสือที่มีชื่อว่า *Jewish Wars, เล่ม 7, บทที่ 1,*

ย่อหน้าที่ 1 คุณจะพบข้อมูลต่อไปนี้:

หลังจากที่กรุงเยรูซาเล็มถูกยึดได้แล้ว ทิตัสชาวโรมัน “ได้ออกคำสั่งให้พวกเขาทำลายทั้งกรุงนั้นและพระวิหาร ยกเว้นหอคอยสามหลังซึ่งเขาสงวนไว้ให้ตั้งอยู่ แต่ส่วนที่เหลือของกำแพง มันถูกทำให้ราบเป็นหน้ากลองโดยคนเหล่านั้นที่ขุดมันขึ้นมาจากฐานราก จนไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่ที่จะทำให้คนเหล่านั้นที่มาที่นี่เชื่อว่าเคยมีคนอาศัยอยู่ที่นี่”

ไมมอเนเวส นักเขียนชาวอียิปต์ท่านหนึ่ง บอกเราว่าเทเรนเทียส รูฟัส ข้าราชการคนหนึ่งในกองทัพของทิตัส พร้อมกับฟาโลโกอันหนึ่งได้ขุดทิ้งรากฐานของพระวิหาร เพื่อที่คำพยากรณ์ของมีคาห์ 3:12 จะได้สำเร็จจริง-นั่นคือ ศิโยนจะ “จะต้องถูกไถเหมือนไถนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง...” พระเจ้าผู้ทรงมีสิทธิอันสมบูรณ์ที่จะใช้ใครก็ได้ในวิธีใดก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์เพื่อที่จะทำให้คำพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริงและเพื่อทำให้แผนการและพระประสงค์ชั่ววันรันดร์ของพระองค์สำเร็จลุล่วง

การทำลายพระวิหารนั้นไม่ได้ “อยู่ดี ๆ ก็เกิดขึ้น” มันถูกเรียกให้เกิดขึ้นในการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ประวัติศาสตร์ของการปิดล้อมและการทำลายกรุงเยรูซาเล็มบอกเราว่าทิตัสอยากที่จะเก็บบางส่วนของพระวิหารไว้จริง ๆ และเขาก็ส่งโจเซฟผู้เป็นเชลยไปหาประชาชนชาวอียิวบ่อยครั้งเพื่อวิงวอนพวกเขาให้ยอมจำนน ซึ่งโดยการยอมจำนนพวกเขาก็จะรักษาพระวิหารและกรุงนั้นไว้ได้ แต่พระเยซูทรงพยากรณ์ไว้แล้วว่ากรุงนี้จะถูกทำลายและว่าพระวิหารจะถูกโค่นลง ด้วยเหตุนี้ทั้ง ๆ ที่แม่ทัพชาวโรมันผู้นี้ปรารถนาที่จะรักษาอย่างน้อยบางส่วนของพระวิหารไว้ มันก็ถูกทำลาย หากมีผู้ใดบนแผ่นดินโลกที่มีอำนาจที่จะรักษาอาคารหลังนั้นไว้จากการถูกทำลายย่อยยับ ทิตัสก็มีอำนาจนั้น แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงประกาศการทำลายแล้ว และการทำลายต้องบังเกิดขึ้น

อ้างอิงไปยังหนังสือ *Jewish Wars* โดยโจเซฟัสอีกหน, เล่ม 6, บทที่ 4 ย่อหน้าที่ 5 ถึง 7 เราเรียนรู้ว่าพวกยิววางเพลิงเผาหมู่บ้านของพระวิหาร จากนั้นทหารโรมันนายหนึ่งโยนดุ้นไฟที่ลุกไหม้เข้าไปในหน้าต่างของอาคารนั้น และภายในของพระวิหารก็เต็มไปด้วยเปลวเพลิงที่โหมกระหน่ำอย่างรวดเร็วมาก ๆ ทิตัสสั่งให้ดับไฟแต่ไม่มีใครเชื่อฟังคำสั่งของเขา เพราะความเกลียดชังอันฝังลึกที่พวกทหารโรมันมีต่อคนยิว พวกเขาจึงปฏิเสธที่จะดับไฟและยอมให้พระวิหารถูกเผา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงประกาศแล้วว่าพระวิหารนั้นจะถูกทำลาย และพระวาระของพระเจ้าก็ไม่เคยล้มเหลว-และจะไม่มีวันล้มเหลวเด็ดขาด! คำพยากรณ์ของพระเยซูอาจฟังดูเหลือเชื่อในความคิดของพวกสาวกที่ตกตะลึง แต่วันนั้นก็ได้มาถึงอย่างรวดเร็วเมื่อคำพยากรณ์นั้นถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้ว

คำถามสามทบ

ข้อ 3: “เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้”

“...พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัว...” ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้ตรัสกับประชาชนในพระวิหาร เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหารพวกสาวกของพระองค์ก็ไปกับพระองค์ด้วย และมาระโกบอกเราว่าเปโตร ยอห์น ยากอบ และอันดรูว์เป็นผู้ที่ “มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัว” และถามพระองค์ด้วยคำถามสามทบนี้:

1. “เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร?”

2. “สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา?”

3. “สิ่งใดเป็นหมายสำคัญ...ของวาระสุดท้ายของโลกนี้?”

พระเยซูคริสต์ทรงรับคำถามสามข้อนี้ตามลำดับและตอบพวกมันทีละข้อ พระองค์ทรงตอบคำถามทั้งสามข้อนี้โดยการปนคำบรรยายเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไปจนถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้และปรากฏเป็นครั้งที่สองแก่ชนชาติอิสราเอล พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นในฐานะทารกในรางหญ้า พระองค์จะเสด็จมาเป็นครั้งที่สองในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย และนั่นตาทุกดวงจะเห็นพระองค์

เพราะการปนกันของคำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่มีต่อคำถามสามทบทที่ถูกถามโดยเหล่าสาวก จึงเกิดความสับสนและการตีความผิดอยู่บ้างต่อบทนี้ของข่าวประเสริฐของมัทธิว แต่หากเราศึกษาค้นคว้าอย่างระมัดระวัง ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เปิดดวงตาแห่งความเข้าใจของเรา และแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง เราก็ไม่จำเป็นต้องสับสนเลย โดยการเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ เราก็สามารถมองเห็นสิ่งที่พระเยซูทรงอยากให้เราเห็น พระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่ปริศนา แต่เป็นการเปิดเผย อย่างไรก็ตาม เราสามารถทราบสิ่งต่าง ๆ ของพระวิญญาณเฉพาะเท่าที่พระวิญญาณทรงเปิดเผยพวกมันแก่เราเท่านั้น เหมือนกับที่เปาโลได้อธิบายไว้ใน 1 โครินธ์ 2:14 ว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่า เป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ”

ยอห์นผู้เป็นตรีภัก ซึ่งเขียนหาผู้เชื่อทั้งหลายได้ประกาศว่า: “ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง...แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:20, 27)

ด้วยเหตุนี้ ภายใต้การทรงนำและการให้ความสว่างแจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงจะสามารถแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงได้อย่างถูกต้องและเข้าใจคำตอบเหล่านั้นที่พระเยซูประทานให้แก่คำถามสามทบทของพวกสาวก เหมือนกับที่พวกเขาแนะนำคำถามสามข้อซึ่งถูกรวมอยู่ในข้อเดียว คำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มีข้อความต่าง ๆ ที่อ้างอิงถึงสามเหตุการณ์: (1) การทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยทิตัสชาวโรมัน, (2) การเสด็จมาของพระเยซูในวิวัฒนาการ (การทรงเปิดเผย) เมื่อนั้นตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และ (3) อวสานของยุคนี้ ไม่มีเส้นแบ่งที่ชัดเจนระหว่างการอ้างอิงทั้งสามนี้แต่เหตุการณ์เหล่านั้นมีความเชื่อมโยงที่ทำให้คำตอบเหล่านั้นนำไปใช้ได้กับแต่ละเหตุการณ์เหล่านั้น

ผมไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเมื่อพวกสาวกถามคำถามที่ว่า “เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร?” พวกเขากำลังคิดถึงเวลานั้นเมื่อพระเยซูจะทรงสถาปนาอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้ของพระองค์และครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิด พวกเขาคิดเอาเองว่าการทำลายล้างย่อยยับแบบที่พระองค์เพิ่งพรรณนาไปนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงยึดอำนาจปกครองและโค่นล้มการครอบครองของพวกโรมันแล้วเท่านั้น ยิวจำนวนมากเชื่อว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลงใหญ่โตหลายประการในแผ่นดินนั้นเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา และมันก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่พวกสาวกอยากทราบว่าเวลานั้นจะเป็นเมื่อไร

“สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา?” จงหมายเหตุว่า พวกสาวกไม่ได้ทูลขอหมายสำคัญหลายประการ

(พหูพจน์) พวกเขาถูกลบชื่อสำคัญอันหนึ่ง (เอกพจน์) และหลายสิ่งที่แตกต่างกันเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในบทนี้ก็เป็นบางส่วนของ “**หมายสำคัญนั้น**”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เสด็จมา” มีความหมายว่า *การอยู่ต่อหน้า* หรือ *การมาถึง* คำเดียวกันนี้ถูกพบใน 2 โครินธ์ 10:10 ที่มันถูกแปลเป็น “ตัวเขา” (เมื่ออยู่ต่อหน้า) และใน 2 โครินธ์ 7:6 ที่มันถูกแปลเป็น “มา” ความคิดที่ถูกนำเสนอที่นี่ไม่ได้หมายถึงใครบางคนที่เพิ่งมาถึง แต่หมายถึง *ที่มาถึงและอยู่ต่อหน้าต่อไป* ตามที่ถูกใช้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ มันหมายความว่าพระเยซูจะเสด็จมาและอยู่ต่อไปกับประชาชนของพระองค์ คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้สี่ครั้งในบทนี้ของมัทธิว โดยแต่ละครั้งหมายถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูในวิวรณ์ (ดู ข้อ 3, 27, 37, และ 39) ยากอบ เปโตร และเปาโลใช้คำเดียวกันนี้ซ้ำหลายหนในงานเขียนของพวกเขา และมันถูกใช้ใน 1 ยอห์น 2:28 เช่นกัน

มีคำอื่น ๆ ที่ถูกใช้ในจดหมายฝากเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ถ้อยคำซึ่งมีความหมายว่า “การสำแดงให้ประจักษ์”, “การปรากฏ”, หรือ “การเสด็จมา” แต่ถ้อยคำเหล่านั้นอ้างอิงถึง *การรับขึ้นไป* ไม่ใช่วิวรณ์ (การทรงเปิดเผย) เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น พระองค์จะไม่ทรงปรากฏบนแผ่นดินโลก พระองค์จะเสด็จมาในฟ้าอากาศและเหล่าวิสุทธิชนจะถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระองค์ *ในฟ้าอากาศ* (1 ธส. 4:13-18) แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกที่ยัง *ชนชาติอิสราเอล* เพื่อที่จะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ พระองค์จะทรงยืนอยู่บนภูเขามะกอกเทศตามที่ มีบันทึกไว้ในเศคาริยาห์ 14:4 และนัยน์ตาทุกคนจะเห็นพระองค์ ตามที่มีบันทึกไว้ในวิวรณ์ 1:7

“...และวาระสุดท้ายของโลกนี้?” ภาษากรีกที่ถูกใช้ตรงนี้มีมีความหมายว่า “การสำเร็จครบถ้วนของยุคนี้” ไม่ใช่ความพินาศหมดสิ้นของจักรวาลที่เป็นวัตถุ พวกยิวเชื่อว่าการปรากฏของพระเมสสิยาห์จะยุติสภาวะปัจจุบันของสิ่งต่าง ๆ และเริ่มต้นยุคใหม่ พวกสาวกเชื่ออย่างสนิทใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเรื่องที่ปกติธรรมดาที่พวกเขาจะถามคำถามนี้กับพระองค์ คำตอบเหล่านั้นของพระองค์ไม่ได้ถูกให้เพื่อสนอง *ความอยากรู้อยากเห็น* ของพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับอนาคต แต่ถูกให้เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาเข้าใจผิดและหมดความอดทนและเพื่อกระตุ้นให้พวกเขาเฝ้าระวังและสัตย์ซื่อด้วย (กรุณาหมายเหตุข้อ 42 ในบทนี้และข้อ 14 ถึง 30 ในบทที่ 25)

เส้นทางของยุคนี้

ข้อ 4 และ 5: “*พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป”*

“*ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง*” การที่พวกสาวกจะรู้ว่า “*สิ่งเหล่านี้*” จะเกิดขึ้น *เมื่อไร* นั้น ไม่ใช่เรื่องที่สำคัญมากเท่ากับที่พวกเขาจะถูกพิทักษ์รักษาให้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายแห่งกาลนี้ ด้วยเหตุนี้พระเยซูไม่ได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาจะคาดหวังว่าเหตุการณ์เหล่านั้นจะเกิดขึ้น *เมื่อไร* แต่ทรงเตือนพวกเขาให้ระวังตัวเกรงว่าพวกคนปลอมหรือพวกคนหลอกลวงคนใดจะนำพวกเขาให้หลงไป

“*ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’...*” พระคริสต์ปลอมจำนวนมากได้ออกมากล่าวอ้างตัวก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 พวกเขาประกาศว่าตนเป็นผู้ที่ถูกเจิมของพระเจ้า นั่นคือพระเมสสิยาห์ เกือบทุกหน้าของบันทึกประวัติศาสตร์แปดเปื้อนไปด้วยชื่อของคนลวงโลกและพวกหลอกลวงเหล่านั้น และแม้แต่ในสมัยปัจจุบันนี้ บางคนก็จะประกาศเป็นครั้งคราวว่าตนเป็นพระเมสสิยาห์

“...เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป” กระทั่งก่อนการประสูติของพระเยซู พวกผู้พยากรณ์เท็จ (เหล่าผู้รับใช้ของพญามาร) ก็มีอยู่แล้ว เยเรมีย์เตือนประชากรของพระเจ้าว่า “อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ที่พยากรณ์ให้ท่านฟัง เขาจะทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์” (ยรม. 23:16)

เกี่ยวกับคนล่อลวงเหล่านั้น เอเสเคียลเตือนเช่นกันว่า: “เขาทั้งหลายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมุสา เขากล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า’ ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้เขาไป เขาทำให้คนอื่นหวังว่าเขาจะรับรองถ้อยคำของเขา” (อสค. 13:6)

แม้แต่โมเสสก็เตือนให้ระวังผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้น ในพระราชบัญญัติ 13:1-5 เขากล่าวว่า:

“ถ้าในหมู่พวกท่านเกิดมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์ขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้าเขากล่าวว่า ‘ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด’ ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก ‘และให้เรามาปรนนิบัติพระนั้น’ ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงใจท่านดู เพื่อให้ทรงทราบว่า ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่ ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และยำเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์ แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้ภักดีต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไล่ท่านออกจากเรือนทาส เขากระทำให้ท่านทิ้งหนทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่วเขานี้จากท่ามกลางท่าน”

ยอห์นผู้เป็นที่ยกย่องกล่าวถึงผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นว่าเป็น “พวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์”-ไม่ใช่ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น, คนแห่งการบาปนั้น, แต่พวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (พหูพจน์) ใน 1 ยอห์น 2:18, 19 ยอห์นเตือนคริสเตียนทั้งหลายว่า “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่”

ตั้งแต่ยุคสมัยที่คนจำกันไม่ได้แล้วพวกผู้พยากรณ์เท็จได้ใช้ศาสตร์และศิลป์ต่าง ๆ ที่ล่อลวงของตน เปาโลพรรณนาถึงพวกเขาอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่ซาตานเรียกและแต่งตั้ง ใน 2 โครินธ์ 11:13-15 เราอ่านว่า:

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่ล่อลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา”

วาระสุดท้ายจะเป็นเวลาแห่งความทุกข์ลำบากและความกลัวสุดขีด และผู้คนจะเสาะหาการช่วยให้พ้นผ่านทางอำนาจฝ่ายวิญญาณ ซาตานจะฉวยโอกาสจากสิ่งนี้และเหล่าผู้แทนของมันจะสนใจผู้หลงเป็นอันมากให้ไปนับถือศาสนาเทียมเท็จในโมงยามนั้น ตามที่ข้อ 23 ของบทนี้ได้กล่าวไว้ พวกเขาจะสาละวนอยู่ในทุกหนแห่งและพวกเขาจะแสดงหมายสำคัญใหญ่โตและการมหัศจรรย์ต่าง ๆ –การมหัศจรรย์ในแบบที่ว่า “ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง”

(ข้อ 24)

พญามารเป็นผู้ถูกสร้างที่มีอำนาจมาก มันมีพลังกำลังมหาศาลและเจ้าเล่ห์ พวกผู้พยากรณ์เท็จของมันจะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่าง ๆ ในแบบที่ว่าเฉพาะคนเหล่านั้นที่วางใจในพระเจ้าและมีพระวิญญาณแห่งสติปัญญาและความเข้าใจของพระองค์เท่านั้นจะสามารถดูออกว่าพวกนี้คือผู้รับใช้ของพญามารและเห็นคนเหล่านี้ในตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา ผมขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ สำหรับข้อเท็จจริงที่ว่าซาตานและเหล่าสมุนของมันไม่มีทางที่จะหลอกลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าได้เลย ผู้เชื่อทั้งหลายถูกปกป้องรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อที่พระประสงค์ของพระเจ้าจะถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างครบถ้วน ตามน้ำพระทัยของพระองค์ เห็นไหมครับว่า หากซาตานสามารถหลอกลวงคนเหล่านั้นที่ถูกเรียกโดยพระเจ้าและถูกช่วยให้รอดโดยฤทธิ์เดชของพระองค์ได้ การทรงเลือก พระประสงค์และแผนการของพระเจ้านี้คงถูกทำลาย และนั่นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย ผู้ที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้วจะได้รับสง่าราศี! “ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา” (โรม 8:31)

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์สำหรับเรา (2 ทธ. 3:16) ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระองค์ทรงเตือนเหล่าสาวกซ้ำแล้วซ้ำอีกให้ระวังพวกครูสอนเท็จและพวกผู้พยากรณ์เท็จ พระองค์ก็กำลังเตือนเราให้ระวังเช่นกัน, ให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน, เกรงว่าเราจะล้มลงในการทดลอง ผมเชื่อว่าในโมงยามนี้ซาตานกำลังทำงานล่วงเวลาเพื่อหลอกลวงมนุษยชาติและนำดวงวิญญาณทั้งหลายให้ตกนรก มีขบวนการทางศาสนาและลัทธิมากมายซึ่งดูเผิน ๆ แล้วดูดี พวกเขานำเสนอความจริงมากพอที่จะนำผู้คนให้ปฏิบัติตามหลักคำสอนของพวกเขา-และจากนั้นพวกเขาก็สั่งสอนเหล่าสาวกของตนด้วยคำสอนผิดซึ่งทำให้จิตวิญญาณตกนรก

ผมเชื่อเช่นกันว่าพระคัมภีร์ฉบับแปลสมัยใหม่ทั้งหลายที่มีแนวคิดแบบเสรีซึ่งกำลังถูกผลิตออกมาวันนี้มีส่วนทำให้คนจำนวนมากตกนรก มีหลายเวอร์ชันและหลายฉบับแปลที่ไปเปลี่ยนแปลงพระวจนะของพระเจ้าในสมัยนี้มากกว่าเท่าที่เคยมีมานับตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างอาดัมและตรัสถ้อยคำแรกของพระองค์ ซึ่งถูกเขียนในหนังสือปฐมกาล การที่คน ๆ หนึ่งไม่ได้เกิดมาเลยก็ดีกว่าที่เขาจะใช้ผิด ดัดแปลง แก้ไข ตัดออกหรือเพิ่มเข้ากับพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่! ฉบับแปลสมัยใหม่ทั้งหลายของพระคัมภีร์ให้เครื่องมือที่มีประสิทธิผลมากแก่ซาตาน และพวกครูสอนเท็จจำนวนมากของมันก็กำลังเสนอแนวคิดของมันทุกวันผ่านทางการใช้ฉบับแปลบิดเบือนเหล่านั้นของพระวจนะของพระเจ้า

แต่บุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าจะไม่ติดตามพวกครูสอนเท็จ เพราะว่าพวกเขาถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า (โรม 8:14) บุตรที่บังเกิดใหม่แล้วของเจ้าย่อมรู้จักความจริงของพระเจ้า และเขาก็รู้จักความเทียมเท็จเช่นกัน เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าที่อยู่ภายในมนุษย์ใหม่ผู้นั้นจะทรงเปิดเผยความจริงและชี้ให้เห็นความเทียมเท็จ พระเยซูตรัสว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา” (ยอห์น 10:27)

อัครทูตเปาโลร้องอุทานว่า “จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้!” (2 คร. 9:15) ของประทานของพระเจ้าคือการไถ่จากบาป-แต่มันก็เป็นมากกว่านั้น ในพระคริสต์เราได้รับการไถ่ แต่ในพระคริสต์เราก็ได้รับการช่วยให้พ้นแบบวันต่อวันจากบรรดาอุบาย ของพญามารและหลุมพรางแห่งนรกเช่นกัน! เราถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระองค์ เราดำเนินด้วยความเชื่อและไม่ไข้โดยการมองเห็น เราครบถ้วนบริบูรณ์ใน

พระเยซู ในพระองค์ เราเป็นมากกว่าผู้พิชิต ขอขอบคุณพระเจ้าผู้ประทานให้แก่เราไม่เพียงการไถ่เท่านั้นแต่ชัยชนะด้วย

ข้อ 6: “ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง”

“เรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม”-ความโกลาหลุ่นวายใหญ่โตท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย-ถูกกล่าวถึงล่วงหน้าโดยพระเยซูเจ้า พระเจ้าเท่านั้นทรงเขียนประวัติศาสตร์ล่วงหน้า มนุษย์ทำได้แต่เพียงบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ หลังจากที่เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นแล้ว ตอนที่พระเยซูประสูติมีสันติสุขท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แต่นับตั้งแต่วันนั้นที่พวกยิวได้ปฏิเสธกษัตริย์ของตนและเชิญชวน “ให้โลหิตของเราตกอยู่กับเราและลูกหลานของเราเกิด” ตามก็ไม่เคยพรากไปจากพวกเขาเลย พระเยซูทรงประกาศแก่ประชาชาติหนึ่งที่น่าชื่อใจคือว่า “บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า!” (มธ. 23:38) ประชาชาตินั้นได้มีโอกาสที่จะต้อนรับพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา แต่พวกเขาก็ปฏิเสธกษัตริย์ของตนและได้เลือกเอาโจรและฆาตกรคนหนึ่งแทน การข่มเหงซึ่งได้ตกอยู่บนพวกยิวมาตลอดหลายร้อยปีที่ล่วงไปแล้วคือการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริง

เนื่องจากวิธีการสมัยใหม่ของการติดต่อสื่อสาร-หนังสือพิมพ์, วิทยุ, โทรทัศน์, และโทรศัพท์- “ข่าวลือเรื่องสงคราม” แพร่สะพัดไปในวันนี้อย่างรวดเร็วมากกว่าที่พวกมันเคยเป็นในหลายปีก่อนหน้า ดาวเทียมต่าง ๆ สามารถยิงหลายข้อความไปทั่วโลกได้ในชั่วขณะเดียว ดังนั้นเราจึงกำลังได้ยินข่าวลือเรื่องสงครามมากกว่าแต่ก่อนในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ สำหรับผมแล้วนี่บ่งบอกว่าวาระสุดท้ายนั้นอยู่ไม่ไกลมากแล้วในอนาคต ผมไม่ใช่คนที่กำหนดวันที่แต่ผมเชื่อว่าสิ่งสารพัดได้เกิดขึ้นแล้วซึ่งต้องเกิดขึ้นก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักร ไม่มีสักคำเดียวในพระคัมภีร์ที่ต้องถูกทำให้สำเร็จจริงก่อนการรับขึ้นไปนั้น ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงสามารถเสด็จมาในวินาทีไหนก็ได้ของนาที่ไหนก็ได้ของชั่วโมงไหนก็ได้ของวันไหนก็ได้เพื่อที่จะเรียกเจ้าสาวของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ!

ดังนั้น จงคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้: หมายสำคัญต่าง ๆ ที่เรากำลังศึกษาตรงนี้ชี้ไปยัง *วิวรรณ์* ไม่ใช่ชี้ไปยังการรับขึ้นไปนั้น และ *วิวรรณ์* (การเปิดเผย) นั้นจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าประมาณ *เจ็ดปีหลังจากการรับขึ้นไปนั้น* ดังนั้น เนื่องจากหมายสำคัญต่าง ๆ ที่ถูกนำเสนอในคำพยากรณ์นี้ของพระเยซู (หมายสำคัญทั้งหลายที่เป็นหลักฐานมากพออยู่แล้ว) ต้องมาก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ในการเปิดเผยของพระองค์ *การรับขึ้นไปของคริสตจักรก็ต้องเข้ามาใกล้มากแล้วจริง ๆ!* ผมขอกล่าวซ้ำว่าการเรียกเหล่าวิสุทธิชนขึ้นไปนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ และมันจะจบลง “ในชั่วพริบตาเดียว” (1 คร. 15:52)

“...คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย...” ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วไม่ต้องเป็นทุกข์หรือวิตกกังวลเพราะเหตุการณ์ปัจจุบันต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลก และไม่มีเหตุผลอันใดที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องรู้สึกสับสนเกี่ยวกับสถานะต่าง ๆ ของโลกด้วย เหล่าผู้ประกาศข่าวประกาศว่าการประชุมสันติภาพทั้งหลายได้ถูกจัดขึ้นและสนธิสัญญาสันติภาพหลายฉบับได้ถูกลงนามแล้ว-แต่เรารู้ว่าจริง ๆ แล้วไม่มีสันติภาพในโลกวันนี้เลย มีการรายงานว่สงครามทั้งหลายได้สิ้นสุดลงแล้ว-แต่ปืนแห่งการสู้รบก็ยังคงสร้างความหายนะอยู่ต่อไป และเหล่าทหารก็ตายในสนามรบในที่ ๆ สงครามทั้งหลายควรสิ้นสุดลงแล้ว สิ่งเหล่านี้เองก็เป็นเพียงหมายสำคัญเพิ่มเติมว่าพระเยซูจะเสด็จมาในไม่ช้า เพราะว่า “เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพิเนาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น” (1 ธส. 5:3)

คนจำนวนมากกล่าวว่า “สันติภาพ, สันติภาพ”-แต่ไม่มีสันติภาพเลย ท่านที่รักครับ สันติภาพที่แท้จริงหนึ่งเดียวในโลกที่วุ่นวายนี้คือ *สันติสุขของพระเจ้า* ที่สถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระโดยพระโลหิตแล้ว! สันติสุขของพระเจ้าเป็นมรดกของคริสเตียน พระเยซูตรัสว่า “*เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น* เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ *อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย*” (ยอห์น 14:27) เมื่อใจของผู้เชื่อจดจ่ออยู่ที่พระเยซู พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะรักษาผู้เชื่อคนนั้นไว้ “*ในสันติภาพอันสมบูรณ์*” (อสย. 26:3) ใจที่วางใจพระเยซูอย่างเต็มเปี่ยมก็มีสันติสุขและปราศจากความกลัวทั้ง ๆ ที่มี “สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม” ที่แพร่สะพัดท่วมและรอบตัวเรา เราไม่ต้องกังวลว่ามนุษย์จะทำลายล้างตัวเองให้สูญสิ้นไปจากพื้นพิภพ เพราะนั่นจะไม่มีทางเกิดขึ้นเลย เมื่อการทำลายล้างครั้งสุดท้ายมาถึง มันจะไม่มาโดยระเบิดที่ถูกทิ้งลงมาโดยมนุษย์ *พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงส่งไฟลงมาจากสวรรค์* (วิว. 20:9) พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินโลกนี้และทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้น และพระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้มนุษย์ทำลายหรือกำจัดสิ่งทรงสร้างของพระองค์จนสิ้นสูญ

แน่นอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วควรเฝ้าระวัง ตื่นตัว และระวังตัวอยู่เสมอโดยทางการอธิษฐานและการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ แต่มันเป็นการดูหมิ่นต่อพระนามของพระเยซูที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะวุ่นวายใจ เป็นทุกข์ร้อน หวาดวิตก และกระวนกระวายใจเกี่ยวกับกาลสมัยที่เรามีชีวิตอยู่ขณะนี้ เราต้องจดจำไว้ว่าถึงแม้ว่าเราอยู่ในโลก เราก็ไม่ได้เป็นของโลก (ยอห์น 15:19) สัญชาติ (ความเป็นพลเมือง) ของเราอยู่ในสวรรค์ “*เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า*” (ฟป. 3:20) ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้สัจจและคนต่างดาวในโลกนี้ (1 ปต. 2:11) และเราดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการมองเห็น (2 คร. 5:7) อันที่จริง ตามที่พระวาทะของพระเจ้ากล่าวไว้ “*คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ*” (รม. 1:17)

พระวาทะของพระเจ้าเปี่ยมล้นด้วยพระสัญญามากมายเกี่ยวกับการปกป้องดูแลและการเลี้ยงดูเพื่อคนของพระองค์เอง การมีข้อมูลดังกล่าวล่วงหน้าควรช่วยจิตใจของเราให้พ้นจากความวิตกกังวล ความเดือดเนื้อร้อนใจและความกระวนกระวายเกี่ยวกับกาลสมัยอันวุ่นวายเหล่านี้ จะมีสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามไปจนกว่าองค์สันติราชจะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกและทรงครอบครองพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นเอง และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้น จะมีสันติภาพบนแผ่นดินโลกและสันถวไมตรีท่ามกลางมนุษย์

สิ่งต่าง ๆ จะเลวร้ายลงเรื่อย ๆ ก่อนที่พวกมันจะดีขึ้น เราต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าสภาวะต่าง ๆ ของโลกไม่ได้กำลังปรับตัวดีขึ้นเลย การบุกโจมตีของลัทธิคอมมิวนิสต์จะไม่ลดลง แนวคิดการไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้า, แนวคิดทุกชนิดที่ลงท้ายด้วย “นิยม” และหลักคำสอนต่าง ๆ ของภูตผีปีศาจ, จะเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่พระเยซูเองทรงให้ความมั่นใจผู้เชื่อทั้งหลายด้วยถ้อยคำเหล่านี้:

“เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น **จงยึดตัว** (จงมองขึ้นไปข้างบน) **และฝังกีร์ชะขึ้น ด้วยการไล่ท่านใกล้จะถึงแล้ว**” (ลูกา 21:28)

“...แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง” หากเราศึกษาหนังสือวิวรณ์ เราก็จะเรียนรู้ว่ามีหลายสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในพระพิโรธและการพิพากษาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก่อนการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัด ชั้นหลายใบแห่งพระพิโรธของพระเจ้าจะถูกเทออกลงบนแผ่นดินโลก, “**วิบัติหลายประการ**” จะถูกประกาศ, ความทุกข์ทรมาน, ความเจ็บปวด, และ

ความหวาดกลัวจะตกอยู่กับชาวโลกในแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน การทำลายล้างและความรกร้างว่างเปล่าจะรุนแรงเหลือเกินจน “ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย” (มธ. 24:22) ถ้าพระเจ้าไม่ทรงให้วันเหล่านั้นแห่งความทุกข์ลำบากและความเจ็บปวดรวดร้าวย่นสั้นเข้า จะไม่มีผู้ใดบนแผ่นดินโลกเหลืออยู่แบบยังมีชีวิตอยู่เลย แต่ “เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้” -นั่นคือ เพราะเห็นแก่ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า, ประชาชาติอิสราเอล- “จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า”

นี่เป็นยุคสมัยที่เราทั้งหลายผู้เป็นคริสเตียนควรคาดเอาของเราไว้และอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเตรียมเราให้พร้อมเพื่อที่จะเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อแท้จริงในยุคสุดท้ายนี้ก่อนที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อแก้ไขสิ่งต่าง ๆ หมดทั้งโลกให้ถูกต้องแทนที่จะปล่อยให้ตัวเราเองซึ่มเศร้าและกระวนกระวายใจ, เต็มไปด้วยความกลัว, เราควรอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเสริมกำลังเราใน “มนุษย์ที่อยู่ภายใน” เราควรทูลขอพระเจ้าให้ทรงเติมเราให้เต็มล้นด้วยความรักของพระองค์ และควบคุมเราด้วยพระวิญญาณของพระองค์ในแบบที่ว่าสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าและชื่นบานมนุษย์ทั้งหลายให้มาหาพระเยซูคริสต์

ข้อ 7: “เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ”

ผมเชื่อว่าคำพยากรณ์ที่ถูกกล่าวออกมาในที่นี้เกี่ยวข้องกับปีเหล่านั้นหลังจากที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ไม่นาน: แต่ผมก็เชื่อด้วยว่ามันครอบคลุมไปถึง*อวสานของยุคนี้* ซึ่งรวมถึงเวลานั้นเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์จะครอบครองบนแผ่นดินโลกและความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งจะมาสู่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกนี้ หากเราศึกษางานเขียนต่าง ๆ ของโจเซฟัส (และนักประวัติศาสตร์ท่านอื่น ๆ แห่งยุคสมัยเดียวกัน) เราก็จะค้นพบว่ามีสงครามหลายครั้งและข่าวลือเรื่องสงครามต่าง ๆ มากมาย-ประชาชาติต่อสู้ประชาชาติ, อาณาจักรต่อสู้อาณาจักร ยกตัวอย่างเช่น ที่เมืองซีซารียา พวกคนซีเรียและพวกยิวได้ทำสงครามต่อสู้กันเพื่อชี้ขาดว่าใครมีสิทธิ์ครอบครองเมืองนั้น ประวัติศาสตร์บันทึกว่าหลังจากการชนฆ่าพวกยิวไม่ต่ำกว่า 20,000 คน สงครามนั้นและการทำให้รกร้างว่างเปล่าของมันก็ลามไปทั่ว*นครต่าง ๆ* ของซีเรียและเข้าไปใน*หมู่บ้าน* *ทั้งหลาย*ของคนซีเรียด้วย บันทึกนี้มีเนื้อหาคล้ายกับบันทึกของสงครามสมัยหลัง ๆ ซึ่งเราได้สู้รบกับประชาชาติอื่น ๆ มาตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 (ผมกล่าวถึงสงครามดังกล่าวแบบที่เป็นความขัดแย้งในเกาหลีและเวียดนาม) ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 การสู้รบเหล่านั้นเกิดขึ้นในนครใหญ่ ๆ หรือในแถบชนบทเป็นหลัก แต่ในสงครามสมัยหลัง ๆ (กระทั้งแบบที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ขณะที่ผมเขียนข้อความเหล่านี้) ผู้คนก็กำลังต่อสู้กันใน*หมู่บ้าน*ต่าง ๆ โดยเช่นฆ่าพวกผู้หญิง เด็ก ๆ และพวกคนที่ไม่รู้ชื่อไหน

ในวันนี้และโม่งยามนี้และในไม่กี่ปีก่อนหน้านี้ เราได้ยินเกี่ยวกับสงคราม (และข่าวลือเรื่องสงคราม) มากกว่าที่เราเคยได้ยินมาในประวัติศาสตร์ แน่แน่นอนว่าในศตวรรษที่ยี่สิบนี้มี*หลายวิธีมากกว่าเดิม*ในการได้ยินและรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นรอบโลก สงครามอาจจะพุ่งขึ้นห่างไกลจากเราตั้งครึ่งค่อนโลก และในเวลาไม่กี่วินาทีข่าวเรื่องความขัดแย้งนั้นก็ถูกถ่ายทอดไปทั่วโลก! ผู้คนกำลังสู้รบกัน และพวกเขาจะสู้รบกันอยู่ต่อไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิด ทั้ง ๆ ที่มีการเจรจาและความพยายามมากมายเพื่อทำให้เกิดสันติภาพ จะไม่มีสันติภาพท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลกจนกว่าพระเยซูทรงนำสันติภาพมาให้และทรงแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ให้ถูกต้องในโลกที่รุนแรงและบ้าอำนาจนี้ จะ

มีสงครามและการเข่นฆ่าตราบใดที่พญามารยังอยู่นอกเหนือไม่มีกั้นนั้น เมื่อซาตานถูกโยนลงไปในบึงไฟนั้นในที่สุดเพื่อที่จะถูกคุมตัวไว้ที่นั่นตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเมื่อฤดูผีปีศาจทั้งปวงและเหล่าทูตแห่งนรกถูกทิ้งในบึงไฟนั้น จะมีสันติภาพเป็นนิรันดร์บนแผ่นดินโลกและพระเยซูจอมกษัตริย์จะทรงเป็นองค์สันติราชในโม่งยามอันเปี่ยมสุขนั้น

“...*ทั้ง*จะเกิดกัณดารอาหาร...” การกัณดารอาหารไม่ใช่เรื่องใหม่ในโลกนี้ ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดบันทึกช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานเช่นนั้นหลายครั้ง และในกิจการ 11:28-30 เราก็ถูกบอกว่าการกัณดารอาหาร “ได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาودیอัส ซีซาร์ พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซลาโลเพื่อนำไปให้พวกเขาผู้ปกครอง”

หลายดินแดนกำลังทนทุกข์กับความยากลำบากของการกัณดารอาหารวันนี้ พระเจ้าทรงติดต่ออเมริกามาโดยตลอดเราเป็นประชาชาติที่มีอาหารรับประทานอย่างอัมหมิพีมัน แต่มีหลายประชาชาติที่การผลิตเสบียงอาหารนั้นแทบจะเทียบไม่ได้เลยกับการตอบสนองความต้องการนั้น และผู้คนไม่เพียงหิวโหยเท่านั้น-พวกเขาหลายคนเสียชีวิตจริง ๆ เพราะความอดอยาก หลายล้านคนทั่วโลกต้องเข้าอนนทั้ง ๆ ที่ท้องหิวทุกคืน

การกัณดารอาหารจะล้างผลาญอยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลกนี้จนกว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ผมเชื่อว่าสภาวะเหล่านี้จะเลวร้ายลงเรื่อย ๆ ขณะที่เราเข้าไปใกล้อวสานของยุคนี้มากขึ้น

“...*และโรคระบาดอย่างร้ายแรง...*” ผมค้นดูคำนี้ (โรคระบาด-pestilence) ใน Webster’s New Twentieth Century Dictionary และพบว่ามันถูกนิยามดังต่อไปนี้: “โรคติดต่อหรือโรคระบาดใด ๆ; โรคที่รุนแรงและทำลายล้าง; โดยเฉพาะอย่างยิ่งกาฬโรคและโรคคล้ายดังกล่าว; โรคติดต่อที่ทำลาย” จากนั้นผมก็ค้นดูคำว่า *pest* และนี่เป็นสิ่งที่ Mr.Webster กล่าวเกี่ยวกับคำ ๆ นั้น: “โรคติดต่อที่ทำอันตรายถึงตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคระบาด; สิ่งใดก็ตามที่คล้ายกับโรค ๆ หนึ่งในความชอบทำลาย; แผลงใดที่ทำลาย”

จงสังเกตว่าคำ ๆ นี้ในข้อพระคำของเราเป็นคำพหูพจน์-“*โรคระบาดทั้งหลาย*” (pestilences) ไม่ใช่แค่โรคเดียว แต่หลายโรค หน้าเหล่านั้นของประวัติศาสตร์บันทึกการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้ของพระเยซูคริสต์เจ้า ทั่วโลก ประเทศแล้วประเทศเล่า มีการโจมตีใหญ่โตของโรคระบาดต่าง ๆ และโรคที่ล้างผลาญทั้งหลาย ซึ่งบ่อยครั้งกวาดล้างชีวิตมวลชนจำนวนมากเข้าไปสู่ดินแดนอันมืดมิดแห่งความมรณา โดยพวกเขาหลายคนไม่ได้เตรียมพร้อมที่จะพบกับพระเจ้าเลย ในช่วงปีหลัง ๆ วิทยาศาสตร์การแพทย์ได้ก้าวหน้าไปสู่ระดับที่น่าอัศจรรย์และโรคติดต่อหลายโรคที่เคยเข่นฆ่ามวลชนแห่งแผ่นดินโลกในอดีตได้ถูกพิชิตแล้วผ่านทางวิธีการใหม่ ๆ และความรู้ที่เพิ่มขึ้น มันเป็นความจริงพอ ๆ กันที่ว่าโรคและโรคระบาด*ใหม่ ๆ* เกิดขึ้นอยู่เรื่อย ๆ โดยแต่ละโรคใหม่นั้นต้องการการศึกษาค้นคว้าและการวิจัยที่เพิ่มมากขึ้น, “ยามหัศจรรย์” ตัวใหม่ ๆ เพื่อควบคุมโรคนั้น ๆ สุขอนามัย, การปลูกฝีภาคบังคับ, การป้องกันไว้ก่อนทั้งหลายที่โลกการแพทย์กระทำเพื่อยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทั้งหลาย-มาตรการเชิงป้องกันเหล่านี้ได้ผลพอสมควรในการควบคุมโรคที่น่ากลัวทั้งหลายและป้องกันไม่ให้พวกมันระบาดไปทั่วโลก แต่ในโลกที่มีผู้คนจำนวนมากวันนี้ ยังมีโรคระบาดมากมายอยู่เหมือนเดิม โดยมีโรคใหม่เกิดขึ้นมาตลอดเวลา

ผมกล่าวถึงไปแล้วว่านิยามของคำว่า “*pest*” นั้นรวมถึง “*แผลงที่ทำลายล้างใด ๆ*” ด้วย ผมเติบโตมาบนไร่เนา และคนเราก็เรียนรู้หลายสิ่งบนไร่เนาที่ไม่อาจเรียนรู้ได้ในที่อื่น พ่อผมเป็นชาวไร่ชาวนา และเราก็ปลูกอาหารของเราเองเท่า

ที่ทำได้ในการผลิตสิ่งที่เรารับประทาน เราปลูกผักทุกชนิด, ข้าวสาลีและข้าวโพดเพื่อทำแป้งและอาหาร, เลี้ยงสุกรและวัวเพื่อเอาเนื้อและนม แต่ตอนที่ผมเป็นเด็ก เราไม่รู้ความหมายของการใช้สารพิษเพื่อพ่นต้นผลไม้, ต้นผัก, หรือพืชผลเพื่อฆ่าพวกแมลง ทุกวันนี้ไม่มีสิ่งเดียวที่โตขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นพืชผักหรือสัตว์ ที่ไม่ถูกโจมตีโดยแมลงบางชนิด ทุกสิ่งที่เรากินวันนี้ถูกทำให้ชุ่มโชกจริง ๆ ด้วยสารพิษต่าง ๆ เพื่อฆ่าพวกแมลงขณะที่อาหารเหล่านั้นกำลังเติบโต!

“...และแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ” ประวัติศาสตร์บันทึกแผ่นดินไหวหลายครั้งในปีเหล่านั้นหลังจากการตรึงกางเขนพระเยซูไม่นาน มีแผ่นดินไหวในโรม, ในเลาดีเซีย, ฮิเอราปุรี, โคลโลสี, สเมอร์นา, มิเลทัส, คีออส, และสามอส นี่เป็นเพียงตัวอย่างบางประการเท่านั้น

พระเจ้าทรงกระทำกิจในวิธีต่าง ๆ ที่ลึกกลับ และหนึ่งในวิธีเหล่านั้นก็คือ ผ่านทางแผ่นดินไหวต่าง ๆ เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขน มีแผ่นดินไหวใหญ่โต มัทธิว 27:50-54 บอกเราว่า:

“ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป และคูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลาที่แตกออกจากกัน อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องลอยไปแล้วได้เป็นขึ้นมา ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

แผ่นดินไหวที่น่ากลัวครั้งนั้น ซึ่งมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า ทำให้นายร้อยคนนั้นเชื่อว่าพระบุตรของพระเจ้าเพียงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น

แผ่นดินไหวอีกคราวหนึ่งก็ทำให้พิภพสั่นสะเทือนเช่นกันตอนที่พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ ในมัทธิว 28:1-4 เราอ่านบันทึกเรื่องราวนี้:

“ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมาดลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์ คูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากรวรรค์ กลิ่งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย”

มีแผ่นดินไหวใหญ่โตตอนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ มีแผ่นดินไหวใหญ่โตตอนที่พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ และในระหว่างเหตุการณ์ทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายนั้น จะมีแผ่นดินไหวหลายครั้ง หลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักร เหล่าวิสุทธิชนจะอยู่กับพระเยซูในฟ้าอากาศในงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก และปฏิบัติต่อพระคริสต์จะเรื่องอำนาจบนแผ่นดินโลก วิวรรณ์ 5:1 บอกเล่าเกี่ยวกับหนังสือม้วนที่มีตราประทับเจ็ดดวงนั้นซึ่งถูกถืออยู่ “ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น” ตราประทับเหล่านั้นจะถูกแกะทีละดวง และเมื่อตราประทับดวงที่หกถูกแกะแล้ว จะมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ เราอ่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ในวิวรรณ์ 6:12-17:

“เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว คูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดุจผ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาม้วนขึ้นไปหมด และ

ภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม แล้วษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซอกหินตามภูเขา พวกเขาวิ่งบอกกับภูเขาและซอกหินว่า “จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า”

ลองคิดดูสิครับ! แผ่นดินไหวที่ใหญ่โตเหลือเกินจนมันจะสั่นสะเทือนดวงดาวทั้งหลายให้หลุดออกและพวกมันจะร่วงลงมาจากที่ของพวกมันในท้องฟ้า เหมือนกับผลมะเดื่อที่สุกเต็มที่ที่ร่วงลงมาจากต้นเมื่อลมพัดมัน “พระพิโรธของพระเมษโปดก” จะเป็นที่ยอมรับและมนุษย์จะอ่อนวอนขอร้องขอโทษและภูเขาทั้งหลายให้ล้มทับพวกเขาเพื่อซ่อนพวกเขาให้พ้นจากพระพิโรธนั้น นั่นจะเป็นเวลาที่น่ากลัวจริง ๆ!

เมื่อตราประทับดวงที่เจ็ดนั้นถูกแกะออก ก่อนที่ทูตสวรรค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้นเป่าแตรแห่งการพิพากษาของตน จะมีแผ่นดินไหว:

“เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเจ็บก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ได้รับพระราชทานแตรเจ็ดคัน และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตองค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย จากมือทูตสวรรค์ผู้เป่าของพระพักตร์ของพระเจ้า แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถางไฟไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง ฟ่าแลบ และแผ่นดินไหว และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแตรทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า” (วิว. 8:1-6)

ในช่วงสุดท้ายของยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง เมื่อพยานสองคนที่ถูกเจิมของพระเจ้าเสร็จสิ้นการพยากรณ์ของพวกเขาและวิบัติที่สองแห่งการพิพากษาดกมาสู่แผ่นดินโลกนี้ จะมีแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่ง:

“และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมื่อนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นก็มีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์” (วิว. 11:13)

วิวรณ์ 11:19 บอกเราว่า จะมีแผ่นดินไหวใหญ่โตเมื่อพระวิหารของพระเจ้าถูกเปิดในสวรรค์:

“แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบ และเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก”

จากนั้นในวิวรณ์ 16:17-21 เมื่อขึ้นไปเจ็ดแห่งพระพิโรธของพระเจ้าถูกเทออกในการพิพากษาบนแผ่นดินโลก เราก็ถูกบอกว่า:

“ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า “สำเร็จแล้ว” และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย

“มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของนานาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้นครนั้นตีมิถวายเหล่าอู่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์ และ

บรรดาเกาะต่างๆก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ และมีลูกเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง แต่ละกอนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก”

จะมีแผ่นดินไหวหลายครั้งจนกว่าพระเยซูเสด็จมาและสถาปนาอาณาจักรยุคพันปีของพระองค์ สถิติปัจจุบันแสดงให้เห็นว่ามีแผ่นดินไหววันนี้มากกว่าที่เคยมีแต่ก่อน บางครั้งก็รุนแรง ก่อให้เกิดความเสียหายและผู้เสียชีวิตมากมาย บางครั้งก็เป็นเพียงการสั่นสะเทือนที่เขย่าแผ่นดินโลกพอที่จะทำให้เราตระหนักว่าพวกมันยังอยู่ แต่จะไม่มีแผ่นดินไหวในอาณาจักรยุคพันปีและในแผ่นดินโลกใหม่เลย

ข้อ 8: “เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก”

นี่อ้างอิงย้อนกลับไปยังข้อพระคำหลายข้อก่อนหน้า บรรดาพระคริสต์เทียมเท็จ, สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม, ประชาชาติที่ต่อสู้กับประชาชาติและอาณาจักรที่ต่อสู้กับอาณาจักร, การกัณฑ์อาหาร, โรคระบาดต่าง ๆ, แผ่นดินไหวทั้งหลาย-ทั้งหมดนี้เป็นเพียง “ขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก” ความทุกข์ลำบากจะยังมีต่อไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมาในวิโรจน์นั้น ซึ่ง ณ เวลานั้นพระองค์จะทรงขจัดความทุกข์ลำบากไปจากแผ่นดินโลกและคำสาปแช่งนั้นจะถูกถอนไปจากสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ความทุกข์ลำบาก” จริง ๆ แล้วมีความหมายว่า การเจ็บครรภ์-นั่นคือ ความเจ็บปวดก่อนคลอดบุตร เราพบตัวอย่างหนึ่งของคำ ๆ นี้ใน 1 เธสะโลนิกา 5:3 ที่เปาโลกล่าวว่า “เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพินาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับ**ความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์** เขาจะหนีก็ไม่ได้” ดังนั้น ความหมายของข้อ 8 จึงมีอยู่ว่าสิ่งเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 5, 6, และ 7 เป็นการเริ่มต้นของการเจ็บครรภ์ ที่จะดำเนินต่อไป, ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ, และในที่สุดก็นำไปสู่การเนรมิตสร้างสิ่งสารพัดใหม่หมด

ในโรม 8:18-23 อัครทูตเปาโลอ้างอิงถึงการเจ็บครรภ์เช่นนั้นตามที่ถูกประยุกต์ใช้กับสิ่งทรงสร้างทั้งปวง:

“เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยให้เราทั้งหลาย ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะ**ได้รอด** (จะถูกช่วยให้พ้น, จะถูกคลอด) จากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย

“เรารู้ยู่ว่ บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลัง**คร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบาก**เจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญูณ ตัวเราเองก็ยั้ง**คร่ำครวญ**คอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้”

จากนั้น หลังจากช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดอันเลวร้ายนี้ **สิ่งสารพัดจะถูกเนรมิตสร้างใหม่:**

“ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว ข้าพเจ้า คิอ ยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี

ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “ดูเถิด พลัปปลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา พระเจ้าจะทรงเข็ดน้ำตา ทุกๆหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว”

“พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า “ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ”” (วว. 21:1-5)

มีอยู่คำสอนหนึ่งที่แพร่หลายในแผ่นดินวันนี้ซึ่งประกาศว่าสิ่งต่าง ๆ จะดีขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งในที่สุดความชอบธรรมจะมีชัยเหนือความไม่ชอบธรรม และดังนั้นโดยการประกาศข่าวประเสริฐคริสตจักรก็จะทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อ และนำอาณาจักรของพระคริสต์เข้ามาตั้งบนแผ่นดินโลก ท่านที่รัก อย่าเชื่อคำสอนนี้เด็ดขาด! นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนว่าสถานะต่าง ๆ ในโลกนี้จะแย่งชิงกันเรื่อย ๆ กระทั่งจนถึงอวสาน เปาโลพรรณนาความเสื่อมลงนี้อย่างชัดเจนมาก ๆ ในจดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี:

“แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติ เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดดี เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติรู้ใจ เป็นคนดุร้าย เป็นคนชิงคนดี เป็นคนทรยศ เป็นคนมูทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่บาปปัญหาหาด้วยบาปไปเป็นเชลย แล้วพากันหลงใหลไปด้วยตัณหาต่าง ๆ ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย...

“แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอิโคนียุม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ต้องขอบคุณผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย” (2 ทธ. 3:1-13)

ข้อ 9-12: “ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลงเพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป”

“ในเวลานั้น” - นั่นคือ ไม่ใช่หลังจากที่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น แต่ในระหว่างช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้น เราไม่สามารถฟันธง “ในเวลานั้น” ว่าตรงกับปีใดหรือวันใดได้

“ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบาก...” พระเยซูกำลังบอกเหล่าสาวกของพระองค์ตรงนี้ว่า ในระหว่างช่วงเวลาตรงกลางของบรรดาพระคริสต์เทียมเท็จ, สงคราม, ข่าวลือเรื่องสงคราม, โรคระบาด, แผ่นดินไหว ฯลฯ

นี่ เหล่าสาวกของพระองค์จะถูกจับกุมและถูกส่งตัวให้กับทางการ “ไว้ให้ทนทุกข์ลำบาก” มาระโก 13:9 บอกเราว่าพวกเขาจะถูกมอบ “ไว้กับศาล” และในธรรมศาลาเหล่านั้นพวกเขาจะถูกเขียนตี

เราทราบว่าการเขียนตีคนจำนวนมาก รวมถึงสิบสองคนนั้นด้วย ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาใหญ่ นั่นคือ สภาซานเฮดริน พวกเขาถูก “ทำให้เจ็บปวด” ด้วยเครื่องพันธนาการต่าง ๆ และการจำคุก, การข่มเหงหลายรูปแบบ, และมันไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่พวกเขาจะถูกนำตัวเข้าไปในธรรมศาลาเหล่านั้นและถูกเขียนตี เราไม่จำเป็นต้องค้นดูในประวัติศาสตร์ฝ่ายโลกเพื่อที่จะทราบว่าคำพยากรณ์นี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในส่วนที่เกี่ยวกับพวกอัครทูต เพราะว่าพระคัมภีร์เองก็บันทึกเหตุการณ์แล้ว เหตุการณ์เหล่านี้ผู้ซึ่งดำเนินกับพระเยซูถูกเขียนตีต่อหน้าประชาชนและถูกจับกุมและจำคุกบ่อย ๆ

ยกตัวอย่างเช่น เปโตรและยอห์นถูกจำคุกเพราะการประกาศข่าวประเสริฐและถูกห้ามไม่ให้พูดในพระนามของพระเยซู (กรูมาอ่านกิจการ 4:1-21)

ในเมืองฟิลิปปี เปาโลและสิลาสถูกเขียนตีและถูกจำคุกใน “ห้องขังชั้นใน” โดยเท้าของพวกเขาถูกใส่ข้อไว้แน่นหนา (กิจการ 16:23, 24)

เปาโลก็ถูกจับกุมโดยพวกยิวเช่นกันและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้ากัลลิโอ แต่กัลลิโอไม่สนใจในกระบวนการแบบยิวและปฏิเสธที่จะมีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับข้อกล่าวหาเหล่านั้นซึ่งถูกนำมาโดยพวกยิวเพื่อปรักปรำอัครทูตท่านนี้ (อ่านบันทึกเหตุการณ์ในกิจการ 18:12-16) เราไม่มีพื้นที่และเวลาที่จะเล่าย้อนถึงการถูกจองจำอันยาวนานของเปาโลซึ่งถูกบันทึกไว้ในกิจการบทที่ 21 ถึง 28 แต่ผมหวังว่าคุณจะเปิดบทเหล่านั้นและอ่านเรื่องราวเหล่านั้นทั้งหมด มันน่าตื่นตะลึง ให้ข้อมูลและให้ความกระจ่างอย่างมากเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากที่เปาโลได้สู้ทนเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ

ใน 2 โครินธ์ 11:23-28 เปาโลเล่าย้อนอย่างย่อ ๆ เกี่ยวกับความทุกข์ที่เขาทนฝ่าในฐานะเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาพูดถึงตัวเองว่า “ทำงานมากยิ่งขึ้นไปอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าข้าพเจ้าเจ้าหวัดตายบ่อยๆ พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้ง ละสามสิบเก้าที่ เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยจระเข้ เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีกรณีสี่ที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง”

ภยันตรายหลายอย่างที่เปาโลกล่าวถึงในข้อพระคำตอนนี้เกิดขึ้นเพราะการข่มเหงจากชนชาติของเขาเอง, พวกยิว, หลังจากที่เขาเปลี่ยนความเชื่อและเริ่มประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เจ้า

เราอาจเล่าได้หลายหน้าเกี่ยวกับประสบการณ์ทั้งหลายของพวกคริสเตียนยุคต้น ตามที่ถูกให้ไว้ในประวัติศาสตร์ทั้งฝ่ายพระเจ้าและฝ่ายโลก ซึ่งทั้งหมดนั้นแสดงให้เห็นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ที่พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสในบทที่ยี่สิบสี่ของมัทธิว และการข่มเหงคริสเตียนทั้งหลายก็ไม่ได้สิ้นสุดลงไปพร้อมกับคนรุ่นก่อน ๆ เช่นกัน ตามที่เปาโลกล่าวในข้อพระคำที่ยกมาจาก 2 ทิโมธี 3 **ทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ “จะถูกกดขี่ข่มเหง”** เรา

อาจไม่ถูกเรียกให้ต้องพลีชีพเพื่อความเชื่อหรือถูกจำคุกในแผ่นดินนี้ที่เราอาศัยอยู่ แต่หากเราดำเนินชีวิตที่อุทิศตัวและเต็ม
ล้นด้วยพระวิญญาณและยึดมั่นตามพิมพ์เขียวของพระเจ้าสำหรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ เราก็จะถูกดูหมิ่นเหยียด
หยาม, ถูกเรียกว่า “พวกคลั่งศาสนา”, ใจแคบและหัวโบราณ

“...และจะฆ่าท่านเสีย...” ผมเชื่อว่านี่ชี้ไปยังพวกอัครทูตเป็นพิเศษ แต่มันก็ประยุกต์ใช้ได้กับพวกคริสเตียนยุคต้น
เช่นกันผู้ซึ่งถูกข่มเหงและถูกฆ่าตายบ่อย ๆ โดยวิธีการทรมาณ มันรวมถึงพวกวิสุทธิชนในช่วงท้าย ๆ ของยุคนี้ด้วย พระ
คัมภีร์บันทึกความมรณาของสเทเฟน สมาชิกคนหนึ่งของคุณะผู้ช่วยศิษยาภิบาลชุดแรกและเป็นผู้พลีชีพเพื่อความเชื่อแบบ
คริสเตียนคนแรกที่ถูบบันทึกไว้ (กรุณาอ่านกิจการบทที่ 7)

ยากอบพี่ชายของยอห์น ถูกฆ่าตายด้วยดาบตามคำสั่งของเฮโรด (กิจการ 12:1, 2) ประวัติศาสตร์บอกเราว่าเปโตร
และเปาโลถูกฆ่าตายก่อนที่ฮิตสชาวโรมันทำลายกรุงเยรูซาเล็ม แม้แต่ยอห์นผู้เป็นที่รักก็ถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอส
เพราะคำพยานของเขา ไม่มีข้อสงสัยเลยว่ามีคนอื่นอีกมากมายที่ถูกฆ่าตายเพราะคำพยานของพวกเขาเพื่อพระคริสต์ พระ
คัมภีร์ไม่บอกเราอย่างละเอียดว่าอัครทูตทุกคนพบจุดจบแบบใด แต่เราแน่ใจได้ว่าพวกเขาทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าว
ประเสริฐ

“...และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา” เนื่องจากมีทิวเป็นหนังสืออาณาจักรและถูก
เขียนถึงพวกยิวเป็นหลัก ผมจึงเชื่อว่าการประยุกต์ใช้หลักของข้อความนี้ใช้กับประชาชาตินั้น พวกสาวกเป็นคนยิว และมัน
เป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่มั่นคงว่าชนชาติยิวถูกเกลียดชังถวนหน้ากระทั่งในปัจจุบัน เราไม่จำเป็นต้องย้อนกลับไป
หลายปีเพื่อที่จะจำได้ถึงการข่มเหงและการทำลายล้างพวกยิวหลายล้านคนในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้เผด็จการ
มากกว่าหนึ่งคนตั้งใจแน่วแน่ที่จะกำจัดพวกยิวให้พ้นไปเสียจากพื้นพิภพ-และผมก็อยากกล่าวตรงนี้และเดี๋ยวนี้ว่าหากไม่ใช่
เพราะพระเจ้าทรงใช้การอเมริกา โดยทรงยอมให้อเมริกาใช้เงินและวิธีการต่าง ๆ เพื่อปกป้องและคุ้มกันประเทศเล็ก ๆ นั้น
ของพวกยิว ชนชาติอิสราเอลก็คงสูญเสียชีวิตไปมากกว่านี้แล้วให้แก่ความเกลียดชังของประชาชาติอื่น ๆ แต่
พระเจ้าทรงให้คำสัญญาไว้แล้วแก่อับราฮัมและแก่เชื้อสายของอับราฮัม และพระเจ้าจะทรงรักษาคำสัญญานั้นไม่ว่า
ประชาชาติอื่น ๆ จะเกลียดชังประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์สักเพียงใดก็ตาม ชนชาติยิวจะไม่มีทางถูกล้างผลาญจน
สูญสิ้นไป แต่พวกเขาถูกเกลียดชังและพวกเขาได้สู้ทนการข่มเหงที่ไม่อาจพรรณนาเป็นคำพูดได้มาโดยตลอด

ถึงแม้ว่าการตีความหลักของข้อพระคำตอนนี้อาจปรับใช้กับพวกยิว มันก็สามารถนำไปใช้กับคริสเตียนทั้งหลายใน
ปัจจุบันในการตีความแบบรองได้เช่นกัน คนที่ดำเนินชีวิตแบบอุทิศตัว, บริสุทธิ, เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ, แยกออกจาก
โลก, จะเจอกับการข่มเหง มีผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจำนวนมากในยุคสมัยปัจจุบันนี้ แต่ก็มีอยู่หลายคนเช่นกันที่
โดยการเป็นสมาชิกและการคบหาสมาคมกับคริสตจักร ได้ทำให้ตัวเองมาอยู่ในแวดวงแห่งการคบหาสมาคมกับพวก
คริสเตียน พวกเขาอาจเป็นคนดีมีศีลธรรม พวกเขาอาจดำรงตำแหน่งอันมีเกียรติและได้รับการนับหน้าถือตาในชุมชน พวกเขา
อาจบริจาคเงินเพื่อวัตถุประสงค์อันดีมากมาย แต่ถ้าพวกเขาไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง ถ้าพวกเขาไม่ได้ตอบรับการ
ทรงเรียกของพระเจ้าให้ออกมาจากฝูงชนเหล่านั้นและดำเนินไปกับพระองค์ พวกเขาก็ไม่เข้าใจ, ไม่สามารถเข้าใจ, การ
อุทิศตัวนั้นและการดำเนินชีวิตอันสูงส่งของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว

พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 5:11 ว่า “เมื่อเขาจะตีเตียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา

ท่านก็เป็นสุข” พระเยซูทรงถูกด่าว่าและถูกข่มเหงในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ เหล่าศัตรูของพระองค์เรียกพระองค์ว่าคนมูสา (ยอห์น 8:13) พวกเขาว่าพระองค์เป็นคนกินดิบและดื่มน้ำอุ่นมาก (มธ. 11:19) พวกเขาบอกว่าพระองค์ทรงถูกผีสิง (ยอห์น 7:20) พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าทำการอัศจรรย์ทั้งหลายโดยฤทธิ์ของเบเอลเซบับ เจ้าแห่งพวกผี (มธ. 12:24) หากเราดำเนินกับพระองค์ เราก็จะถูกด่าว่าและถูกข่มเหงเช่นกัน เหมือนกับที่พระเยซูทรงเตือนสาวกเหล่านั้นไว้ว่า:

“ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘*ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา*’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” (ยอห์น 15:18-21)

คนจะนิพนธ์ว่าร้ายเรา-แต่จงสังเกตว่า สิ่งเหล่านี้จะถูกกล่าว “*อย่างเป็นที่จริง*” และเพราะเห็นแก่**พระเยซู** คำพยานของคริสเตียนต้องปลอดภัย*ที่ดูเหมือนชั่วร้าย* (1 ธส. 5:22) แต่ถ้าเราถูกใส่ร้าย*อย่างเป็นที่จริง*เพราะเห็นแก่คำพยานของเราเพื่อพระคริสต์ เราก็สามารถสรรเสริญพระองค์ได้สำหรับอภิสิทธิ์นั้น ความทุกข์ดังกล่าวคือหลักฐานที่ว่าเราเป็นผู้เชื่อและว่าเรากำลังดำเนินชีวิตในฐานะเป็นบุตรทั้งหลายที่แท้จริงของพระเจ้า ใน 1 เปโตร 3:14-17 เราพบถ้อยคำต่อไปนี้:

“*แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการณ์ชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข* อย่ากลัวคำขู่ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง มีใจวินิจฉัยดีและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของท่านในพระคริสต์จะได้มีความละอาย เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว”

เปโตรกล่าวเช่นกันว่า: “*ถ้าท่านถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ...* แต่อย่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับฐานะของคนอื่น *แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนั้น*” (1 ปต. 4:14-16)

ลูกาบอกเราว่าพระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกไม่ให้ใครตรองล่วงหน้าเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาจะกล่าวเมื่อพวกเขาถูกจับกุมและถูกนำตัวไปไต่สวน พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานสติปัญญาและคำตอบต่าง ๆ ที่เหมาะสมแก่พวกเขาที่จะตอบพวกปฏิปักษ์ของพวกเขา ในลูกา 21:14, 15 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้”

“*คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไป...*” “คนเป็นอันมาก” ในที่นี้หมายถึงคนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่าเชื่อแต่จริง ๆ แล้วไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย พวกเขาติดตามฝูงชนไป เหมือนกับที่คนจำนวนมากเหลือเกินทำกันในปัจจุบัน พวกเขาติดตามไปเพราะเห็นแก่ขนมปังและปลา แต่พวกเขาไม่เคยมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดเลย สิ่ง

ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังตรัสในที่นี้ก็คือว่า คนเป็นอันมากที่ประกาศตัวว่ารักพระองค์จะแสดงให้เห็น, เมื่อถูกทดสอบ, ว่าพวกเขาไม่มีความรักของจริงให้พระองค์เลย, ไม่มีความเชื่อของจริงในพระองค์เลย ในวันที่ทดสอบเหล่านั้นจะปรากฏอย่างชัดเจนว่าพวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริง (ความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด) ยอห์น พุดถึงคนเหล่านั้นใน 1 ยอห์น 2:19 ว่า:

“เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ปรากฏชัดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่”

ดังนั้น คนมากมายเหล่านั้นที่จะทอดทิ้งก็จะหันกลับไปจากการติดตามพระเยซู เมื่อการข่มเหงต่าง ๆ มา พวกเขา ก็จะรู้สึกท้อใจอย่างรวดเร็วและจะไม่เต็มใจที่จะจ่ายราคาเพื่อดำเนินไปกับพระองค์

“...และทรยศกันและกัน...” ผมเชื่อว่านี่หมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงไปแล้ว คือคนเหล่านั้นที่ประกาศตัวยอมรับด้วยปากแต่ละทิ้งความเชื่อเมื่อถูกทดสอบ แล้วพวกเขาก็จะทรยศคนอื่น ๆ ที่เป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ประวัติศาสตร์ของความเชื่อแบบคริสเตียนสมัยยุคต้นบอกเล่าเกี่ยวกับอันตรายของการปล่อยให้คนทั่วไปรู้ว่าคน ๆ หนึ่งได้ยอมรับและติดตามพระคริสต์แล้ว คนจำนวนมากจะยอมทรยศพี่น้องของตนเอง, พี่น้องร่วมสายเลือด, เพื่อที่จะแน่ใจว่าตัวเองปลอดภัย พวกเขาจะยอมเปิดเผยชื่อต่าง ๆ และสถานที่ต่าง ๆ ที่พวกผู้เชื่อกำลังซ่อนตัวอยู่ เพื่อที่จะเอาชีวิตรอด ตามที่กล่าวไว้ในลูกา 21:16 ผู้เชื่อเหล่านั้นจะถูกทรยศโดย “บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหาย” และพวกเขาจะ “ฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย”

“...ทั้งจะถูกเกลียดชังซึ่งกันและกัน” พระเยซูกำลังตรัสอีกครั้งถึงคนเหล่านั้นที่แค่ประกาศตัวว่าเป็นผู้เชื่อ, คนกลุ่มเดียวกันนั้นที่พระองค์ตรัสว่าพวกเขา “จะทรยศกันและกัน” ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่านข้อพระคำต่อไปนี้: กิจการ 20:30; โรม 16:17, 18; กาลาเทีย 1:6-9; 1 ทิโมธี 1:18-20; 6:3-5; 2 ทิโมธี 2:16-18; 2 ยอห์น 7

“...ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป” ผมเชื่อว่า “ความชั่วช้า” ในที่นี้รวมถึงความโหดเหี้ยมของพวกยิวและพวกโรมันในการที่พวกเขาข่มเหงพวกคริสเตียน ผมเชื่ออีกด้วยว่ามันรวมถึงการทรยศผู้เชื่อทั้งหลายโดยเหล่าศัตรูของพระคริสต์ และคำสอนผิด ๆ ของพวกผู้พยากรณ์เท็จและพวกครูสอนเท็จ ผลกระทบของสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เชื่อจำนวนมากมีความร้อนรนน้อยลงในชววันหลัง ๆ ของยุคสมัยนี้

จะเป็นการดีที่จะรื้อฟื้นความจำของเราเกี่ยวกับคำถามสามบทนั้นที่พวกสาวกได้ทูลถามพระเยซู: (1) เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร, (2) สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และ (3) สิ่งไรเป็นหมายสำคัญที่แสดงถึงวาระสุดท้ายของโลกนี้? คำตอบเหล่านั้นต่อทั้งสามคำถามนี้เกี่ยวพันกันเหลือเกินในบางส่วนของบทนี้โดยไม่ต้องสงสัยจนเป็นการยากที่จะแยกแยะและแกะพวกมันออกจากกัน เราต้องระลึกว่าพระเยซูทรงรวมเวลาตั้งแต่วันนั้นที่พระองค์ได้ประทานคำพยากรณ์นี้เรื่อยมาตลอดหลายร้อยปีไปจนถึงอวสานของยุคนี้

ความชั่วช้าแผ่ขยายในวันนี้ มีเครื่องมือต่าง ๆ ที่ชั่วร้ายและสิ่งต่าง ๆ ที่บาปหนาเพื่อทำให้ดวงวิญญาณตกนรกมากกว่าที่โลกเคยเห็นมานับตั้งแต่พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม สิ่งประดิษฐ์สมัยใหม่จำนวนมาก-แม้แต่รถยนต์, หากนำไปใช้ในทางที่ผิด-ก็สามารถกลายเป็นเครื่องมือเพื่อทำให้มนุษย์เริ่มเย็นชาและไม่แยแสในฝ่ายวิญญาณได้ ยกตัวอย่างเช่นรถยนต์เป็นสิ่งที่ทำคุณประโยชน์มหาศาลต่อมนุษยชาติเมื่อถูกใช้อย่างเหมาะสม แต่หากเราใช้ยานพาหนะสมัยใหม่ดัง

กล่าวเพื่อพาเราไปยังสถานที่แห่งความสนุกสนานในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าแทนที่จะไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เรากำลังใช้รถยนต์ของเราอย่างผิด ๆ สำหรับคริสเตียนผู้นั้น นี่ก็จะเป็นวิธีของการเริ่มเย็นชาในฝ่ายวิญญาณ มีสิ่งประดิษฐ์สมัยใหม่อื่น ๆ อีกซึ่งได้ทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายเริ่มอ่อนแอลงในฝ่ายวิญญาณแล้วเพราะว่าพวกเขาใช้เวลาไปกับสิ่งประดิษฐ์เหล่านั้นซึ่งควรนำไปใช้ในการอธิษฐาน, การศึกษาพระคัมภีร์, และการเป็นพยานแก่ผู้หลงหาย ผมกลัวอย่างเศร้าใจว่าคริสเตียนจำนวนมากเหลือเกินปล้นความร้อนรนฝ่ายวิญญาณไปจากตัวเองโดยการใช้เวลาอยู่หน้าจอโทรทัศน์มากกว่าที่พวกเขาใช้เวลากับพระวาทะของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งต่าง ๆ ที่สามารถและน่าจะเป็นพระพรอย่างหนึ่งแก่เรากลับกลายเป็นสิ่งที่ผิดร้ายต่อชีวิตคริสเตียนของเรา

อัครทูตเปาโลเตือนว่า “แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์**กิลียุก**” (2 ทธ. 3:1) กิลียุกในภาษาอังกฤษคือ perilous times-กาลสมัยที่อันตราย และเรากำลังมีชีวิตอยู่ตอนนี้ในยุคสมัยที่อันตรายมากที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยรู้จัก ผมแน่ใจว่าผมไม่จำเป็นต้องเอ่ยว่าศีลธรรมด้านใดบ้างของยุคสมัยปัจจุบันนี้ได้หล่นไปอยู่ระดับเดียวกับของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์แล้ว อาชญากรรมได้พุ่งขึ้นไปสู่ระดับสูงสุดเท่าที่เคยมีมา แม้แต่ชีวิตมนุษย์ก็แทบไม่มีค่าและมันไม่ปลอดภัยสำหรับผู้คนที่จะเดินทางไปมาเพื่อทำกิจธุระประจำวันของตน การปล้นจี้และการฆ่าฟันกันเป็นเรื่องดาษดื่น ไข้แล้วครับ ผมขอกล่าวว่าความชั่วช้าแผ่ขยายวันนี้และความร้อนรนฝ่ายวิญญาณแทบจะเป็นเรื่องของอดีตไปแล้ว ผมรู้ว่ามิใช่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจำนวนมากที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าและอธิษฐานขอทุกวันให้พระองค์เสด็จมา แต่ผมก็รู้ด้วยว่าคนอื่น ๆ อีกมากมายเริ่มเย็นชาและอ่อนแอลงแล้วในประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของตน

ข้อ 13: “แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด”

นักเทศน์ อาจารย์ และผู้ประกาศข่าวประเสริฐบางท่านใช้พระคำข้อนี้เพื่อพิสูจน์ประเด็นหลักคำสอนประจำนิกาย-นั่นคือ ที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลาย ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ฝ่ายวิญญาณและอุทิศตัวสักเพียงใด ต้อง “ทนได้จนถึงที่สุด” และหากพวกเขา “ทนได้” พวกเขาก็จะได้รับพรอด ท่านที่รัก ความรอดไม่ได้เป็นอะไรที่จะต้องทนเลย มันเป็นเรื่องที่ควรชื่นชมยินดีต่างหาก ผมขอเป็นพยานรับรองส่วนตัวเลยว่าผมได้รับความรอดมาเกือบห้าสิบปีแล้ว และผมก็**ชื่นชมยินดีกับทุกวินาทีแห่งความรอดของผม** ผมได้ทนทุกข์บ้างเล็กน้อยเมื่อเทียบกับความทนทุกข์ที่พวกคริสเตียนยุคต้นต้องเผชิญ และผมไม่ได้ทนทุกข์เหมือนอย่างกับผู้เชื่อทั้งหลาย**จะทนทุกข์**ในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้นที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ผมเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง ผมเชื่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าทั้งหมด ผมเชื่อในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ ผมเชื่อในการแยกออกจากโลก แต่ผมไม่ได้ “สู้ทน” ประสบการณ์แบบคริสเตียนของผม-ผมได้**ผลิตเพลิน**กับมัน ผมได้ชื่นชมยินดีมาตลอดหลายปีเหล่านั้น “ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

ตามที่พจนานุกรม Webster กล่าว *endure* (สู้ทน) หมายถึง การ “**อยู่ในสภาวะเดิมต่อไปโดยไม่พินาศไป; การหนักแน่นดั้งเดิมภายใต้ความทุกข์ยาก; การทนทุกข์อย่างอดทน; การแบกรับไว้**” ผมเชื่อว่าสิ่งที่พระเยซูตรัสในพระคำข้อนี้จริง ๆ แล้วก็คือว่า: ในระหว่างยุคสุดท้ายนี้ เมื่อจะมีพระคริสต์ปลอม, สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม, ประชาชาติที่ต่อสู้ ประชาชาติและอาณาจักรที่ต่อสู้อาณาจักรเกิดขึ้นจำนวนมาก; ในระหว่างยุคสมัยของการกันดารอาหาร, โรคระบาด, แผ่นดินไหวและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ มากมาย การข่มเหงผู้เชื่อทั้งหลายจะรุนแรงเกินจินตนาการ จากนั้นในระหว่าง**ยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง** คนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อ**กระทั่งจนถึงความตาย**ก็จะได้รับความรอด การถูกฆ่าเพราะความเชื่อใน

พระคริสต์คือการถูกช่วยให้พ้นจากความทุกข์ยากฝ่ายร่างกายและถูกนำไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในเมืองบรมสุขเกษม

หลังจากการรับขึ้นไปนั้น ผู้ชนจำนวนมหาศาลจะได้รับความรอด-มวลชนจำนวนมากมายเหลือเกินจนไม่มีผู้ใดสามารถนับพวกเขาได้ “มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา” (วิว. 7:9) คนเหล่านี้จะได้รับความรอดผ่านทาง การประกาศของมิชชันนารี 144,000 คนนั้นผู้ซึ่งจะถูกประทับตราออกมาจากสิบสองเผ่าของอิสราเอล (วิว. 7:2-8) มิชชันนารีเหล่านี้จะมีของประทานในเรื่องภาษาต่าง ๆ และจะประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกผู้บนพื้นพิภพนี้ คนเหล่านั้นที่รับข่าวสารนั้นและรับความรอดจะมาจากท่ามกลางหลายล้านคนนั้นที่ยังไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐในระหว่างยุคแห่งพระคุณนี้ พวกเขาจะถูกทดสอบอย่างหนักในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และหลายคนจะถูกฆ่าตาย

ในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ทุกคนจะต้องรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นในมือขวาหรือในหน้าผาก และหากไม่มีเครื่องหมายนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถซื้อหรือขายได้ (วิว. 13:16-18) ด้วยเหตุนี้ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นก็จะถูกบังคับให้ต้องหลบซ่อน, ให้สู้ทนความร้อนของดวงอาทิตย์ตอนกลางวัน และอาศัยอยู่ภายใต้แสงดาวตอนกลางคืน พวกเขาจะหิวโหย ขัดสนอาหาร พวกเขาไม่สามารถซื้ออาหารได้ ดังนั้นพวกเขาจึงจะต้องขอดานหรือลักขโมย พวกเขาจะสู้ทนความทุกข์ลำบากอันเลวร้าย

คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื่อข่าวสารของมิชชันนารี 144,000 คนนั้นและเลือกที่จะติดตามปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ก็จะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นและจะตกนรก (วิว. 14:9-11) วันนี้ บาบที่อภัยให้ไม่ได้คือ การหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ. 12:31, 32) หลังจากการรับขึ้นไปนั้น บาบที่อภัยให้ไม่ได้จะเป็นการรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น (144,000 คนนั้นจะเป็นผู้ส่งสารพิเศษของพระเจ้า ซึ่งถูกเรียกให้กระทำการกิจหนึ่งให้สำเร็จในระหว่างช่วงเวลาที่เฉพาเจาะจง พวกเขาจะถูกประทับตรา-นั่นคือ พวกเขาจะได้รับการปกป้อง, พวกเขาจะได้รับการช่วยให้พ้นจากพญามารและจากเหล่าศัตรูของพระเจ้า พญามารทำลายพวกเขาไม่ได้)

ในระหว่างยุคแห่งพระคุณนี้เราได้รับความรอดโดยการเชื่อ, โดยการรับของประทานของพระเจ้า, ไม่ใช่โดย “การสู้ทน” การทดลองและความทุกข์ลำบาก แต่คนเหล่านั้นที่รับข่าวสารของมิชชันนารี 144,000 คนนั้นจะถูกเรียกให้สู้ทนจนถึงที่สุด ด้วยว่าพวกเขาจะถูกข่มเหงอย่างรุนแรงเพราะความเชื่อของพวกเขา

ข้อ 14: “*ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง*”

“*ข่าวประเสริฐ*” หมายถึง “*ข่าวดี*” พระวอนของพระเจ้ากล่าวถึงสี่รูปแบบของข่าวประเสริฐ และเราต้องแยกแยะระหว่างรูปแบบเหล่านั้นหากเราอยากที่จะเข้าใจข่าวสารของพระเจ้าที่ส่งถึงมนุษย์อย่างถูกต้อง:

1. *ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า:*

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าคือข่าวดีที่ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพราะบาปของคนทั้งโลก แต่ความตายไม่อาจรั้งพระองค์ไว้ได้ พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้วเพื่อการันว่าเราเป็นคนชอบธรรม (โรม 4:25) เพื่อที่ว่า “โดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง” (กิจการ 13:39)

รูปแบบนี้ของข่าวประเสริฐถูกพรรณนาไว้ในหลายวิธี: มันเป็น*ข่าวประเสริฐของพระเจ้า* (โรม 1:1) เพียงเพราะว่า

มันมีแหล่งกำเนิดในความรักของพระเจ้า มันเป็น*ข่าวประเสริฐของพระคริสต์* (2 คร. 10:14) เพราะว่ามันหลังไหลมาจาก การเสียดสของพระองค์, พระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์, และเพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นซึ่งโดยทาง พระองค์ความเชื่อสามารถมาได้เพื่อนำมาซึ่งความรอด เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า-แต่พระคุณมาด้วยความ เชื่อ, ความเชื่อมาโดยการได้ยิน, การได้ยินมาโดยพระวจนะของพระเจ้า (โรม 10:17) และ*พระเยซูทรงเป็นพระวาทนะที่ บังเกิดเป็นเนื้อหนัง* (ยอห์น 1:1, 2, 14)

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16)

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็นข่าวสารที่นำความรอดมาให้และจากนั้นก็สอนเร่ว่าจะดำเนินชีวิตเพื่อ พระคริสต์อย่างไรหลังจากที่เราได้รับความรอดแล้ว (ทต. 2:11-14)

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าจัดหาพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งสำหรับเราผู้ทรงช่วยให้รอด*อย่างครบ บริบูรณ์* พระองค์ทรงเป็นความพอเพียงของเรา (คส. 2:9, 10)

ข่าวสารที่เราประกาศวันนี้คือ ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า-ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับ, ความ รอดโดยทางความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู แต่สักวันหนึ่งยุคแห่งพระคุณนี้จะสิ้นสุดลง เมื่อคริสตจักร, พระกายของพระคริสต์, ครบบริบูรณ์ คริสตจักรก็จะถูกรับออกไปจากแผ่นดินโลกเพื่อขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้า อากาศ และการประกาศเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูก็จะสิ้นสุดลง

2. *ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ:*

ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 14:6, 7: “แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่บินอยู่ใน ท้องฟ้า เพื่อประกาศ*ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ*แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และประชากร ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรง พิพากษาแล้ว...”

ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะจะต้องถูกประกาศแก่ผู้คนเหล่านั้นที่จะอยู่บนแผ่นดินโลกในตอนท้ายของความทุกข์ ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ก่อนการพิพากษาบรรดาประชาชาติ ภาระหนักของข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะคือ *การพิพากษา*, ไม่ใช่ การไถ่, แต่แม้แต่ข่าวสารเรื่องการพิพากษาก็จะเป็นข่าวดีแก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกในเวลานั้น พวกเขาจะ เฉลียวกับช่วงเวลาเกือบเจ็ดปีแห่งนรกบนแผ่นดินโลกไปแล้ว-โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงสามปีครึ่งหลังของการครอบครองของ ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ “ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่ เลือกรับไว้ (ชนชาติอิสราเอล) จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า” (มธ. 24:21, 22)

โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าข่าวสารของข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะนั้นจะเป็นข่าวสารถึงชนชาติอิสราเอล คือ ข่าวสารที่ว่า การพิพากษาลำดับสุดท้ายกำลังจะถูกดวงออกให้แก่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และเหล่าลูกสมุนของเขา และรับ ประกันคนเหล่านั้นว่าการพิพากษาจะมาสู่เหล่าศัตรูของชนชาติอิสราเอลก่อนที่ศัตรูเหล่านั้นจะได้รับอนุญาตให้ล้างผลาญ บรรดาผู้ที่ถูกรับของพระเจ้า

3. *เปาโลกล่าวถึง “ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า”*

เปาโลพูดถึง “ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตาม**ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น (ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า)**” (โรม 2:16) นี่คือนักข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าในพัฒนาการอันเต็มเปี่ยมที่สุดของมัน มันรวมถึงการเปิดเผยผลลัพธ์ของข่าวประเสริฐนั้นในการทรงเรียกคริสตจักรออกมา รวมถึงอภิสิทธิ์ต่าง ๆ และความรับผิดชอบอันจริงจังของผู้เชื่อทั้งหลายด้วย

ข่าวสารที่เปาโลเรียกว่า “**ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า**” คือความจริงอันโดดเด่นนั้นที่ถูกนำเสนอในจดหมายฝากที่เขียนถึงชาวเมืองเอเฟซัสและชาวเมืองโคโลสี แต่ความจริงนั้นก็ปรากฏอยู่ทั่วจดหมายฝากสิบสี่ฉบับนั้นซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่เราผ่านทางงานเขียนของเปาโลผู้ได้รับการดลใจ

ในกาลาเทีย 1:6, 7 เปาโลพูดถึง “**ข่าวประเสริฐอื่น**” ซึ่งเขาได้ประกาศว่า**ไม่ใช่ข่าวประเสริฐเลย** (มันกำลังถูกสอนโดยพวกถือบัญญัติ, คนเหล่านั้นที่ปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ, ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นการบิดเบือนข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า) เปาโลร้องประณามคำสอนเช่นนั้น และกล่าวว่า “แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง!” (กท. 1:8)

4. **ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น:**

ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นคือ ข่าวดีที่ว่าพระเจ้าจะทรงสถาปนาอาณาจักรแห่งพระบุตรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้เพื่อให้พันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับดาวิดใน 2 ซามูเอล 7:16 สำเร็จจริง: “**ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์**”

ในมัทธิว 3:1, 2 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น เขาประกาศว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว!” พระเยซูทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น (มธ. 4:23) สิบสองคนนั้นก็ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น- “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 10:5-7) เจ็ดสิบคนนั้นก็ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น (ลูกา 10:1-12) แต่ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธกษัตริย์องค์นั้น, อาณาจักรนั้นจึงถูกกันไว้ต่างหากจนกว่าจะถึงเวลาที่ถูกกำหนดไว้ของพระเจ้า และตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นต้นมา ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นก็ยังไม่ได้ถูกประกาศ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็นข่าวสารที่บรรดาคนของพระเจ้าประกาศมาโดยตลอด

ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นได้ถูกประกาศแล้วแก่ชนชาติอิสราเอลจนกระทั่งประชาชาตินั้นได้ปฏิเสธทั้งกษัตริย์และอาณาจักรอย่างเต็มที่และอย่างสิ้นเชิง ชนชาติอิสราเอลถูกกันไว้ต่างหากแล้วชั่วคราวในฐานะประชาชาติหนึ่ง แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงละทิ้งประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ (โรม บทที่ 11) และเมื่อคริสตจักรถูกสร้างขึ้นออกไปจากแผ่นดินโลก พระเยซูก็จะทรงหันไปหาพวกยิวอีกและข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นจะถูกประกาศอีกครั้งไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลก ทุกประชาชาติจะได้ยินข่าวประเสริฐนี้

“...แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” พระคำข้อนี้ถูกใช้บ่อย ๆ เพื่อสอนว่าพระเยซูไม่สามารถเสด็จมาได้จนกว่าข่าวประเสริฐถูกประกาศแก่ทุกประชาชาติบนแผ่นดินโลกแล้ว แต่**ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าจะไม่ถูกประกาศแก่ทุกเผ่า, ชนชาติ, และภาษา** ปัจจุบันคำเทศนาที่เป็นข่าวประเสริฐน่าจะไปถึงทุกประชาชาติแล้ว แต่มีหลายล้านคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวสารจากพระคัมภีร์ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าเลย ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณถูกประกาศ

เพื่อนำพวกยิวและคนต่างชาติเข้ามาในคริสตจักรจนกระทั่งคริสตจักรครบถ้วน จากนั้นคริสตจักรจะถูกพาออกไปจากแผ่นดินโลกและคนแห่งการบาปนั้นจะปรากฏตัว โดยประกาศว่าตนเป็นพระเจ้า และเขาจะครอบครองเป็นเวลาประมาณเจ็ดปี ในช่วงเวลาแห่งการครอบครองของเขานี้เอง มีชนชั้นนารียิวที่ถูกประทับตรา 144,000 คนจะประกาศ*ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น*แก่ทุกประชาชาติ, ทุกเผ่าและทุกภาษา, แก่ผู้คนที่ทั้งปวงที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้าเลย

ไม่มีหมายเหตุสำคัญใดที่จะต้องถูกให้, ไม่มีข้อพระคำใดที่ยังไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จจริง, ไม่มีเหตุการณ์ใดที่เหลื่ออยู่ที่ต้องเกิดขึ้นก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักร พระเยซูสามารถเสด็จมาได้ทุกเมื่อ เหล่าวิสุทธิชนจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระองค์ และจากนั้น ในระหว่างการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ข่าวประเสริฐเรื่อง*อาณาจักรนั้น*จะถูกประกาศแก่ทุกประชาชาติ, ทุกเผ่าและทุกภาษา

คุณจะระลึกได้ว่าตอนวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์นั้นมี “พวกยิวจากทุกประเทศทั่วไต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า” และพวกเขาที่อัศจรรย์ใจที่พวกเขาแต่ละคนและทุกคนได้ยินข่าวประเสริฐ “ในภาษาของตนเอง” สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือว่าคนเหล่านั้นที่กำลังพูดอยู่เป็นชาวกาลิลี ถึงกระนั้นพวกเขาก็ได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชที่จะพูดใน “ภาษาอื่น ๆ” เพื่อที่ทุกคนที่อยู่ที่นั่นจะได้ยินข่าวประเสริฐ (อ่านกิจการ 2:1-11)

ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่า 144,000 คนนั้นมีของประทานแบบเดียวกับที่ 120 คนนั้นได้รับในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์นั้น ผมเชื่อว่าพวกเขาจะพูดในทุกภาษาและสำเนียงบนแผ่นดินโลก โดยประกาศอาณาจักรที่จะมานั้นแก่ชนชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก, แก่หลายล้านคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

ในวิวรณ์ 7:9 ยอห์นผู้เป็นที่รักเป็นพยานว่า “...ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือบาตรยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก” มวลชนนี้ซึ่งไม่อาจนับจำนวนได้จะประกอบด้วยผู้คนที่จะได้รับความปลอดภัยในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น แต่ในมวลชนนั้นจะไม่มีสักคนเดียวที่เคยมีโอกาสดังกล่าวที่จะได้รับความรอดโดยการได้ยินข่าวสารมหัสจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า เรื่องนี้ถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนใน 2 เธสะโลนิกา 2:3-12:

“อย่าให้ผู้ที่ผู้ใดล่องหนท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรก็ได้ชื่อว่าพระเจ้า หรืออะไรๆที่เขาไหว้วนมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว

“และท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี๋ยวนี้มันจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ และอุบายธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลาย*ไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอด*

ได้

“เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาชญาทุกคน”

ผมขอเตือนคุณ ท่านผู้อ่านที่รัก หากคุณเคยได้ยินข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าแล้วและปฏิเสธมันเสีย คุณก็จะไม่ได้รับความรอดหลังจากการรับขึ้นไปนั้น! “ความลุ่มหลง” (การหลอกลวงที่มีพลัง) จะถูกส่งมาหาคุณ และคุณก็จะเชื่อสิ่งที่เท็จ-สิ่งมุสา นั้น, ปฏิบัติต่อพระคริสต์ คุณจะเชื่อเขา-และคุณจะถูกลงพระอาชญา นั่นเป็นความจริงตามพระคัมภีร์ที่ถูกกล่าวอย่างชัดเจนในข้อพระคำที่เพิ่งยกมานี้ เดียวนี้เป็นเวลาที่จะรับความรอด วันนี้เป็นเวลาอันชอบ เพราะว่าพระเยซูสามารถเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้นได้ในนาทีใดก็ได้ของชั่วโมงใดก็ได้ของวันใดก็ได้

ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

ข้อ 15-18: “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียล ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย ผู้ที่อยู่บนคาบสมุทรไซปรัสอย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน”

พระคำตอนนี้เกี่ยวข้องกับพวกยิว มันไม่ได้อ้างอิงถึงคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แต่อย่างใดเลย คริสตจักรจะไม่อยู่บนแผ่นดินโลกเมื่อเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ในขณะที่นั้น เหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าจะอยู่กับพระเยซูในงานเลี้ยงสมรสในท้องฟ้า เพราะว่าการรับขึ้นไปนั้นจะเกิดขึ้นเรียบร้อยแล้ว

จงสังเกตในข้อ 15 และ 16 ว่าพระเยซูทรงเอ่ยถึงสี่สิ่งอย่างเฉพาะเจาะจง: (1) ดาเนียล, (2) สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า, (3) สถานบริสุทธิ์, และ (4) แคว้นยูเดีย ดังนั้นพระองค์จึงทรงชี้ไปยังสถานที่ที่เฉพาะเจาะจงแห่งหนึ่งซึ่งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เฉพาะเจาะจงจะเกิดขึ้นก่อนที่นรกทั้งสี่จะแตกบนแผ่นดินโลก หลังจากช่วงเวลาประมาณสามปีครึ่งแห่งสันติภาพ ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะหักพันธสัญญานั้นที่เขาได้กระทำไว้กับพวกยิวและจะพยายามแบบจนตรอกครั้งสุดท้ายที่จะทำลายล้างชนชาติอิสราเอลให้สูญสิ้นไปจากพื้นพิภพ

“สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า” หมายถึงปฏิบัติต่อพระคริสต์, คนแห่งการบาปนั้น คำว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนหมายถึง สิ่งใดก็ได้ที่น่ารังเกียจ, น่าขยะแขยง, และชวนคลั่งได้ *The International Standard Bible Encyclopaedia* ให้คำอธิบายเกี่ยวกับการใช้คำ ๆ นี้ของดาเนียลว่า: “เมื่อดาเนียลตั้งใจที่จะชี้เฉพาะสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างหนึ่งซึ่งน่าขยะแขยงเหลือเกินต่อความนัยด้านศีลธรรมและความดีงาม และเป็นปฏิปักษ์เหลือเกินต่อทุกสิ่งที่ตามทางพระเจ้าจนขับไล่สิ่งทั้งปวงไปจากต่อหน้ามันและที่ที่อยู่ของมันให้รกร้างว่างเปล่า เขาก็เลือกใช้คำ ๆ นี้ซึ่งมีความหมายรุนแรงมากที่สุดท่ามกลางอีกหลายคำที่มีความหมายเหมือนกัน โดยเพิ่มวลีชี้เฉพาะเข้าไปว่า ‘ซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า’” (ดนล. 11:31; 12:11) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ดาเนียลหาคำที่น่ารังเกียจมากกว่านี้ไม่เจอแล้วซึ่งจะใช้เพื่อพรรณนาชายผู้นั้นที่จะขึ้นเรื่องอำนาจในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น

“สถานบริสุทธิ์” ย่อมหมายถึง พระวิหารซึ่งจะถูกสร้างขึ้นใหม่แล้วในตอนนั้นโดยพวกยิว

ดังนั้น เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นจริง-นั่นคือ เมื่อสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า (ปฏิบัติต่อพระ

คริสต์) ยืนอยู่ในสถานบริสุทธิ์นั้น (พระวิหาร) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาท้งหลาย” แคว้นยูเดียอยู่ในปาเลสไตน์, ประเทศของพวกยิว, และนี่เป็นการบอกเป็นนัยอีกประการหนึ่งว่ายุคแห่งความทุกข์ลำบากนี้เกี่ยวข้องกับพวกยิวเป็นหลัก ถึงแม้ว่ามันจะส่งผลต่อคนทั้งโลกจนถึงระดับหนึ่งก็ตาม

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าเมืองเปตราจะเป็นที่ลี้ภัยที่พวกยิวจะหนีไปพักพิงในระหว่าง “เวลาทุกข์ใจของยาโคบ” นี้ (ยรม. 30:7) เปตราเป็นป้อมเข้มแข็งทางธรรมชาติ มันถูกล้อมทุกด้านโดยเทือกเขาที่เป็นศิลาแข็งสีแดงแบบทับทิม ทางเข้าเดียวสู่เมืองนี้มีขนาดกว้างพอที่ม้าตัวหนึ่งและคนซึ่งจะผ่านเข้าไปได้เท่านั้น ผมเคยใช้เวลาสามวันสามคืนในเปตรา และผมสามารถมองเห็นได้อย่างง่ายดายว่าพวกยิวจะได้รับการปกป้องอยู่ที่นั่นได้อย่างไรเป็นเวลาหลายวันขณะที่การนองเลือดจะถูกนำมาสู่พวกเขาโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และเหล่าลูกสมุนของเขา

เมื่อผู้คนของพระเจ้ากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในกาลสมัยแห่งอันตราย, โภภัย และการทำลายล้าง มันเป็นเรื่องที่ถูกต้อง-อันที่จริง มันเป็นเรื่องที่บังเกิดใหม่แล้วจะแสวงหาการรักษาชีวิตให้รอดโดยวิธีการที่ดีและเชื่อถือตรงทั้งหมดเท่าที่จะหาได้ ไม่มีสิ่งราคีอันใดในการกลายเป็นผู้พลีชีพคนหนึ่งเพื่อพระเยซูวันเสียแต่ว่าการพลีชีพถูกบัญชาโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าในน้ำพระทัยของพระเจ้า นั่นจึงเป็นการพลีชีพอันสมควร และวิสุทธิชนก็ประสบกับการพลีชีพเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่เมื่อพระเจ้าทรงเปิดประตูแห่งการหลบหนี เราก็ควรใช้โอกาสนั้น พระเยซูทรงเตือนในพระคำข้อนี้ว่าประชาชนในแคว้นยูเดียจะต้องหนีเอาชีวิตรอด และต้องหนีให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้-เร็วเสียจนพวกเขาจะไม่ลงมาจาดาดฟ้าหลังคาบ้านและเข้าไปในบ้านเพื่อเก็บข้าวของของตนติดตัวไปด้วยเลย

“ดาดฟ้าหลังคาบ้าน” ในที่นี้คงจะตรงกับที่เราเรียกว่าเป็นเฉลียงหรือระเบียงเรือน นั่นคือ บ้านเหล่านั้นในปาเลสไตน์โดยทั่วไปแล้วถูกสร้างพร้อมกับหลังคาแบนราบ และนี่สามารถถูกแปลงให้เป็นเฉลียง, สถานที่พักผ่อนอันสงบเงียบ, ได้อย่างง่ายดาย นี่ยิ่งเป็นจริงในช่วงยามเย็น ดังนั้นเมื่อเวลาแห่งภัยอันตรายแบบฉับพลันและถึงตายคุกคามเข้ามา คนเหล่านั้นที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้านจะต้องทิ้งบ้านของตนอย่างรวดเร็วเสียจนไม่มีเวลาจะกลับเข้าไปในบ้านด้วยเหตุผลอันใดทั้งนั้น

“ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน” แน่แน่นอนว่านี้อาจหมายถึงเสื้อผ้าสำรองก็ได้ แต่ผมเชื่อว่ามันหมายถึงเสื้อชั้นนอกซึ่งถูกวางไว้ต่างหากเมื่อผู้คนกำลังทำงานอยู่ในทุ่งนา ความจำเป็นที่ต้องรีบหนีนั้นเร่งด่วนเหลือเกินจนคนเหล่านั้นที่กำลังทำงานอยู่ในทุ่งนาไม่ควรใช้เวลาไปเก็บแม้แต่เสื้อชั้นนอกด้วยซ้ำ นอกจากนี้พวกเขาไม่ควรสวมใส่เครื่องแต่งกายใดที่จะขัดขวางไม่ให้พวกเขาเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็วด้วย

ข้อ 19: “แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่”

สุภาพสตรีและคุณแม่หลายท่านกังวลเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ ผมขอให้ความมั่นใจแก่พวกคุณที่เป็นคุณแม่และหลายท่านที่จะเป็นคุณแม่ว่า หากคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า คุณก็ไม่มีอะไรที่จะต้องกังวลเลย เพราะว่าเมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ผู้เชื่อทุกคนจะอยู่กับพระเยซูในฟ้าอากาศ คำพยากรณ์นี้เกี่ยวข้องกับเฉพาะบรรดาคุณแม่ชาวยิวในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากเท่านั้น มันจะเป็นเวลาแห่งความเศร้าโศกและวิบัติแก่บรรดาคุณแม่และบรรดาคุณแม่ที่ตั้งครรภ์ในอิสราเอล แต่มันไม่ได้หมายถึงคุณแม่ท่านใดที่บังเกิดใหม่แล้วเลย

วันเหล่านั้นจะยากลำบากเป็นพิเศษสำหรับผู้หญิงทั้งหลาย แน่แน่นอนว่าผู้หญิงที่มีลูกเล็ก ๆ ไม่สามารถเดินทางได้

อย่างรวดเร็วเท่ากับผู้หญิงเหล่านั้นที่ไม่มีลูกที่ต้องพาไปด้วย และแน่นอนว่าผู้หญิงที่ตั้งครรภ์ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็วเท่ากับผู้หญิงเหล่านั้นที่ไม่ได้ตั้งครรภ์ คุณแม่หลายท่านจะเห็นลูก ๆ ของตนถูกฆ่าตาย เหมือนกับตอนที่เฮโรดสังฆาเด็กเหล่านั้นตอนที่พระเยซูทรงประสูติ (มธ. 2:16-18) และเหมือนกับที่คุณแม่จำนวนมากเหลือเกินได้เห็นลูก ๆ ของตนถูกฆ่าตายในช่วงสงครามที่เพิ่งผ่านพ้นเราไปได้ไม่นาน

ข้อ 20: “จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต”

“จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาว...” พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการมาของวันอันน่ากลัวนั้น แต่มันคงจะไม่ใช่เรื่องผิดที่จะอธิษฐานขอให้สภาพการณ์ต่าง ๆ น่าอภิมภัยแทนที่จะน่าเวทนา ดังนั้นมันจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะอธิษฐานขอให้เวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น, การหนีแบบเร่งด่วนจากบ้านและเมืองทั้งหลายนั้น, จะไม่เกิดขึ้นในช่วงเดือนเหล่านั้นที่เป็นฤดูหนาว คนมากมายคิดถึงปาเลสไตน์ว่าเป็นดินแดนเขตร้อน และมันเป็นความจริงที่ว่าในบางพื้นที่สภาพอากาศมีลักษณะอบอุ่นตลอดทั้งปี แต่มีหลายพื้นที่ซึ่งเต็มไปด้วยภูเขาที่หิมะตกและฤดูหนาวก็หนาวสุดขีด เนื่องจากคนเหล่านั้นกำลังถูกเตือนให้หนีเข้าไปในภูเขาทั้งหลาย การอพยพของพวกเขาจึงจะง่ายขึ้นเยอะหากมันไม่ต้องเกิดขึ้นในช่วงเดือนเหล่านั้นในฤดูหนาวอันหนาวเย็น

“...หรือในวันสะบาโต” ภายใต้พระราชบัญญัติ ในธรรมเนียมของพวกยิว การเดินทางไกล ๆ ถูกห้ามมิให้กระทำในวันสะบาโต ในอพยพ 16:29 เราอ่านว่า “ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้า คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย”

พระราชบัญญัติของโมเสสไม่กล่าวถึงอย่างเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับระยะทางที่คนเดินทางได้ในวันสะบาโต แต่พวกยิวส่วนใหญ่เชื่อว่ามันไม่ควรมากกว่าสองพันศอก บางคนก็คิดว่ามันเป็นเจ็ดเฟอร์ลอง-ประมาณหนึ่งไมล์ ระยะทางเท่านี้ถูกอนุญาตเพื่อที่พวกเขาจะเข้าร่วมสถานนมัสการทั้งหลายได้ และโดยทั่วไปแล้วพวกเขาก็ยึดถือความเห็นที่ว่ามันเป็นการผิดพระราชบัญญัติที่พวกเขาจะไปไกลกว่าเท่าที่จำเป็นเพื่อที่จะไปถึงสถานที่ ๆ พวกเขานมัสการ นอกจากนี้ ตอนที่พระเยซูตรัสคำพยากรณ์นี้ มันก็ไม่สะดวกที่จะเดินทางในแคว้นยูเดียในวันสะบาโตเพราะว่าประตูของเมืองเหล่านั้นถูกปิดในวันนั้น ในเนหะมีย์ 13:19 เราอ่านว่า:

“และอยู่มาพอเริ่มมีดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมือง ว่าไม่ให้นำภาระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต”

ข้อ 21 และ 22: “ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า”

“ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง...” กรุณาหมายเหตุ นี่หาใช่ใครอื่นไม่นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า, พระวาทผู้บังเกิดเป็นมนุษย์, ผู้ทรงประกาศตรงนี้ถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น แต่คำตรัสของพระองค์ไม่ได้ตั้งอยู่เพียงลำพังในการประกาศข้อเท็จจริงนั้น ยุคแห่งความทุกข์ลำบากนี้ถูกกล่าวถึงหลายครั้งโดยเหล่าศาสตาพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิม เราไม่มีทั้งเวลาและพื้นที่ที่จะยกข้อพระคัมภีร์จากภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดที่

กล่าวถึงยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น แต่ต่อไปนี้จะใช้เป็นตัวอย่างได้:

อิสยาห์พูดถึงเวลานั้นเมื่อประชาชนอิสราเอล “จะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อวดระการการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสั่นสะท้าน” (อสย. 2:19)

เวลานั้นก็ถูกพรรณนาเช่นกันในอิสยาห์ 24:1-6: “ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงทิ้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์จะทรงคว่ำแผ่นดินโลกและกระจายผู้อาศัยของมัน ... แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว โลกก็ไว้ทุกข์และเหี่ยวแห้งไป พิภพก็อ่อนระทวยและเหี่ยวแห้ง คนสูงศักดิ์ของโลกก็อ่อนระทวยไป โลกนี้มีราศีเพราะผู้อาศัยในนั้น เพราะเขาทั้งหลายละเมิดต่อพระราชบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญาในรันดรนั้น เพราะฉะนั้นคำสาปก็กลืนโลก และผู้ที่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อาศัยในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญ มีคนเหลือน้อย”

จากนั้นในอิสยาห์ 26:20, 21 เราอ่านว่า: “มาเถิด ประชาชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย และแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตซึ่งหลังอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก”

เยเรมีย์ 30:7 พูดถึงยุคความทุกข์ลำบากนั้นว่าเป็น “เวลาทุกขใจของยาโคบ”: “อนิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกขใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้”

เอเสเคียล 20:37 กล่าวถึงเวลานั้นว่าเป็นเวลาที่ชนชาติอิสราเอลจะ “ลุดไปได้คทา” และในเอเสเคียล 22:19-22 เราอ่านว่า: “เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นขี้โลหะไปเสียทั้งสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่วและดีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟเผาให้มันละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้วและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราพันเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันทใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันทนั้น และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้เทความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า”

เศคาริยาห์ 13:9 กล่าวถึงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นว่าเป็นเวลาหนึ่งเมื่อชนชาติอิสราเอลจะถูกถลุงโดยไฟ เหมือนกับเงินและทองคำ: “เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและถลุงเขาเหมือนถลุงเงิน และลองดูเขาเหมือนทดลองทองคำ เขาจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า ‘เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา’ และเขาจะกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของเรา’”

ดาเนียล 12:1 บอกเราว่า “ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ” มีคาเอลเป็นทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ที่ถูกมอบหมายให้อารักขาชนชาติอิสราเอล และดาเนียลในพระคำตอนนี้ก็พูดถึงช่วงเวลาเดียวกับที่พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงในมัทธิวบทที่ 24

จากข้อพระคำตอนเหล่านี้เราเรียนรู้ว่าความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นจะเป็นการพิพากษาที่พวกยิวจะต้องเผชิญในกระบวนการถูกลงเพื่อเตรียมพวกเขาให้พร้อมและทำให้พวกเขาเหมาะสมเพื่อรับพระพรต่าง ๆ อีกครั้งของประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า พวกคนต่างชาติจะได้รับผลกระทบจากความทุกข์ลำบากนั้นแบบอ้อม ๆ แต่*คริสตจักร*จะไม่เข้าไปหรือเผชิญกับส่วนใดของช่วงเวลานั้นเลย

ข้อพระคำตอนอื่น ๆ อีกกล่าวถึงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นว่าเป็น “วันแห่งพระเยโฮวาห์” และเปิดเผยว่ามันจะเป็นเวลาแห่งการทำลายล้างอันน่าสะพรึงกลัว ตามที่มีบันทึกไว้ในโยเอล 1:15: “อนิจจาหนอวันนั้น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”

โยเอล 2:1, 2 บอกเราด้วยว่า: “จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเปล่งเสียงปลุกบนภูเขาบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินทั้งสิ้นตัวสั่น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม เป็นวันที่มีเมฆและความมืดทึบ ดุจแสงสว่างยามเช้าที่แผ่ปกคลุมไปทั่วภูเขาทั้งหลาย ประชาชนจำนวนมากและมีกำลังยิ่ง ตั้งแต่สมัยโบราณก็ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่นี้ไปก็จะไม่มีอีกตลอดปีทั้งหลายชั่วอายุ”

อาโมสได้พยากรณ์ไว้ว่า: “วิบัติแก่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมืด ไม่ใช่เป็นความสว่าง อย่างกับคนหนีสิงโตไปปะหมี่ หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้าฝาผนังและงูกัดเอา วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุม ไม่มีแสงแจ่มใสเลย” (อาโมส 5:18-20)

มีข้อพระคำมากกว่านี้อีกเยอะจากภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งบอกล่วงหน้าถึงเวลานี้แห่งความทุกข์ลำบากอันน่ากลัว, เวลาทุกข์ใจของยาโคบ (ของชนชาติอิสราเอล), วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ แต่เราต้องดูตอนนี้ที่ข้อพระคำบางตอนใน*ภาคพันธสัญญาใหม่*ซึ่งวันแห่งพระเยโฮวาห์ถูกกล่าวถึงเช่นกัน

ใน 1 เธสะโลนิกา 5:2, 3 เราอ่านว่า: “เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพินาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น”

2 เปโตร 3:10 บอกเราว่า “แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่องลอยไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุดจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย”

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ซึ่งถูกให้จากทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ ล้วนกล่าวถึงเวลานั้นที่พระเยซูทรงชี้ให้เห็นตรงนี้ในมัทธิว 24:21 คือเวลานั้นเมื่อการพิพากษาต่าง ๆ ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะถูกเทออกลงบนแผ่นดินโลก นั่นจะเป็นเวลาแห่งความทุกข์ทรมานแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน และจะไม่อีกเลย

“วันแห่งพระเยโฮวาห์” (วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า) ที่ถูกใช้ในข้อพระคำเหล่านี้บางครั้งก็ถูกสับสนกับ “วันของพระคริสต์” ซึ่งถูกพูดถึงใน 1 โครินธ์ 1:8 และใน 2 เธสะโลนิกา 2:2 อย่างไรก็ตาม หากเราเปรียบเทียบข้อพระคำสองตอนนั้นกับอิสยาห์ 2:12 และวิวรณ์ 19:11-21 เราก็เห็นอย่างชัดเจนว่า “วันของพระคริสต์” และ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นสองเหตุการณ์ที่แตกต่างกันอย่างแน่นอน ผมเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ที่เราจะศึกษาแต่ละวันดังกล่าวตรงนี้

ย่อ ๆ เพื่อที่จะได้ไม่มีความสับสนขณะที่เราศึกษาบทอื่น ๆ ของข่าวประเสริฐของมัทธิว

ประการแรกก็คือ “วัน” ในพระวจนะของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องเป็น *คำที่แสดง “เวลา”* 2 เปโตร 3:8 บอกเราว่า “...วันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว” ดังนั้นเราจึงเห็นว่า “วัน” หนึ่งในพระคัมภีร์ไม่จำเป็นต้องเป็นเวลาที่ยาวอย่างที่เรารู้จักวันทั้งหลายของเราที่มีวันละยี่สิบสี่ชั่วโมง “วัน” ในพระคัมภีร์อาจถูกใช้เพื่อหมายถึง เหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นภายในช่วงเวลาใดก็ได้ เปาโลใช้คำนี้แบบนี้เมื่อเขาพูดถึง “วันแห่งความรอด” (2 คร. 6:2)

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (วันแห่งพระเยโฮวาห์) มีความเชื่อมโยงกับการพิพากษาที่ถูกเทออกเหนือคนอธรรม ล้วน ๆ มันเกี่ยวข้องกับพวกคนที่ไม่เชื่อ, คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์แล้วและด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตกอยู่ภายใต้การพิพากษาและพระพิโรธของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยอัตโนมัติ

วันของพระคริสต์ เกี่ยวข้องกับผู้ที่ถูกไถ่แล้ว และเกี่ยวข้องกับบำเหน็จและพระพรของคนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมา ดังนั้นสำนวนนี้จึงถูกพบใน *ภาคพันธสัญญาใหม่* และเกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าในการรับขึ้นไปนั้นเพื่อรับคริสตจักรของพระองค์ออกไปเสีย

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับเรื่องเวลาที่อยู่ภายในขอบเขตของวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนเชื่อว่าเวลานั้นจะเริ่มต้นพร้อมกับการรับขึ้นไปนั้น คนอื่น ๆ ก็แย้งว่ามันจะเริ่มต้นตอนวิวิธ (การเปิดเผย) นั้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับคริสตจักรของพระองค์เพื่อทำการพิพากษาต่อเหล่าคนอธรรม

โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ารวมความทุกข์ลำบากใหญ่นั้นเข้าไว้ด้วย และผมก็เชื่อว่ามันจะครอบคลุมเวลานั้นเมื่อฟ้าอากาศจะถูกชำระให้สะอาดโดยไฟเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเนรมิตสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่ เหตุการณ์เหล่านั้นของวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความรอดของเราโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ชัดเจน: *วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นเวลาที่การพิพากษาเหล่านั้นของพระเจ้าจะถูกเทออกลงบนแผ่นดินโลกนี้* เรื่องนี้ถูกเห็นอย่างชัดเจนในเศฟันยาห์ 1:14-18:

“วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาและแรงมาก ทั้งเสียงของวันแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้แก่วัยจะร้องเสียงดังที่นั่น วันนั้นเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์ใจและความซึมเศร้า เป็นวันแห่งการทิ้งให้เสียเปล่า และการทิ้งให้กร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความอิมคริม เป็นวันแห่งเมฆหมอกและความมืดทึบ เป็นวันที่มีเสียงแตรและวันให้ร้องต่อเมืองทั้งหลายที่มีสันปปราการและต่อป้อมสูง เราจะนำทุกข์ภัยมาสู่มนุษย์ เขาจะได้เดินไปเหมือนคนตาบอด เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โลหิตของเขาจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และเนื้อของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์ เงินหรือทองคำของเขาก็ดีจะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แผ่นดินทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว”

2 เปโตร 3:10-13 ให้มูลเหตุของพระคัมภีร์และสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์สำหรับการรวมยุคพันปีเข้าไว้อยู่ภายในช่วงเวลาของวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย:

“แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะ

ล่องเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุดจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใด ในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า คอยทำและเร่งที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตุดจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง **แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่”**

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรวมเหตุการณ์ต่อไปนี้เข้าไว้ด้วย:

การร่วมสมานพันธ์ของประชาชาติต่าง ๆ ซึ่งจะรวมกันเป็นจักรวรรดิโรมันที่ฟื้นขึ้นใหม่ (ดาเนียล บทที่ 2 และ 7)

การขึ้นเรืองอำนาจของผู้ปกครองทางการเมืองแห่งจักรวรรดิโรมันที่ฟื้นขึ้นใหม่, ผู้ปกครองที่จะทำพันธสัญญากับประชากรของอิสราเอลซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเองแล้ว (ดนล. 9:27; วว. 13:1-10)

การก่อสร้างขึ้นของระบบศาสนาเทียมเท็จภายใต้การนำของสัตว์ร้ายนั้นผู้ซึ่งเป็นสมาชิกคนหนึ่งของตรีเอกภาพแบบซาตาน (วว. 13:11-18)

การเทออกของการพิพากษาต่าง ๆ ภายใต้ตราประทับเหล่านั้น ซึ่งถูกพรรณนาในวิวรณ์ บทที่ 6

การแยกออกของมิชชันนารียิว 144,000 คนนั้นผู้ซึ่งจะประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นแก่ทุกคนบนแผ่นดินโลกผู้ที่ยังไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเลย (วว. บทที่ 7)

การพิพากษาโดยเสียงแตรเหล่านั้นซึ่งถูกให้โคร่งไว้วิวรณ์ บทที่ 8 ถึง 11

เวลานั้นเมื่อพยานสองคนนั้นของพระเจ้าจะเป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็มตามที่มีบันทึกไว้ในวิวรณ์ บทที่ 11

การข่มเหงชนชาติอิสราเอล (วว. บทที่ 12)

การเทออกของการพิพากษาเหล่านั้นที่ถูกพรรณนาในวิวรณ์ บทที่ 16

การโค่นล้มคริสตจักรเทียมเท็จ “ที่ยอมรับแต่ปาก”, คริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, ซึ่งถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์โดยหญิงแพศยาผู้นั้น (วว. บทที่ 17 และ 18)

เหตุการณ์สำคัญเหล่านั้นของศึกแห่งอารมาเกดดอน (อสค. บทที่ 38 และ 39; วว. บทที่ 16; 19:17-21)

เวลานั้นเมื่อข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นจะถูกป่าวประกาศไปยังทุกชนเผ่า, ทุกประชาชาติ, และทุกหมู่ชน (มธ. 24:14)

การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสง่าราศีพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ของพระองค์ ประมาณเจ็ดปีหลังจากการรับขึ้นไบนั้น (มธ. 24:29, 30)

การเป็นขึ้นจากตายของเหล่าวิสุทธิชนแห่งความทุกข์ลำบากนั้น (วว. 20:4) คริสตจักรและเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมจะถูกทำให้เป็นขึ้นก่อนหน้านั้นแล้ว แต่ในตอนท้ายของยุคความทุกข์ลำบากคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่าพลีชีพ เพราะความเชื่อโดยตรีเอกภาพแบบซาตานจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย

การถูกทำลายของสัตว์ร้ายนั้น, เหล่ากองทัพของสัตว์ร้ายนั้น, และผู้พยากรณ์เท็จนั้น (วว. 19:17-21)

การพิพากษาบรรดาประชาชาติ (มธ. 25:31-46)

การรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเองอีกครั้ง (อสค. 37:1-14)

การพิพากษาชนชาติอิสราเอลที่มีชีวิตอยู่ (อสค. 20:33-38)

การทำให้ชนชาติอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม (อาโมส 9:15)

การจงจำชาติตนาไว้ (วว. 20:1-3)

เหตุการณ์เหล่านั้นของการครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกนี้กับเจ้าสาวของพระองค์, คริสตจักรพันธสัญญาใหม่, และการลุกฮือครั้งสุดท้ายของชาติตนาเมื่อสิ้นยุคพันปี (วว. 20:6-10)

การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว (วว. 20:11-15)

การบูรณะแผ่นดินโลกโดยไฟ, เวลานั้นเมื่อโลกธาตุจะละลายไปด้วยความร้อนยิ่งและฟ้าอากาศจะระเบิดออกจริง ๆ (2 ปต. 3:10-13)

นี่เป็นเพียงไม่กี่สิ่งของหลายสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นในระหว่างวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า-ซึ่งรวมถึง “เวลาทุกข์ใจของยาโคบ”, ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น, และ “สัปดาห์ที่เจ็ดสิบ” ของดาเนียล

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูเป็นเหตุการณ์เดียว แต่มันจะอยู่ในสองระยะ พระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับคริสตจักรไปในการรับขึ้นนั้น และจะทรงพาเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ก่อนที่การพิพากษาดกมาสู่เหล่าคนอธรรมในระหว่างยุคความทุกข์ลำบากนั้น เมื่อพระองค์เสด็จมาในวิโรจน์นั้น ซึ่งเป็นระยะที่สองของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระบาทของพระองค์จะยืนอยู่บนภูเขาเมกกะเทศและนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ ดังนั้นวันของพระคริสต์และวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงอาจอยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน แต่เราเห็นสองแผนงานที่แตกต่างกัน ใน 1 โครินธ์ 1:8 เปาโลพูดถึง “วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เพื่อแสดงให้เราเห็นว่าพระคริสต์ทรงเกี่ยวข้องกับสองวันนั้นเพราะว่า**พระองค์ทรงเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์** (กิจการ 2:36)

แหล่งที่มาของพระพิโรธนั้น

สิ่งใดจะเป็น**แหล่งที่มา**ของพระพิโรธที่ถูกเทออกบนผู้คนทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกในระหว่างความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น? **พญามาร**เป็นแหล่งที่มาของพระพิโรธนี้และความทุกข์ทรมานอันน่ากลัวนี้ หรือมันออกมาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์? ยุคความทุกข์ลำบากนี้ไม่ใช่ความพิโรธของพญามารที่ถูกเทออกบนบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนพื้นพิภพ และมันไม่ใช่วาระเมื่อมนุษย์จะโกรธกริ้วใส่พญามารด้วย ท่านที่รัก ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเป็นเวลาเมื่อ**พระพิโรธของพระเจ้า**จะถูกเทออกบนผู้คนเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกนี้!

เป็นความจริงที่ว่าในระหว่างยุคความทุกข์ลำบากนั้นความกริ้วของชาติตนาจะถาโถมเข้าไปในชนชาติอิสราเอล (วว. 12:12-17) มันเป็นความจริงอีกด้วยว่าหุนเจ็ดของชาติตนา, สัตว์ร้ายนั้น, ในความเกลียดชังของเขาที่มีต่อเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าจะ**ประกาศสงคราม**กับวิสุทธิชนเหล่านั้น (วว. 13:7) สิ่งเหล่านี้ชาติตนาจะได้รับอนุญาตให้กระทำได้ แต่นั่นจะเป็นเพียงส่วนเล็ก ๆ ส่วนหนึ่งของการเทออกของพระพิโรธในวันอันน่ากลัวนั้น ชาติตนามีฤทธิ์มาก แต่**พระเจ้าทรงฤทธิ์มากกว่าสูงสุด** และชาติตนาไม่สามารถยับยั้งตัวได้เลยนอกจากพระเจ้าจะทรงอนุญาต ด้วยเหตุนี้เมื่อมันได้ไปไกลเท่าที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้มันไปแล้ว พระเจ้าก็สามารถ (และจะทรง) หยุดยั้งมัน

ใช่แล้วครับ **มันคือพระพิโรธของพระเจ้า**ที่จะถูกเทออกบนแผ่นดินโลกและผู้คนเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้พิสูจน์เรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้ง:

“**ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงทิ้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์จะทรงคว่ำแผ่นดินโลกและกระจายผู้อาศัยของมัน**” (อสย. 24:1)

“เพราะ **ดูเถิด พระเยโฮวาห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย** และแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตซึ่งหลั่งอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก” (อสย. 26:21)

“อนิจจาหนอนวันนั้น เพราะวันแห่ง**พระเยโฮวาห์**ที่ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (โยเอล 1:15)

“เงินหรือทองคำของเขาก็ดีจะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่ง**พระพิโรธของพระเยโฮวาห์** แผ่นดินทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวนแค้นของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว” (ศพย. 1:18)

“แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซอกหินตามภูเขาพวกเขาร้องบอกกับภูเขาและซอกหินว่า “จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิโรธของพระองค์ **ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น** เพราะว่าวันสำคัญแห่ง**พระพิโรธของพระองค์**มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า” (วว. 6:15-17)

“**โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต** ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่**พระพิโรธของพระองค์**ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนาดุซาพยากรณ์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก” (วว. 11:17, 18)

“...จงยำเกรง**พระเจ้า** และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่**พระองค์**จะทรงพิพากษาแล้ว...” (วว. 14:7)

“ทูตสวรรค์นั้นก็วัดเคียวบนแผ่นดินโลก และเก็บเกี่ยวผลงุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไป**ในบ่ออย่างงุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า**” (วว. 14:19)

“และสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นได้เอาขันทองคำเจ็ดใบเต็มด้วย**พระพิโรธของพระเจ้า** ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ส่งให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น” (วว. 15:7)

“แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร **สั่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า** “จงไปเถิด เอาขันทั้งเจ็ดใบ ที่เต็มไปด้วย**พระพิโรธของพระเจ้า** เทลงบนแผ่นดินโลก” (วว. 16:1)

“และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบูชาร้องว่า “**จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์**เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว” (วว. 16:7)

“มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของนานาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อเบื้อง**พระพักตร์พระเจ้า** เพื่อจะให้เห็นครั้นตีมิถุนายนแห่ง**พระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์**”

(ว. 16:19)

ข้อพระคำเหล่านี้แสดงให้เห็นจนหมดข้อสงสัยว่าความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเป็นเวลาเฉพาะเจาะจงที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงเทพพิโรธและการพิพากษาของพระองค์ลงบนแผ่นดินโลก พระองค์อาจทรงอนุญาตให้พญามารประกอบความพิโรธในบางกรณี แต่ความพิโรธซึ่งจะถูกเทออกบนแผ่นดินโลกในระหว่างช่วงเวลาอันเลวร้ายนั้นจะเป็นพระพิโรธของพระเจ้า

จุดประสงค์ของความทุกข์ลำบากนั้น

พระเจ้าทรงมีจุดประสงค์อันใดในช่วงเวลาอันน่ากลัวเหลือเกินแห่งความทุกข์ทรมานและความทุกข์ลำบากนั้น? เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นความรัก สิ่งใดจะเป็นจุดประสงค์ของยุคความทุกข์ลำบากนั้นได้?

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) แต่พระเจ้ายิ่งทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน (ฮบ. 12:29) มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัยไว้ ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย (2 ปต. 3:9) แต่มันก็เป็นความจริงพอ ๆ กันที่ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงงดโทษคนชั่วเลย (นฮม. 1:3) พระเจ้า “ทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน” (สดด. 7:11) และ “คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชาติทั้งมวลที่ลืมนับพระเจ้า” (สดด. 9:17)

จุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นมีอยู่สองประการ:

จุดประสงค์หลักของความทุกข์ลำบากนั้น ซึ่งเป็นวาระแห่งการพิพากษา คือเพื่อเตรียมชนชาติอิสราเอลประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าให้พร้อมสำหรับพระเมสสิยาห์ของเธอ ขณะที่เวลาแห่งความทุกข์ยากนั้นจะส่งผลกระทบต่อทั้งแผ่นดินโลกและประชากรทั้งหลายของมัน มันจะเกี่ยวข้องกับพวกยิวเป็นหลัก นี่ถูกแสดงให้เห็นในพระราชบัญญัติ 4:30, เยเรมีย์ 30:7, เอเสเคียล 20:37, ดาเนียล 12:1, และเศคาริยาห์ 13:8, 9 (ข้อพระคำส่วนใหญ่เหล่านี้ถูกยกมาก่อนหน้านี้แล้วในบทนี้) วิวรรณ์ 7:4 และวิวรรณ์ บทที่ 12 ก็เปิดเผยเช่นกันว่ายุคความทุกข์ลำบากนั้นเกี่ยวข้องกับพวกยิวเป็นหลัก นอกจากนี้ หลายสิ่งเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในการเชื่อมโยงกับความทุกข์ลำบากนั้นก็เกี่ยวข้องกับพวกยิว-วันสะบาโต, พระวิหาร, สถานบริสุทธิ์, แคว้นยูเดีย, นครบริสุทธิ์, สิบสองเผ่าของชนชาติอิสราเอล, พันธสัญญาฉบับสุดท้ายนั้น, อภิสุทธิสถาน, การถวายสัตวบูชา, ของถวายและพิธีกรรมต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอ้างอิงถึงชนชาติอิสราเอลอย่างเฉพาะเจาะจง ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเวลาแห่งการพิพากษานี้จะเป็นเวลาที่พระเจ้าจะทรงกระทำกิจกับประชากรสมัยโบราณที่ถูกเลือกสรรของพระองค์เป็นหลักก่อนที่พวกเขาจะเข้าสู่อาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้นั้น

คำพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมหลายตอนซึ่งยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริงสำหรับชนชาติอิสราเอลบ่งชี้เวลาซึ่งยังไม่มาถึงเมื่อพระเจ้าจะทรงกระทำกิจโดยตรงกับประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ (กรุณาอ่านพระราชบัญญัติ 30:1-6 และเยเรมีย์ 30:8-10) ในระหว่างความทุกข์ยากของยุคความทุกข์ลำบากนั้น ยิวจำนวนมากจะกลับใจเชื่อและจะเข้าไปในยุคพันปีนั้นและรับพระพรต่าง ๆ ของมันเมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก

จุดประสงค์รองของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นก็คือ เพื่อเทพพิโรธของพระเจ้าออกในการพิพากษาต่อบรรดาคนและประชาชาติที่ไม่เชื่อ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก-ทรงอดกลั้นพระทัย, เมตตากรุณา, ไม่ประสงค์ให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย; แต่มนุษย์ได้ปฏิเสธพระองค์และไม่ยอมรับพระบุตรของพระองค์ อันเป็นการไม่เหลือทางเลือกอื่นให้พระเจ้า นอกจากการพิพากษา และถึงแม้ว่าเวลาแห่งการพิพากษานั้นจะตกแก่พวกยิวเป็นหลัก มันก็ “ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก

เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก” (ว. 3:10) พระเจ้าจะทรงพิพากษาบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก เพราะความอธรรมของพวกเขาและเพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ในเยเรมีย์ 25:32, 33 เราอ่านว่า:

“พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ‘ดูเถิด ความร้ายจะไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาตินั้น และลมหมุนใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมาจากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครโอดครวญให้ หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมรดกอยู่บนพื้นดิน’”

ตามที่กล่าวไว้ในวิวรณ์ 14:8 บรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะถูกหลอกหลวงโดยคำสอนเท็จของตรีเอกภาพแบบชาตานั้น, ระบบ “หญิงแพศยา” ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ นอกจากนี้ พอถึงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้น ประชาชาติทั้งหลายจะติดตามปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ไปแล้วในการบูชาสัตว์ร้ายนั้น (ว. 13:11-18) และเพราะความอสังขยธรรมของพวกเขา พวกเขาต้องถูกพิพากษา ไม่มีผู้ใดที่ปฏิเสธข่าวสารแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูจะหนีพ้นการพิพากษานั้นไปได้ วิวรณ์ 16:9 บอกเราว่ามนุษย์จะถูกคลอกด้วยความร้อนอันแรงกล้า พวกเขาจะพุดหมื่นประมาทพระนามของพระเจ้า และพวกเขาจะไม่ยอมกลับใจใหม่

เพื่อที่จะเข้าใจองค์ประกอบต่างๆ *ด้านเวลา* ที่เกี่ยวข้องกับความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น จำเป็นที่ต้องศึกษาคำพยากรณ์เรื่อง *เจ็ดสิบสัปดาห์* ของดาเนียลซึ่งถูกนำเสนอในดาเนียล 9:24-27 เนื่องจากเวลาและพื้นที่ตรงนี้มีไม่พอสำหรับการอภิปรายข้อพระคำตอนดังกล่าวอย่างละเอียด คุณจึงอาจอยากอ่านอรรถาธิบายของผมเกี่ยวกับหนังสือดาเนียลซึ่งเป็นอรรถาธิบายแบบทีละข้อ ในหลาย ๆ ด้านนิมิตของดาเนียลเรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นเป็นการเปิดเผยที่สำคัญมากที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด เพราะว่ามันให้การตีความลำดับเหตุการณ์ของคำพยากรณ์ มันคือลูกกุญแจที่ไขเปิดและเปิดเผยข้อเท็จจริงที่ว่าเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นครอบคลุมช่วงเวลาเมื่อพวกยิวกำลังอาศัยอยู่ในแผ่นดินปาเลสไตน์ของพวกเขาเอง มันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับยุคแห่งพระคุณนี้ นั่นคือ ยุคคริสตจักร มันไม่ครอบคลุมเวลาแห่งการกระจัดกระจายไปของพวกยิว แต่มันจะครอบคลุมประวัติศาสตร์ของพวกเขาอีกครั้งเมื่อพวกเขากลับไปยังแผ่นดินของพวกเขาเอง มีพวกยิวอยู่มากมายที่นั่นตอนนี้ แต่จะมีมากกว่านี้อีกหลายล้านคนผู้ซึ่งขณะนี้ถูกกระจัดกระจายไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลกซึ่งจะกลับไปยังปาเลสไตน์

ถึงแม้ว่าเราจะไม่พุดถึงเจ็ดสิบสัปดาห์ของดาเนียลในอรรถาธิบายเล่มนี้ ผมจะบอกตรงนี้ถึง *จุดประสงค์* หกประการของสัปดาห์เหล่านั้น ตามที่นำเสนอในดาเนียล 9:24:

1. เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด
2. เพื่อให้บาปจบสิ้น
3. เพื่อลบความชั่วช้า
4. เพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา
5. เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้
6. เพื่อจะเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด

ผมอยากให้คุณให้ความสนใจต่อข้อเท็จจริงที่ว่าหกสิบเก้าสัปดาห์ของเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งคำพยากรณ์นี้ถูกทำให้

สำเร็จจริงตามตัวอักษรไปแล้ว เหลืออยู่เพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้น (นี่ไม่ใช่สัปดาห์ที่มีเจ็ดวัน แต่เป็นสัปดาห์ที่มีเจ็ดปี)

“และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย้อนสั้นเข้า...” การทำลายล้างชีวิตมนุษย์จะใหญ่โตเหลือเกิน, การพิพากษาของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นจะดุเดือดเหลือเกิน จนถึงขนาดที่ว่าหากวันเหล่านั้นถูกอนุญาตให้ดำเนินไปจนครบเวลาของพวกมัน ทุกชีวิตก็จะถูกล้างผลาญหมดสิ้นไปจากพื้นพิภพ แต่เรามีพระสัญญาที่ว่าวันเหล่านั้นจะถูกย้อนสั้นเข้า “เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้” -นั่นคือ เห็นแก่ชนชาติอิสราเอล ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า เราไม่ถูกบอกว่าเป็นเวลาแห่งความทุกข์ยากอันน่ากลัวนั้นจะถูกย้อนสั้นเข้ามากขนาดไหน และเราไม่มีอะไรที่บ่งชี้เกี่ยวกับเรื่องนั้นเลยในพระคัมภีร์ พระเจ้าเพียงแต่ทรงสัญญาว่า “วันเหล่านั้นจะถูกย้อนสั้นเข้า”

ข้อ 23: “ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย”

คำเตือนนี้ถูกให้ไว้โดยวิธีการเตือนผู้เชื่อแท้ทั้งหลายให้ระวังพวกพระคริสต์ปลอม, พวกคนลวงโลกที่จะปรากฏตัวโดยอ้างว่าตนมาจากพระเจ้า และสัญญาว่าจะช่วยผู้คนที่พ้นจากความเจ็บป่วยและจากปัญหาและความทุกข์ยากต่าง ๆ ที่กำลังรบกวนพวกเขาอยู่

นอกจากนี้ ถึงแม้ว่าพวกยิวได้ปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูตอนที่พระองค์เสด็จมาในอดีต พวกเขาก็รอคอยพระเมสสิยาห์ของพวกเขามานานแล้วก่อนหน้านั้น พวกเขารอคอยใครสักคนที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจกดขี่ของโรม และมีอันตรายอยู่ตรงที่ว่าหากใครสักคนบอกพวกเขาว่า “ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้” หรือ “พระคริสต์อยู่ที่โน่น” พวกเขาก็อาจถูกหลอกได้ ในช่วงเวลาแห่งภัยพิบัติอย่างเช่นความทุกข์ลำบากนั้นจะเป็น พวกเขามีแนวโน้มที่จะยอมรับและติดตามใครก็ได้ที่อ้างตัวว่าเป็นพระคริสต์พระเมสสิยาห์องค์นั้น

“...อย่าได้เชื่อเลย” พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้แก่พวกสาวกว่า “พวกท่านรู้แล้วว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว พร้อมกับหลักฐานและความรู้อย่างที่พวกท่านมี พวกท่านจึงไม่ควรถูกหลอกโดยพระคริสต์ปลอมคนใด ไม่ว่าเขาจะอ้างอะไรก็ตาม”

ข้อ 24: “ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่ และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง”

บรรดา “พระคริสต์เทียมเท็จ” หมายถึงคนทั้งหลายที่อ้างตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้แก่พวกยิว พวก “ผู้พยากรณ์เทียมเท็จ” แบบที่พระเยซูทรงประกาศนี้ ก็จะเป็นบุคคลที่มีฤทธิ์เดชมากซึ่งแสดง “หมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์” แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะเป็นพวกนักมายากลและพวกคนใช้เวทมนตร์ แต่พวกเขาจะเป็นพวกคนที่เลียนแบบเหล่าผู้พยากรณ์แท้ได้อย่างแนบเนียนเหลือเกินจนเป็นการยากจริง ๆ ที่จะแยกแยะของเทียมจากของแท้ได้

“...ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง” -นั่นคือ เหล่าผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ผมขอขอบคุณพระเจ้าเหลือเกินที่พระองค์ทรงใส่ “ถ้า” ไว้ในพระคำข้อนี้- “ถ้าเป็นไปได้” ขอขอบคุณพระเจ้าที่มันเป็นไปได้ที่พญามารและเหล่าผู้รับใช้และพวกผู้พยากรณ์เท็จของมันเป็นหลอกลวงผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า คุณและผมมีการเปิดเผยอันมีค่าประเสริฐที่พวกคริสเตียนยุคต้นไม่มีเพราะว่าภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้ถูกบันทึกในขณะนั้น พวกเรามีพระสัญญาอันเปี่ยมสง่าราศี ซึ่งถูกบรรจุไว้ใน 1 เปโตร 2:6:

“เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว

และเป็นศิลาที่มีคำอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็*จะไม่ได้รับความอับอาย*”

นั่นไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ไม่จำเป็นต้องตื่นตัวและคอยระวังภัยทั้งหลายของพญามารและเหล่าผู้พยากรณ์เท็จของมัน เราต้องรับประทานน้ำมันและเนื้อแห่งพระวจนะ และเราต้องยอมจำนนจิตใจ, วิญญาณ, และร่างกายต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับการทรงนำและการชี้ทางของพระองค์ ดังนั้นบุตรของพระเจ้าก็จะไม่ถูกพัดไปพัดมาโดยลมแห่งหลักคำสอน โดยถูกทำให้สับสนและถูกชักนำไปให้หลงผิดไปโดยพวกครูสอนเท็จ เมื่อเราซึ้งน้ำหนักคำเทศนาจากธรรมาสน์โดยเทียบกับพระวจนะอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปนของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงนำพาเราเข้าสู่ความจริงทั้งหมด ผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย ซึ่งได้รับการบังเกิดโดยพระวิญญาณ, ถูกนำพาโดยพระวิญญาณ, ถูกประทับตราโดยพระวิญญาณจนถึงวันแห่งการไถ่นั้น จะไม่ถูกหลอกโดยพวกพระคริสต์เทียมเท็จ, พวกผู้พยากรณ์เท็จ, หรือเหล่าผู้รับใช้ของซาตาน

ข้อ 25 และ 26: “*ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า ‘ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ’ ก็จงอย่าเชื่อ*”

เราหมายเหตุตรงนี้ว่าพระเยซูทรงเชื่อในการทวนซ้ำในการเทศนาและการสั่งสอนของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “*เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว*” นั่นคือ “เราเตือนท่านทั้งหลายแล้ว แต่นี้เป็นเรื่องที่สำคัญเหลือเกินจนต้องทวนซ้ำ เราต้องเตือนพวกท่านอีกครั้ง”

“*ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร*” ... “*ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ*”... พวกยิวคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะปรากฏตัวได้ทุกเมื่อ พระองค์อาจปรากฏตัวอย่างกะทันหัน จากที่ไหนสักแห่งที่พวกเขาคาดไม่ถึง พระองค์อาจปรากฏตัวในทะเลทราย ในเทือกเขาหรือในหุบเขาต่าง ๆ หรือในห้องลับสักแห่งที่อยู่ห่างไกลจากผู้คน โดยอยู่อย่างสันโดษ

“...*จงอย่าออกไป...จงอย่าเชื่อ*” ในยุคสมัยปัจจุบันนี้ คนมากมายจะเดินทางหลายร้อยไมล์เพื่อไปเข้าร่วมการประชุมต่าง ๆ ที่มีคนบอกพวกเขาว่าจะมีการแสดงการอัศจรรย์ แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะแสดงออกถึงความเชื่อในพระเจ้าในที่ ๆ พวกเขาอยู่ เมื่อเรามีความเชื่อที่แท้จริงในพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราก็ไม่มีความเชื่อใดที่จะสำรองไว้เพื่อพวกคนหลอกหลวงและพวกคนลวงโลก ตลอดหลายยุคสมัยพวกคนแบบนั้นเคยปรากฏตัวแล้ว, ใช้เวลาของตนจนครบ, และจากนั้นก็หายหน้าไป แต่ขณะที่พวกเขายังเป็นที่ยินยมนิยม พวกเขาก็นำพาผู้คนให้หลงผิดไปสู่หลักคำสอนเทียมเท็จต่าง ๆ , ศาสนาเทียมเท็จต่าง ๆ

ถ้อยคำของพระเยซูที่ว่า “*จงอย่าเชื่อ*” อาจใช้ได้พอดีกับระบบแนวคิดสมัยใหม่นิยม, เสรีนิยม, และความคิดสมัยใหม่ทั้งหมด สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดขัดแย้งกับพระวจนะที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำของพระเจ้า เราถูกสอนว่า “ถึงแม้ทุกคนจะพุดมูสาก์ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด” (โรม 3:4) มันเป็นเรื่องที่สำคัญสุด ๆ ที่คริสเตียนทั้งหลายจะเป็นเจ้าของพระคัมภีร์ดี ๆ ที่อ่านได้สัปดาห์ละครั้ง โดยเป็นฉบับคิงเจมส์ (ผมไม่ขอแนะนำฉบับอื่นสำหรับการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์แบบต่อเนื่องฉบับอื่น ๆ ก็ยอมรับได้ในฐานะเป็นหนังสืออ้างอิง แต่ไม่ใช่สำหรับเป็นอาหารประจำวัน) คริสเตียนทุกคนควรมีพระคัมภีร์ของตนไปคริสตจักร และในพระคัมภีร์เล่มนั้นจงปฏิบัติตามอาจารย์ผู้สอนบนธรรมาสน์ หรือผู้ที่สอนชั้นเรียนรวีวารศึกษา หรือที่นำการประชุมอธิษฐาน นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะป้องกันตัวเองไม่ให้ถูกหลอกโดยหลักคำสอนเทียมเท็จที่อาจคืบคลานเข้ามาโดยไม่รู้ตัว

การเสด็จกลับมาของกษัตริย์ในสง่าราศี

ข้อ 27: “ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น”

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นส่วนหนึ่งที่เราคาดไม่ได้ของหลักคำสอนคริสเตียน เพื่อที่จะเข้าใจการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ เราจำเป็นต้องแยกแยะระหว่างสองระยะของการเสด็จกลับมาของพระองค์ เราได้พูดถึงเรื่องนี้แล้วหลายครั้งในการศึกษาค้นคว้าของเรา แม้แต่ในบทนี้ ดังนั้นเราจะพูดถึงมันอย่างย่อมาก ๆ ตรงนี้

มีช่วงเวลาตรงกลางอยู่ระหว่างสองระยะนั้นของการเสด็จมาของพระองค์อย่างชัดเจน เมื่อพระองค์เสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์ พระองค์จะเสด็จลงมาในฟ้าอากาศ, เสียงแตรจะดัง, บรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นมา, และจากนั้น, พร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนที่ยังมีชีวิตอยู่, พวกเขาจะถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ ด้วยเหตุนี้ ลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้วจึงจะถูกพาออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ นี้ถูกพรรณนาไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 และใน 1 โครินธ์ 15:35-57 พระวาระของพระเจ้านั้นอธิบายว่าในพระพิโรธเดียว สิ่งที่เคยเยาะเย้ยได้ก็กลายเป็นไม่รู้เยาะเย้ยและสิ่งที่ตายได้ก็กลายเป็นอมตะได้อย่างไร

จากนั้นปฏิบัติต่อพระคริสต์จะปกครองบนแผ่นดินโลก และความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นที่ถูกพูดถึงไปแล้วก่อนหน้านี้ก็จะเกิดขึ้นตรงนี้ ขณะที่เหล่าวิสุทธิชนที่ถูกรับขึ้นไปแล้วก็จะอยู่กับพระเยซูในงานเลี้ยงสมรสในท้องฟ้า โดยรับบำเหน็จต่าง ๆ สำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา (ดู วิวรรณ์ 19:7-9)

เหมือนกับที่เราเพิ่งศึกษาไปในข้อ 22 วันเหล่านั้นแห่งยุคความทุกข์ลำบากจำเป็นต้องถูกยกขึ้นให้สั้นเข้าเพื่อที่จะรักษาชีวิตใดที่เหลืออยู่บนแผ่นดินโลกในขณะนั้น พระเจ้าเท่านั้นทรงทราบว่านั่นจะเกิดขึ้นเมื่อไร แต่พอถึงตอนนั้น ในระยะที่สองของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระเยซูก็จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ **พร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์** พระบาทของพระองค์จะยืนอยู่บนภูเขาเมกอกเทศ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์

เมื่อถึงตอนนั้น พระองค์จะเสด็จมา “ดูฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตก...” นั่นทำให้คุณคิดถึง **ความฉับไว** ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปรากฏในสง่าราศีไหมครับ?

บางทีข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะช่วยเรามองเห็นระยะที่สองแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์อย่างชัดเจนมากขึ้น:

“ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้ทรงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์’ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน” (วิว. 1:7)

“...ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น เพื่อทรงพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุกคนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้าทั้งหมดที่ทุกคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” (ยูดาสา 14, 15)

“ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขาเมกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขาเมกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้ และท่านทั้งหลายจะหนีไปยังหุบเขาแห่งบรรดาภูเขา เพราะว่าหุบเขาแห่ง

บรรดาภูเขามาจดอาซาลและท่านทั้งหลายจะต้องหนีไป อย่างที่หนีจากแผ่นดินไหวสมัยยุคสี่ชาติกษัตริย์ประเทศยูดาห์ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และพวกวิสุทธิชนทั้งสิ้นจะมากับพระองค์” (ศคย. 14:4, 5)

“เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” (คส. 3:4)

“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “พระวาทนะของพระเจ้า” เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่ออย่างงุ่นแห่งพระพิโรธอันเฉียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า **“พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง”** (วิว. 19:11-16)

วิวรณ์ 1:7 “ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ” สอดคล้องกับดาเนียล 7:13: “ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า ...” ข้อพระคำอ้างอิงทั้งสองตอนนี้สอดคล้องกับถ้อยคำเชิงพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์เจ้าในส่วนท้ายของมัทธิว 24:30: “...แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก” ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวถึงวิวรณ์นั้น, เวลานั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จมาและนับแต่ทุกดวงจะเห็นพระองค์ นั่นจะเป็นเวลาที่ “กษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ” จะร้องบอกโชดหินและภูเขาทั้งหลายให้ล้มทับพวกเขาและช่วยกรุณาซ่อนพวกเขาให้พ้นจากพระพิภพของพระเยซู!

จงสังเกตว่าในข้อพระคำตอนที่เพิ่งยกมาจากวิวรณ์ บทที่ 19 นั้น ผู้ขี่ม้าขาวตัวนั้นทรงมีนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” และ “ใน**ความชอบธรรม**” พระองค์จะทรงพิพากษาและทำสงคราม พระเยซูผู้ชอบธรรมองค์เดียวเท่านั้นทรงสามารถพิพากษาในความชอบธรรมและ**ทำสงคราม**ในความชอบธรรม ผู้ขี่ม้านั้น “ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด” นี้ไม่ได้พรรณนาถึงพระคริสต์ในฐานะเจ้าบ่าวเมื่อพระองค์เสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์ไป ไม่เลยครับ นี่คือพระคริสต์แห่งวิวรณ์ พระนามของพระองค์คือ พระวาทนะของพระเจ้า-และพระนามนั้นจะเป็นของใครอื่นไปไม่ได้นอกจากพระบุตรของพระเจ้า, พระวาทนะผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

เหล่ากองทัพแห่งสวรรค์จะอยู่กับพระองค์ พวกเขาจะขี่ม้าขาว และพวกเขาจะสวมอาภรณ์ “ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด” เราถกกันไปแล้วถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น พระองค์จะทรงนำ**วิญญาณเหล่านั้นของผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้ว**มาพร้อมกับพระองค์ด้วย วิญญาณเหล่านั้นจะรวมเข้ากับร่างกายที่ได้รับสง่าราศีซึ่งถูกทำให้เป็นขึ้นใหม่ บรรดาวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง และจากนั้นผู้ที่ถูกไถ่แล้วทุกคนจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ จะไม่มีม้าและคนขี่ตอนที่พระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น แต่วิสุทธิชนหลายล้านคนจะขี่ม้าขาวมา

ในตอนที่มีการเปิดเผยอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีนั้น จากนั้น พร้อมกับพระแสงคมที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ผู้ทรงมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” จะทรงฟาดฟันบรรดาประชาชาติ และพระองค์จะทรงปกครองพวกเขาด้วย คทาเหล็ก พระองค์จะทรงย่ำบ่อย่างรุนแรงแห่งพระพิโรธอันเหี้ยมเขี้ยวของพระเจ้า นี่คือพระเยซูคริสต์เจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมา ในฐานะผู้พิชิตที่ทรงอำนาจ, จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย, เพื่อสำแดงการพิพากษาอันชอบธรรมบนแผ่นดินโลก

ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าขณะที่การรับขึ้นไปนั้นและการเปิดเผย (วิวรณ์) นั้นเกี่ยวข้องกับ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูทั้งคู่ พวกมันไม่ใช่เหตุการณ์เดียวกัน พวกมันเป็นสองระยะที่แตกต่างกันของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ มันเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งที่เราเข้าใจและเชื่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสองระยะนั้นของการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า มิฉะนั้นมันก็จะเป็นไปได้ที่จะเข้าใจส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์

คุณเห็นไหมครับว่าเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมมีใจความหลักด้านคำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่สองเรื่อง:

(1) การพิพากษาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และ (2) สง่าราศีนั้น พวกเขาไม่ได้เห็นยุคคริสตจักร, ยุคแห่งพระคุณอันแสนมหัศจรรย์นี้ ยุคคริสตจักรในขณะนั้นยังเป็นข้อลึกลับอย่างหนึ่งจนกระทั่งพระเจ้าทรงเปิดเผยข้อลึกลับนั้นแก่อัครทูตเปาโล (อฟ. 3:1-12) ด้วยเหตุนี้เหล่าศาสตาศาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมจึงไม่ได้เขียนเกี่ยวกับการรับขึ้นไปนั้น แต่เขียนเกี่ยวกับการเปิดเผยนั้นเท่านั้น

ข้อ 28: “*ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ผุ่ของนกอินทรีก็จะต่อมกันอยู่ที่นั่น*”

ผมไม่รู้ว่าคุณ “นกอินทรี” ทำให้ผู้คนส่วนใหญ่นึกถึงอะไร แต่สำหรับผมแล้วมันทำให้ผมนึกถึงภาพของนกอินทรีหัวล้านตัวใหญ่นั้น, นกที่สง่ามานั้นซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสหรัฐอเมริกา แต่นี่ไม่ใช่ นกอินทรีที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ มีนกอินทรีอยู่หลายสายพันธุ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปาเลสไตน์ แต่พวกมันก็ไม่เหมือนกับนกอินทรีแบบชาวตะวันตกของเรา นอกจากนี้ ในพระคำข้อนี้ ทั้งคำฮีบรูและคำกรีก คำที่ปกติแล้วแปลเป็น “นกอินทรี” ควรถูกแปลเป็น *แร้ง* บางครั้ง เช่นในอพยพ 19:4 และวิวรณ์ 4:7 *นกอินทรี* ก็เป็นคำแปลที่เหมาะสม แต่ในกรณีอื่น ๆ “*แร้ง*” ก็คงจะถูกต้อง

นกอินทรีที่แท้จริงเป็นนกกินเหยื่อ โดยชอบที่จะล่าอาหารของมันเองและกินเหยื่อนั้นแบบสด ๆ ตรงกันข้าม แร้งชอบกินซากศพ พวกนกอินทรีไม่รวมตัวกันเป็นกลุ่มหรือเป็นฝูง พวกมันชอบความสันโดษมากกว่า และพร้อมกับคู่ของมัน จะเลือกสร้างรังในต้นไม้ที่สูงที่สุดหรือบนเชิงเขาที่สูงที่สุด พวกแร้งรวมตัวกันเป็นฝูงในที่ใดก็ตามที่มีซากศพให้จิกกิน ด้วยเหตุนี้ เมื่อพิจารณาวิธีที่คำว่า ผุ่ของนกอินทรีถูกใช้ในพระคำข้อนี้ (และในลูกา 17:37) *แร้ง* จึงน่าจะเป็นคำที่ถูกสื่อมากกว่า

ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าพระคำข้อนี้มีลักษณะเป็นคำสุภาษิต พวกแร้งยืนยันได้อย่างง่ายดายว่า ซากศพอยู่ที่ไหนและรีบไปจิกกินซากเหล่านั้น ในจุดประสงค์เชิงปฏิบัติทั้งปวง ศาสนายูดาได้กลายเป็น “ซากศพ” ไปแล้ว คือ ตาย, เปื่อยเน่า, ในฝ่ายวิญญาณก็เป็นเหยื่ออันเหมาะสมสำหรับพวกแร้ง คำกล่าวนี้ชี้ไปยังการทำลายล้างกรุงเยรูซาเล็มโดยกองทัพโรมันในปี ค.ศ. 70 แต่มันก็ชี้ไปยังการทำลายล้างที่กว้างใหญ่และคร่าชีวิตมากกว่าซึ่งจะมาสู่ชนชาติอิสราเอลในสมัยของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นก่อนที่พระเยซูจะทรงปรากฏตัวจุฬาลมที่ส่องสว่างจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก เมื่อพระเยซูและเหล่ากองทัพของพระองค์เคลื่อนพลมาต่อสู้อุปนิสัยต่อพระคริสต์และเหล่าสมุนของเขาในศึกแห่งอารมาเกดดอน โลกิตจะหลังไหลไปถึงบังเหียนม้าและจะมีซากศพของผู้คน, ม้า, กษัตริย์, นายทหาร, คนทั้งปวงทั้งไทและทาส, ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ที่จะถูกกัดกินโดย “*นกทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้า*” (วิว. 19:17-21)

ข้อ 29: “แต่พอลิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’”

คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “แต่พอ...แล้ว” สามารถแปลเป็น “ในทันที” และมีความหมายว่า *ทันทีนั้น*, อย่างฉับพลัน นั่นก็คือ ในทันทีหลังจากความทุกข์ลำบากนั้น สิ่งต่าง ๆ ที่ถูกประกาศในพระคำข้อนี้ก็จะเกิดขึ้นจริง ดวงอาทิตย์จะถูกทำให้มืดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งหลายจะร่วงจากที่ของพวกมันในท้องฟ้าและบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าก็จะถูกเขย่า

นี่เป็นเหตุการณ์เดียวกันกับที่ถูกพรรณนาไว้โดยยอห์นผู้เป็นที่รักในวิวรณ์ 6:12-14:

“เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว คุณเกิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดุจผ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนดั่งมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาม้วนขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม”

ในการเชื่อมโยงกับเหตุการณ์เดียวกันนี้ลูกาเสริมเข้าไปดังนี้: “จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมี ความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น จิตใจมนุษย์ก็จะสลบไปเพราะความกลัว และเพราะสังหารจนถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า ‘บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’” (ลูกา 21:25, 26)

นักอรรถาธิบายบางท่านตีความข้อพระคำเหล่านี้ว่าเป็นเชิงสัญลักษณ์ โดยน่าจะสื่อถึงภัยพิบัติใหญ่โตทั้งหลายซึ่งจะต้องเกิดขึ้น แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระคัมภีร์หมายความว่าตามที่มันกล่าว และถ้าข้อพระคัมภีร์นั้น ๆ *ไม่บอกอย่างเจาะจงว่าเป็นคำอุปมาหรือข้อความเชิงสัญลักษณ์* ผมก็ไม่มีปัญหากับการยอมรับมันตามตัวอักษร ใช่แล้วครับผมเชื่อว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะถูกทำให้มืดไปจริง ๆ และดวงดาวทั้งหลายจะหล่นจากวงโคจรจริง ๆ สิ่งเหล่านี้จะเป็นความเปลี่ยนแปลงที่ปรากฏแก่ตา คือความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ซึ่งคนทั้งโลกจะรับรู้ได้ ดวงอาทิตย์, ดวงจันทร์, ดวงดาวทั้งหลาย และ “บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้า” แสดงออกถึงสิ่งที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์, คงทนถาวร กระนั้นพวกมันจะถูกเขย่า ความสั่นสะเทือนอันน่ากลัวที่จะเขย่าแผ่นดินโลกและท้องฟ้าที่มีดาวพร่างพรายจะทำให้ทะเลคำรามและทำให้คลื่นซัดสูง

ใจของมนุษย์จะผ่อไป, จะหยุดเต้น, เพราะความกลัวเมื่อเหตุการณ์เหนือธรรมชาติเหล่านี้เกิดขึ้น ไม่แปลกเลยที่ว่าจะมี “*ความสับสนงุนงง*” จะไม่มีทางหนี และผู้คนจะไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร, จะหันไปทางไหน, หรือคาดว่าจะเจอกับอะไรต่อไป!

ข้อ 30: “เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์’ แล้วเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก”

ถ้อยคำที่เป็นคำพยากรณ์เหล่านี้จะสำเร็จจริงตามตัวอักษรในการสำแดงให้ประจักษ์ในตอนท้ายของพระบุตรของพระเจ้าในการเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกของพระองค์ “*ในหมู่เมฆแห่งท้องฟ้าพร้อมด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก*” เมื่อนั้นไม่จำเป็นต้องมีดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อีกต่อไปเพราะว่าพระเยซู ผู้จะทรงสว่างจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ จะทรงส่องแสงในสง่าราศีทั้งปวงของพระองค์ พร้อมกับสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์และของเหล่าทูตสวรรค์

“...มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์” การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เป็นความหวังอันเปี่ยมสุขของผู้เชื่อ, แหล่งแห่งความชื่นชมยินดีที่ไม่มีใครเคยบอกเล่าที่มาสู่ใจของผู้เชื่อ; แต่การเสด็จมาของพระองค์จะนำความสยดสยอง, ความเจ็บปวด, และความทุกข์โศกอันหาใดเทียบมาสู่เหล่าศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระเยซูเสด็จมา “พร้อมด้วย ฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก” พระองค์จะเสด็จมายังบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกที่ไม่ได้รับความรอด และพวกเขาจะรำไห่จริง ๆ เมื่อพวกเขาเห็นพระพักตร์ของจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย “เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า” (วิว. 6:17)

ข้อ 31: “พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น”

“พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มา...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้เพื่อหมายถึง “เหล่าทูตสวรรค์” บ่งบอกถึงเหล่าผู้นำสาร ในพระคัมภีร์เหล่าทูตสวรรค์เป็นสิ่งทรงสร้างที่มีสติปัญญาซึ่งถูกยกย่องสูงกว่ามนุษย์ พระเจ้าทรงใช้พวกทูตสวรรค์ในการช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นอยู่บ่อย ๆ บางครั้งก็ทรงใช้เพื่อทำลายมนุษย์ และฮีบรู 1:14 บอกเราว่าพวกทูตสวรรค์เป็น “วิญญาณผู้ปรนนิบัติ” ซึ่งถูกส่งออกไปโดยพระเจ้าเพื่อปรนนิบัติผู้ที่ถูกไถ่แล้ว เราไม่มีเวลาและพื้นที่ตรงนี้จะยกข้อพระคัมภีร์มากมายที่กล่าวถึงการที่พระเจ้าทรงใช้งานพวกทูตสวรรค์ในการกระทำกิจกับประชากรของพระองค์ แต่หากคุณจะมีเปิดคู่มือสถานพิภพในพระคัมภีร์ของคุณ คุณก็จะเห็นว่าครั้งแล้วครั้งเล่าพระเจ้าทรงใช้พวกทูตสวรรค์เพื่อช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้น, เพื่อปกป้องพวกเขา, เพื่อนำพาพวกเขา, เพื่อเตือนพวกเขา, เพื่อนำพระวจนะจากพระองค์ไปบอกพวกเขาโดยตรง เราคงจำได้ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลมาหามารีย์โดยนำข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีเรื่องการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดของโลกมาแจ้งแก่เธอ!

อย่างไรก็ตาม ตรงนี้เราสนใจการใช้พวกทูตสวรรค์ในยุคสุดท้ายเมื่อพระเจ้าจะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มา “ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” ผู้ที่ถูกเลือกสรรในที่นี้บ่งบอกถึงชนชาติอิสราเอลที่แท้จริงและอยู่ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจะถูกรวบรวมเข้าด้วยกันและจึงถูกป้องกันไม่ให้พินาศไปในการทำลายล้างอันน่ากลัวนั้นที่จะตามมาทันที

ทูตสวรรค์เหล่านี้จะถูกส่งออกไป “ด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก” พวกยิวในสมัยก่อนถูกเรียกประชุมโดยใช้เสียงแตร (สำหรับตัวอย่างของเรื่องนี้ ดู เลวีนิติ 25:9, กันดารวิถี 10:2, ผู้วินิจฉัย 3:27) เพราะกำลังตรัสแก่พวกยิวในที่นี้ พระเยซูทรงใช้ภาษาที่พวกเขาจะเข้าใจได้ในทันทีขณะที่พระองค์ทรงพรรณนาถึงการเรียกประชุมประชากรของพระองค์ในวันสุดท้ายนั้น อัครทูตเปาโลใช้คำที่คล้ายกันใน 1 เธสะโลนิกา 4:16 และ 1 โครินธ์ 15:52 เมื่อเขาพรรณนาถึงเหตุการณ์เหล่านั้นของการรับขึ้นไป เมื่อเสียงแตรจะเรียกเหล่าวิสุทธิชนให้ออกไปจากแผ่นดินโลกก่อนการพิพากษาอันน่ากลัวแห่งความทุกข์ลำบากเริ่มต้น

เดิมทีแตรถูกทำมาจากเขาสัตว์-เขาของวัวผู้ หรือเขาของลูกแกะ ต่อมาแตรถูกออกแบบและทำจากทองเหลือง ในช่วงเวลาแห่งสันติสุข ผู้คนถูกเรียกให้มาชุมนุมกันโดยเสียงแตรที่ถูกเป่าแบบค่อยๆ ในช่วงเวลาแห่งสงครามหรือภัยพิบัติครั้งใหญ่ แตรก็ถูกเป่าเสียงดังมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พระเยซูตรัสตรงนี้ถึง “เสียงแตรอันดังยิ่งนัก” ซึ่งบ่งบอกถึงความเร่งด่วนขณะที่มีการประกาศถึงภัยพิบัติอันน่ากลัว

“ลมทั้งสี่ทิศนั้น” หมายถึงทั้งสี่มุมของโลก-ทั่วทั้งพิภพ สำนวนนี้และแบบที่คล้าย ๆ กันเป็นสำนวนที่พวกยิวเข้าใจกันดี (กรุณาหมายเหตุ เอเสเคียล 37:9 และอิสยาห์ 43:5, 6) บรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า (ชนชาติอิสราเอล) จะถูกรวบรวม “ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” (มาระโก 13:27 กล่าวว่า “ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า”) นี่แค่บ่งบอกว่าชนชาติอิสราเอลจะถูกรวบรวมมาจากทุกส่วนของแผ่นดินโลกซึ่งเป็นที่ ๆ ชนชาตินั้นถูกระจัดกระจายไปอยู่ ณ ตอนนี้ และเป็นที่ซึ่งพวกเขาจะถูกรวบรวมกลับมาเมื่อพระเยซูเสด็จมาในวิวรณ์นั้น “ฟ้า” ในที่นี้ย่อหมายถึง ฟ้าอากาศที่ปรากฏแก่ตา นั่นคือ ท้องฟ้า ซึ่งจริง ๆ แล้วหมายความว่าตลอดทั่วทั้งโลกพระเจ้าจะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ไปรวบรวมเหล่าผู้ถูกเลือกสรรของพระองค์

คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ

ข้อ 32: “บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว”

ต้นมะเดื่อเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งหรือภาพเปรียบของชนชาติอิสราเอล, สัญลักษณ์อย่างหนึ่งซึ่งถูกใช้ในที่นี่โดยพระเยซูเอง พระองค์ตรัสไปแล้วถึงการทำลายล้างพระวิหารที่จะเกิดขึ้นและเหล่าสาวกก็ถามพระองค์ไปแล้วว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร พวกเขาจึงถามด้วย (ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของคำถามเดียวกันนั้น) ว่าสิ่งใดจะเป็นหมายสำคัญที่แสดงถึงการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและวาระสุดท้ายของโลกนี้ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นโดยคำพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์ยังแผ่นดินโลก บัดนี้ ขณะที่พระองค์ทรงบ่งบอกถึงเหตุการณ์ทั้งหลายซึ่งเข้าใกล้การเสด็จกลับมาของพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ พระองค์ก็ทรงชี้ไปยังนัยสำคัญของต้นมะเดื่อที่แตกใบ-นั่นคือ การรวบรวมพวกยิวกลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเอง

“เมื่อกิ่งก้านของเขายังอ่อน...” จงหมายเหตุคำสรรพนาม “ของเขา” ต้นมะเดื่อปกติแล้วไม่ถูกเรียกว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ด้วยเหตุนี้คำสรรพนามแบบกลาง ๆ “มัน” จึงจะถูกใช้ตรงนี้ในกรณีปกติ แต่พระเยซูตรัสว่าคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อนี้เกี่ยวข้องกับกิ่งก้าน “ของเขา”

ผมเชื่อว่าลูกา 13:6-9 สนับสนุนเพิ่มเติมถึงข้อเท็จจริงที่ว่าชนชาติอิสราเอลถูกเป็นตัวแทนตรงนี้โดยต้นมะเดื่อ ในพระคำตอนดังกล่าว พระเยซู “ตรัสตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบจงไถมันเสีย จะให้ดินรกไปเปล่าๆทำไม’ แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ แล้วถ้ามันเกิดผลก็ได้อยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงไถมันเสีย’”

ในคำอุปมาเรื่องนี้ ต้นมะเดื่อนั้น (ชนชาติอิสราเอล) ได้ถูกปลูกในสวนองุ่น (ปาเลสไตน์) เจ้าของสวนองุ่นนั้นคือพระเจ้า พระองค์ได้เสด็จมาในพระภาคแห่งพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ และเป็นเวลาสามปีแล้วพระองค์ทรงแสวงหาผลจากประชาชาติยิวนี้และไม่พบเลย ด้วยเหตุนี้พระองค์จะทรงไถมันต้นนี้ทิ้งเสียและเอาประชาชนชาตินั้นออกไปจากสวนองุ่นของพระองค์ แต่มีการวิงวอนเผื่อมันและวันแห่งการละเว้นโทษของต้นนั้นถูกขยายเวลาออกไปชั่วระยะหนึ่ง

แต่การไถมันต้นนี้ย่อมไม่ทำลายรากเหง้าของมัน มันเป็นความจริงที่ว่าชนชาติอิสราเอลถูกไถลงแล้วและถูกโยนออกไปนอกสวนองุ่นนั้น แต่รากของต้นนั้นก็ไม่ได้ถูกทำลายและต้นใหม่จะงอกขึ้นมาจากรากนั้น ชนชาติอิสราเอลจะถูก

ทำให้ฟื้นขึ้นใหม่ อัครทูตเปาโลอธิบายเรื่องนี้ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงพวกคริสเตียนที่กรุงโรม:

“พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว... (ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อใจซิม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา)... เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ท่านทั้งหลายเสลาในข้อความลึกลับนี้ เกือบกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอดตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ’” (โรม 11:2-26 บางส่วน) กรุณาอ่านบทที่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือโรมในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้

ใช่แล้วครับ ประชาชาติอิสราเอลจะกลับมาอยู่ในแผ่นดินของมันอีกครั้ง และเมื่อมันจะ (ในฐานะเป็นประชาชาติต้นมะเดื่อ) แตกใบจากกิ่งก้านที่อ่อนอยู่ เราก็จะทราบว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นมาใกล้แล้ว

ข้อ 33: “เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูลแล้ว”

เมื่อคน ๆ หนึ่งอยู่ที่ประตูลแล้ว คน ๆ นั้นก็อยู่ใกล้พอ ๆ กับที่เขาสามารถอยู่ใกล้ได้จนกว่าเขาเปิดประตูลนั้นและก้าวเข้ามาข้างใน โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในวินาทีนั้นแล้วตอนนี้-ชั่วโมงแห่งการสำเร็จจริงของหมายสำคัญเรื่องต้นมะเดื่อนั้น ต้นมะเดื่อนั้นกำลังแตกใบ มันจะออกใบก่อนที่มันออกผล เพราะว่าชนชาติอิสราเอลจะต้องฟื้นกลับคืนเป็นประชาชาติก่อนที่เธอจะกลับใจใหม่ฝ่ายวิญญาณ

การสำเร็จจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคำพยากรณ์นับตั้งแต่ที่พวกทูตสวรรค์ได้ประกาศการประสูติของพระเยซูได้เกิดขึ้นแล้วในเดือนพฤษภาคม 1948 เมื่อปาเลสไตน์ถูกแบ่งออกและฝั่งอิสราเอลของแผ่นดินนั้นได้กลายเป็นรัฐอิสราเอลใหม่นั้นเป็นวันที่กิ่งก้านของต้นมะเดื่อนั้นเริ่มอ่อนแล้ว และตั้งแต่นั้นเรื่อยมาจนถึงชั่วโมงนี้ประชาชาติต้นมะเดื่อนั้นกำลังแตกใบมาโดยตลอด

ตอนที่ผมไปเยือนปาเลสไตน์เมื่อหลายปีก่อน การอัศจรรย์เรื่องแล้วเรื่องเล่าเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาผมขณะที่กลุ่มของเราเดินทางจากดานไปยังเบเออร์เซบา ขณะที่เรานั่งรถข้ามเนินเขาต่าง ๆ และผ่านเข้าไปในหุบเขาทั้งหลาย เราก็เห็นทุ่งข้าวสาลีในที่ ๆ ข้าวสาลีไม่ได้ถูกปลูกมานานถึง 2,500 ปี พวกยิว โดยใช้วิธีชลประทานได้เปลี่ยนทะเลทรายให้กลายเป็นสวนแห่งหนึ่ง เราได้เห็นไร่แล้วไร่เล่าที่ปลูกต้นส้มและเกรปฟรุตและผักทุกชนิด ในหลายพื้นที่ พืชผลชนิดหนึ่งถูกเก็บเกี่ยวและอีกชนิดหนึ่งถูกปลูกต่อในทันที ใช่แล้วครับ ต้นมะเดื่อนั้นกำลังแตกใบอย่างแน่นอน

“...เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้...” ตรงนี้เป็นกุญแจที่ไขสู่คำอุปมาเรื่องนี้: เมื่อชนชาติอิสราเอลเป็นประชาชาติหนึ่งในแผ่นดินของเธอเองและในขณะเดียวกันสิ่งอื่น ๆ เหล่านี้ทั้งหมดก็กำลังเกิดขึ้น-เหล่าพระคริสต์เทียมเท็จ, สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม, ประชาชาติที่ต่อสู้ประชาชาติและอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร, ความมอดอยาก, โรคระบาด, แผ่นดินไหวต่าง ๆ -เรารู้ว่าพระคริสต์ผู้เสด็จกลับมาทรงอยู่ที่ประตูลแล้ว สิ่งต่าง ๆ ทั้งปวงที่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคำทั้งหลายที่เราได้ศึกษากันไปในบทนี้อยู่กับเราแล้ววันนี้-และต้นมะเดื่อนี้ก็กำลังแตกใบอยู่ในขณะเดียวกัน

บัดนี้จึงจำให้ขึ้นใจว่าพระเยซูกำลังตรัสตรงนี้ถึงระยะที่สองแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์, เวลานั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จมาในหมู่เมฆและนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ กระนั้นการรับขึ้นไปของคริสตจักรก็จะเกิดขึ้นประมาณเจ็ดปีก่อนการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสง่าราศี เนื่องจากหมายสำคัญเหล่านั้นที่อยู่กับเราวันนี้ชี้ไปยังการเกิดขึ้นได้

ทุกเมื่อของวิวรรณ์ การรับขึ้นไปนั้นก็ต้องอยู่ใกล้ขนาดไหน ณ ชั่วขณะนี้!

ข้อ 34: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วยายุนี้จะไม่ล่องลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ”

ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่าน (และผู้รู้ภาษากรีกเกือบทุกคน) เห็นพ้องตรงกันว่า “ชั่วยายุ” ในที่นี้หมายถึงเผ่าพันธู์, ครอบครัว, หรือสายพันธู์ ผมไม่ใช่ผู้รู้ภาษากรีกและผมก็ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในด้านภาษาต่าง ๆ ดังนั้นผมจึงไม่สามารถโต้แย้งกับพวกเขาได้ แต่ในความคิดของผม ผมเชื่ออยู่เสมอว่าพระคำข้อนี้กำลังกล่าวถึงชั่วยายุซึ่งกำลังมีชีวิตอยู่เมื่อ “สิ่งทั้งปวงนี้” เกิดขึ้น ชั่วยายุที่มีชีวิตอยู่ตอนที่คำพยากรณ์เหล่านี้กำลังถูกทำให้สำเร็จจริง “จะไม่ล่องลับไป” จนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับผมที่จะเชื่อว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูอาจเกิดขึ้นได้ในชั่วชีวิตของผม ผมยินดีต้อนรับความคิดนั้น ผมพร้อมแล้วที่จะพบกับพระเจ้า ไม่ว่าจะโดยความตายหรือโดยการถูกรับขึ้นไป และหากความคิดเรื่องการเสด็จมาได้ทุกเมื่อของพระเยซูทำให้คุณไม่สบายใจ ท่านผู้อ่านที่รักครับ จงถามตัวคุณเองว่าคุณเคยได้รับความรอดอย่างแท้จริงแล้วหรือยัง หากความจริงที่เป็นคำพยากรณ์ทำให้คุณหวาดกลัว ก็มีโอกาสนี้ว่าคุณไม่เคยได้รับความรอดจากพระเยซูอย่างแท้จริง

ข้อ 35: “ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย”

“ฟ้า...จะล่องไป” มีฟ้า (สวรรค์) อยู่สามชั้น ใน 2 โครินธ์ 12:2 เปาโลพูดถึงการถูกรับขึ้นไปยัง “สวรรค์ชั้นที่สาม” เนื่องจากมีสวรรค์ชั้นที่สาม จึงจำเป็นต้องมีสวรรค์ชั้นที่หนึ่งและที่สอง สวรรค์ชั้นที่หนึ่งคือชั้นบรรยากาศ-ท้องฟ้าที่อยู่เหนือเราขึ้นไป สวรรค์ชั้นที่สองคือ อวกาศที่มีดวงดาวทั้งหลาย, ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์, ดาวเคราะห์และหมู่ดาวต่าง ๆ สวรรค์ชั้นที่สามคือพระนิเวศของพระเจ้า-เมืองบรมสุขเกษม สวรรค์ชั้นที่หนึ่งและชั้นที่สองคือฟ้าที่จะล่องไป

“...และดินจะล่องไป” การล่องไปของฟ้าและดินถูกอธิบายอย่างละเอียดโดยเปโตร เขาบอกเราว่า “...ท้องฟ้าจะล่องเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุดจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย...แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอย**ท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่** ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่” (2 เปโตร 3:10, 13)

แผ่นดินโลกนี้ (อย่างที่เรารู้จักมัน) และสวรรค์สองชั้นแรก (อย่างที่พวกมันเป็นอยู่ตอนนี้) จะล่องไป จะมีฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ แต่พระวาระของพระเจ้า “จะไม่ล่องไป” พระวาระของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง มันทันสมัยพอ ๆ กับหนังสือพิมพ์ฉบับปฐมนี้เข้า: “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาระของพระองค์ปกแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 119:89) พวกเขาเสรีนิยมและพวกคนไม่เชื่อแห่งชั่วโมงนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพระวาระนิรันดร์ของพระเจ้าได้ ไม่ว่าพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงฉบับแปลต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ไปมากขนาดไหนก็ตาม ซาตานและนรกทั้งสิ้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือทำลายพระวาระของพระเจ้าได้ ถ้อยคำของพระเยซูจะไม่มีวันล่องพ้นไปเด็ดขาด!

ข้อ 36: “แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว”

วันและโมงที่แน่ชัดแห่งการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเราไม่สามารถรู้ได้ มาระโก 13:32 บอกเราว่า “แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว” ดังนั้นเราจึงไม่สามารถรู้ช่วงเวลาแน่ชัดเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงปรากฏอย่างฉับพลันพร้อมกับความสว่างจ้าแห่งแสงฟ้าแลบที่ผ่าแยกท้องฟ้าได้ แต่เราก็ได้รับคำพยากรณ์และหมายสำคัญต่าง ๆ ที่เพียงพอที่จะบอกเราได้ว่า “วันและโมง” นั้นอยู่ใกล้มาก ๆ แล้ว

อัครทูตเปาโลเขียนไปหาผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา โดยกล่าวว่า “แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ในวันนั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้ เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มากในเวลากลางคืน” (1 เธสะโลนิกา 5:1, 2) กล่าวอีกนัยหนึ่ง เวลาและฤดูกาลเหล่านั้น (หมายถึงสำคัญทั้งหลายและคำพยากรณ์ที่ถูกทำให้สำเร็จจริง) จะชี้ไปยังวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้เชื่อเหล่านั้นก็ทราบดีว่าเมื่อถึงเวลาที่ทรงกำหนดไว้ในวันอันยิ่งใหญ่ นั้นจะมาถึงพวกเขาโดยมีคำเตือนน้อยมากพอ ๆ กับที่ขโมยคนหนึ่งจะให้เมื่อเขาขุดช่องเข้าไปในบ้านเพื่อขโมยทรัพย์สมบัติไปจากมัน ไซ้แล้วครับ เราสามารถทราบได้ว่ามันเป็นเวลาและฤดูกาลสำหรับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสง่าราศี-แต่เราไม่สามารถชี้จุดโมงนั้น, ช่วงเวลานั้น, หรือแม้แต่นั้น, เมื่อเสียงแตรจะดังขึ้นเพื่อเรียกเหล่าวิสุทธิชนขึ้นไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ และเราไม่สามารถตั้งช่วงโมงใดหรือวันใดเมื่อวิวรรณ์ (การเปิดเผย) นั้นจะระเบิดออกใส่ชาวโลกที่ไม่เชื่อ ตามที่ข้อพระคำเหล่านั้นที่เพิ่งถูกยกมาในย่อหน้านี้ได้กล่าวไว้ แม้แต่พวกทูตสวรรค์หรือพระเยซูคริสต์เองก็รู้ว่าเวลานั้นจะเป็นเมื่อไร พระเจ้าพระบิดาท่านนั้นที่ทรงทราบ

เมื่อก่อนเป็นอย่างไร มันก็จะเป็นอย่างนั้น

ข้อ 37-39: “ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยาจนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา และน้ำท่วมได้มากกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย”

“ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร...เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น...” มันเป็นอย่างไร “ในสมัยของโนอาห์”? สิ่งใดกำลังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกในสมัยนั้นก่อนการพิพากษาแห่งน้ำท่วม? เพื่อที่จะเห็นภาพอันสมบูรณ์ของการเปรียบเทียบที่พระเยซูกำลังทำตรงนี้ ผมเชื่อว่าจะเป็นการคุ้มค่าที่จะดูอย่างย่อ ๆ ที่พัฒนาการแบบต่อเนื่องของมนุษยชาติ ตั้งแต่วันที่ “คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์” (ปฐมก. 4:16) ไปจนถึงเวลานั้นเมื่อ “น้ำท่วมได้มากกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น”

หลังจากที่คาอินได้ฆ่าอาเบล เขาก็ “ได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน” และคาอินได้สร้างเมืองหนึ่งขึ้นมา (ปฐมก. 4:16, 17) นี่เป็นการเริ่มต้นของอารยธรรม แต่มนุษย์ในปัจจุบันก็กำลังสร้างเมืองต่าง ๆ อยู่เหมือนเดิม “ตึกระฟ้า” บางตึกที่กำลังถูกสร้างขึ้นในเมืองทั้งหลายของเราในปัจจุบันก็ทำลายจินตนาการ การย้ายถิ่นฐานของประชากรจากพื้นที่ในชนบทเข้ามายังเมืองใหญ่ถูกบันทึกในหนังสือพิมพ์และวารสารทุกฉบับ “การระเบิดออกของประชากร” ที่ได้ขยายอารยธรรมวันนี้เป็นที่สังเกตเห็นเด่นชัดมากที่สุดในเมืองใหญ่ทั้งหลาย ซึ่งเป็นที่ ๆ สภาวะความเป็นอยู่หลายด้านกระจุกตัวหนาแน่นอย่างเหลือเชื่อ

ลามะค ซึ่งป็นห้าชั่วอายุคนที่สืบเชื้อสายมาจากคาอิน มีภรรยาสองคนและฆ่าชายสองคน (ปฐมก. 4:19, 23) ทุกวันนี้ ผู้ชายจำนวนมากแต่งงานกับภรรยามากกว่าหนึ่งคน-หรือผมควรกล่าวว่าแต่งงานกับภรรยาคนแล้วคนเล่า-และจากนั้นก็มีคนรักหลายคนเพิ่มเข้ากับคนที่พวกเขาไม่ได้แต่งงานอยู่แล้ว ในทำนองเดียวกัน ยุคปัจจุบันนี้ก็เป็นยุคแห่งการฆาตกรรมแบบชายส่ง ศาลในอเมริกาวันนี้ไม่สามารถนำคดีฆาตกรรมทั้งหลายมาตัดสินได้เร็วพอ ๆ กับที่การฆาตกรรมทั้งหลายกำลังถูกก่อเหตุ

ยาบาล บุตรชายของลามะค “เป็นต้นตระกูลของคนทีอาศัยอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์” (ปฐมก. 4:20) กล่าวอีก

นัยหนึ่ง ยาบาลเป็นนักธุรกิจ แน่แน่นอนว่าเรามีชีวิตอยู่ในยุคสมัยแห่งธุรกิจ-ธุรกิจใหญ่พร้อมกับบริษัทยักษ์ใหญ่ทั้งหลายและองค์กรธุรกิจต่าง ๆ ทั่วโลกที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว

ยูบาล ซึ่งเป็นบุตรชายของลามะคเช่นกัน “เป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีตพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย” (ปฐมก. 4:21) ดังนั้นยูบาลจึงเป็นนักดนตรี และในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกก็มีดนตรี ใครบ้างปฏิเสธได้ว่าเรามีชีวิตอยู่ในยุคสมัยแห่งดนตรีวันนี้? ไม่ว่าคุณไปที่ไหน-สูงขึ้นไปในอากาศ, ต่ำลงไปใต้นทะเล, ไปจนสุดทางหลวงหรือเลียบบทางเดินขึ้นลงภูเขา-คุณก็ได้ยินเสียงดนตรี “เสียงรบกวน” แบบดนตรีส่วนใหญ่ที่เราได้ยินวันนี้ฟังดูไม่เหมือนดนตรีสักเท่าไรนัก ผมขอยอมรับ แต่สิ่งที่ถูกเรียกว่าดนตรีก็เต็มอยู่ในอากาศและกึกก้องไปทั่วโลก

ทูบัลคาอินเป็นบุตรชายของลามะคโดยภรรยาคนที่สองของเขา และเขาเป็น “ผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก” (ปฐมก. 4:22) ดังนั้นทูบัลคาอินจึงเป็นคนที่ทำงานเกี่ยวกับโลหะทั้งหลาย, เป็นครูสอนศิลปะเกี่ยวกับการใช้งานโลหะต่าง ๆ ดังนั้นในที่นี้เราจึงเห็นการศึกษา-สาขาหนึ่งซึ่งถูกพัฒนาอย่างสูงเหลือเกินจนหากว่าชายหรือหญิงคนใดไม่มีใบปริญญาอย่างน้อยสักใบ พวกเขาก็มีโอกาสหาเลี้ยงชีพได้จำกัดมาก ๆ

จากนั้นในปฐมกาล 6:1, 2 เราอ่านว่า: “ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขาได้รับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา” ก่อนน้ำท่วมโลก ผู้หญิงทั้งหลายก็ “สวยงาม” (เป็นคนสวย) เคยมียุคสมัยใดบ้างไหมในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่ผู้หญิงทั้งหลายสวยงามน่ารักเหมือนอย่างที่เราเห็นเธอเป็นวันนี้? ผมทราบดีว่าความงามส่วนใหญ่่นั้นเป็นของเทียมซึ่งถูกสรรค์สร้างขึ้นมาจากความช่วยเหลือของเครื่องสำอางและความรู้เกี่ยวกับวิถีดูแลร่างกาย แต่เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยแห่งผู้หญิงสวย

นอกจากนี้ ก่อนน้ำท่วมโลกผู้ชายทั้งหลายก็หาภรรยาตามชอบใจของพวกเขา นี่เป็นความจริงตามตัวอักษรในวันนี้ การหย่าร้างเป็นเรื่องที่นิยมเหลือเกินจนชายและหญิงทั้งหลายกำจัดภรรยาหรือสามีออกไปให้พ้นตัวและแต่งงานกับอีกคนได้เกือบในชั่วโมงเดียว ในกรณีส่วนใหญ่ การหย่าร้างทั้งหลายเป็นสิ่งที่กระทำได้ง่ายกว่าการได้ใบอนุญาตตกปลาเสียอีก ตราบาปแห่งการผิดศีลธรรมไม่ถูกยึดติดกับคำว่าหย่าร้างอีกต่อไปแล้ว มีคนอยู่เพียงส่วนน้อยวันนี้ที่ยังไม่ยอมรับการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่อยู่เหมือนเดิม และแม้แต่ในคริสตจักรทั่วไปสมาชิกทั้งหลายที่หย่าร้างก็ถูกรับไว้, ถูกแต่งตั้งให้อยู่ในคณะผู้ช่วยศิษยาภิบาล, ให้อยู่ในคณะนักร้องประสานเสียง, และได้รับตำแหน่งที่โดดเด่นอื่น ๆ ของความเป็นผู้นำในคริสตจักร

ผมไม่ได้กำลังอภิปรายตรงนี้ถึงเรื่องความถูกต้องของการหย่าร้าง ผมแค่กำลังชี้ให้เห็นว่าในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกเคยเป็นอย่างไร ผู้ชายทั้งหลายก็กำลังหาภรรยาตามที่พวกเขาเลือก

“ในครานั้นมีพวกมนุษย์ยักษ์บนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมสู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเธอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนมีอำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนมีชื่อเสียง” (ปฐมก. 6:4) ท่านที่รัก มนุษย์ยักษ์ไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติมากกว่าในปัจจุบันนี้เลย! โอ ผมรู้ว่าไม่มีพวก “โกลิอัท” ที่สูงเกือบสิบฟุตแล้ว แต่มีคนมากมายวันนี้ที่สูงหนึ่งร้อยฟุตเมื่อพุดถึงระดับเขาวนปัญญา ลองคิดถึงพวกนักบินอวกาศ, เหล่าคนที่ออกแบบและสร้างยานอวกาศและเครื่องมือต่าง ๆ ที่นำทางพวกเขาไปและกลับจากดวง

จันทร์ได้ เรามีพวกมนุษย์ยักษ์ในสาขาการแพทย์, ในสาขาของวิทยาศาสตร์, ฟิสิกส์, ธุรกิจ, และช่างยนต์ มีพวกมนุษย์ยักษ์บนแผ่นดินโลกวันนี้มากกว่าที่มนุษย์เคยรู้จัก

“และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี่ยวเสมอไป พระเยโฮวาห์ทรงโทมัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา” (ปฐมก. 6:5-7)

ก่อนน้ำท่วมโลก ในสมัยของโนอาห์ ความชั่วของมนุษย์ใหญ่โตเหลือเกินจนทุกจินตนาการ, ทุกความคิดแห่งใจของเขา, *ชั่วร้ายเสมอไป* ช่างเป็นสภาวะอันน่าเศร้า! ไม่แปลกเลยที่พระเจ้าทรงกลับพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา! แต่เคยมียุคสมัยใดบ้างไหมที่แผ่นดินโลกได้รู้จักกับความชั่วมากมายหลายรูปแบบ, ความอสังคยธรรมหลากหลายชนิด, แบบที่มีอยู่ในยุคสมัยนี้ที่เราใช้ชีวิตอยู่? ผมคิดไม่ออกเลยว่าโลกนี้จะอยู่ต่อไปได้นานกว่านี้ได้อย่างไรในการไล่ตามความชั่วแบบไม่หยุดหย่อนของมัน

ในปฐมก. 6:3 พระเจ้าทรงประกาศว่า “วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่อ้อยี่สิบปี” ผมเชื่อว่าพระคำข้อนี้หมายความว่าเมื่อ “โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” (ปฐมก. 6:8) และพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่นโนอาห์ถึงแผนการของพระองค์ มันก็เป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปีจนกว่าน้ำท่วมนั้นจะมา พระเจ้าประทานเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปีให้แก่มนุษย์เพื่อที่จะกลับใจใหม่ นั่นเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล เพราะว่าในสมัยนั้นมนุษย์มีชีวิตอยู่จนถึงอายุแปดร้อยหรือเก้าร้อยปี ผมเชื่อด้วยว่าโนอาห์ทำงานหนักเป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปีในการต่อเรือขึ้น และไม้ทุกท่อนและหมุดทุกตัวเป็นคำเทศนาต่าง ๆ ที่ชี้ไปยังการพิพากษาของพระเจ้า กระนั้นไม่มีสักคนเดียวนอกครอบครัวของโนอาห์เชื่อสิ่งที่โนอาห์เทศนา (อ่าน ฮีบรู 11:7, 1 เปโตร 3:20, และ 2 เปโตร 2:5)

คุณเห็นแล้วว่า พวกเขา “ไม่รู้” พวกเขามีความรู้เกี่ยวกับเรื่องทางโลก แต่พวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้า เหมือนกับที่วันนี้มนุษย์สามารถไปถึงดวงจันทร์ได้ด้วยยานอวกาศและเดินทางกลับมายังโลกอย่างปลอดภัย ความรู้ของมนุษย์วันนี้เกือบจะเหนือกว่าที่มนุษย์จะเชื่อด้วยซ้ำ แต่มนุษย์วันนี้ไม่สามารถไปถึงพระเจ้าได้ด้วยความรู้ันั้น เขาไม่สามารถไปถึงพระเจ้าได้เพราะว่าเขาไม่เต็มใจที่จะไปถึงพระเจ้าด้วยวิธีการของพระเจ้า ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่าไม่มีคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว มีพวกเขาอยู่หลายล้านคนจริง ๆ แต่มนุษย์ส่วนใหญ่ที่หลงหาย พวกเขาไม่ยอมมาถึงความรู้เกี่ยวกับความจริงนั้น, พวกเขาไม่ยอมมาหาพระเยซู *พระเยซูทรงเป็นความจริง* แต่คนจำนวนมากที่ประกาศว่าตนนับถือความเชื่อแบบคริสเตียนก็ปฏิเสธที่จะยอมรับพระคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

โนอาห์ต่อเรือขึ้น เขานำพวกสัตว์เข้ามาอยู่ในเรือตามที่พระเจ้าทรงสั่งเขา และจากนั้นเขาและครอบครัวของเขาเข้าไปอยู่ในเรือ “และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน” (ปฐมก. 7:16) คนอื่น ๆ ทุกคนจมน้ำตาย (อ่านปฐมก. บทที่ 6 ถึง 8) ในสมัยก่อนน้ำท่วมโลก ผู้คนกำลังแต่งงานและถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน, พวกเขากำลังกินและดื่ม, พวกเขากำลังใช้ชีวิตแบบที่พวกเขาพอใจและพวกเขาคิดว่าชีวิตจะดำเนินแบบนั้นต่อไป “เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉนั้นด้วย”

ข้อ 40-42: “เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเสด็จมาเวลาใด”

ข้อพระคำเหล่านี้พูดถึงการรับขึ้นไปนั้น-ระยะแรกของการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระองค์จะทรงเรียกเหล่าวิสุทธิชนขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ เมื่อเสียงของอัครทูตนั้นและเสียงแตรของพระเจ้าดังขึ้น บรรดาผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นและจากนั้นเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ

การเสด็จมาของพระคริสต์ในการรับขึ้นไปนั้นถูกเปรียบเทียบกับมารมาของขโมยคนหนึ่ง ขโมยยอมไม่ประกาศ การมาของตนล่วงหน้า และพระเยซูจะไม่ทรงประกาศการเสด็จมาของพระองค์เพื่อมารับคริสตจักรเหมือนกัน ขโมยไม่ชักช้า เขาเอาของมีค่าไปซึ่งเขามาเพื่อจุดประสงค์นั้น และจากไปอย่างเงียบ ๆ พระเยซูจะทรงเอา “เพชรพลอย” ของพระองค์ไป และพระองค์จะไม่ทรงรบกวนคนเหล่านั้นที่เป็นคนไม่เชื่อ ขโมยยอมไม่เอาทุกสิ่งที่อยู่ในบ้านไป เขาทิ้งไว้มากกว่าที่เขาเอาไปตั้งเยอะ มันจะเป็นแบบนั้นเช่นกันเมื่อพระเยซูเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ มวลชนมหาศาลของมนุษยชาติไม่เตรียมพร้อมที่จะพบกับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เฉพาะคนส่วนน้อยเท่านั้นจะถูกรับขึ้นไป คนส่วนใหญ่ของมนุษยชาติจะถูกทิ้งไว้เพื่อเผชิญกับความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นภายใต้การครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

“เมื่อนั้น” (เมื่อพระคริสต์เสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น) “สองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา...” ลูกาบอกเราว่า “...ในคืนวันนั้น จะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง” (ลูกา 17:34) ผมเชื่อว่าจุดประสงค์ของการบอกว่าสองคนอยู่ในทุ่งนา, สองคนอยู่ที่หินโม่, และสองคนอยู่ในที่นอนเดียวกันก็คือ เพื่อแสดงให้เห็นว่าการรับขึ้นไปนั้นจะเกิดขึ้นทั่วโลก และมันจะเกิดขึ้นในทุกส่วนของโลกในช่วงเวลาเดียวกัน ในขณะที่นั้นเหล่าวิสุทธิชนจะถูกแยกออกจากพวกคนบาป-นั่นคือ สองคนในที่นอนเดียวกันอาจเป็นสามีและภรรยา หรือพี่น้องสองคน หรือพ่อแม่กับลูก คนที่รอดแล้วจะถูกรับไป คนไม่เชื่อจะถูกทิ้งไว้ นี่เป็นความจริงเช่นกันเกี่ยวกับสองคนที่กำลังบดข้าวอยู่ที่หินโม่ และสองคนที่กำลังทำงานอยู่ในทุ่งนา

สองคนในที่นอนเดียวกันบอกเราว่าการรับขึ้นไปนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อมันเป็นเวลากลางคืนในบางสถานที่ สองคนที่หินโม่แบ่งบอกเราว่ามันจะเป็นเวลาประมาณเที่ยงวันในสถานที่อื่น ๆ และสองคนในทุ่งนาพูดถึงช่วงที่มีแสงกลางวัน-ช่วงสาย ๆ หรือบ่าย ๆ นี่กล่าวชัดเจนว่าพระคริสต์จะทรงรับคนของพระองค์ไปจากแผ่นดินโลกนี้, จากทุกเขตเวลาของแผ่นดินโลก, ทุกประเทศของแผ่นดินโลก, ในช่วงเวลาเดียวกัน การรับขึ้นไปจะเกิดขึ้นพร้อมกันทั่วโลก มันจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันในทุกส่วนของโลก และมันจะจบลง “ในพริบตาเดียว” (1 คร. 15:52)

“เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่...” หลังจากให้คำสอนมากมายแล้วเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูทรงเตือนสติเหล่าสาวกของพระองค์ให้เฝ้าระวังและเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์ ไม่มีคำแนะนำใดที่ดีกว่านี้แล้วที่จะให้แก่คริสเตียนทั้งหลายวันนี้ เปโตรเตือนให้ระวังความสะเพร่าของท่าทีที่มีต่อการเสด็จมาของพระคริสต์ เขากล่าวว่าพวกคนที่ชอบเยาะเย้ยจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลบล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” และจากนั้นเขาก็เตือนว่า “แต่พวกที่รัก อย่าลืมข้อนี้เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็

เป็นเหมือนกับวันเดียว” (2 ปต. 3:4, 8) พระเจ้าไม่ทรงมีปัญหาเรื่องเวลาเลย พระองค์ทรงมี “ตั้งแต่นิรันดรกาลจนถึงนิรันดรกาล” แต่ในเวลาที่กำหนด, เวลาที่พระเจ้าพระบิดาท่านั้นทรงทราบ, เสียงแตรจะดังและในการตอบสนองต่อเสียงเรียกนั้นลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกรับขึ้นไปเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ

อัครทูตเปาโล ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้เป็นทูตพิเศษมายังคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ สอนเราให้ตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ใน 1 เธสะโลนิกา 5:6 เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้น (เพราะการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระเยซู) อย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมามาย”

เปโตรเตือนสติว่า “เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคงคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ (การเสด็จกลับมาของพระเยซู, ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่) ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่เป็นสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ” (2 ปต. 3:14)

และใน 1 ยอห์น 2:28 เราอ่านว่า: “และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา”

หลายร้อยปีได้ผ่านพ้นไปนับตั้งแต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นได้เสด็จกลับไปยังพระบิดาในสวรรค์เพื่อสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงเดชานุภาพแล้ว แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงผิดคำสัญญาของพระองค์ว่าจะเสด็จกลับมา และมันไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงทำให้การเสด็จมาของพระองค์นั้นล่าช้าออกไปเกินกว่าเวลาที่กำหนดไว้ในแผนการนิรันดรของพระเจ้า พระองค์จะเสด็จกลับมา-และตามที่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จบ่งบอกไว้ การเสด็จมาของพระองค์ก็อยู่ที่ประตูแล้ว คริสเตียนทั้งหลายจะต้องคอยเฝ้าระวัง อธิษฐานอยู่เสมอ มีสติสัมปชัญญะ ขยันขันแข็ง ดำเนินชีวิตแต่ละวันและชั่วโมงราวกับว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะเสด็จมาก่อนที่วันหรือชั่วโมงนั้นสิ้นสุดลง ด้วยว่าแท้จริงแล้ว “(เราทั้งหลาย) ไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า (ของเรา) จะเสด็จมาเวลาใด!”

ข้อ 43: “จงจำไว้ว่าอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านลวงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะลวงเรือนของเขาได้”

ตลอดทั้งบทนี้พระเยซูทรงสอนอย่างสม่ำเสมอว่าทั้ง ๆ ที่มีหมายสำคัญต่าง ๆ, ทั้ง ๆ ที่คำพยากรณ์ถูกทำให้สำเร็จจริง, ทั้ง ๆ ที่สิ่งต่าง ๆ จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์ยังแผ่นดินโลก การเสด็จมาของพระองค์ก็จะเป็นเรื่องที่ทำให้ประหลาดใจ พระองค์จะเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้นในเวลาที่เขาโลกกำลังคาดหวังพระองค์น้อยที่สุด ถึงแม้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วควรคาดหวังพระองค์ว่าจะเสด็จมาได้ทุกเมื่อ

พระคำข้อนี้อธิบายตัวมันเองอยู่แล้ว โดยธรรมดาแล้ว หากเจ้าของบ้านรู้ว่าขโมยคาดว่าจะทะลวงเข้ามาในบ้านของเขาเพื่อปล้นเขาเมื่อไร เขาก็คงจะทำการจัดเตรียมเพื่อยับยั้งการปล้นนั้น เขาก็คงจะเฝ้าระวังบ้านของเขาเพื่อที่จะแน่ใจว่าขโมยนั้นไม่ได้เข้ามา เขาก็คงจะพร้อมสำหรับภัยร้ายเช่นนั้น ในทำนองเดียวกัน หากชาวโลกรู้ได้แน่นอนว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ และเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ ผมก็เชื่อว่าผู้คนส่วนใหญ่คงจะไม่เลื่อนการรับความรอดออกไปเหมือนอย่างที่เราทำอยู่ตอนนี้ ถ้าคริสเตียนทั้งหลายรู้เวลาที่แน่ชัดแห่งการเสด็จมาของพระองค์ ก็คงมีบางคนที่ไม่ระวังตัวชำระตัวให้สะอาดและงานมากมายกว่าเดิมเยอะก็คงจะถูกกระทำเพื่อถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์!

ผมเชื่อว่าการรับขึ้นไปของคริสตจักร-เหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น-จะเป็นข่าวหน้าหนึ่ง

ระดับโลกที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไป สำหรับบุตรทั้งหลายของพระเจ้า การรับขึ้นไปนั้นจะเปี่ยมด้วยสง่าราศีเหนือคำบรรยาย; แต่สำหรับคนที่ไม่ได้รับความรอดมันจะเป็นวันที่น่ากลัวมากที่สุด, โกลาหลมากที่สุดเท่าที่แผ่นดินโลกนี้เคยรู้จัก!

คุณนึกภาพออกไหมว่าลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกพาออกไปจากแผ่นดินโลกนี้อย่างเหนือธรรมชาติ และในช่วงระยะเวลาเดียวกันในเวลาน้อยกว่าที่ต้องใช้ในการกะพริบตา? สามี่ทั้งหลายที่ไม่ได้รับความรอดและภรรยาทั้งหลายที่ไม่ได้รับความรอดจะตื่นขึ้นมาในตอนเช้าเพื่อพบว่าคู่สมรสของตนที่เชื่อได้จากไปแล้ว คุณแม่และคุณพ่อทั้งหลายที่ไม่ได้รับความรอดจะพบว่าลูกทารกของตนและลูก ๆ ที่ยังไม่รู้เดียงสาได้จากไปแล้ว บรรดานายจ้างที่ไม่ได้รับความรอดจะระออยอย่างสูญเปล่าที่จะให้เหล่าลูกจ้างคริสเตียนโผล่หน้ามาทำงาน ความโกลาหลและความสับสนจะครอบครองเป็นใหญ่-แต่มีมากกว่านี้ อีก:

นักบินทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกพาออกไปจากเครื่องบินลำนั้นที่กำลังขยับอยู่ วิศวกรทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วจะถูกพาออกไปจากคันบังคับของรถไฟที่กำลังวิ่งฉิวไปตามราง รถประจำทางและรถยนต์ทั้งหลายที่กำลังวิ่งไปตามทางหลวงโดยมีคริสเตียนอยู่หลังพวงมาลัยจะถูกทิ้งไว้ให้วิ่งไปแบบไร้การควบคุมเมื่อผู้ขับขี่ถูกรับขึ้นไป ความโกลาหลและความแตกตื่นจะแพร่ไปทั่วแผ่นดินโลกในวันนั้น และจะมีวาระแห่งการร่ำไห้และการคร่ำครวญแบบที่ไม่เคยมีเลยตั้งแต่กาลเวลาได้เริ่มต้น

และจากนั้น-ข้อสื่กลับนั้นจะเริ่มคลี่คลายตัวมันเอง! จะมีหลายคนที่ถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินโลกที่เคยได้ยินข่าวสารแห่งความรอดและคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ แต่ก็ไม่ได้เตรียมตัวสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ ผมเชื่อว่าคนเหล่านั้นที่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ (และได้ปฏิเสธรัน) จะรู้ตัวในทันทีว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว จะมีสมาชิกคริสตจักรจำนวนมาก (คริสเตียนทั้งหลายที่ออกปากว่าเป็นแต่ไม่ได้มีความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าเลย) ที่จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เช่นเดียวกับหญิงพรหมจารีง่ห้าคนนั้น เมื่อเจ้าบ่าวเสด็จมา คนทั้งหลายที่ออกปากว่าเป็นแต่ไม่ได้มีความรอดเหล่านั้นจะพบว่าพวกเขา “ไม่มีน้ำมันอยู่ในตะเกียงของตน”, พวกเขาไม่พร้อมเลยที่จะเข้าร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้น (มธ. 25:1-13) แต่จะไม่มีผู้เชื่อแท้สักคนเดียวที่ถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินโลกเพื่อเข้าสู่หรือต้องฝ่าฟันส่วนใดของความทุกข์ลำบากนั้น นั่นเป็นพระสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่คริสตจักรแท้: “เพราะเหตุเจ้าได้รักษาคำของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย (ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น) ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก” (วิว. 3:10)

คุณอาจถามว่า “คนหลายหมื่นคนจะไม่ได้รับความรอดทันทีหลังจากการรับขึ้นไปนั้นหรือ?” จะไม่มีสักคนเดียวรับความรอดหลังจากการรับขึ้นไปนั้นหากคนๆนั้นเคยได้ยินข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐและได้ปฏิเสธความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า จะมีผู้คนรับความรอดในระหว่างยุคความทุกข์ลำบากนั้น ถูกต้องครับ; แต่พวกเขาจะเป็นผู้ที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมาก่อนเลย ไม่เคยได้มีโอกาสที่จะรับความรอดก่อนการรับขึ้นไปนั้น คนเป็นอันมากจะรับข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้นซึ่งจะถูกประกาศในเวลานั้นโดยมิชชันนารียิว 144,000 คน, ความเชื่อของพวกเขาจะนำการข่มเหงใหญ่โตมาสู่พวกเขา-คนเป็นอันมากจะถูกฆ่าตายเมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะบูชาสัตว์ร้ายนั้น-และคนเหล่านั้นที่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณในระหว่างยุคคริสตจักรนี้และได้ปฏิเสธข่าวสารนั้นจะถูกลงพระอาชญา เปาโลกล่าวเรื่องนี้ อย่างชัดเจนมากๆใน 2 เธสะโลนิกา 2:7-12 ซึ่งถูกยกมาก่อนหน้านี้แล้วแต่สมควรถูกกล่าวซ้ำดังนี้:

“เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวเดียนั้น (พระวิญาณบรสิฐ์) จะยังหวังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย” (พระวิญาณบรสิฐ์จะเสด็จออกไปจากโลกนี้เมื่อคริสตจักรถูกพาออกไป) “ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้น (ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น) จะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอติฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ **เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ (สิ่งที่เท็จนั้น, ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น) เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาชญาทุกคน**”

จะกล่าวให้ชัดแจ้งมากกว่านี้ได้อีกไหม? เมื่อพระวิญาณบรสิฐ์ทรงถูกพาออกไปจากโลกนี้ตอนที่คริสตจักรถูกรับขึ้นไปนั้น ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเข้าปกครองบนแผ่นดินโลก บัดนี้จึงพิจารณาว่าคริสเตียนทุกคนและอิทธิพลแบบคริสเตียนทั้งหมดจะไปจากแผ่นดินโลก และพระวิญาณบรสิฐ์ พร้อมกับอิทธิพลของพระองค์ ก็จะทรงจากไป ดังนั้นจะมีอะไรเหลือเพื่อจุดรั้งความชั่วร้ายอีกเล่า? ไม่มีแล้ว ชาวโลกจะเป็นลูกไก่ในกำมือของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ มีเพียง 144,000 คนนั้นเท่านั้นจะถูกประทับตราด้วยตราประทับของพระเจ้า พวกเขาไม่อาจถูกทำลายได้ และในคราวแห่งความทุกข์ลำบากและความทุกข์ยากที่ไม่อาจพรรณนาได้นั้นพวกเขาจะประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น คนจำนวนมากจะรับข่าวประเสริฐนั้น-แต่พวกเขาจะเป็นชนเผ่าทั้งหลายและประชาชาติทั้งหลายที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมาก่อนเลย มันจะเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับคนเหล่านั้นที่เคยได้ยินและได้ปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่จะรับความรอด พวกเขาจะเชื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, พระเจ้าจะทรงส่งความลุ่มหลงมาครอบงำพวกเขา, และพวกเขาทุกคนจะถูกลงพระอาชญาในนครซัวนิรันดร์

ท่านที่รัก ผมขอวิงวอนท่าน ผมขอร้องท่านที่จะ “ยิ่งอุตสาหะกระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดล้มเลย ด้วยว่าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 ปต. 1:10, 11) คุณแน่ใจไหมว่าคุณบังเกิดใหม่แล้ว? **บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด** (2 คร. 6:2)

ข้อ 44: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา”

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงบัญชาเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ให้**เฝ้าระวังและเตรียมพร้อม**สำหรับการเสด็จมาของพระองค์เป็นบทสรุปที่ใช้ได้จริงของเรื่องราวทั้งหมดนี้ พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าเสด็จมาอีกที (ยอห์น 14:1-3) และหากเราไม่เชื่อพระเจ้าเราก็ทำให้พระองค์เป็นผู้มูสา (1 ยอห์น 5:10) หากเราเชื่อข่าวสารแห่งความรอดและบังเกิดใหม่แล้ว เราก็**ต้องเชื่อ**ว่าพระเยซูจะเสด็จมาอีกที และถ้าเราเชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู เราก็ควรคาดหวังพระองค์ทุกวัน ไข่แล้วครับ **ทุกชั่วโมงเลยด้วย**

ข้อ 45: “ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกเขาผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา”

ผู้รับใช้ที่ถูกตั้งไว้เหนือครัวเรือนหนึ่งปกติแล้วก็ถูกเรียกว่าคนต้นเรือน และเขาต้องเป็นผู้ที่มีความสัตย์ซื่อต่อนาย

ของเขา, สัตย์ชื่อต่อทั้งครวเรือนนั้นที่เขาถูกตั้งให้เป็นผู้ดูแล, และสัตย์ชื่อในการปฏิบัติหน้าที่อันมากมายและหลากหลายของตน แน่แน่นอนว่าคนต้นเรือนที่สัตย์ชื่อต้องมีสติปัญญา เขาต้องการสติปัญญามากสุดๆในการจัดการสิ่งต่างๆที่เชื่อมโยงกับการดูแลกิจการในครวเรือนทั้งหลาย หลายสิ่งต้องพึ่งพาคนต้นเรือนผู้ซึ่งมีหน้าที่ดูแลเรือนของนายของเขาและดูแลผู้รับใช้คนอื่นๆ (คนต้นเรือนของอับราฮัมได้รับหน้าที่รับผิดชอบในการหาเจ้าสาวมาให้บุตรชายของนายของเขา คืออิสอัค ตามที่บันทึกไว้ในปฐมกาลบทที่ 24)

พวกอัครทูตเป็น “ผู้อารักขาสิ่งลึกลับของพระเจ้า” (1 คร. 4:1) พวกเขาเป็น “เจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระองค์ ต่างๆของพระเจ้า” (1 ปต. 4:10) ผู้เชื่อทุกคนเป็นคนต้นเรือนในการที่เราแจกจ่ายข่าวดีที่ว่าพระเยซูทรงช่วยให้อรอด กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราแจกจ่ายสิ่งต่างๆของพระคริสต์ และเราควรปฏิบัติหน้าที่ต่างๆของเราในฐานะคนต้นเรือนด้วยความจริงใจแห่งจิตใจและความสามารถทั้งหมดที่เรามี ถึงแม้ว่าเราเป็นคนต้นเรือน เราก็ต้องจำไว้ว่าคนต้นเรือนก็ยังเป็นคนรับใช้อยู่เสมอเหมือนเดิม และคนรับใช้ก็ต้องทำการรับใช้ตามคำสั่งต่างๆของนายของเขา

การ “แจกอาหารตามเวลา” ในกรณีนี้หมายถึง อาหารฝ่ายวิญญาณ เหมือนกับที่คนต้นเรือนในครวเรือนหนึ่งต้องแน่ใจว่ามีอาหารสำรองตุนไว้อย่างดีและอาหารถูกแจกจ่ายให้แก่ทุกคน คนต้นเรือนแห่งพระคุณของพระเจ้ายกก็ต้องสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า, ให้น้ำนม, เนื้อและขนมปังแห่งพระวจนะ “ตามเวลา”-นั่นคือ ตามที่บุตรทั้งหลายของพระเจ้าต้องได้รับการสั่งสอนและได้รับอาหาร และแน่นอนว่านั่นต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง *สิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อทั้งหลายถูกมอบหมายให้กระทำ ก็ควรถูกกระทำด้วยความสัตย์ชื่อทั้งหมดเท่าที่เป็นไปได้* ไม่ว่าจะงานที่มอบหมายนั้นจะดูเหมือนสำคัญขนาดไหนหรือเล็กน้อยขนาดไหนก็ตาม ไม่มีหน้าที่ใดที่ไม่สำคัญในครวเรือนของพระเจ้า

ข้อ 46 และ 47: “เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง”

ผู้รับใช้ที่กระทำแบบนี้ก็เป็นสุข เขาเป็นผู้ที่มีความสุข-มีความสุขแม้ว่าเขารู้ว่านายของเขาอาจปรากฏตัวได้ทุกเมื่อ ผู้รับใช้ที่สัตย์ชื่อตลอดเวลาต่อหน้าที่ต่างๆที่ตนได้รับมอบหมายก็ไม่กลัวหรือหวาดหวั่นการมาของนายของเขา หากเขาได้กระทำหน้าที่ของตนอย่างครบถ้วนและสัตย์ชื่อ เขาก็ต้อนรับการมาของนายของตนได้อย่างสบายใจ

มันเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าในยุคแห่งพระคุณนี้ที่จะเรียกชายบางคนออกมาให้เป็นผู้นำทั้งหลายในคริสตจักรของพระองค์ เปาโลอธิบายว่า “แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้...พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นศาสนทายากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ติรอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น” (อพ. 4:7, 11, 12)

ใน 1 เปโตร 5:2, 3 คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจในฐานะผู้เลี้ยงรอก, เหล่าผู้นำในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่, ได้รับคำสั่งว่า “จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม และไม่ใช่อะไรเหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” จากนั้นเราพบคำสัญญาอันประเสริฐนี้: “และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ร่วงโรยไม่ได้เลย” (1 ปต. 5:4)

“นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง” ความสัจย์ชื่อในการรับใช้รูปแบบหนึ่งย่อมได้รับบำเหน็จเป็นการรับใช้ที่สูงกว่าเดิมและความรับผิดชอบที่เพิ่มมากขึ้น นี้ถูกให้ภาพประกอบเช่นกันในคำอุปมาเรื่องเงินมินา ที่ถูกพบในลูกา 19:11-26 ผู้รับใช้ที่ใช้เงินนายของตนจนได้มาเพิ่มเป็นห้าเท่าก็ถูกตั้งให้เป็นผู้ครองห้าเมือง ผู้รับใช้ที่ใช้เงินนายของตนจนได้มาเพิ่มเป็นสิบเท่าของสิ่งที่เขาได้รับในตอนต้นก็ถูกตั้งให้เป็นผู้ครองสิบเมือง

มันเป็นแบบนี้เช่นกันในการรับใช้ของเราต่อพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ประทานบำเหน็จสำหรับการรับใช้ที่สัตย์ชื่อ-ไม่ใช่สำหรับปริมาณของการรับใช้หรือความยิ่งใหญ่ของงานรับใช้ที่เรากระทำ แต่ตามความสัจย์ชื่อในการทำงานรับใช้นั้นๆ พระเยซูไม่ทรงติดค้างอะไรเราเลย ด้วยเหตุนี้บำเหน็จของพระองค์จึงไม่ใช่หนี้ที่ต้องจ่าย พระองค์ประทานบำเหน็จแก่เราเพราะพระคุณและตามวินัยแห่งพระนิเวศของพระเจ้าและกฎอันสูงส่งกว่าและดีงามกว่าแห่งความรัก

ข้อ 48-51: “แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วนั้นจะคิดในใจว่า ‘นายของข้าคงมาช้า’ แล้วจะตั้งต้นโบายตีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

คนที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ “ผู้รับใช้ชั่ว” เขาได้บุกกรุกเข้ามาดำรงตำแหน่งหน้าที่ๆเขาไม่มีสิทธิ์ครอบครองเพราะใจของเขานั้นไม่ถูกต้อง เขาไม่มีความเชื่อในนายของเขา จากนั้นเขากล่าวว่า “นายของข้าคงมาช้า” และความประพฤติของเขาก็กลายเป็นชั่วร้ายต่อเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขาผู้ซึ่งเขามีสิทธิอำนาจเหนือ เขาเริ่มโบายตีและปฏิบัติหยาบช้าต่อผู้รับใช้คนอื่นที่เหลือ และเพราะว่าชีวิตของเขาเองนั้นชั่วเขาจึงกลายเป็นคนกินดิบและขี้เมา แต่การกระทำที่ชั่วร้ายของเขาก็ต้องสิ้นสุดลงฉับพลันเพราะการกลับมาของนายของเขา

จงสังเกตความฉับไวที่การลงโทษถูกดวงออกให้เมื่อนายของผู้รับใช้ชั่วคนนั้นปรากฏตัว เขาถูกทำโทษสาหัสและต้องไป “เข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด” เขาเป็นคนหน้าซื่อใจคดในคำพูดและการกระทำ เขามีใจชั่ว ดังนั้นเขาจึงต้องไปใช้เวลาชั่ววินาทีกับคนจำพวกเดียวกับเขา

มีหลายคนวันนี้ที่แสวงงทำตัวเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแม้ในขณะที่พวกเขาใช้พญามาร, อัดดา, และบาป มันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะดำรงตำแหน่งใหญ่โตในคริสตจักรสักแห่ง-ศาสนาจารย์, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, มิชชันนารี, ครูสอนรวี-และดูเหมือนจะเป็นผู้รับใช้ที่ดีคนหนึ่งของพระเจ้า อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่สุดท้ายแล้วใจชั่วของเขาก็จะเผยให้เห็นความหน้าซื่อใจคดของเขา และผู้คนก็จะเรียนรู้ว่าเขาไม่ถูกต้องกับพระเจ้า เขาเป็นเพียงคนเสแสร้ง, เป็นผู้ติดตามพระคริสต์แต่ภายนอก (อ่านมัทธิว 7:21-23)

ใช่แล้วครับ ผู้รับใช้ชั่วจะถูก “ทำโทษถึงสาหัส”-แต่นั้นจะเป็นจุดจบของเขาไหมครับ? แน่แน่นอนว่าไม่ใช่! เขาจะไปยังสถานที่ที่ “จะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” ช่างเป็นการเข้าส่วนอันน่ากลัวสำหรับคนๆหนึ่งซึ่งเคยถูกคิดว่าอยู่ในกลุ่มผู้รับใช้ของพระเจ้าด้วย! มีจิตวิญญาณมากมายอยู่ในนครวันนี้ผู้ซึ่งเคยถูกมองว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ภายนอกพวกเขา ก็แสดงได้เก่งมาก แต่ภายในพวกเขาไม่ได้มีพระวิญญาณของพระคริสต์

พระเยซูตรัสแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีว่า “ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า ‘ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา’ (มธ. 15:7, 8) การรับใช้ด้วยริมฝีปากนั้นไม่ดีเลย การรับใช้ด้วยหัวใจต่างหากที่มีค่ากับพระเจ้า

ทั้งๆที่มีหลักฐานอยู่รอบตัวเราว่าคำพยากรณ์ต่างๆของพระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้ายนั้นกำลังถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร ผุ่ชนมหาศาลก็ยังปฏิเสธหมายสำคัญต่างๆแห่งกาลสมัยและ*ไม่ยอมเชื่อ*ว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นอยู่ใกล้แล้ว ตอนที่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาหาพระเยซูโดยทดลองพระองค์และขอให้พระองค์แสดง “หมายสำคัญจากสวรรค์” ให้พวกเขาดู พระองค์ก็ทรงตอบพวกเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้:

“พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “พอตกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า ‘รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง’ ในเวลาเช้าท่านพูดว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว’ โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้าในท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่*หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ?*” (อ่านมัทธิว 16:1-3)

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีสามารถอ่านหมายสำคัญต่างๆแห่งท้องฟ้าได้เท่าที่เกี่ยวข้อกับดินฟ้าอากาศ แต่พวกเขาไม่สามารถมองเห็น (รอบตัวพวกเขา) การสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมในตัวตนของพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาอคอยมานาน

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเหล่านั้นตายและจากไปหมดแล้ว แต่พวกเขายังมี “บรรดาญาติทางศาสนา” ซึ่งยังมีชีวิตอยู่วันนี้ มนุษย์สามารถอ่านหมายสำคัญต่างๆในท้องฟ้าได้ เขาสามารถส่งมนุษย์ไปดวงจันทร์ได้ เขาสามารถถ่ายภาพดาวอังคารได้-และทำสิ่งอื่นๆอีกหลายสิ่งที่เหลือเชื่อได้ซึ่งไม่กี่ปีก่อนหน้านี้ยังมองว่าเป็นไปไม่ได้อยู่เลย แต่เขาไม่สามารถพินิจพิเคราะห์หมายสำคัญต่างๆที่อยู่รอบตัวเขาที่ชี้ไปยังการเสด็จกลับมาจริง ๆ ของพระเยซูและการพิพากษาแผ่นดินโลกนี้ในความสยดสยองแบบที่ภาษาของมนุษย์ไม่สามารถพรรณนาได้เลย

คราวนี้ให้เรามาทบทวนหมายสำคัญบางอย่างที่ชี้ไปยังการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างชัดเจนเหลือเกิน:

ในทางการเมือง:-

เราเห็นการตื่นตัวขึ้นของชาวโลกตะวันออก (กรณาศึกษาวิวรณ์ 9:14-16 และ 16:12) ตั้งแต่ปี 1948 เป็นต้นมาพวกยิวได้กลับไปยังปาเลสไตน์อย่างต่อเนื่องซึ่งเป็นที่พวกเขาตั้งรัฐบาลของตนเองขึ้นแล้ว (อ่านอิสยาห์ 11:11) ในโลกทางการเมืองโดยทั่วไป มีการสร้างความปั่นป่วน, ความไม่สงบ, และการปลุกปั่นท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย มีสงครามต่างๆ, ข่าวลือเรื่องสงครามต่างๆ, ประชาชาติต่อสู้ประชาชาติและอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร เหตุการณ์ทางการเมืองทั้งหมดเหล่านี้กำลังบอกเราว่าตามที่กล่าวไว้ในพระวจนะที่ไม่มีวันผิดพลาดของพระเจ้า การเสด็จกลับมาของพระเยซูอยู่ใกล้มากๆ

ในทางศาสนา:-

ผมเชื่อว่า คุณจะเห็นพ้องว่าในทางศาสนามนุษย์ได้กลายเป็นผู้ที่เยอหยิ่งมากๆ เขากำลังทำทุกสิ่งทีตนทำได้เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้า โดยบิดเบือนและทำให้พระคัมภีร์อ่อนแอลงด้วยฉบับแปลใหม่ๆซึ่งเขาอ้างว่าเข้ากับยุคสมัยของเราและดีกว่าเวอร์ชันเก่าๆที่เชื่อถือได้ซึ่งถูกใช้มาตลอดหลายปี การยกเหตุผลเช่นนี้ช่างอ่อนแอจริงๆ! พระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ มันทันสมัยพอๆกับดวงอาทิตย์ที่ขึ้นในวันพรุ่งนี้ (อ่าน 2 เธสะโลนิกา 2:3, 4)

นอกจากนี้ การติดต่อกับญาติ ก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดังที่ถูกล่วงหน้าไว้ใน 1 ทิโมธี 4:1: “บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจากจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่องลอย และฟังคำสอนของพวกเขาที่ปิตาจารย์” และยิ่งเราเข้าใจวาระสุดท้ายของยุคนี้มากเท่าไร เราก็จะเห็นคนติดต่อกับญาติเพิ่มขึ้นเท่านั้น

มีความบ้าคลั่งในเรื่องศาสนามากมายในปัจจุบัน ความหน้าซื่อใจคด, ความบริสุทธิ์และความน่าเลื่อมใสแบบเสแสร้ง-สิ่งเหล่านี้อยู่กับเราในรูปแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน (อ่าน 2 ทิโมธี 3:4, 5)

พวกครูสอนเท็จมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และหลักคำสอนเทียมเท็จทุกชนิดก็มีอยู่ดาษดื่น (จงศึกษามัทธิว 24:4, 5, 11, 23, 24, 26; 2 ทิโมธี 4:3, 4; 2 เปโตร 2:1, 2)

ในด้านศีลธรรม:-

สภาพศีลธรรมของมนุษย์วันนี้ชี้ไปยังการเสด็จกลับมาของพระเยซูอย่างแน่นอน อันที่จริงแล้ว การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นความหวังเดียวสำหรับมนุษย์ มนุษย์ได้หันมาพึ่งพาความมั่นคงปลอดภัยฝ่ายเนื้อหนังแทนที่จะพึ่งพาพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (จงศึกษามัทธิว 24:37-39; 1 เธสะโลนิกา 5:3) ความประพฤติที่ผิดศีลธรรมกำลังเพิ่มทวีมากขึ้นอย่างรวดเร็ว (อ่าน 2 ทิโมธี 3:1-5) มีพวกคนที่ชอบเยาะเย้ยอยู่ท่ามกลางเราทั้งหลายวันนี้-พวกคนชอบล้อเลียนที่ปากกล้า, เย่อหยิ่ง, และโอหัง (อ่าน 2 เปโตร 3:3, 4)

ในทางเศรษฐกิจ:-

มีความตึงเครียดมากมายระหว่างคนรวยกับคนจนวันนี้ (ศึกษายากอบ 5:1-8) วันนี้มีการจัดระเบียบและการรวมศูนย์แบบขายส่งในชีวิตเศรษฐกิจ (ศึกษาวิวรณ์ 13:17) ในทางเศรษฐกิจ ทุกสิ่งต้องมีขนาด “ใหญ่” วันนี้

ในทางเทคโนโลยี:-

ในทางเทคโนโลยี มนุษย์ได้เจริญก้าวหน้าในช่วงไม่กี่ปีหลังนี้จนเกินจินตนาการของมนุษย์ (ดาเนียล 12:4 บอกเราว่า “วาระสุดท้าย...ความรู้อะทวีขึ้น”) พัฒนาการในการติดต่อสื่อสารของโลก ซึ่งนำพาผู้คนแห่งแผ่นดินโลกให้มาติดต่อสัมพันธ์กัน ทำให้มันเป็น “โลกที่เล็กลง” วันนี้มากกว่าแต่ก่อน มีอาวุธสงครามหลากหลายชนิดวันนี้มากกว่าแต่ก่อนและเทคนิคทำสงครามต่างๆก็ถูกปรับปรุงอย่างมหาศาลและอย่างอันตราย

ธรรมชาติ:-

แผ่นดินไหวต่างๆและภัยธรรมชาติต่างๆ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งพายุทอร์นาโด-ได้เพิ่มมากขึ้น ภัยพิบัติต่างๆซึ่งถูกนำมาโดยธรรมชาติได้ทวีคูณซ้ำแล้วซ้ำเล่าในช่วงปีหลังๆ (อ่านมัทธิว 24:7 และโยเอล 2:3-10)

สมาชิกคริสตจักรโดยเฉลี่ย:-

วิวรณ์ บทที่ 2 และ 3 ให้ประวัติศาสตร์ของคริสตจักรท้องถิ่นล่วงหน้า ยุคคริสตจักรลำดับที่ 7 คือยุคเลาดีเซีย (วิว. 3:14-19) ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งความอ่อนๆ สมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่มีลักษณะอ่อนๆวันนี้ พวกเขาไปคริสตจักรหากพวกเขาารู้สึกว่าอยากไปหรือถ้าไม่มีอะไรไหลขึ้นมาขัดจังหวะหรือแทรกแซง มีความเฉยชาโดยรวมท่ามกลางผู้ที่ไปคริสตจักรในคริสตจักรสมัยใหม่ส่วนใหญ่

ใช่ครับ ผมรู้ว่ามิใช่ผู้เชื่อแท้ที่ดำเนินตามทางพระเจ้าอยู่หลายหมื่นคนที่เชื่อพระวจนะอันบริสุทธิ์และไม่เจือปนของพระเจ้าและกำลังตั้งตาคอยอย่างสัสยื่อ โดยรอคอย “ความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่

ยั้ง และพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทิตัส 2:13) แต่เหมือนกับที่ผมได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้ว คริสเตียนจำนวนมากเริ่มเย็นชาลงแล้ว และความรื้อร่นฝ่ายวิญญาณก็เกือบเป็นสิ่งที่หนึ่งของอดีตไปแล้ว

หมายเหตุสำคัญหลายประการมากมายชี้ไปยังการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยส่วนตัวแล้ว ผมก็เชื่อว่าโมฆะยามแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์นั้นใกล้มากแล้ว ผมกำลังรอคอยเสียงร้องประกาศนั้นที่ว่า “**ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด**” (มธ. 25:6)